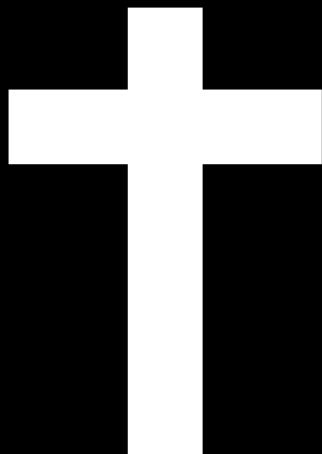

Хуҷхабар

Portions of the Holy Bible in the Tajik language of
Tajikistan

Хушхабар

Portions of the Holy Bible in the Tajik language of Tajikistan

Части Библии в таджикском языке Таджикистан

Copyright © 2010, 2014 Фонди «Калом»

Language: тоҷикӣ (Tajik)

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2014-04-02

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 22 Feb 2024 from source files dated 31 Aug 2023

1f8fe4f8-d37a-5948-a2bf-cc6be88e89cb

Contents

Рут	1
Эстер	4
Матто	11
Маркӯс	43
Луқо	63
Юҳанно	95
Тасслӯникийён	118
Филемӯн	121
Ёкуб	122
1 Юҳанно	126
2 Юҳанно	130
3 Юҳанно	131
Яхудо	132

Китоби Рут

Элимелех бо оилааш ба Мўоб мекўчад

1-2 (1-2) Замоне, ки дар сарзамини Исройл доварон^{*} ҳукмроний мекарданд, гуруснагии саҳте ба миён омад. Ҳамзамон дар деҳаи Байт-Лаҳми[†] вилояти Яхудия Элимелех ном марде зиндагӣ мекард, ки аз авлоди Эфротиён буд. Рӯзе ў ҳамроҳи ҳамсарав Ноомӣ ва ду писараши Маҳлон ва Кильён ба сарзамини Мўоб[‡] кӯчидা рафт, то дар он ҷо зиндагӣ кунад.

3 Аммо пас аз чанд вақт Элимелех — шавҳари Ноомӣ аз олам ҷашим пӯшида, ўро бо ду писараши танҳо гузошт. ⁴ Писаронаш дуҳтарони мӯёбира ба занӣ гирифтанд, ки номи яке Орфо ва дигаре Рут буд. Баъди даҳ соле, ки онҳо дар он ҷо умр ба сар бурданд, ⁵ Маҳлон ва Кильён низ аз олам гузаштанд. Инак, Ноомӣ бешавҳару беписар монд.

Бозгашти Ноомӣ ба Байт-Лаҳм

6 Пас аз муддате Ноомӣ шунид, ки Худованд ба ҳалқи худ баракати ҳосили фаровон додааст. Ў ба занони писаронаш барҳост, то ки Мӯобро тарқ кунад. ⁷ Ҳамроҳи ду келинаш ҷойи зисти худро гузошта, ба роҳ баромад, то ба Яхудия баргардад.

8 Аммо дар роҳ Ноомӣ ба онҳо гуфт: «Ба ҳонаҳои модаронатон баргардед. Бигзор Худованд ба ивази некиҳо, ки ба ман ва фарзандони раҳматиам кардед, ба шумо некӣ кунад. ⁹ Дуо мекунам, ки ҳардӯятон боз ба шавҳар бароед ва шуморо дар он ҳона хуш бипазиранд». Пас Ноомӣ ҳайрухушкунон онҳоро бӯсид. Аммо онҳо гиря карда ¹⁰ гуфтанд: «Не, мо ҳамроҳатон назди ҳалқи шумо меравем». ¹¹ Ноомӣ дар ҷавоб гуфт: «Дуҳтаронам, шумо бояд баргардед. Чаро ҳамроҳи ман будан меҳоҳед? Оё ман метавонам боз соҳиби писароне шавам, ки шуморо ба занӣ гиранд? ¹² Дуҳтаронам, ман барои дубора шавҳар кардан пир шудаам, барои ҳамин ба ҳонаҳои худ баргардед. Ҳатто агар чунин имкон бошад ман ҳамин шаб шавҳар карда писардор шавам ҳам, ¹³ оё шумо то ба воя расидани онҳо сабр мекунед? Ин хел шумо шавҳар карда наметавонед. Не, дуҳтаронам, шумо медонед, ки ин номумикин аст. Ранҷу азобе, ки дорам, бароятон беҳад вазнин аст, чунки Худованд бар зидди ман аст». ¹⁴ Онҳо боз бо овози баланд гиря карданд. Сипас Орфо ҳушдоманашро бӯсида, бо ў ҳайрухуш карда рафт, аммо Рут бо ў монд.

¹⁵ Ноомӣ ба ў гуфт: «Бубин, Орфо ба назди қавми худ ва худоёни худ бармагардад, ту ҳам ҳамроҳи ў бирав». ¹⁶ Аммо Рут илтиҷо кард:

* 1:1-2 доварон — роҳбарони қадимаи ҳалқи Исройл, ки вазифаи ҳукмкунӣ, ҳимоякунӣ ва роҳбариро ба ўҳда доштанд. [†] 1:1-2 Байт-Лаҳм — «хонаи нон» маъною дорад. [‡] 1:1-2 Мўоб — яке аз ҳалқҳои Канъон, ки душмани ҳалқ Исройл буд.

«Маро мачбур накунед, ки аз пешатон равам.

Иҷозат дихед, ҳамроҳатон истам.

Ҳар ҷойе ки равед, ман ҳам меравам. Ҳар ҷойе ки зиндагӣ кунед, ман ҳам он ҷо зиндагӣ мекунам.

Ҳалқи шумо ҳалқи ман ва Худои шумо Худои мешавад.

17 Ҳар ҷое ки бимиред, ман ҳам ҳамон ҷой ҳоҳам мурд ва дар он ҷой маро низ гӯр ҳоҳанд кард.

Агар чизе гайр аз марғ маро аз шумо чудо кунад, Худо ба балои бад гирифторам кунад».

18 Ноомӣ чун фаҳмид, ки Рут аз гапаш намегардад, дигар чизе нагуфт.

19 Ҳамин тавр, онҳо роҳи худро давом доданд ва ба шаҳри Байт-Лаҳм расиданд. Ҳангоме онҳо ба шаҳр даромаданд, мардум аз дидани онҳо ба ҳаяҷон омаданду занон чунин мегуфтанд: «Наход ин Ноомӣ бошад?»

²⁰ Ноомӣ дар ҷавоб гуфт: «Худои Таоло ҳаёти маро хеле талхуғамонкардааст, барои ҳамин маро дигар Ноомӣ (яъне форам) нағӯед, балки Мора (яъне талх) бигӯед. ²¹ Вақте ки аз ин ҷо баромада рафтам, ҳама чиз доштам, аммо Худованд маро бо дасти ҳолӣ баргардонд. Чаро маро Ноомӣ мегӯед, ҳол он ки Худованд маро ба чунин мусибат гирифтор кардааст ва Худои Таоло маро бадбаҳт намудааст?»

22 Инак, Ноомӣ ҳамроҳи келинаш Рут аз сарзамини Мўоб баргашт. Ҳангоме ки онҳо ба шаҳри Байт-Лаҳм расиданд, мавсими даравиҷ ҷав нав сар шуда буд.

2

Рут дар қишизори Бӯаз

1 Ноомӣ ҳешованде дошт, ки номаш Бӯаз буд. Бӯаз марди сарватманду баబӯрӣ аз қабилаи шавҳараш Элимелех буд. ² Рӯзе Рут ба Ноомӣ гуфт: «Иҷозат дихед, ба қишизорҳои гирду атроф равам, шояд ягон кас ба ман раҳм карда гузорад, ки ҳӯшҳои аз паси даравғарон ба замин афтодаро ҷинам». Ноомӣ ҷавоб дод: «Бираф, дуҳтарам!»

3 Пас Рут ба қишизоре рафта, аз қафои даравғарон ҳӯшҳои афтодаро мечид. Бо амри тасодуф он қишизор ба Бӯаз, ки аз қабилаи Элимелех буд, тааллуқ доштад.

4 Пас аз муддате Бӯаз аз деҳаи Байт-Лаҳм омад ва бо корғарон салому алейк карда гуфт: «Худованд ёратон бод!» Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: «Раҳмат, Худованд шуморо баракат дихад!» ⁵ Бӯаз аз саркори даравғарон пурсид: «Он занӣ ҷавон қист?» ⁶ Саркор ҷавоб дод: «Ин занӣ ҷавон ҳамон мӯобӣ аст, ки ҳамроҳи Ноомӣ аз қишивари Мўоб омадааст. ⁷ Ў аз ман иҷозат пурсид, ки аз қафои даравғарон ҳӯшҳои ба замин афтодаро ҷинад. Ў аз субҳ

то ин дам машғули кор аст, танҳо як бор дар зери созбон каме истироҳат кард».

⁸ Он гоҳ Бӯаз ба Рут гуфт: «Духтарам, гӯш кун, барои ҳӯшачинӣ ба майдонҳои дигар нарав, балки дар ҳамин чо бо занон истода, кор кун. ⁹ Ба онҳо нигоҳ кун, ҳар чое ки онҳо дарав кунанд, ту ҳам аз қафои онҳо рав. Ман ба маҷикорони худ амр додам, ки ба ту даст нарасонанд. Агар ташна шавӣ, рафта аз кӯзаҳое, ки хизматгоронам об пур мекунанд, бинӯш».

¹⁰ Рут то замин ба Бӯаз таъзим карда, гуфт: «Чаро шумо ба ман ин хел ғамхорӣ мекунед? Чаро ба як шахси бегона ин қадар меҳрубон ҳастед?»

¹¹ Бӯаз дар ҷавоб гуфт: «Ҳар он чӣ тӯ баъди марғи шавҳарат дар ҳаққи ҳушдоманат кардӣ, ба гӯшам расид. Медонам, ки падару модар ва ватани худро монда омадӣ, то дар байни ҳалқи ношинос зиндагӣ кунӣ. ¹² Ҳудованд барои корҳои кардаат ба ту файзу баракат дихад. Бигзор Ҳудованд, Ҳудои Истроил, ки назди ўмадай, туро дар ҷаноҳаш нигоҳ дорад ва ба ту мукофот ато намояд».

¹³ Рут дар ҷавоб гуфт: «Эй ҳочаи меҳруbon, маро аз марҳамати худ дар оянда ҳам маҳрум накунем. Шумо ба ман, ки ҳатто қанизатон нестам, суханони нек гуфта, тасаллӣ додед».

¹⁴ Дар вақти ҳӯрокҳӯрӣ Бӯаз ба Рут гуфт: «Бииё, ҳӯрок ҳӯр. Нонатро ба шираи ангур тар карда ҳӯр». Пас Рут дар назди дарағарон нишастан ва Бӯаз ба ў гандумбирён дод. Рут то серӣ ҳӯрду боз бокӣ монд. ¹⁵⁻¹⁶ Чун Рут барҳоста, ба ҳӯшачинӣ сар кард, Бӯаз ба дарағарони худ амр дода гуфт: «Агар ў байни ҳӯшҳоҳи баста ҳӯша чинад ҳам, ба ў ҷизе нагӯяд ва кордор нашавед. Баръакс, каме аз ҳӯшҳоҳи басташуда низ ба рӯии замин бирезед, то ў бичинад».

¹⁷ Рут то бегоҳ дар он қиштзор ҳӯша чид. Вақте ҳӯшҳоро бикӯфт, тақрибан дувоздаҳ кило ҷави тоза ба даст овард. ¹⁸ Рут онро бо худ ба шаҳр овард ва ҳушдоманаш дид, ки чӣ қадар ҷав ҷамъ кардааст. Ў бокимондаи ҳӯроки худро низ ба Ноомӣ дод. ¹⁹ Ноомӣ аз ў пурсид: «Аз кучо ҳамаи инро ҷамъ овардӣ? Дар қадом қишишори кор кардӣ? Ҳудо касеро, ки ба ту ин қадар ғамхорӣ кардааст, баракат дихад!» Рут ба ҳушдоманаш гуфт, ки дар қишишори Бӯазномарде кор кардааст.

²⁰ Ноомӣ ба Рут гуфт: «Ҳудованд Бӯазро баракат дихад! Ў марҳамати худро аз мо ва аз мурдагон дареғ надоштааст». Ў боз илова кард: «Он мард яке аз ҳешони наздики мост, ки бояд сарпарастиамонро ба ўҳда бигирад». ²¹ Пас аз он Рут гуфт: «Ў ҳатто ба ман гуфт, ки бо коргаронаш то тамом шудани мавсими дараф дар қишишори ў ҳӯша чинам».

²² Ноомӣ ба Рут гуфт: «Бале, духтарам, ҳамроҳи занон дар қишишори Бӯаз кор кунӣ, беҳтар аст. Агар ба ҷойи дигар равӣ, мумкин коргарон ба ту даст нарасонанд». ²³ Бо ҳамин,

Рут то охири мавсими дарави гандуму ҷав бо қанизони Бӯаз ҷамъоварии ғалларо давом медод ва бо ҳушдоманаш зиндагӣ мекард.

3

Ноомӣ барои Рут нақша мекашад

¹ Боре Ноомӣ, ҳушдомани Рут, ба ў гуфт: «Духтарам, ман бояд бароят паноҳгоҳе пайдо қунам, то ки ту бароҳат бошӣ. ² Ҳамон Бӯаз, ки ту ҳамроҳи хизматгоронаш кор кардӣ, хеши мост. Акун ғӯш кун. Ў имшаб дар хирмангоҳ ҷав бод мекунад. ³ Ту ҳудатро тоза бишӯй, каме атр бизан ва либоси беҳтаринатро пӯшида, ба хирманҷо рав. Аммо то ҳӯрдану нӯшиданро тамом ҳакунад, худро ба ў нишон надех. ⁴ Вақте ки хоб мераవад, ҷойи хобашро фаҳм, ки дар кучост. Он гоҳ ба назди ў рафта, кӯрпаи ўро аз рӯйи пойҳояш қушода, назди пойҳояш хоб кун. Пас худи ў мегӯяд, ки чӣ бояд кунӣ». ⁵ Рут дар ҷавоб гуфт: «Ҳамаи гуфтаҳојатро иҷро мекунам».

Рут ба назди Бӯаз меравад

⁶ Пас Рут ба хирманҷо рафта, ҳамон тавре ки ҳушдоманаш фармуда буд, амал кард. ⁷ Вақте ки Бӯаз ҳӯрдану нӯшиданро тамом кард, ҳушҳол шуд ва назди охирин хирмани ҷав рафта, хобид. Рут оҳиста ба ў наздиш ҷуд шуд ва як ғӯшай кӯрпаи ўро бардошта, дар поёни пойи Бӯаз дароз қашид. ⁸ Нисфи шаб Бӯаз ногаҳон аз хоб бедор шуд ва чун дид, ки зане дар поёни пойҳояш хобидааст, ҳайрон шуд. ⁹ Бӯаз «Ту қистӣ?» гуфта пурсид. Рут ҷавоб дод: «Ман қанизи шумо, Рут ҳастам. Шумо ки хеси наздикирини мо ҳастед, ҳоҳиш мекунам, сарпарастии маро ба ўҳда гиред».

¹⁰ Бӯаз гуфт: «Духтарам, Ҳудованд туро баракат дихад. Ин кори неке, ки ҳоло кардӣ, аз коре, ки пештар карда будӣ, бузургтар аст. Ту метавонистӣ аз қафои ҷавонмардони бой ё камбагал равӣ, вале ин корро ҳакардӣ. ¹¹ Духтарам, дигар натарс, ҳама ҳоҳишатро иҷро мекунам. Тамоми мардуми шаҳр медонанд, ки ту занни баномусӣ. ¹² Дуруст аст, ки ман — ҳеси ту, вале аз ман дид, боз ҳеши наздикитар ҳаст. ¹³ Шабона ин чо бимон. Фардо субҳ мефаҳмам, ки оё ў ҳимояи туро ба ўҳда мегирад ё не. Агар бигирад, ҳуб аст, вагарна ба Ҳудои зинда қасам, ки ҳудам туро мегирам. Ҳоло то саҳар ин чо хоб кун».

¹⁴ Пас Рут то саҳар дар поёни пойҳои Бӯаз хобид. Аммо, ҷашми рӯз ҳанӯз нақифид, аз хоб бедор шуд. Бӯаз намехост, ки касе ба хирманҷо омадани занро бифаҳмад. ¹⁵ Ў ба Рут гуфт: «Рӯймолатро ба рӯйи замин паҳн кун!». Рут ҳамин тавр кард. Бӯаз дар он тақрибан 25 кило ҷав Ҷеҳонро ба онро ба китфи Рут гузашт. Баъд худ ба шаҳр рафт. ¹⁶ Ҳангоме ки Рут ба назди ҳушдоманаш омад, Ноомӣ аз ў пурсид: «Ҳуб, ҷай ғам, духтарам?» Рут ҳамаи ҳодисаро гуфт, ки Бӯаз барои ў ҷай кор кард ¹⁷ ва илова намуд: «Бӯаз ба ман гуфт, ки

набояд бо дастони холй ба назди ту баргардам. Ў ҳамай ин чавро ба ман дод». ¹⁸ Ноомй ба ў гуфт: «Холо сабр кун, духтарам, ки натицаи ин кор чй мешавад, зеро ин шахс то ин масъаларо имрўз ҳал нақунад, ором намешавад».

4

Бўаз бо Рут издивоч меқунад

¹ Он гоҳ Бўаз ба назди дарвозаи шаҳр рафта, он чо нишаст. Вақте ҳамон хешованде, ки дар борааш гуфта буд, аз он чо мегузашт, Бўаз ўро садо карда гуфт: «Эй дўстам, биё ин чо бишинг! Ў омада, он чо нишаст. ² Сипас Бўаз даҳ нафарро аз роҳбарони шаҳр даъват намуда, аз онҳо хошиг кард, ки он чо нишинанд. Вақте онҳо ба чойҳои худ гузаштанд, ³ Бўаз ба хешаш муроҷиат намуд: «Холо Ноомй аз сарзамини Мўоб баргаштааст ва меҳоҳад заминеро, ки аз они хеши мо — Элимелех аст, фурӯшад. ⁴ Фикр кардам, ки ман бояд ин хабарро дар ҳузури ин чо нишастагон ва дар ҳузури роҳбарони халқи ман ба ту расонам, то он заминро бихар. Агар харидан наҳоҳӣ, ба ман бигўй, то ки ман донам, чун ҳаққи хариди он заминро аввал ту дорӣ, баъд аз ту ман метавонам онро бихарам». Он шахс гуфт: «Ман онро меҳарам». ⁵ Он гоҳ Бўаз гуфт: «Хуб, ҳангоми харидани замини Ноомй ту бояд Рути мўобиро, ки шавҳараш аз олам гузаштааст, ба занӣ бигирий. Ба ин восита вақте кўдақдор шуда, соҳиби меросхўр мегардед, мероси шавҳараш аз байн намеравад». ⁶ Он мард дар чавоб гуфт: «Ман он заминро харида наметавонам, чунки агар бихарам, молу мулки худро зери хатар мегузорам. Ту ўро гир, чунки ман ин корро карда наметавонам».

⁷ Давраҳои пеш дар Истроил чунин расм буд, ки ҳангоми харидуфурӯш ё додугирифт барои тасдиқи ҳамон амал як кас пойафзоли худро кашида, ба каси дигар медод. Дар Истроил ин тарзи қонунӣ гардонидани ҳамон кор ҳисоб мешуд.

⁸ Пас ҳамон хеш пойафзоли худро кашида, ба Бўаз гуфт: «Ту онро бихар». ⁹ Он гоҳ Бўаз ба роҳбарон ва ба ҳозирин рўй овард: «Шумо акнун шоҳид ҳастед, ки ман заминҳоеро, ки аз они Элимелех, Кильон ва Маҳлон аст, аз Ноомй меҳарам». ¹⁰ Инчунин Рути мўобиро, ки зани Маҳлон буд, ба занӣ мегирам, то ки замини он шахс барои аҳли оилаи ў боқӣ бимонад ва номаш дар хонадону зодгоҳаш аз байн наравад. Шумо имрўз шоҳид ҳастед».

¹¹ Он гоҳ роҳбарон[†] ва мардуме, ки дар назди дарвоза чамъ омада буданд, тасдиқ карданд: «Бале, мо шоҳид ҳастем. Худованд ҳамсаратро монанди занони Яъқуб[‡] — Роҳел ва Леё гардонад. Ин занон барои ў фарзандони зиёдро ба дунё оварданд. Дар байни Эфратиён

сарват ба даст орӣ ва номат дар деҳаи Байт-Лаҳм машҳур гардад. ¹² Фарзандоне, ки Худованд аз ин занни чавон ба ту ато мефармояд, хонадони туро мисли хонадони Форас бисозанд, ки Томор ўро барои Яхудо таваллуд карда буд».

Рут писардор мешавад

¹³ Пас аз он Бўаз Рутро ба занӣ гирифта, бо ў ҳамбистар шуд ва Худованд ўро баракат доду Рут ҳомиладор шуда, писаре бо дунё овард. ¹⁴ Занони шаҳр ба Ноомй мегуфтанд: «Худоро шукр, ки ў туро бе меросхўре, ки нигаҳбанот мешавад, нагузашт! Бигзор номи ин қўдак дар Истроил машҳур гардад! ¹⁵ Ў акнун бароят зиндагии наве ҳоҳад баҳшид ва атои айёми пириат ҳоҳад буд, зеро ўро келинат, ки туро дўст медорад ва бароят аз ҳафт писар ҳам беҳтар аст, ба дунё овардааст». ¹⁶ Ноомий он қўдакро ба оғӯш гирифта, парасторӣ мекард. ¹⁷ Занони ҳамсоя мегуфтанд: «Ноомий писардор шуд» ва ба қўдак Убид ном ниҳоданд. Убид падари ҳамон Йисой аст, ки падари Довуд буд.

Бўаз ва насли ў

¹⁸ Авводи Форас инҳоянд: Форас падари Ҳесрӯн, ¹⁹ Ҳесрӯн падари Ром, Ром падари Аминодоб, ²⁰ Аминодоб падари Нахшӯн, Нахшӯн падари Салмӯн, ²¹ Салмӯн падари Бўаз, Бўаз падари Убид, ²² Убид падари Йисой ва Йисой падари Довуд буд.

* ^{4:2} Яъне, пирони шаҳр. † ^{4:11} Яъне, пирони шаҳр.

‡ ^{4:11} Яъне, Истроил.

Эстер Пешгуфтор

Подиоҳи форс зиёфати шоҳона медиҳад

1 Замони ҳукмронии шоҳ Аҳашверӯш буд, ҳамон шоҳ, ки бар яксаду бисту ҳафт вилоят, аз Ҳиндустон сар карда, то Эфиопия подиоҳӣ мекард. ² Он рӯзҳо ў сарзаминашро аз тахти шоҳонаи худ, ки дар қалъаи Шушан буд, роҳбарьӣ менамуд.

³ Соли сеюми подиоҳияш шоҳ барои ҳамаи мансабдорону дарбориён зиёфат дод. Дар он сарлашкарони * сарзамини форсу модҳо, мирон ва ҳокимони вилоятҳо иштирок доштанд. ⁴ Ў сарвати фаровони шоҳигарии худ ва шуқӯҳу шаҳомати бузургиашро муддати дуру дароз, дар давоми шаш моҳ, ба меҳмононаш намоиш медод. ⁵ Пас аз тамоми шудани зиёфати якум шоҳ барои ҳамаи сокинони қалъаи Шушан, чи камбағалу чи сарватманд, зиёфати дуюм дод. Он дар бояни девордори қасри шоҳ ҳафт шабонарӯз давом намуд. ⁶ Дар ин боғ пардаҳо аз матоҳоҳони пахтагини сафеду осмонранг бо бандҳоҳи қиматбаҳои сафеду бунафшранг аз ҳалқаҳои нуқрагин гузаронида шуда, ба сутунҳои мармарин оvezон буданд. Катҳои тиллоио нуқрагинро болои фарши мармарӣ, садағӣ ва аз дигар сангҳои қиматбаҳои сурху сиёҳ тайёршуда, қатор гузашта буданд. ⁷ Хизматгорон шаробро дар зарҳоҳо тиллоие, ки яке аз дигаре фарқ дошт, меоварданд. Шароби шоҳона аз сабаби бойигарии подиоҳи фаровон буд ва ⁸ мувофиқи қонун ҳар кас, чи қадаре ки меҳост, менӯшид, зоро шоҳ ба ходимонаш фармуда буд, ки бо хости ҳар кас амал намоянд.

⁹ Зани подиоҳ — малика Ваштӣ низ дар қасри шоҳ, Аҳашверӯш барои занон зиёфат медод.

Оқибати беитоатии Ваштӣ

10 Дар рӯзи ҳафтуми зиёфат подиоҳ аз нӯшиданӣ шароб андак масти шуда, ба ҳафт хизматгорони шахсияш[†] — Мехумон, Бизто, Ҳарбӯно, Бинто, Абант, Зетар ва Каркас, фармон дод, ¹¹ ки малика Ваштиро назданӣ биёранд. Занаш хусни зебо дошт ва шоҳ хост, ки малика тоҷ бар сар пеши меҳмонони биёяд, то зебони ўро ба ҳама намоиш дидҳад. ¹² Лекин чун хизматгорон рафта, ба малика фармони шоҳро расониданд, малика амрашро рад карду ба зиёфат наомад. ¹³⁻¹⁴ (13-14) Шоҳ Аҳашверӯш аз ин рафтори малика огоҳ шуда, ба ҳашм омаду хеле оташин гардида.

Аз рӯйи одаташ ў ба ситорашиносонаш — Каршено, Шетор, Адмото, Таршиш,

* ^{1:3} сарлашкарони — ё заминдорони сарватманд «хочасаро» буданд. Маънои «хочасаро» «марди ахташуда» мебошад.

Мерес, Марсено ва Мемухон муроҷиати карда, маслиҳат пурсид. Ин мансабдорони сарзамини Форсу Модай қонун қоида ва анъанаҳоро медонистанд. Азбаски онҳо вазифаҳои баландтаринро соҳиб буданд, иҷозати назди подиоҳ, даромадан доштанд.

Подиоҳ аз онҳо пурсид: ¹⁵ «Малика Ваштӣ ба фармони шоҳ, ки хизматгорон ба вай расониданд, итоат накард. Мувофиқи қонун ҷазои ў чист?»

¹⁶ Яке аз маслиҳатгарон — Мемухон дар ҳузури шоҳ ва мансабдорон гуфт: «Малика Ваштӣ на танҳо ба подиоҳ, балки ба ҳамаи мансабдорону тамоми мардуми вилоятҳои подиоҳ Аҳашверӯш беҳурматӣ нишон дод. ¹⁷ Зоро чунин гуфтугузор мешавад, ки малика Ваштӣ фармони подиоҳро рад карда, наздаш наомад. Занон инро фаҳмида шавҳарони худро писанд намекунанд. ¹⁸ Худи ҳамин рӯз занони мансабдорони Форсу Модай, ки аз ин воқеа ҳабардор мешаванд, ба шавҳарони худ низ инро нақл мекунанд. Сипас дар оилаҳо ҳашми газаб ва беҳурматӣ зиёд ҳоҳад шуд.

¹⁹ Бинобар ин, агар ба подиоҳ писанд ояд, фармон бароварда шавад, ки Ваҳшӣ дигар ҳеч гоҳ ба назди подиоҳ надарояд. Бигузор подиоҳ вазифаи ўро ба занни дигаре, ки аз вай беҳтар аст, дидҳад. Ин фармон дар қонуни ивазнавандай Форсу Модай ҷо шавад. ²⁰ Вақте ки фармони шоҳ дар тамоми сарзамини бузургаш пахӯ мешавад, боиси он мегардад, ки ҳар як зан дар ҳар ҳонавода, чи камбағалу чи сарватманд, шавҳари худро ҳурмат кунад.

²¹ Маслиҳати Мемухон ба ҳама писанд омаду подиоҳ аз пайи иҷрои он шуд. ²² ў фармонро бо хати ҳар як вилояту забони ҳар як ҳалқ навишта фиристод, то ҳар мард дар ҳонаи худ ҳӯҷаини оила бошаду бо забони ҳалқаш гап занад.

2

Эстер малика мешавад

¹ Баъд аз ҷанд вақт, чун газаби шоҳ Аҳашверӯш паст шуд, ў Ваҳтиро бо кори кардаш ва фармони дар ҳаққи ў баровардаашро ба ёд овард. ² Инро дидা, хизматгорони шахсияш ба ў гуфтанд: «Бигзор барои шоҳ духтарони ҷавону зеборо ҷустуҷӯ намоянд.

³ Барои ин шоҳ ба тамоми вилоятҳои шоҳигарии шахсони маҳсусро таъян кунад, то ки онҳо ҳамаи духтарони ҷавону соҳибчамолро дар ҳарамсарайи қалъаи Шушан ҷамъ оваранд. Сипас онҳоро ба дасти Ҳейга* — нигаҳбони занони шоҳ супорида, ба онҳо маводи ороши занона бидиҳанд. ⁴ Бигзор ҳамон духтаре, ки ба подиоҳ, ки Ҳейга низ яке аз ҳочасароён буд.

* ^{1:10} Ба забони ибрӣ ин хизматгорони шахсӣ * ^{2:3} Ҳейга низ яке аз ҳочасароён буд.

шавад». Пешниҳод ба подшоҳ маъқул шуд ва ўҳамон тавр амал кард.

5 Инак, дар қалъаи Шушан марди яхудие бо номи Мордахай, ки писари Ёир буд, мезист. Ёир писари Шимъй буд ва Шимъй писари Киш, аз хонаводай Бинёмин. 6 Аслан Киш дар шаҳри Уршалим зиндагӣ мекард. Аммо Набуқаднесар — шоҳи сарзамини Бобил ҷандон сол пеш Уршалимро ҳароб карда, шоҳи Яхудия Еконёро ба асири гирифта буд. Дар он вақт Киш — бобокалони Мордахай низ, ҳамроҳи дигар асирон оварда шуд[†]. 7 Мордахай духтаронде дошт, ки фарзанди амакаш буд. Пас аз вафоти падару модари духтар Мордахай ўро гирифта, қалон карда буд. ЎҲадаса ном дошт, лекин номи форсияш Эстер буд. Вай қаду қомати мавзун ва чеъраи зебо дошт. 8 Вақте ки фармони шоҳ эълон шуду духтарони зиёдеро ба қалъаи Шушан оварда, ба дасти Ҳейга — нигаҳони занон супориданд, Эстер ҳам дар байнин онҳо буд. Вай низ дар қасри подшоҳӣ таҳти назорати Ҳейга қарор гирифт. 9 Ситораи духтар ба Ҳейга маъқул шуду Ҳейга дарҳол ба Эстер маводи ороишию ӯҳроқи ба ўҳосро дод. Инчунин ҳафт канизони дарбориро ба Эстер супориду ўро бо канизонаш ба ҷойи беҳтарини хонаи занон гузаронд.

10 Мувофиқи амри Мордахай Эстер ба касе дар борай аз миллати яхудӣ буданаш ва оилаи ҳуд ҳарф намезад. 11 Ҳар рӯз Мордахай назди хонаи занон мегашт, то ки аз ҳолу кори Эстер ҳабар ёбад.

12 Пеш аз назди шоҳ Аҳашверӯш даромадан, ба ҳар духтар дувоздаҳ моҳ барои тайёри дидан мӯҳлат дода мешуд; ў шаш моҳ бо равғанҳои хушбӯй ва шаш моҳи дигар бо атрӯҳу молиданиҳои гуногуни занона худро орову торо медод. 13 Сипас духтар дар навбати ҳуд, назди шоҳ медаромад. Ҳангоми назди шоҳ рафтан ҳар чизеро, ки духтар талаб мекард, медоданд, то ки аз хонаи занон ба хонаи шоҳ барад. 14 Духтар бегоҳӣ ба назди шоҳ мерафту саҳарӣ ба хонаи занҳои дигар баргашта, таҳти назорати Шаашгоз, ки нигаҳони занон дигар буд, меистод. Вай ба назди шоҳ дуюмбора намеомад, магар ин ки ба шоҳ ҳуш ояду ўро бо номаш дайвават кунад.

15 Акунун навбати ба назди шоҳ даромадан ба Эстер ҳамрасид: ҳамон Эстери духтари Абиҳоили амаки Мордахай, ки Мордахай ўро ҳамчун духтараш қалон карда буд. Вай бо ҳуд танҳо чизрои пешниҳодкардаи Ҳейгаро гирифт. Инак, ҳама ба Эстер бо ҷашми нек менигаристанд.

[†] 2:6 Аз рӯйи матни аслии забони ибрӣ маълум нест, ки оё Мордахай ё Киш ба асири гирифта шуда буд. Лекин аксарияти олимон бар он қақидаанд, ки аслан Киш буд. [‡] 2:14 Шаазғоз низ ҳочасаро буд. [§] 2:16 Аз рӯйи тақвими ибрӣ моҳи «тетев» буд, яъне моҳи даҳум, ки ба зимишон (такрибан ба моҳи декабр ва январ) рост меояд. ^{*} 2:19 Дар матни аслии забони ибрӣ назди дарвозаи подшоҳ менишаст омадааст. Маънои ин идиома он аст, ки Мордахай дар қасри шоҳ вазифа дошт. [†] 2:21 Ин дарбонон низ аз ҷумлаи ҳочасароён буданд.

16 Зимишони § соли ҳафтуми ҳукмронии шоҳ, Эстерро ба назди шоҳ Аҳашверӯш ба қаср оварданду 17 вай Эстерро бештар аз ҳамаи занон дӯст дошт ва нисбат ба дуҳтарони дигар ситорааш ба дили шоҳ бештар рост омад. Шоҳ ба сари Эстер точи шоҳигарӣ гузошта, ўро ба ҷойи Ваштӣ малика эълон намуд. ¹⁸ Он ғоҳ шоҳ ба хотираи Эстер барои ҳамаи мансабдорону дарбориён зиёфат доду дар ҳамаи вилоятҳо пули андозро кам карда, ба таври шоҳона тӯҳфаҳо тақсим карда дод.

Мордахай ҳаётӣ подшоҳро начот медиҳад

19 Вақте ки бори дуюм дуҳтаронро ҷамъ карданд, Мордахай дар дарбори шоҳ хизмат менамуд*. 20 Эстер бошад, дар бораи ҳешовандону ҳалқи ҳуд, ҷунон ки падархондаш Мордахай ба вай амр дода буд, ба касе ҷизз нағуфт. Ў ба монанди давраи кӯдакӣ ҳамаи гуфтаҳои Мордахайро гӯш мекард.

21 Рӯзе, ҳангоме ки Мордахай дар дарбор хизмат мекард, ду дарбон[†] — Бигтон ва Тораш ба қаҳр омада, меҳостанд шоҳро кушанд. 22 Мордахай аз ин ҳабардор шуда, ба малика Эстер расонид ва ў ба шоҳ, аз номи Мордахай ҳодисаро нақл кард. ²³ Баъд аз тағтиши ҳодиса фахмиданд, ки ҳақиқатан дарбонон ҷунун нақша қашида будаанд. Пас онҳоро дастгир карда, ба дор овехтанду тамоми ҳодиса дар ҳузури шоҳ дар қитоби ёддоштҳо навишта шуд.

3

Сарвазир нақша мекашад, ки яхудиёҳро қушад

1 Пас аз ҷанду ҷаҳон шоҳ Аҳашверӯш ба Ҳаман — писари Ҳамдотой аз насли Аҷоч, вазифаи баланд дода, ўро болои ҳамаи мансабдорон сарвазир гузошт. ² Мувофиқи фармони шоҳ ҳамаи дарбориёне, ки дар қаср хизмат мекарданд, ба Ҳаман таъзим карда, зону мезаданд. Аммо Мордахай на таъзим мекарду на зону мезад. ³ Дарбориён аз Мордахай мепурсиданд: «Эй! Барои ҷой ту фармони шоҳро иҷро намекунй?»

4 Онҳо ҳар рӯз инро ба ў мегуфтанду лекин вай ба гапашон ҳеч аҳамият намедод. Мордахай гуфта буд, ки ў яхудӣ аст. Аз ин рӯ, дарбориён корҳои Мордахайро ба Ҳаман расониданд, то бубинанд, ки оё Мордахай дар гапаш меистад ё не. ⁵ Вақте Ҳаман дид, ки Мордахай пеши вай на таъзим мекунаду на зону мезанд, саҳт ба ғазаб омад. ⁶ Лекин қуштани танҳо Мордахайро барои ҳуд басандада нашуморид. Ба Ҳаман гуфта буданд, ки Мордахай аз қадом ҳалқ аст. Барои ҳамин Ҳаман нақшай нобуд карданӣ тамоми ҳалқи

яхудӣ, яъне халқи Мордахайро қашид, ки дар саросари шоҳигарии Аҳашверӯш зиндагӣ мекарданд.

Аҳашверӯши нақшаси Ҳаманро дастгирӣ мекунад

⁷ Баҳори^{*} соли дувоздаҳуми ҳукмронии шоҳ Аҳашверӯш, дар пеши Ҳаман барои интиҳоби рӯз ва моҳи беҳтарини нобуд кардани яхудиён куръа (яъне пур бо забони форсии қадим) партофтанд. Куръа ба ҳафтуми марта соли оянда[†] афтод.

⁸ Сипас Ҳаман ба шоҳ Аҳашверӯш гуфт: «Халқе ҳаст, ки дар ҳамаи вилоятҳои сарзамини шоҳ, байни мардум пароқандана шудаасту аз дигарон ҳудро ҷудо мекунад. Урғу одаташон аз дигар ҳалқҳо фарқ дорад ва ба қонуну қоиди шоҳ гӯш намедиҳанд. Бинобар ин, бар манфиати шоҳ нест, ки онҳоро тоқат кунад». ⁹ Агар ба шоҳ писанд афтад, бигузор фармоне барорад, ки ин ҳалқ пурра нобуд шавад. Ман бошам, ба дасти хизматгорони шоҳ сию панҷ ҳазор кило нуқра медиҳам, то ки ба ҳазинаи шоҳ гузоранд».

¹⁰ Инак, шоҳ ангуштариро, ки мӯҳри расмиаш буд, аз дасташ қашида ба Ҳаман — писари Ҳамдотои азоҷӣ, душмани яхудиён дода, гуфт: ¹¹ «Пулро ба ҳудат мон ва ҳар чи ки меҳоҳӣ, бо ин ҳалқ биқун». ¹²

Сипас ҳабдаҳуми апрел[‡] котибони шоҳро ҷамъ карданд. Онҳо фармонро аз рӯйи ҳамаи гуфтаҳои Ҳаман бо ҳати ҳар як вилоят ва бо забони ҳар як ҳалқ, ба ҳоқимони вилоятҳои подшоҳ, ҳоқимони ноҳияҳо ва ба миорони ҳалқҳо навиштанд. Фармонро аз номи шоҳ Аҳашверӯш навишта, бо ангуштариша мӯҳр заданд. ¹³ Ҳабаррасонон номаҳои тайёршударо ба ҳамаи вилоятҳои шоҳ бурданд. Дар номаҳо навишта шуда буд, ки ҳамаи яхудиён, пиру ҷавон ва занону ӯқдаконро дар муддати як рӯз — ҳафтуми марта соли оянда[§] кушта, несту нобуд гардонанд. Илова бар ин, ҳамаи дорояншонро бо зӯйӣ қашида гиранд. ¹⁴ Нақшашунин буд, ки нусхай ин ҳуҷҷати ҳамчун қонун дар ҳар вилоят бароварда, ба ҳамаи ҳалқҳо эълон шавад, то ки онҳо барои он рӯз тайёри бинанд. ¹⁵ Ҳабаррасонон бо фармони шоҳ зуд равона шуданду ҳамзамон онро дар қалъаи Шушан эълон карданд. Подшоҳ бо Ҳаман нишаста, шароб менӯшиданд, лекин сокинони шаҳри Шушан ҳайрону саргардон шуданд.

4

Мордахай аз Эстер ёрӣ мепурсад

¹ Мордахай аз ин ҳодиса ҳабардор шуда, мотам гирифт. Либосашро даронида, чомаи

* ^{3:7} Мувофиқи тақвими яхудиён моҳи «нисон» буд, яъне моҳи якум, ки ба баҳор (тақрибан аз 15-уми март то 15-уми апрел) рост меояд. ^{† 3:7} Мувофиқи тақвими яхудиён моҳи дувоздаҳум, яъне моҳи «адор» буд. ^{‡ 3:12}

Мувофиқи тақвими яхудиён рӯзи сенздаҳуми моҳи якум буд. ^{§ 3:13} Аз рӯйи тақвими ибрӣ рӯзи сенздаҳуми моҳи дувоздаҳум, яъне моҳи «адор» буд.

азодорӣ пӯшиди ҳокистар ба сараш пошид ва дар шаҳр гашта, гиряву фигони баланд бардошт. ² ӯ фақат то назди дарвозаи подшоҳ омад, зеро азодор ҳукуқ надошт ба қаср дарояд. ³ Ҳамзамон дар ҳар вилояти, ки амр ва ғармони подшоҳ расид, ҳамин хел ғаму андӯҳи азиме байни яхудиён буд. Онҳо гиряну нола карда, рӯза гирифтанду аксариятшон болои матои дурушт ва ҳокистар дароз қашиданд.

⁴ Вақте канизону ҳочасароёни Эстер ба ӯ аз ҳолати Мордахай ҳабар доданд, малика хеле ҳавотир гашта, ҷигархун шуд. Эстер ба Мордахай либос фиристод, то ки ба ҷойи либоси азодориаш билӯшад, вале Мордахай онро қабул накард. ⁵ Он гоҳ Эстер Ҳатоҳ — ҳочасароёро, ки шоҳ барои хизматаш дода буд, ҷеф зада, ба назди Мордахай фиристод, то ғаҳмад, ки ҳамаи ин чӣ маъно дорад ва барои чист.

⁶ Ҳатоҳ ба майдони шаҳр, ки назди дарвозаи ҳаср воқеъ буд, ба пеши Мордахай рафт. ⁷ Мордахай дар бораи воқеаи бо вай рӯйдода ва миқдори муайянни нуқрае, ки Ҳаман барои несту нобуд кардани яхудиён ба ҳазинаи шоҳ ваъда кардааст, ба ӯ нақл кард. ⁸ Баъд нусхай фармони шоҳро дар бораи нобуд кардани яхудиён, ки дар Шушан баромада буд, ба Ҳатоҳ дод, то ба Эстер нишон дижаду ғаҳмонад. Инчунин Эстерро вазифадор кунад, ки ба назди шоҳ, даромада, барои ҳалқаш зорио тавалло намояд.

⁹ Пас Ҳатоҳ омада, суханони Мордахайро ба Эстер нақл кард. ¹⁰ Эстер Ҳатоҳро боз назди Мордахай фиристод, то бигӯяд: ¹¹ «Ҳамаи дарбориён ва мардуми тамоми вилоятҳо мединанд, ки ба қисми даруни қасри подшоҳ бе даъват даромадан манъ аст. Ҳоҳ мард бошад, ҳоҳ зан, агар бе даъвати шоҳ ба наздаш дарояд, мувофиқи қонун кушта ҳоҳад шуд. Танҳо дар як ҳолат зинда мондан мумкин, ба шарте ки шоҳ асои тиллояшро сӯйи шахси даъватнашуда дароз кунад. Маро бошад, шоҳ ба наздаш сӣ рӯз боз даъват накардааст».

¹² Суханони Эстерро ба Мордахай расонанд. ¹³ Мордахай дар ҷавоби Эстер гуфт: «Фикр накун, ки дар ҳонаи шоҳ танҳо ту аз байни яхудиён начот мейбӣ». ¹⁴ Агар ту дар ин вақт ҳомӯш бимонӣ, начот ва ҳалосӣ барои яхудиён аз тарафи дигар меояд. Лекин ту ва ҳонадони падарат нобуд мешавед. Кӣ медонад, шояд барои ҳамин вақт ту малика интиҳоб шуда бошӣ».

¹⁵ Пас Эстер дар ҷавоб ба Мордахай гуфт: ¹⁶ «Бирав, ҳамаи яхудиёни Шушанро ҷамъ кун ва барои ман се шабонарӯз рӯза гиред. Шабу рӯз ҳеч чиз нахӯреду нанӯshed, ман ҳам бо

канизонам рўза мегирам. Баъд аз се рўз, агарчи ин бар зидди қонун аст, ба назди шоҳ медароям ва агар бимирам, ба тақдирам тан медиҳам».

¹⁷ Бо ҳамин, Мордахай рафта, ҳамаи фармишҳои Эстерро ичро кард.

5

Эстер шоҳ ва Ҳаманро ба зиёфати якум даъват мекунад

¹ Дар рўзи сеюми рўзандорӣ малика Эстер либосҳои шоҳонашро пўшид. Ў ба қисми дарунии қаср, ки дар рӯ ба рўйи толори подшоҳ буд, даромада, истод. Подшоҳ дар толори шоҳона бар тахти шоҳӣ менишаст ва тахти ў дар рӯ ба рўйи даромадгоҳ буд. ² Вакте дид, ки малика дар қисми дарунии истодааст, ба назараҳо писанд афтод. Шоҳ озилиятишро дароз карду Эстер омада, дасташро ба нӯги он расонд.

З «Чӣ шуд, малика Эстер? Чӣ ҳодиса рӯй дод? Ҳоҳиши ту чист? Ҳатто агар то нисфи подшоҳиямро талаб кунӣ, ба ту медиҳам».

⁴ «Агар подшоҳ ҳоҳад, имрӯз бо Ҳаман ба зиёфате, ки ман барои шоҳ тайёр кардаам, биёянд».

⁵ Шоҳ ба хизматгоронаш гуфт: «Ҳаманро зуд рафта, биёред, то ки ҳоҳиши Эстерро ичро намоем». Ҳамин тавр, шоҳ ва Ҳаман ба зиёфати малика Эстер рафтанд. ⁶ Вакте ки онҳо май менӯшиданд, шоҳ аз Эстер боз як бори дигар пурсид: «Ҳоҳиши чист? Он ичро ҳоҳад шуд. Чӣ дарҳосте дорӣ? Ҳатто агар то нисфи подшоҳиямро талаб кунӣ, ба ту медиҳам».

⁷ Эстер ҷавоб дод: «Ҳоҳиш ва дарҳости ман ин аст: ⁸ агар ба назари подшоҳ писанд ояду ҳоҳад, ки ҳоҳишамро қонеъ ва дарҳостамро ичро намояд, бигзор шоҳ ва Ҳаман боз ба зиёфати дигар биёянд, ки ман барои онҳо пагоҳ тайёр мекунам. Ҳангоми он зиёфат ҳоҳишамро ба подшоҳ ҳоҳам гуфт».

Ҳаман барои қуштани Мордахай нақша мекашад

⁹ Ҳамон рӯз Ҳаман хушҳолу хурсанд шуда, баромада рафт. Ҳангоми баромадан Мордахайро дар дарбор дида, пай бурд, ки ў ба ҳурмати вай аз ҷояш намехезад*. Ҳаман аз муносибати Мордахай саҳт ба ғазаб омад. ¹⁰ Ба ҳар ҳол вай базӯр ҳудро дошта, ба хона рафт.

Дар хона занаш — Зареш ва дўстонашро ҷамъ оварда, ¹¹ ба онҳо аз бойигарии бузурги ҳуд ва писарони бисёраш ҳуднамоӣ мекард. Инчунин аз он ки чӣ қадар шоҳ ўро бузург гардонду аз мансабдорон ва дарбориёни дигар баланд гузошт, ҳудситоӣ менамуд. ¹² «Ва на танҳо ин, — илова намуд ў. — Ман ягона

* 5:9 Дар матни аслии забони ибрӣ нахесту наларзид омадааст. [†] 5:14 Дар матни аслии забони ибрӣ 50 зироъ. «Зироъ» яке аз воҳидҳои ченқунии қадим буд, ки як зироъ тақрибан ба ним метр баробар буд.

[‡] 6:9 Ё намоянд

одаме мебошам, ки малика Эстер барои шоҳро дар зиёфаташ ҳамроҳӣ намудан даъват кард. Пагоҳ вай ману шоҳро боз даъват намудааст. ¹³ Лекин бо вучуди ҳамаи ин, фақат дар он вақт қаноатманд мешавам, ки дигар Мордахайро яхудиро дар дарбор набинам».

¹⁴ Занаш Зареш ва ҳамаи дўстонаш ба вай маслиҳат доданд: «Фармон билеҳ, ки як дори бисту се метр[†] баланд бисозанду пагоҳ саҳар аз подшоҳ ҳоҳиш кун, ки Мордахайро дар он оvezанд. Сипас ҳамроҳи шоҳ хушу курсандона ба зиёфат бирав». Ҳаман пешниҳодро маъқул карда, фармон дод, ки дорро тайёр кунанд.

6

Подшоҳ ба Мордахай миннатдориашро баён менамояд

¹ Ҳуди ҳамон шаб ҳоби подшоҳ парид. Бинобар ин фармон дод, ки китоби ёддошҳоро оварда, дар наздаш ҳонанд.

² Ҳангоме ки китобро меҳонданд, дар он қайде ёфт шуд, ки чӣ тавр Мордахай дар бораи нақшай қуштори подшоҳ ҳабар дода буд (ҳамон нақшай қуштори шоҳ, ки дарбонон — Бигтон ва Тораш қашида буданд). ³ «Ба Мордахай барои ин кораш чӣ мукофот дода шуд?» — пурсид шоҳ. «Ҳеч ҷиз», — ҷавоб доданд хизматгоронаш. ⁴ Шоҳ пурсид: «Назди дар ягон қас ҳаст?» Ҳаман бошад, ҳозиррак ки ҳисми берунии қаср даромада буд, то ки бо шоҳ дар бораи овехтани Мордахай дар дори тайёршуда гуфтгӯ кунад. ⁵ Хизматгорон дар ҷавоб ба шоҳ гуфтанд: «Ана, Ҳаман омадааст». «Бигзор дарояд», — фармон дод шоҳ. ⁶ Ҷун Ҳаман даромад, шоҳ аз ў пурсид: «Барои нафаре, ки шоҳ сарбаланду ифтихорманд гардондан меҳоҳад, чӣ бояд кард?» Ҳаман бошад ба ҳуд фикр кард: «Оё ба гайр аз ман боз қасе ҳаст, ки подшоҳ меҳост ифтихорманд гардонад? Албатта не». ⁷ Аз ин рӯ, ба подшоҳ гуфт: «Барои нафаре, ки подшоҳ меҳоҳад ифтихорманд гардонад, ⁸ ҷомаи шоҳонаи подшоҳ, ки ҳуди шоҳ пўшидааст, оварда шавад. Инчунин асперо бо тоҷи шоҳона ба сар, ки ҳуди шоҳ дар он савор шудааст, биёранд. ⁹ Сипас, ҳамаи ин чизҳо ба яке аз мансабдорони олимартабаи шоҳ дода шавад. Бигзор ў касеро, ки шоҳ сарбаланд гардондан меҳоҳад, ҷомаи шоҳона пўшонад*. Инчунин ўро боло асп дар маркази шаҳр бигардонаду пешопеш роҳ рафта, эълон намояд:[†] „Мукофоти шахсеро, ки шоҳ сарбаланд гардондан меҳоҳад, бубинед!“.

¹⁰ «Ҳуди ҳозир рафта, ҷомау аспро бигир ва ҷунон ки гуфтӣ, ҳамон тавр барои Мордахайро яхудӣ, ки дар дарбор хизмат мекунад, бикиун, — амр кард подшоҳ, — Ҳеч ҷизро аз гуфтаҳоят фаромӯш нақун».

* 5:9 Дар матни аслии забони ибрӣ нахесту наларзид омадааст. [†] 5:14 Дар матни аслии забони ибрӣ 50 зироъ. «Зироъ» яке аз воҳидҳои ченқунии қадим буд, ки як зироъ тақрибан ба ним метр баробар буд.

[‡] 6:9 Ё пўшонанд

11 Ҳамин тавр, Ҳаман чомаву аспро гирифт. Чомаро ба Мордахай пүшониду вайро дар асп савор карда, дар маркази шаҳр гардонид. Инчунин пешопеши ў эълон намуда, фарёд кард: «Мукофоти шахсеро, ки шоҳ сарбаланд гардондан меҳоҳад, бубинед!»

12 Баъд аз ин Мордахай ба дарбори подшоҳ баргашт. Ҳаман бошад рӯяшро аз шарм пўшида, зуд ба хона шитофт. 13 Дар хона воқеаин бо вай рӯйдодаро ба занаш – Зареш ва дўстонаш нақл кард. Сипас занаш бо он дўстони хирадмандаш ба ў гуфтанд: «Азбаски Мордахай, ки бар вай дигар құдрат надорй, яхудӣ аст, бар зидди ў истодагарӣ карда наметавонӣ. Ту, бешубҳа, шикаст хоҳӣ хўрд!»

Чоҳкан зери ҷоҳ

14 Ҳангоме ки онҳо ҳанӯз бо ў сўҳбат мекарданд, хизматгорони шоҳ омада, зуд Ҳаманро ба зиёфати Эстер бурданд.

7

1 Ҳамин тавр, подшоҳ ва Ҳаман ба зиёфати дуюми малика Эстер рафтанд. 2 Ҳангоме ки онҳо май менӯшиданд, подшоҳ бори дигар аз малика пурсид: «Хоҳишат чист? Он ичро хоҳад шуд. Бигий, чӣ дарҳосте дорӣ? Ҳатто агар то нисфи подшоҳиямро талаб кунӣ, ба ту доҳда мешавад!»

3 Малика ҷавоб дод: «Эй подшоҳ, агар писанди назари шумо бошам ва маъқул донед, илтиҷо менамоям, ки чони ману ҳалқамро наҷот дихед. 4 Агар мо фақат ҳамчун ғулом фурӯҳта мешудем, хомӯш мемондаму чизе намегуфтам, чунки подшоҳро бо чунин дарҳост ҳалалдор кардан раво нест. Лекин сабаб дар он аст, ки ман бо ҳалқам ба куштану несту нобуд шудан фурӯҳта шудаём.»

5 Подшоҳ аз малика пурсид: «Кист он одам?! Күчост он нафаре, ки ба чунин коре чуръат намудааст?!»

6 Эстер хитоб кард: «Душмани ашаддӣ Ҳамин Ҳамани бадкор аст!»

Инро шунида, Ҳаман назди подшоҳ ва малика ба даҳшат афторд. 7 Подшоҳ оташин шуда, аз ҷояш хесту аз зиёфат баромада, ба боғи қаср рафт. Чун Ҳаман ҳис кард, ки шоҳ ўро нобуд кардан меҳоҳад, назди малика истод, то барои ҳалосии чонаш ўро илтиҷо намояд. 8 ў худро бо зорию тавалло болои кати Эстер партофта буд, ки подшоҳ аз боғи қаср баргашт.

Подшоҳ дод зад: «Вай ҳатто чуръат мекунад, ки дар ҳузури ман ба номуси малика расад?!»

Ҳамин ки подшоҳ инро гуфт, рӯйи Ҳаманро пўшониданд. 9 Пас Ҳарбӯно – яке аз хизматгорони шахсии шоҳ, ки он ҷо буд, гуфт: «Инак, дори бисту семетра дар ҳавлии Ҳаман тайёр аст. Вай онро барои Мордахай, ки барои шоҳ кори нек карда буд, сохтааст.»

Подшоҳ амр дод: «Худашро ба ҳамон дор овезд!» 10 Ҳамин тавр, Ҳаманро дар дore, ки ў барои Мордахай соҳта буд, овехтанд. Сипас газаби подшоҳ паст шуд.

8

Эстер яхудиёро начот медиҳад

1 Ҳуди ҳамон рӯз шоҳ Аҳашверӯш молу мулик ва чизу ҷораи Ҳаман – душмани яхудиёро ба малика Эстер дод. Мордахай акнун назди подшоҳ даромад, зеро Эстер ба шоҳ гуфт, ки онҳо хешанд. 2 Баъдан подшоҳ, ангуштаринашро, ки аз Ҳаман гирифта шуда буд, аз дасташ қашида, ба дасти Мордахай супорид. Эстер бошад Мордахайро бар дороии Ҳаман ҷавобгар намуд.

3 Малика Эстер бори дигар бо подшоҳ гап зада, худро пеши пояш партофту гиря кард. Ў зорию тавалло намуд, ки нақшай бади зидди яхудиён тайёркардаи Ҳаманро бекор намояд. 4 Сипас подшоҳ асои тиллояшро ба Эстер дароз кард ва ў аз ҷояш барҳоста, назди шоҳ истод.

5 «Агар ин кор ба подшоҳ дуруст намояду дар назари шоҳ эътибор дошта бошам, – илтиҷо кард малика, – бигзор қонун барояд, ки ҳамаи номаҳои Ҳаман, писари Ҳамдоти аҷоҷӣ, ки барои нобуд кардана яхудиёни ҳамаи вилоятҳои подшоҳ навишта буд, бекор карда шаванд. 6 Ҷӣ тавр ба ин балое, ки ба сарси ҳалқам меояд, тоб оварам? Нобудшавии ойлаамро чӣ гуна тоқат кунам?»

7 Подшоҳ ба малика Эстер ва Мордахайи яхудӣ гуфт: «Азбаски Ҳаман ба ҳалқи яхудиён ҳуҷум кард, ўро ба дор овехтанд ва доироиашро аллакай ба Эстер додам. 8 Акнун аз номи подшоҳ қонуни нав оид ба яхудиён, чӣ тавре ки дуруст мешуморед, бинависеду онро бо ангуштарини шоҳ мӯҳр бизанед. Ҳар қонуне, ки аз номи шоҳ навишта, бо ангуштаришаш мӯҳр зада шуда бошад, бекор карда намешавад».

9 Сипас бисту панчуми июн^{*} котибони шоҳ дэъват шуданд. Онҳо фармонро оид ба яхудиён, аз рӯйи ҳамаи гуфтаҳои Мордахай бо хати ҳар як вилоят ва бо забони ҳар як ҳалқ, ба ҳокимони мирони яксаду бисту ҳафт вилоят – аз Ҳиндустон то Эфиопия навиштанд. Фармон ба яхудиён низ бо хату забони ҳудашон навишта шуд. 10 Фармонро аз номи шоҳ Аҳашверӯш навишта, бо ангуштаришаш мӯҳр заданд. Мордахай онҳоро бо дасти ҳабаррасонҳо фиристод, ки ба аспҳои тездави маҳсус барои шоҳ парварида саворӣ буданд.

11 Фармони шоҳ ба яхудиён ҳуқуқдод, ки дар ҳар шаҳр барои муҳофизати худ ҷамъ шаванд. Ҳар қувваи мусаллаҳ аз ҳар ҳалқ ё вилоят, ки ба онҳо ҳуҷум кунад, бо занону кӯдаконашон кушта, несту нобуд карда шавад. Илова бар ин

* 8:9 Аз рӯйи тақвими ибрӣ бисту сеюм рӯзи моҳи сеюм, яъне моҳи «сивон» буд.

ҳамаи дороияшонро бо зўрӣ қашида гиранд. 12 Рӯзе ки ин амр бояд дар тамоми вилоятҳо ичро шавад, ҳафтуми март соли оянда[†] буд. 13 Нақша чунин буд, ки нусхай ин хучҷат ҳамчун қонун дар ҳар вилоят бароварда, ба ҳамаи ҳалқҳо эълон шавад, то ки ҳамон рӯз яхудиён барои аз душманошон қасос гирифтан тайёр бошанд. 14 Ҳабаррасонҳо бо фармони шоҳ, дар аспҳои тездави подшоҳ савор шуда, зуд равона шуданду ҳамзамон онро дар қалъаи Шушан эълон карданд.

15 Мордаҳай бо либоси шоҳонаи кабуду сафед дар тан, точи қалони бо тилло орододашуда ва болопӯши бунафшарни қиматбаҳо аз назди шоҳ баромад. Дар Шушан садои шоддиио ҳурсандии сокинон баланд шуд. 16 Барои яхудиён ин рӯзи пириӯзӣ, ҳурсандию шодмонӣ буд ва онҳоро дар ҳама ҷо эҳтиром мекарданд. 17 Ба ҳар вилояту шаҳр, ки амру фармони шоҳ расид, иду базими шодмонӣ байни яхудиён барпо шуд. Бисёр гайрияҳудиёни он сарзамин аз ҳалқи Мордаҳай метарсиданду аз ин сабаб эълон намуданд, ки дини яхудиро қабул карданд.

9

Наҳустин галабаи яхудиён бар душманошон

1 Ҳафтуми март^{*} фармони шоҳ бояд ичро мешуд. Ҳамон рӯз душманони яхудиён умед доштанд, ки бар яхудиён голиб меоянд, лекин баръакси ҳодиса рӯй дод. Дар асл яхудиён бар душманошон голиб баромаданд. 2 Яхудиён дар шаҳрҳояшон дар ҳамаи вилоятҳои сарзамини шоҳ, ҷамъ омаданд, то ба онҳое, ки маргашонро мехостанд, ҳучум намоянд. Азбаски тарс аз яхудиён ҳамаи ҳалқҳо фаро гирифта буд, ҳеч кас бар зидди онҳо истодагарӣ карда натавонист. 3 Тарс аз Мордаҳай ҳамаи мирони ҳалқҳо, ҳокимони вилоятҳову ноҳияҳо ва хизматгорони дарбори шоҳро фаро гирифта буд ва аз ин сабаб онҳо яхудиёро дастигирӣ мекарданд. 4 Охир ба Мордаҳай вазифаи баланд доданду шӯҳраташ дар тамоми сарзамин пахи шуд ва қудрати ў рӯз ба рӯз меафузӣ. 5 Ҳамин тавр, яхудиён, ҳар чи ки хостанд, бо душманони худ карданд. Бо шамшер ҳамаи онҳоро зада қуштанд ва несту нобуд намуданд. 6 Дар худи қалъаи шоҳ яхудиён панҷсад нафарро қуштанд. 7 Онҳо инчунин Паршандато Дағлӯн Аспото⁸ Пӯрото, Адалӣ, Аридото⁹ Паршамто, Арисой, Аридӣ ва Вайзото ном ҷавонмардонро қуштанд. 10 Инҳо даҳ писарони Ҳамон ибни Ҳамдотой,

душманни яхудиён буданд. Вале ба ҷизу ҷора ва молу мулкашон даст нарасониданд.

Дуюмин галабаи яхудиён бар душманошон

11 Ҳуди ҳамон рӯз дар бораи шумораи одамони дар Шушан қушташуда ба шоҳ ҳисобот дода шуд. 12 Баъд шоҳ ба Эстер гуфт: «Дар худи қалъаи Шушан яхудиён панҷсад нафар ва даҳ писари Ҳаманро қуштанд. Дар дигар вилоятҳо чӣ кор карда бошанд? Акнун бигӯ, дарҳости ту чист? Он ичро ҳоҳад шуд. Ҳоҳишат чист? Ба ту дода ҳоҳад шуд!» 13 «Агар ба шоҳ писанд афтад, — ҷавоб дод Эстер, — бигзор ба яхудиён дар Шушан иҷозат дода шавад, ки пагоҳ низ аз рӯйи қонуни имрӯза амал намоянд. Илова бар ин, мурдаҳои даҳ писари Ҳаман ба дор овехта шаванд». 14 Ҳамин тавр, шоҳ амр дод, ки ин фармон ичро шавад. Онро дар Шушан эълон намуданду мурдаҳои даҳ писари Ҳаман ба дор овехта шуданд. 15 Яхудиён дар Шушан низ ҳаштуми март[†] ҷамъ шуда, дар он ҷо сесад нафарро қуштанд, лекин ба ҷизу ҷора ва молу мулкашон даст нарасониданд.

16 Дар ин ҳангом, яхудиёни дигар дар вилоятҳои подшоҳ, низ ҷамъ шуданд, то ки ҳудро муҳофизат намуда, аз душманошон ҳалос шуданд. Яхудиён ҳафтоду панҷ ҳазор нафар душманони ҳудро қуштанд, лекин ба ҷизу ҷора ва молу мулкашон даст нарасониданд. 17 Ҳамаи ин ҳафтуми март[‡] рӯй дод. Ҳаштуми март[§] онҳо истироҳат карда, онро ба рӯзи базму шодмонӣ табдил доданд.

18 Лекин дар шаҳри Шушан яхудиён барои ҳудро муҳофизат намудан ҳам рӯзи ҳафтум^{*} ва ҳам ҳаштум[†] ҷамъ шуданду рӯзи нӯҳумро[‡] ба базму шодмонӣ бахшиданд. 19 Барои ҳамин яхудиёни дехотӣ ҳаштуми мартро[§] ҳар сол ҳамчун рӯзи шодмонӣ ва базм ҷашн мегиранд ва дар ин рӯз ба яқдигар ҳӯрок мефиристанд.

Мордаҳай ҷаши гирифтани иди Пуримро таъмин мекунад

20 Мордаҳай ин ҳодисаҳоро ба қайд гирифт ва ба ҳамаи яхудиёни дуру наздики ҳамаи вилоятҳои подшоҳ Аҳашверӯш мактубҳо фиристод. 21 Дар мактубҳо аз онҳо ҳоҳиш кард, ки ҳар сол рӯзҳон ҳаштуму нӯҳуми март^{*} ҳамчун ид²² бо базму шодмонӣ, фиристодани ҳӯрок ба яқдигар ва доддани тӯҳфаҳо ба камбағалон ҷаши гирифта шавад. Ин барои ёдбуди замонест, ки яхудиён аз душманошон ҳалос шуда, ғамашон ба шодӣ ва мотамашон ба ҳурсандӣ табдил ёфта буд.

[†] 8:12 Аз рӯи тақвими ибрӣ рӯзи сенздаҳуми моҳи дувоздаҳум, яъне моҳи «адор» буд. [†] 9:1 Мувофиқи тақвими яхудиён рӯзи сенздаҳуми моҳи дувоздаҳум, яъне моҳи «адор» буд. [†] 9:15 Мувофиқи тақвими яхудиён рӯзи чордаҳуми моҳи «адор» буд. [‡] 9:17 Мувофиқи тақвими яхудиён рӯзи сенздаҳуми моҳи «адор» буд. ^{*} 9:18 Мувофиқи тақвими яхудиён, сенздаҳум [†] 9:18 Мувофиқи тақвими яхудиён, чордаҳум [‡] 9:18 Мувофиқи тақвими яхудиён, понздаҳум [§] 9:19 Мувофиқи тақвими яхудиён рӯзи чордаҳуми моҳи «адор» буд. ^{*} 9:21 Мувофиқи тақвими яхудиён рӯзи чордаҳум ва понздаҳуми моҳи «адор» буд.

23 Ҳамин тавр, яхудиён ба Мордахай гүш карда, қарор доданд, ки идро чун анъана қабул намоянду ҳамасола ҹашн бигиранд. 24 Онҳо ба хотир меоварданд, ки Ҳаман писари Ҳамдотои ачоҷӣ, ки душмани ҳамаи яхудиён буд, яхудиёнро қуштаний шуда, барои несту нобуд сохтани онҳо куръа (յъне пур) партофт. 25 Аммо ҳангоме Эстер назди подшоҳ даромад[†], ў фармон баровард, то наќшаш баде, ки Ҳаман барои яхудиён тайёр карда буд, бар сари худаш омада, бо писаронаш ба дор овехта шавад. 26 Барои ҳамин ин идро Пурим, ки маънояш «куръа» аст, номиданд. Ҳамин тавр, бо сабаби номаҳои Мордахай ва он чӣ онҳо аз сар гузарониданд, 27 яхудиён қарор доданд, ки ин анъанаро расман қабул кунанду ҳамасола ин ду рӯэро худашон, фарзандонашон ва онҳое ки дини яхудиро қабул мекунанд, бояд қайд кунанд. Онро бояд дар вақту соати барои он муайяншуда, мувофиқи он чӣ ки навишта шуд, бе ягон мамоният ҹашн бигиранд. 28 Ин рӯэҳо бояд аз насл дар ҳар оила, вилоят ва шаҳр ба хотир оварда, нигоҳ дошта шавад. Ҷашн гирифтани рӯэҳои иди Пурим ҳеч гоҳ аз тарафи яхудиён манъ карда нашавад ва ёди он аз байни наслҳои онҳо наравад.

Эстер дар бораи иди Пурим фармон мебарорад

29 Пас аз он Эстер — духтари Абиҳоил ҳамроҳи Мордахайи яхудӣ бо тамоми қудрат мактуби дигарро навиштанд, то ки мактуби дуюмро дар бораи Пурим тасдиқ намоянд. 30 Нусхаҳои мактуби дигар бо суханони сулҳу осоиштагӣ ба ҳамаи яхудиёни яксаду бисту ҳафт вилояти сарзамини шоҳ Аҳашверӯш фиристода шуданд. 31 Ин мактубҳо рӯэҳои Пуримро тасдиқ карданд, то ки дар рӯзи муайяншуда ҷашн гирифта шаванд, чунон ки Мордахай ва малика Эстер барояшон таъянин карда буданд. Одамон қарор доданд, ки ин идро ҳамчун идҳои дигари рӯзаю нолаашон, ки барои худ ва наслҳояшон таъянин карда буданд, ҷашн гиранд. 32 Ҳамин тавр, фармони малика Эстер анъанаҳои Пуримро тасдиқ намуд ва он дар китоб навишта шуд.

10

Подшоҳ Аҳашверӯш ва Мордахай бузург мегарданд

¹ Сипас подшоҳ Аҳашверӯш тамоми сарзамин, ҳатто ҷазираҳои* дурро ба андоз супоридан водор намуд. ² Ҳамаи дастовардҳои қалони подшоҳ ва бузургдошти Мордахай, ки шоҳ ўро ба ин дарача расонд, дар Китоби Таврихи Подшоҳони Модай ва Форс навишта шудаанд. ³ Ҳуллас, Мордахайи яхудӣ баъд аз подшоҳ Аҳашверӯш шахси дуввум буд. Вай дар байни яхудиён одами бузург ҳисоб мёёфту байни хешу табораш эҳтироми баланд дошт. Ин аз он сабаб буд, ки ў барои манғиати

* 9:25 Дар баъзе нусхаҳои қадима чунин омадааст: Аммо вақте ки хабар ба подшоҳ расид

* 10:1 Ё соҳилҳо

халқаш кор мекард ва барои беҳбудии ҳамаи яхудиён баромад менамуд.

Хушхабар
аз
Матто
Пешгуфтор

Хисоб мекунанд, ки муаллифи ин Хушхабар Матто мебошад, ки яке аз дувоздаҳ шогирдони наздиктарини Исо буд. Пеш аз шогирди Исо шудан, қасби Матто чамъ кардани андоз буд. Азбаски тамоми ҳалқи яхудӣ дар он замон таҳти мустамликаи румиён буданд, тамоми андоз ба ҳазинаи империяи Рум дода мешуд. Аз ҳамин сабаб андозигирон низ ҳамчун хиёнатчиҳи ҳалқ ҳисоб мешуданд ва ҳалқ нисбати онҳо нафрат дошт. Вале Исо ана чунин одамро ба шогирдӣ дâvbat мекунанд ва ин шогирдӣ шоҳиди ҳаёт ва фаъолияти шавқовари Исо шуда, ҳамаи он мӯъчизаҳо, муборизаҳо, хурсандиҳо ва саргузаштҳоро як ба як дар ин китоби худ нақл мекунад.

Тахмин аст, ки ин Хушхабар дар байни солҳои 70–80 мелодӣ навишта шудааст ва маълумоти бештари он аз Хушхабар аз Марқӯс, ки пештар навишта шуда буд, гирифта шудааст.

Мақсади асосии Матто аз навиштани ин китоб исбот кардан аст, ки Исо ҳақиқатан ҳамон Шоҳ ва Начотдиҳандаст, ки Худо омаданашро ба воситаи пайғамбарони худ сад солҳо пештар ваъда карда буд. Вай нақли худро аз номбар кардани авлоду аҷдодони Исо сар мекунад. Муаллиф нишон медиҳад, ки таваллуди Исо ҳодисаи оддӣ набуда, балки иҷрошавии пешгӯйии пайғамбарон дар бораи таваллуди Начотдиҳандаст.

Аз боби дуюм Исои ҳанӯз кӯдак Шоҳ номида мешавад, ки ҳатто ситорашиносон аз шарқӣ дур меоянд, то ба ӯ саҷда қунанд. Лекин шоҳигарии Исо на ба ягон давлати заминӣ, балки ба Подшоҳии Худо тааллӯқ дошт.

Аз сатрҳои аввалин то охирини китоб манзараҳои гуногун аз ҳаёти Исои Масех нақш ёфтаанд, ки диққати хонандоро ба худ ҷалб мекунанд. Муаллиф аз ҳодисаҳои айёми кӯдакии Исо сар карда то лаҳзашои охирини ҳаёти ӯ дар рӯи замин нақл кардааст, ки чӣ тавр дар кӯдакиаш фариштаи Худованд ӯро аз марг начот дод, чӣ тавр ӯ ба эълон кардан. Подшоҳии Худо шурӯъ намуд, чӣ тавр беморонро шифо медод, чӣ тавр бо чанд нунои моҳӣ ҳазорҳо одамонро сер қунонд, чӣ тавр дар рӯи оброҳ рафта буд ва чӣ тавр бар зидди дурӯяғии диндорон мубориза мебурд. Суханони пурҳикмату бобақои Исо, ба нақли муаллиф як обу ранги хосе мебахшанд. Таълимоти Исо дар бораи дӯст доштани одамони гирду атроф, қасос нагирифтан, некӣ кардан ва гайра дар ин Хушхабар мавқеи

максусро ишғол мекунад, ки дар ҳеч давру замон, дар ҳеч миллату давлат аҳамияти худро гум намекунад.

Инчунин бобҳои охирини ин китоб нақл мекунанд, ки чӣ тавр Исо ба мақсади худ мерасад; яъне Вай дар салиб ҷон дода, нарҳи гуноҳи тамоми баний-башарро месупорад ва рӯзи сеюм аз байнӣ мурдагон зинда шуда, барои ҳамаи одамон роҳ ба Подшоҳии худ мекушояд. Дар охирни Хушхабари Матто суханони Исо омадаанд, ки ба шогирданаш муроҷиат карда гуфтааст: «Тамоми ҳукму қурдат дар замину осмон ба ихтиёри Ман дода шудааст. Пас, равед ва ҳамаи ҳалқҳои рӯи заминро ба Ман шогирд созед: онҳоро аз номи Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмид дидҳед ва иҷро кардани ҳама чизеро, ки ба шумо фармудаам, ёд дидҳед. Инак, Ман ҳамеша то охирни замон бо шумо мемонам» (Матто 28:18–20).

Авлоду аҷдодони Исои Масех

1 Аҷдодони Исои Масех, ки аз насли шоҳ Довуд ва аз насли Иброҳим мебошад, инҳоянд:

2-5 (2-6а) Аз замони Иброҳим то шоҳ Довуд инҳо гузаштаанд: Иброҳим, писараш Исҳоқ, писари Исҳоқ Ҷӯб, писарони Ҷӯб Яҳудо ва бародаронаш, писарони Яҳудо Форас Зораҳ (модари онҳо Томор буд), писари Форас Ҳесрӯн, писари Ҳесрӯн Ром*, писари Ром Аминодоб, писари Аминодоб Наҳшӯн, писари Наҳшӯн Салмӯн, писари Салмӯн Бӯаз (модари ӯ Роҳоб буд), писари Бӯаз Убид (модари ӯ Рут буд), писари Убид Йисой ва писари Йисой шоҳ Довуд.

6-11 (6-11) Аз шоҳ Довуд то замони ба шарҳи Бобил асири шуда рафтани ҳалқи Истроил инҳо гузаштаанд: Довуд, писараш Сулаймон (модари Сулаймон пештара зани Uriё буд), писари Сулаймон Раҳабъом, писари Раҳабъом Абиё, писари Абиё Осо†, писари Осо Еҳӯшофот, писари Еҳӯшофот Еҳӯром, писари Еҳӯром Узиё, писари Узиё Ютом, писари Ютом Оҳоз, писари Оҳоз Ҳизқиё, писари Ҳизқиё Менааше, писари Менааше Омӯн‡, писари Омӯн Юшиё ва писарони Юшиё Еконеву бародаронаш. Дар ин вақт истроилиён асири гашта ба шаҳри Бобил бурда шуданд.

12-16 (12-16) Аз замони ба Бобил асири шуда рафтани истроилиён то таваллуди Исо инҳо гузаштаанд: Еконё, писараш Шаалтиил, писари Шаалтиил Зарубобил, писари Зарубобил Абихуд, писари Абихуд Элӯқим, писари Элӯқим Озур, писари Озур Содӯқ, писари Содӯқ Ҷӯн, писари Ҷӯн Элиҳуд, писари Элиҳуд Элъозор, писари Элъозор Маттон, писари Маттон Ҷӯб ва писари Ҷӯб Йосуф, ки шавҳари Марям буд.

* 1:2-6а Ром — бо забони юнонӣ Арам талаффуз мешавад. † 1:66-11 Осо — бо забони юнонӣ Асаф талаффуз мешавад. ‡ 1:66-11 Омӯн — тарзи дигари талаффузи ин ном Омӯс аст.

Аз Марям Исо таваллуд ёфт, ки Масеҳ, яъне Тайиншудаи Худо номида шуд.

¹⁷ Инак, аз Иброҳим сар карда то Довуд ҳамагӣ чордаҳ насл ва аз Довуд то замони ба Бобил асир шуда рафтани истроилиён чордаҳ насл ва аз замони асири то таваллуди Масеҳ чордаҳ насл гузаштааст.

Таваллуди Исои Масеҳ

¹⁸ Таваллуди Исои Масеҳ ин тавр рӯй додааст: Марям, модари Исо, номзади Йусуф буд, аммо пеш аз он ки онҳо зану шавҳар шаванд, дар шиками ў бо қудрати Рӯҳи Муқаддас қӯдан пайдо шуд. ¹⁹ Азбаски Йусуф одами нек буд, нахост, ки Марямро дар пеши мардум ошкор соҳта шарманда кунад. Барои ҳамин ў ният кард, ки пинҳонӣ аз вай чудо шавад. ²⁰ Ҳангоме ки ў чунин фирӯ дошт, фариштаи Худованд дар хобаш аён шуда, ба ў гуфт: «Эй Йусуфи насли Довуд! Аз гирифтани Марям ба занӣ натарс, чунки ин қӯдан дар шиками вай бо қудрати Рӯҳи Муқаддас пайдо шудааст. ²¹ У Писаре таваллуд ҳоҳад кард ва ту ба У бояд Исо ном гузорӣ, чунки Ҳалқи худро аз дасти гуноҳҳояшон начот ҳоҳад дод»[§].

²² Ҳаман ин воқеа барои ба амал омадани гуфтаҳои Худо, ки аллакай ба воситай пайғамбар пешгӯй шуда буданд, рӯй дод:
23 «Духтаре ҳомиладор мешавад
ва Писаре таваллуд мекунад,
ки ба У Имонуил (Маъни ин ном „Худо бо мое
аст) ном медиҳанд».

²⁴ Вақте Йусуф аз хоб бедор шуд, фармони фариштаи Худовандро иҷро кард, яъне Марямро ба занӣ гирифт. ²⁵ Аммо то вақти таваллуд шудани Писар бо Марям ҳамхоб нашуд. Ҳангоме ки Писар таваллуд шуд, Йусуф ўро Исо номид.

2

Аз сарзамини Шарқ омадани ситорашиносон

¹ Исо дар замони ҳукмронии подшоҳ Ҳиродус, дар деҳаи Байт-Лаҳми ноҳияи Яхудия ба дунё омад. Баъд аз таваллуди ў якчанд ситорашиносон аз сарзамини Шарқ ба шаҳри Ерусалим омада, ² пурсидан: «Кӯчост он қӯдакни назводе, ки Шоҳи Яхудиён мешавад? Мо дидем, чӣ хел ситорай У аз тарафи шарқ баромад ва омадем, то ки ба У саҷда қунем».

³ Ҳангоме ки подшоҳ Ҳиродус ин суханонро шунид, безобита шуд ва баробари ў тамоми сокинони Ерусалим ҳам ошуфта гаштанд. ⁴ Он гоҳ Ҳиродус ҳамаи сардорони рӯҳонӣ ва шариатдононро нааздаҳ хонда, аз онҳо пурсид: «Тайиншудаи Худо дар кучо бояд таваллуд ёбад?» ⁵ Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: «Дар Байт-Лаҳми ноҳияи Яхудия, чунки дар яке аз китобҳои пайғамбарон чунин навишта шудааст:

⁶ ,Эй Байт-Лаҳм, ки дар вилояти Яхудия ҳастӣ,

^{§ 1:21} 1:21 Маъни Исо аз забони иборӣ «Начот» мебошад.

ту аз дигар шаҳрҳои бузурги Яхудия ҳеч камӣ надорӣ,
зеро аз байнӣ зодаҳои ту сарваре мебарояд,
ки барои ҳалқи Истроили Ман монанди чӯпон мешавад».

⁷ Сипас, Ҳиродус ситорашиносонро даъват намуда, бо онҳо танҳо ба танҳо сӯҳбат кард. Ҳангоми сӯҳбат аз онҳо вақти аниқи пайдошавии он ситораро фаҳмида гирифт. ⁸ Баъд онҳоро ба Байт-Лаҳм равона карда гуфт: «Биравед ва дар бораи он қӯдак бодиққат пурсуҷӯ кунед. Ҳамин ки ўро ёфтед, маро низ огоҳ созед, то ки ман ҳам рафта ба У саҷда кунам».

⁹ Баъд аз сӯҳбат бо шоҳ ситорашиносон аз он чо ба сафар баромаданд. Дар аснои роҳ онҳо боз ҳамон ситораро диданд, ки аз тарафи шарқ баромада буд. Ситора пешопеши онҳо мерафт ва оқибат дар болои он ҷое, ки қӯдак буд, бозистод. ¹⁰ Аз барои ин ситора шодии онҳо ҳадду каноре надошт.

¹¹ Ситорашиносон ба хона даромаданд ва қӯдакро ҳамроҳи модараши Марям дидан замон таъзим намуда, ба қӯдак саҷда карданд. Онҳо тӯҳфаҳои арзандаро, ки аз тилло, атри қиматбаҳо ва ширеши хушбӯй барои дудкарданӣ иборат буданд, аз сандуқҳояшон гирифта ба У ҳада намуданд.

¹² Дар хобашон бошад, Худо огоҳ кард, ки наズди Ҳиродус барнагарданд, аз ин рӯ онҳо бо дигар роҳ ба ватанашон баргаштанд.

Фирӯр ба Миср

¹³ Баъд аз рафтани ситорашиносон фариштаи Худованд дар хоби Йусуф зоҳир шуда, ба ў гуфт: «Эй Йусуф! Бархезу қӯдак ва модарашро гирифта, ба Миср бигуреъ. То вақте ки ба туро нагӯям, дар ҳамон ҷо бимон. Чунки Ҳиродус бо нияти куштан қӯдакро кофтуҳов мекунад».

¹⁴ Йусуф аз хоб бедор шуда, қӯдак ва занашро гирифта, дар бевактии шаб ба Миср раҳсипор мешавад. ¹⁵ Дар он ҷо онҳо то вафоти Ҳиродус мемонанд. Худованд пештар ба забони пайғамбар гуфта буд, ки «Ман аз Миср Писарамро ҷег задам». Ана барои иҷро шудани ин гуфтаҳо ҳамаи ин ҳодиса рӯй дод.

Куштори қӯдакон

¹⁶ Вақте Ҳиродус фаҳмид, ки ситорашиносон ўро фиреб доданд, саҳт ҳашмгин шуд ва фармон дод, ки дар Байт-Лаҳм ва атрофи он ҳамаи писарбачаҳои синни дусола ва аз дусола поёнро кушанд. Чунки аз ситорашиносон вақти пайдошавии ситораро дониста буд.

¹⁷ Ҳамин тавр он чо Ирмиё пайғамбар пешгӯй карда буд, ба амал омад:

¹⁸ «Садое дар шаҳри Ромо ба гӯш мерасад,
Ки садои гираву фиғон аст.
Роҳел барои фарзандонаш мегирияд
ва тасаллӣ ёфта наметавонад,

азбаски онҳо мурдаанд»*.

Бозгашт аз Миср

19 Вақте ки Ҳиродус аз олам чашм пӯшид, фариштаи Худованд дар Миср ба хоби Юсуф даромад²⁰ ва гуфт: «Эй Юсуф! Бархез, кӯдак ва модари Вайро гирифта, ба сарзамини Исройл баргард, зеро касоне, ки ўро куштани буданд, мурданд».

21 Инак, Юсуф бархеста, кӯдак ва модари Вайро гирифт ва ба Исройл баргашт. 22 Лекин ўшунид, ки дар Яхудия ба чои Ҳиродус писараш Аркилуос подшоҳӣ меқунад ва тарси, ки ба он чо биравад. Баъд дар хобаш аён шуд, ки он чо наравад, бинонбар ин онҳо роҳи вилояти Ҷалилро пеш гирифтанд. 23 Пайғамбарон аллакай дар бораи Масех пешгӯй карда гуфта буданд, ки «Ўро Носирӣ ҳоҳанд номид». Ана барои иҷро шудани ин гуфтаҳо Юсуф бо оилааш дар шаҳри Носира сокин шуд.

3

Насиҳати Яхҷи Таъмидиҳанда

1 Вақте расид, ки марде бо номи Яхҷи Таъмидиҳанда ба биёбони Яхудия рафта, мардумро насиҳат карда метуфт: ² «Тавба кунед ва аз гуноҳҳоятон даст қашед, чунки подшоҳии Ҳудо наздик аст».

3 Яхҷи ҳамонест, ки Ишаъе пайғамбар дар борааш гуфта буд:
«Касе дар биёбон фарёд зада мегӯяд;
Барои Худованд роҳ тайёр кунед! Онро рост намоед!»

4 Яхҷи дар тан либоси аз пашми шутур ва камарбанди ҷармӣ дошт, ҳӯрокаш бошад, малаҳу асали саҳро буд.

5 Мардум аз шаҳри Ерусалиму аз саросари Яхудия ва аз тамоми гирду атрофи дарёи Ҳудун ба назди Яхҷи меоманданд. ⁶ Онҳо ба гуноҳҳои худ икror мешуданд ва Яхҷи онҳоро дар дарёи Ҳудун таъмид медод.

7 Инчунин бисёр одамони гарӯҳҳои динии фарисиённи саддуқиён барои таъмид ёфтани назди Яхҷи омаданд. Яхҷи омада истодани онҳоро дид, ба онҳо гуфт: «Эй морони маккор! Кӣ ба шумо гуфт, ки аз ҷазои дарпешистодай Ҳудо гурехта метавонед? 8-9 (8-9) Ҳатто фикр нақунед, ки ба сабаби аз насли Иброҳим буданатон, ҷазо намебинед. Зеро ба шумо мегӯям, ки Ҳудо аз ҳамони сангҳо барои Иброҳим насл ба вучӯд оварда метавонад. Пас, ҷун дараҳти мевадоре, ки меваи ҳуб медиҳад, дар амал нишон дижед, ки ҳақиқатан тавба кардаед. ¹⁰ Теша аллакай бар решай дараҳтон гузошта шудааст ва ҳар дараҳте, ки меваи ҳуб намеоварад, бурида ба оташ партофта мешавад. ¹¹ Ман шуморо бо об таъмид медиҳам, ҳамчун шаҳодати он ки шумо тавба кардаед, аммо касе, ки баъд аз ман меояд, шуморо бо Рӯҳи Муқаддас ва бо оташ

таъмид ҳоҳад дод. Ўз ман басо тавонотар аст. Ман ҳатто лоиқи он нестам, ки ба кафши Вай патак шавам. ¹² Дар дасти ўз бел барои бод кардани гандум тайёр аст. Ўз хирманашро тоза карда, гандуми худро ба анбор чамъ ҳоҳад кард, вале қаҳро дар оташи ҳомӯшнашаванда месӯzonad».

Таъмид ёфтани Исо

13 Дар ин вақт Исо аз вилояти Ҷалил назди дарёи Ҳудун омад, то ки аз Яхҷи таъмид бигирад. ¹⁴ Лекин Яхҷи ўро аз ин кор боздоштани шуда гуфт: «Исо, ин ман бояд аз Ту таъмид бигирам, Ту бошӣ, назди ман омадӣ!» ¹⁵ Исо ба вай ҷавоб дод: «Бигузор ҳоло ин корро қунем, чунки аз рӯи хости Ҳудо ин кори дуруст аст». Он гоҳ Яхҷи розӣ шуд.

16 Ҳамин ки Исо таъмид ёфта, аз об баромад, дарҳол осмон қушода шуд ва Ўз Ҳудоро дид, ки мисли қабӯтар ба поён фаромада дар болои ўз қарор гирифт. ¹⁷ Сипас аз осмон ниное омад: «Ин Писари азизи Ман аст ва Ман аз ўхеле ҳушнудам».

4

Аз озмоши гузаштани Исо

1 Баъд аз ин воқеа Рӯҳи Муқаддас Исоро ба биёбон бурд, то ки иблис ўро биозмояд.

2 Давоми чил шабу чил рӯз Исо рӯза дошт ва ғурусна монд. ³ Он гоҳ иблис вაсвасакор назди ўз омада гуфт: «Ту Писари Ҳудо ҳастиӣ-ку, пас ба ин сангҳо фармон дех, ки нон шаванд». ⁴ Лекин Исо ҷавоб гардонда гуфт: «Не, зеро дар ҳавиштаҷот гуфта шудааст, ки инсон на фақат бо ҳӯрдани нон ҳинда аст, балки бо ҳар сухане, ки Ҳудо мегӯяд».

5 Сипас, иблис Исоро ба шаҳри муқаддас Ерусалим бурда, ба нуқтаи баландтарини Ҳонаи Ҳудо гузошт ⁶ ва ба ўз гуфт: «Ту Писари Ҳудо ҳастиӣ-ку, пас, ҳудро аз ин ҷо поён парто. Оҳир дар ҳавиштаҷот гуфта шудааст, ки „Ҳудо ба фариштагони худ дар бораи Ту фармон ҳоҳад дод
ва онҳо Туро бар болои дастонашон ҳоҳанд бардошт,
то ки поят ба сангэ назанад“».

7 «Не! — ҷавоб дод Исо, — чунки дар ҳавиштаҷот боз гуфта шудааст, ки мо набояд Ҳудованд Ҳудои худро бисанҷем».

8 Баъд аз ин иблис Исоро ба болои кӯҳи хеле баланд бурд ва ҳамаи мамлакатҳои ҷаҳонро бо тамоми шукӯҳашон ба ўз нишон дода ⁹ гуфт: «Агар ба ман саҷда карда, маро парастиш намоӣ, ҳамаи инро ба Ту медиҳам».

10 Исо ба ўз гуфт: «Дур шав аз Ман, шайтон! Чунки дар ҳавиштаҷот гуфта шудааст, ки мо бояд Ҳудованд Ҳудои худро бипарастем ва фақат ба ўз хизмат қунем».

11 Он гоҳ иблис Исоро монда рафту фариштагон омада, ба Исо хизмат карданд.

* **2:18** 2:18 Роҳел модари ҳалқи Исройл ҳисоб мешавад. Баъд аз вафоташ ўро дар шаҳри Ромо, назди деҳаи Байт-Лаҳм гӯронида буданд.

Огоз ёфтани хизмати Исо дар Чалил

12 Дертар Яхёро дастгир мекунанду ин хабар ба гўши Исо мерасад ва Ў ба шаҳри Носираи вилояти Чалил меравад. 13 Баъд барои истиқомат кардан, Исо аз Носира ба шаҳри Кафарнаум, ки дар назди кӯли Чалил ва дар ноҳияҳои Забулуну Нафтолӣ чойгир шудааст, меравад. 14 Ҳамин тавр суханони Ишъаъ пайғамбар ба амал омаданд, ки гуфта буд:

15 «Эй ноҳияи Забулун ва Нафтолии
дар сўи кўл, дар тарафи дигари дарёи
Урдун чойгирбуда,
вилояти Чалили гайрияҳудиён ҳаст!»
16 Мардуме, ки дар торикии гуноҳ зиндагӣ
мекарданд,
равшани дураҳшонро диданд
ва бар онҳое, ки дар ин ноҳия таҳти сояи марг
мезистанд,
равшани дураҳшид.

17 Аз ҳамин вақт Исо ба эълон кардани
чунин пайгоми худ оғоз намуд: «Тавба кунед
ва аз гуноҳҳоятон даст кашед, чунки подшоҳии
Худо наздик аст!»

Ба худ шогирд дазват кардани Исо

18 Ҳангоме ки Исо дар соҳили кӯли Чалил роҳ мерафт, ба кўл тўр андоҳта истодани ду бародар: Шимъён, ки ўро боз Петрус меномиданд ва бародараш Андриёро дид, чунки онҳо моҳигир буданд. 19 Исо ба онҳо гуфт: «Омада Маро пайравӣ кунед, то ба ҷои моҳӣ чамъ кардани мардумро ба шумо омӯзам». 20 Дарҳол онҳо тўрҳои худро монда, ўро пайравӣ карданд.

21 Исо роҳи худро давом медод, ки ду бародари дигар, Ёкуб ва Юҳанноро дид. Онҳо бо падарашон Забдой дар қаиқ буданд ва тўрҳои худро таъмир мекарданд. Исо онҳоро низ даъват кард 22 ва дарҳол онҳо қаиқ ва падарашонро монда, ўро пайравӣ карданд.

Халқро таълим додану шифо баҳшиидани Исо

23 Исо ба тамоми вилояти Чалил рафта, дар ибодатхонаҳо мардумро таълим медод, ҳабари ҳушро дар барои подшоҳии Худо эълон мекард ва ба ҳар дарду бемории одамон шифо мебахшид. 24 Аз ин сабаб овозаи Ў дар тамоми сарзамини Сурия низ паҳн мешуд ва мардум ба наздаш ҳамаи дардмандонро, ки ҳар гуна беморӣ доштанд, меоварданд. Дар байни онҳо девонагон, беморони эпилепсия ва шалҳо низ буданд ва Исо онҳоро шифо баҳшид. 25 Бинобар ин мардуми бениҳоят бисёре аз Чалилу Даҳ Шарҳ, аз Ерусалиму Яхудия ва аз сарзамини он тарафи дарёи Урдун омада, аз пайи Исо мерафтанд.

5

Баракат ёфтани пайравони Исо

1 Исо ин тӯдаи одамонро дида, ба болои теппае баромад ва дар ҳамон ҷо нишаст.

Ҳангоме ки шогирдонаш дар гирди Ў чамъ омаданд, 2 Ў ба таълим додан оғоз кард:

3 «Хушбахтанд қасоне, ки мӯҳточи Худо буданашонро медонанд, чунки Худо дар ҳаёташон подшоҳӣ мекунад!»

4 Хушбахтанд қасоне, ки ғаму андӯҳ доранд, зеро Худо онҳоро тасаллӣ медиҳад!

5 Хушбахтанд қасоне, ки хоксору дастнигари Худо ҳастанд, зеро онҳо ба рӯи замин ҳукмрон мешаванд!

6 Хушбахтанд қасоне, ки аз таҳти дил иҷро шудани хости Худоро меҳоҳанд, зеро Худо хости онҳоро пурра иҷро мекунад!

7 Хушбахтанд қасоне, ки нисбати дигарон раҳму шафқат доранд, зеро Худо ба онҳо низ раҳму шафқат ҳоҳад кард!

8 Хушбахтанд қасоне, ки дилашон пурра ба Худо дода шудааст, зеро онҳо дар ҳузури Худо ҳоҳанд шуд!

9 Хушбахтанд қасоне, ки одамонро оштӣ мекунонанд, зеро Худо онҳоро фарзандони ҳуд ҳоҳад ҳонд!

10 Хушбахтанд қасоне, ки ҳангоми иҷро кардани хости Худо азоб дода мешаванд, зеро Худо дар ҳаёташон подшоҳӣ мекунад!

11 Хушбахтед шумо, вақте ки мардум аз барои Ман шуморо дашном ва азоб медиҳанд ва дар ҳаққатон бо тўҳмат ҳар гуна сухани бад мегӯянд. 12 Он гоҳ шоду ҳуррам бошед, зеро Худо дар осмон бароятон мукофоти қалон дорад. Одамон пайғамбаронро низ, ки пеш аз шумо буданд, ҳамин тавр азоб медоданд.

Намак ва нур

13 Шумо ҳамчун намак барои одамони ҳаҷон ҳастед. Вале агар намак сифаташро гум кунад, магар онро боз шур карда мешавад? Не, аз вай дигар фойда нест. Онро фақат мепартоянд ва он зери по мешавад.

14 Шумо ҳамчун нур барои одамони ҳаҷон намоён ҳастед. Шарҳе, ки дар болои кӯҳ бино шудааст, нонамоён буда наметавонад.

15 Инчунин ҳеч кас чароғро даргиронда, ба таги тағора намегузорад, баръакс, онро ба чароғпоя мемонад, то ба ҳар касе, ки дар хона аст, равшани дихад. 16 Пас, бигзор нури шумо ҳам ба одамон равшани дихад, то ки онҳо корҳои неки шуморо диди, ба Падарaton, ки дар осмон аст, раҳмат гӯянд.

Таълимот дар барои аҳамияти шарияти Мӯсо

17 Фикр нақунед, ки Ман барои вайрон кардани шарияти Мӯсо ва таълимоти пайғамбарон омадаам. Ман на барои вайрон кардан, балки барои ба амал овардани онҳо омадаам. 18 Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳанӯз ки замину осмон ҳаст, то мақсади ин шарият пурра амалий нагардад, ягон раҳ ё нуқтае аз ҳарфи он нест намешавад.

19 Инак, ҳар касе, ки хурдтарин фармоши Худоро вайрон кунаду ба дигарон низ ҳаминро таълим дихад, дар подшоҳии Худо хурдтарин шумурда ҳоҳад шуд. Ба баръакс, ҳар касе,

ки ин фармоишро ичро кунад ва ба дигарон айнан ҳамин чизро ёд дихад, дар подшохии Худо бузург шумурда хоҳад шуд. ²⁰ Зоро ба шумо мегӯям, ки агар ҳатто аз шариатдонону фарисиён дида хости Худоро пурратар ичро нақунед, ҳаргиз ба подшохии Худо доҳил намешавед.

Таълимот дар бораи фикрҳои бад

²¹ Шумо шунидаед, ки ба гузаштагон гуфта шуда буд, ки одамкуш нашаванд, инчунин „ҳар касе, ки одам мекушад, ба ҷавобгарӣ қашида мешавад“. ²² Аммо Ман ҳоло мегӯям, ки агар касе ба бародаре қаҳру ғазаб кунад, ба ҷавобгарӣ қашида мешавад ва агар ба бародаре „бефаҳм“ гӯяд, дар назди суди болотар ҷавоб медиҳад ва агар „аҳмак“ гӯяд, сазовори оташи дӯзах мегардад.

²³ Пас вақте ки шумо дар назди қурбонгоҳ ба Худо ҳада оварданӣ мешаведу ба хотир меоред, ки бародаратон аз шумо норозигӣ дорад, бояд ²⁴ ҳадиятонро дар як тарафи қурбонгоҳ ғузошта, дарҳол назди ҳамон бародаратон равед ва бо ў оштӣ шавед. Баъд аз ин омада ҳадиятонро таҳдим намоед.

²⁵ Агар касе дарьво карда, шуморо ба суд қашад, пеш аз суд зуд бо вай масъалаатонро ҳал намоед. Вагарна кор ба судшавӣ рафта расад, дарьвогаратон метавонад шуморо ба дасти қозӣ супорад, қозӣ бошад ба дасти сарбоз ва шумо ҳабс шуданатон мумкин. ²⁶ Ба ростӣ мегӯям, то охирин тангай майдатаринро надиҳед, ҳаргиз аз ҳабс намебароед.

²⁷ Шумо чунин гуфтаҳоро шунидаед „Бо ҳеч кас алоқаи беникоҳ накун“. ²⁸ Аммо Ман ҳоло мегӯям, ҳар кас ки ба зан нигоҳ карда, дар ҳаёлаш бо ў ҳамбистар шудан ҳоҳад, аллакай дар дили худ чунин гуноҳро мекунад. ²⁹ Пас, агар ҷашми ростатон шуморо ба гуноҳ кардан водор созад, онро қанда партоед! Бароятон беҳтар аст, ки аз ягон узви бадан маҳрум шавед, назар ба он ки тамоми баданатон ба дӯзах партофта шавад. ³⁰ Инчунин агар дасти ростатон шуморо ба гуноҳ кардан водор созад, онро бурида партоед! Бароятон беҳтар аст, ки аз ягон узви баданатон маҳрум шавед, назар ба он ки тамоми баданатон ба дӯзах биафтад.

Таълимот дар бораи талоқ

³¹ Боз чунин гуфтаҳоро шунидаед, ки „Ҳар марде, ки аз занаш чудо мешавад, бояд ба ў талоқнома навишта дихад“. ³² Лекин Ман ҳоло ба шумо мегӯям, агар мард аз зани худ бо ягон сабаб, ба ғайр аз хиёнати вай, чудо шаваду занаш ба дигар кас ба шавҳар барояд, ин мард дар алоқаи беникоҳи занаш айборд мешавад. Инчунин марде, ки бо зани чудошуда хонадор мешавад, гуноҳи алоқаи беникоҳро мекунад.

Таълимот дар бораи қаъву қасам

³³ Шумо боз шунидаед, ки ба гузаштагон гуфта шуда буд, ки „қасами бардуруғ

нахӯранд, аммо ҳар қаъвло, ки ба Худованд додаанд, ичро намоянд“. ³⁴ Лекин Ман ҳоло ба шумо мегӯям, ки тамоман қасам нахӯред, на бо осмон, чунки таҳти Худо дар он ҷост, ³⁵ на бо замин, чунки пойҳои ў дар он ҷо қарор доранд, на бо шаҳри Ерусалим, чунки ин шаҳри Худо-Шоҳи бузург аст. ³⁶ Бо сари ҳуд ҳам қасам нахӯред, чунки як тори мӯятонро сафед ёсиёҳ ҳам карда наметавонед. ³⁷ Бигзор „бале“ гуфтани шумо дар ҳақиқат „бале“ бошад ва „не“ гуфтани шумо „не“ бошад, вале он чи зиёдатӣ мегӯед аз Шахси Бад бармеояд.

Таълимот дар бораи қасос

³⁸ Шумо чунин гуфтаҳоро шунидаед: „Чашм бар ивази ҷашм медиҳеду дандон бар ивази дандон“. ³⁹ Лекин Ман ҳоло ба шумо мегӯям, ки ба қаси бад муқобилият накунед. Баръакс, агар касе ба тарафи рости рӯјтон занад, тарафи чапи рӯјтонро ҳам ба ў гардонед. ⁴⁰ Агар касе ба шумо дарьво карда, куртаатонро гирифтани бошад, ҷомаатонро ҳам ба ў бидиҳед. ⁴¹ Агар касе шуморо маҷбур кунад, ки як километр роҳ равед, ду километр бо ў роҳ равед. ⁴² Вақте ки касе аз шумо чизе талаб мекунад, онро ба ў бидиҳед ва аз шумо қарз гирифтани шаванд, не нагӯед.

Таълимот дар бораи дӯст доштани душманон

⁴³ Шумо чунин гуфтаҳоро шунидаед: „Ҳар шахсеро, ки наздики шумо аст, дӯст бидореду душманатонро бад бинед“. ⁴⁴ Лекин Ман ҳоло ба шумо мегӯям, ки душманатонро дӯст бидоред, лаънаткунандагони худро баракат дихед, ба қасоне, ки шуморо бад мебинанд, некӣ кунед ва барои онҳое, ки шуморо азоб медиҳанд, дуо ҳонед, ⁴⁵ то нишон дихед, ки фарзандони Падари осмониатон ҳастед. Чунки ў ба офтоб амр медиҳад, ки ҳам ба бадкорон ва ҳам ба нақӯкорон равшанӣ кунад, инчунин боронро ҳам ба бадкорон ва ҳам ба нақӯкорон мефирристад. ⁴⁶ Пас, агар шумо фақат қасонеро дӯст доред, ки шуморо дӯст медоранд, ҷаро мукофот мегирифтаед? Магар андозигирони беинсоҳ низ ҳамин тавр рафтор намекунанд? ⁴⁷ Ва агар фақат ба бародарони худ салом дихед, аз дигарон дида ҷи кори бузургтаре мекунед? Беимонон низ ҳамин тавр рафтор мекунанд. ⁴⁸ Бинобар ин шумо беайбу нуқсон бошед монанди Падари осмонии худ, ки беайбу нуқсон аст“.

6

Таълимот дар бораи садақадиҳӣ

¹ Исо суханонашро давом дода гуфт: «Зинҳор корҳои худоғармударо намоишкорона дар пеши назари ҳаљқ накунед. Вагарна аз Падари осмониатон мукофот намегириед. ² Яъне, вақте ки садақа медиҳед, ба монанди одамони дурӯя ба ҳама овоза накунед. Онҳо дар ибодатхонаҳо ва дар сари кӯчаҳо садақа додашонро эълон менамоянд, то ки мардум онҳоро таъриф кунанд. Ба ростӣ

ба шумо мегўям, онҳо аллакай мукофоти худро гирифтаанд. ³ Аммо, ҳангоме ки шумо садақа медиҳед, бигзор дасти ростатон аз кори дасти чапатон огоҳ нашавад, ⁴ то ки садақа шумо пинҳон монад. Он гоҳ Падари шумо, ки чизҳои пинҳониро мебинад, ба шумо мукофот медиҳад.

Таълимот дар бораи дуохонӣ

5 Вақте ки дуо мекунед ба одамони дурӯя монанд нашавед! Онҳо дар ибодатхонаю ҷорраҳаҳо истода дуо ҳонданро дӯст медоранд, то ки ҳама онҳоро бинанд. Ба ростӣ ба шумо мегўям, онҳо аллакай мукофоти худро гирифтаанд. ⁶ Аммо, ҳангоме ки шумо дуо меҳонед, ба ҳонаатон даромада, дарро пӯшед ва ба Падаратон, ки нонамоён аст, дуо кунед. Он гоҳ Падари шумо, ки чизҳои пинҳониро мебинад, ба шумо мукофот медиҳад.

7 Дар вақти дуохонӣ низ мисли гайрияҳудиён рафтор накунед. Онҳо дар дуо бисёр ғапҳои бехуда мегўянд, чун фикр мекунанд, ки агар дуру дароз ғап зананд, дуояшон шунида мешавад. ⁸ Ба монанди онҳо дуо накунед, зеро Падаратон ҳанӯз пеш аз пурсиданатон мединад, ки ба шумо чӣ лозим аст. ⁹ Пас шумо ин тавр бояд дуо кунед:

Эй Падари мо, ки дар осмон ҳастӣ,
Шаъну шараф бод ба номи муқаддаси Ту.
10 Бигзор подшоҳии Ту барқарор гардад

ва хости Ту, ки дар осмон иҷро мешавад,
дар замин низ иҷро шавад.

11 Ба мо ризқу рӯзии имрӯзаамонро дех

12 ва корҳои нодуруст моро бубахш,
чи тавре ки мо низ онҳоро мебахшем, ки
бо мо нодуруст рафтор мекунанд.

13 Моро ба озмиши дучор накун,
балки аз дasti Шахси Бад ҳалос намо.*

14 Инак, агар шумо одамонero, ки дар ҳаққи шумо рафтori нодуруст мекунанд, бубахshed, Падари осмонiaton ҳам корҳои нодурусти шумoro ҳоҳад bахшид. ¹⁵ Вале агар шумo дигаронро набахshed, Падари шумo ҳам корҳои нодуруstatiонро наҳоҳад bахшиd.

Таълимот дар бораи рӯzadорӣ

16 Боз вақте ки рӯза мегирéd, ба одамони дурӯя монанд шуда, ҷеҳраи rӯyatiонро fамzada вонамуд накунед, ҷунки дурӯяҳо намуди zоҳiriашonро bеziтибор мемонанд, то dигарон бинанд, ки онҳо rӯza гириftaанд. Ба ростӣ ба шумо мегўям, ки онҳо аллакай мукофоти худро гириftaанд. ¹⁷ Лекин, вақте ки шумo rӯza мегiréD, dастu rӯyatiонро shusta, mӯjxotanro шона кунед, ¹⁸ то ба fâir az Падаратон, ки нонамоён аст, дигар ҳеч кас rӯza гириftani shumoro naFaҳmад. Он гоҳ Падари шумо, ки чизҳои пинҳoniro мебинad, ба шумo мукофot ҳoҳad dod.

Дар осмон ҷамъ карданi бойигарӣ

19 Дар замин барои худ бойигарӣ ҷамъ накунед, ки дар ин ҷо қуяву занг мезанад ва горатgarон зада дарomada, онро meduzdanD. ²⁰ Баръақс, мукофoti Худoro ба даст oред, ки baroayton dар osmon nigoҳ doшta meshavad. Ана chunin boyigariro на қуяву занг мезanad на goratgaron зада daromada, meduzdanD. ²¹ Zero ба on chose, kи boyigariD dorad, dilatoni kashol ast.

Чароги бадан

22 Ҷашм барои бадан ҳамчун ҷароғ ast. Pas agar ҷашmaton solim boшad, tamomi badanatonro ravshanӣ pur mekuнad, ²³ ammo agar ҷашmaton solim nabooшad, tamomi badanatonro torikӣ pur mekuнad. Dar in surat, agar ravshanӣ dar darуни шумo dar asl torikӣ boшad, эҳ, pas on chi xel torikiи зулmot ast!

Худо ва пул

24 Ҳеч кас якбора ба ду хоча хизмат карда наметавонад, ҷunki ё якеашро dӯst medoradu digarasho bad mebinad, ё ба яке va福德ор мемонаду digarasho pisanد namekunad. Шумo niz nametavonad ҳam bandai Hudo boшedu ҳam bandai pul.

25 Binobar in ba шумо мегўям, на tashvishi zindagiatiонро kунed, kи чӣ meхӯredу чӣ menӯshed va на gами badanro xӯred, kи чӣ meпӯshed. Magar zindagӣ faқat az xӯrokу badan az pӯshok iborat ast? ²⁶ Ba parрандаҳо nigoҳ kунed: онҳо на kишту kor mekuнandu на xosil ҷамъ mekuнand va на ба anborҳo xosilro zaхri mekuнand, ҳол он kи Padari osmoniaton onҳoro meхӯronad. Magar шумo az parрандаҳо arziши balandtar nadored? ²⁷ Kadome az шумo bo fam xӯrdan як laхzai umratonro daroztar karda metavonad?

28 Baroi sarulibos ҳam chӣ fam meхӯred? Ba nashъunamoi savsanҳoi saхro nigoҳ kунed: onҳo на meҳnat mekuнandu на meresand, ²⁹ lekin ba шумо мегўям, kи ҳatto шоҳ Sulaimon bo tamomi ҳashamatu boyigariash misli яке az onҳo либosi zeboe напӯшидаast. ³⁰ Pas, agar Hudo alafero, kи imrӯz dar saхro haxtai pagoh ба tanӯr partofta meshavad, ҳamini tavr pӯshonad, naҳod shumoro, eй suystimonҳo, az onҳo chand marotiba zиёdtar напӯshonad?

31 Baroi ҳamini fam xӯrdanu tashvish kaшиданro bas kунed va nagued, kи „Mo chӣ meхӯrdar boшem?“ ё „chӣ menӯshiда boшem?“ ё „chӣ meпӯshiда boшem?“ ³² Чунки xalқoи digar az pайи ҳamai ин chizҳo meboшand. Padari osmoniaton boшad, medonad, kи шумo ба ҳamai он эҳtiёch dorad. ³³ Shumо dar navbatи avval ҷӯyandai подшоҳии Hudo ва ichroshawi hosti. У boшed va ӯ hamai ин chizҳo niz ba шумo mediҳad. ³⁴ Az in rӯ, gами rӯzi oянدارo

* **6:13 6:13** Dar баъзе nusxaҳoi қадими naviшtačot dohil shudaast «Zero подшоҳӣ, құdrat va shұxrat to abad az oni Tust. Omin.»

нахүрд, фардо ташвишою худро дорад. Ба ҳар рўз ташвиши худи ҳамон рўз басанд аст».

7

Айбдор кардан дигарон

¹ Исо давом дода гуфт: «Дигаронро айбдор ҳисоб нақунед, то ки шумо айбдор ҳисоб нашавед. ² Зеро чи хеле ки дигаронро айбдор ҳисоб кунед, ҳамон тавр шумо айбдор ҳисоб карда мешавед ва бо қадом санги тарозу баркашед, бо ҳамон санг ба шумо баркашида мешавад. ³ Чаро шумо хасро дар ҷашми бародаратон мебинеду чӯбера, ки дар ҷашми ҳудатон ҳаст, ҳис намекунед? ⁴ Ҷай хел чуръат карда ба бародаратон гуфта метавонед, ки „Иҷозат дех ҳасро аз ҷашмнат берун қунам“, ҳол он ки дар ҷашми ҳудатон чӯб доред? ⁵ Эй дурӯяҳо! Аввал чӯбро аз ҷашми ҳудатон дур қунед, он гоҳ дурусттар дида метавонед, ки ҷай хел ҳасро аз ҷашми бародаратон бароред.

⁶ Ҷизеро ки муқаддас аст ба сагон надиҳед, вагарна онҳо рў гардонда ба шумо ҳамла меоваранд. Ва гавҳари худро пеши пойҳои ҳуқон напартоед, вагарна онро поймол мекунанд.

Натиҷаи талаб кардан, ҷустан ва қўфтган

⁷ Талаб кунед ва ба шумо дода мешавад, биҷуед ва пайдо мекунед, дарро биқўбед ва он ба рўйтон кушода мешавад. ⁸ Чун ҳар кий талаб мекунад, ба даст меорад, ҳар кий мечўяд, пайдо мекунад ва ҳар кас ки дарро мекўбад, он ба рўяш кушода мешавад. ⁹ Ана, аз байнин шумо қадом падар агар писарашибон талаб кунад, ба вай санг медиҳад? ¹⁰ Ё агар мояҳ талаб кунад, ба вай мори заҳдор медиҳад? ¹¹ Пас, агар шумо бо тамоми дилсиёҳиатон ба фарзандони худ чай тавр чизҳои хуб додаронро медониста бошед, наҳод Падари шумо, ки дар осмон аст, ба каси талабкарда чанд маротиба зиёдтар чизҳои хуб надиҳад?

¹² Ҷай гуна рафторро аз дигарон нисбати худ дидан ҳоҳед, ҳамон тавр аввал худи шумо нисбати онҳо рафтор кунед. Зеро магзи шариати Мўсо ва гуфтаҳои пайғамбарон дар ҳамин аст.

Дарвозаи танг

¹³ Аз дарвозаи танг гузаред, чунки дарвозаи васеъ ва роҳи осонгузар шуморо ба ҳалокат меоварад ва бисёр касон аз он мегузаранд. ¹⁴ Лекин ба ҳаётӣ абадӣ шуморо дарвозаи басо тангу роҳи мушкилгузар меоварад ва кам касон онро мейбанд.

Фарқ кардан пайғамбарони бардуруғ

¹⁵ Аз пайғамбарони бардуруғ эҳтиёт шавед, онҳо ба назди шумо бо намуди гўсфандони беозор меоянди, аммо дар ботин онҳо тургони дарранда ҳастанд. ¹⁶ Шумо онҳоро аз амалиёташон мешиносад. Охир аз буттаи хор ангур ё анчир намечинанд-ку. 17-18 (17-18) Ҳар дарахти солим меваи хуб

медиҳад ва меваи бад дода наметавонад, вале дарахти касал меваи бад медиҳад ва меваи хуб дода наметавонад. ¹⁹ Ҳамаи дарахтоне, ки меваи хуб намеоваранд, бурида ба оташ партгофта мешаванд.

²⁰ Хуллас, пайғамбарони бардуруғро низ шумо аз маҳсули амалашон мешиносад.

Киро Исо „намешиносад“ мегўяд

²¹ На ҳама касоне, ки Маро доимо Худованди худ меноманд, ба подшоҳии Худо доҳил мешаванд, балки фақат онҳое, ки хости Падари дар осмон будаамро ичро мекунанд. ²² Ҳантоме ки рўзи чавобдихӣ фаро мерасад, мардуми зиёд ба Ман мегўянд: „Эй Худованд! Магар мо аз номи Ту пайғоми Худоро ба одамон эълон намекардем? Магар аз номи Ту дечҳоро намерондем ва магар аз номи Ту бисёр мӯъчижаҳо нишон намедом?“ ²³ Он гоҳ Ман ба рўяшон мегўям: „Эй бадкорон! Ман шуморо ҳеч гоҳ намешиноҳтам. Дур шавед аз наздам“.

Бинокори дурандешу бинокори беақ

²⁴ Инак, ҳар касе, ки ҳамаи ин гуфтаҳои Маро мешунаваду онҳоро ичро мекунад, монанди бинокори дурандешест, ки хонашро дар болои санг соҳта буд. ²⁵ Баъд борон бориду обхезӣ шуд ва шамоли саҳт хеста, бо шиддат бар он хона вазид, чунки дар болои санг соҳта шуда буд. ²⁶ Вале ҳар касе, ки ҳамаи гуфтаҳои Маро мешунаваду онҳоро ичро намекунад, монанди бинокори беақлест, ки хонашро дар болои хок соҳта буд. ²⁷ Баъд борон бориду обхезӣ шуд ва шамоли саҳт хеста, бо шиддат бар он хона вазид ва хона фурӯ рафта, ба замин яксон шуд.

²⁸ Исо суханони худро ба охир расонда буд, ки тамоми ҳалқ қоили монданд, ²⁹ зеро ӯ на ба монанди шариатдонон, балки чун шахси бокудрат онҳоро таълим медод.

8

Шифо ёфтани марди маҳав

¹ Вақте ки Исо аз болои тепла поён фаромад, одамон тӯда-тӯда ҳамроҳи ӯ рафтанд. ² Дар ин мобайн як марди маҳаве назди Исо омаду ба ӯ таъзим карда гуфт: «Хоча, агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок сойӣ». ³ Он гоҳ Исо дасташро ба ӯ расонда гуфт: «Албатта, меҳоҳам, пок шав!» ва он мард дарҳол аз касалии маҳав пок гашт. ⁴ Исо ба ӯ боз гуфт: «Дар ин бора зинҳор ба ҳеч кас нагӯй, балки рост назди рӯҳонӣ рафта, худро нишон дех. Баъд, чай тавре ки Мўсо фармудааст, курбонӣ бикиун, то ба мардум шаҳодате гардад».

Шифо ёфтани хизматгори сардори лашкар

⁵ Сипас Исо ба дехаи Кафарнаҳум ворид шуд, ки ба наздаш як сардори лашкарэ омад ва ба зорию илтиҷо даромада ⁶ гуфт: «Хочаам, хизматгорам аз ҳаракат монда, дар хона рўи чойгаҳ хобидааст. Ӯ дар отashi дард сўхта

истодааст». ⁷ «Ман рафта ўро сиҳат мекунам», — гуфт Исо. ⁸ Аммо сардори лашкар чавоб дод: «Хоҳа! Ман лоиқи он нестам, ки аз останои дарам гузаред. Шумо фақат як амр диҳед ва хизматгорам шифо хоҳад ёфт. ⁹ Охир ман як фармонбандор ҳастам ва зери итоати худ низ сарбозонро дорам. Вақте ки ба яке „бирав“ мегӯям, меравад, ба дигаре „биё“ мегӯям, меояд ва агар ба гуломам, фалон корро бикун“ гӯям, ў албатта он корро иҷро мекунад».

¹⁰ Аз шунидани ин суханон Исо ҳайрон шуд ва ба мардуми аз пасаш омадаистода гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳатто дар байнин истроилиён касеро надидам, ки чунин имони саҳт дошта бошад. ¹¹ Ба шумо мегӯям, бисёр касон аз ҳар гӯшаву канори дунё омада, дар подшоҳии Худо бо Иброҳиму Исҳоқу Ёкӯб дар сари як дастархон хоҳанд нишаст. ¹² Аммо онҳое, ки бояд дар подшоҳии Худо мешуданд, ба торикии берун партофта мешаванд, ки дар он ҷо одамон аз дард дандон ба дандон зада гира мекунанд».

¹³ Баъд ба сардори лашкар гуфт: «Бирав! Чи тавре ки имон доштӣ, ҳамон тавр мешавад». Ҳамон замон хизматгор шифо ёфт.

Шифо ёфтани бисёр одамон

¹⁴ Вақте ки Исо ба хонаи Петрус даромад, хушдомани Петрусро бо таби баланд, рӯй ҷойгаҳ ҳобида дид. ¹⁵ Исо ба дasti вай дастрасонд, ки табаш паст шуд ва зан аз ҷояш хеста, бо меҳмондорӣ кардани ў машғул шуд.

¹⁶ Он бегоҳ одамон бисёр девонагонро назди Исо оварданд ва Исо амр дода, рӯҳҳои нопокро аз онҳо берун ронд ва ҳамаи беморонро низ шифо баҳшид. ¹⁷ Ишате пайгамбар пештар гуфта буд: «Ў ҳамаи касалиҳоямонро аз мо гирифт ва ҳамаи бемориҳоямонро ба дӯши худ бардошт». Барои ба амал омадани ин суханон ҳамаи ин ҳодисаҳо рӯй доданд.

Шарту шароити пайрави Исо шудан

¹⁸ Боре Исо дар гирдаш ҷамъ шудани одамони зиёдро дид, ба шогирдонаш гуфт, ки ба дигар тарафи кӯл мераванд. ¹⁹ Дар ҳамин вақт як шариатнома наздав омада гуфт: «Устод, ман дар ҳама ҷо Шуморо пайрав мекунам». ²⁰ Исо ба ў ҷавоб дод: «Рӯбоҳон хона ва мурғони ҳаво лона доранд, аммо Ман, Фарзанди Инсон ҷое надорам, ки сарамро монда дам гирам». ²¹ Дигаре аз ҷумлаи пайравон гуфт: «Хоҳаам! Иҷозат диҳед аввал рафта, мурда падарамро ба хок супорам». ²² Лекин Исо ба вай ҷавоб гардонда гуфт: «Аз паси Ман биё ва бимон, ки мурдагон мурдаҳои худро ба хок супоранд».

Ором шудани тӯғон

²³ Он ғоҳ шогирдон Исою пайравӣ карда, якҷоя бо ў ба қаиқ савор шуданд. ²⁴ Дар қаиқ Исо хоб мерафт, ки ногаҳон дар кӯл тӯғони саҳте барҳост ва аз шиддати мавҷҳо қаиқ қарип гарқ мешуд. ²⁵ Шогирдон омада, Исою бедор

карданд ва гуфтанд: «Хоҳа! Начот дех! Ҳалок мешавем!»

²⁶ Исо чавоб дод: «Чи ин қадар метарсед? Ҳой, сустимон!» Баъд барҳеста шамолу мавҷҳоро таъна зад, дарҳол дар ҳама ҷо оромии том ҳукмфармо шуд. ²⁷ Онҳо бошанд, ҳайрон монда мегуфтанд: «Ин чӣ хел одам аст, ки ҳатто шамолу мавҷҳо ба ў итоат мекунанд?»

Шифо ёфтани ду девона

²⁸ Ҳангоме ки Исо ба тарафи дигари кӯл, ба вилояти Ҷадариён расид, ду девонае аз қабристон берун баромада бо Исо рӯ ба рӯ шуданд. Онҳо чунон бадҳашм буданд, ки касе чуръати аз он ғоҳ гузаштанро надошт. ²⁹ Онҳо Исоро дид дод заданд: «Эй Писари Худо, Ту ба мо чӣ кор дорӣ? Ту омадӣ, ки моро пеш аз мӯҳлат азоб дӣхӣ?»

³⁰ Дар масофае аз онҳо галаи калони хуқон мечарид. ³¹ Пас девҳо Исоро тавалло карда гуфтанд: «Агар моро берун карданӣ бошӣ, ба даруни он галаи хуқон бифирист». ³² Исо ба онҳо «Дароед» гуфт ва онҳо аз он одамон берун баромада, ба галаи хуқон даромаданд. Фавран тамоми гала давон-давон худро аз ҷарии назди соҳил ба кӯл партофта, дар об гарқ шуд.

³³ Ҳуқбонон бошанд, аз он ҷо ба деха гурехта, ин воқеаро, аз он ҷумла ҳодисаи бо ду девона рӯй додаро ба ҳама нақл карданд. ³⁴ Инак, тамоми аҳли деха барои бо Исо воҳӯрдан аз деха берун омаданд. Вақте ўро диданд, зориву тавалло карданд, ки аз сарзаминашон биравад.

9

Шифо ёфтани шал

¹ Исо ба қаиқ савор шуд ва аз кӯл гузашта ба шаҳри худ баргашта буд, ки ² ҷанд нафаре ба наздав шалеро бо ҷойгаҳаш бардошта оварданд. Исо то чӣ андоза эътиқод, доштани онҳоро дид, ба шал гуфт: «Додар, натар! Гуноҳҳоят баҳшида шудаанд».

³ Дар айни ҳол якчанд шариатдон аз дил гузаронданд: «Ин одам суханони кофирона мегӯяд». ⁴ Исо фикри онҳоро фахмида гуфт: «Чаро дар дилҳои худ ба фикрҳои бад ҷой медиҳед? ⁵ Қадомаш осонтар аст: гуфтани он, ки „гуноҳҳои ту баҳшида шудаанд“ ё гуфтани он, ки „баҳрез ва роҳ гард“? ⁶ Пас, Ман ба шумо исбот мекунам, ки Фарзанди Инсон дар рӯи замин қудрати баҳшидани гуноҳҳоро дорад, — сипас ба шал нигариста гуфт, — Баҳрез, ҷойгаҳатро бардошта ба хонаат рав!»

⁷ Он мард аз ҷояш хеста ба хонааш равона шуд. ⁸ Мардум аз дидани ин ҳодиса ба тарсуваҳм афтода Худоро, ки ба инсон ҷунин қудрат додааст, ситоиш карданд.

Даъват шудани Матто

⁹ Вақте ки Исо аз он ҷо ба ғоҳ даромад, мардеро бо номи Матто дид, ки дар корхонаи андозҷамъуний менишаст. Исо ба вай гуфт:

«Биё, пайрави Ман шав». Матто бархесту аз паси ў равона шуд.

¹⁰ Вақте ки Исо ва шогирдош ба сари дастархон нишастанд, бисёр андоғирон ва дигар одамоне, ки гунаҳкор ҳисоб мешуданд, низ ба он хона даромада ба онҳо ҳамроҳ шуданд. ¹¹ Баъзе аз фарисиён инро дид, ба шогирдони Исо гуфтанд: «Чаро устоди шумо бо андоғирону гунаҳкорон аз як дастархон ҳўрок меҳўрад?»

¹² Исо ин суханонро шунида, ҷавоб дод: «Ба табиб на одамони солим, балки беморон мұхъточанд. ¹³ Рафта фаҳмедин, ки чунин гуфтаҳои навиштачот чӣ маънно доранд: „Ман меҳоҳам, ки одамон раҳму шафқат нишон диҳанд, на қурбониҳо оваранд“.

Хуллас, Ман ҳам барои он омадаам, ки на накӯкорон, балки гунаҳкоронро даъват намоям».

Савол дар бораи рӯза

¹⁴ Сипас, баъзе аз шогирдони Яҳёи Таъмиддиханда ба Исо наздик шуда гуфтанд: «Чаро мо ва фарисиён одатан рӯза мегирemu шогирдони Шумо не?» ¹⁵ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Оё дўстони домод дар ҷашни арӯсӣ, модоме ки домод бо онҳост, ғамгин мешаванд? Албатта не. Ваље вақте мерасад, ки домод аз байнашон гирифта мешавад ва он гоҳ онҳо низ рӯза мегиранд. ¹⁶ Охир ҳеч кас ба либоси кӯҳна аз матои нав ямоқ намекунад, чунки ямоқ дарида, чои он боз ҳам аёнтар мешавад. ¹⁷ Инчунин шароби навтайёршударо ба машки ҷармини кӯҳна намерезанд, чунки ҳангоми ба ҷӯш омадани шароб машк медараду шароб мерезад ва машк низ аз кор мебарояд. Баръакс, шароби навтайёршударо ба машки нав мерезанд, он гоҳ на шароб барбод мераваду на машк».

Зинда шудани дуҳтару шифо ёфтани зан

¹⁸ Ҳанӯз Исо суханонашро давом медод, ки марде аз ҷумлаи сардорон ба наздаш омад ва ба ў таъзим карда гуфт: «Ҳозирракак дуҳтарам мурд, аммо агар бийеду ба вай даст гузоред, вай зинда мешавад». ¹⁹ Исо аз ҷояш хеста, бо шогирдош ҳамроҳи ў рафт.

²⁰⁻²¹ (20-21) Як зане, ки дувоздаҳ сол боз қасалии хунравӣ дошт, аз дилаш гузаронда буд, ки ақаллан ба ҷомаи Исо даст расонад, шифо мейбад. Бо ҳамин ният ў аз қафо ба Исоло роҳ раftaистода наздик шуду ба ҷомаии ҷомааш даст расонд. ²² Исо ба қафояш рӯй гардонду занро дид, гуфт: «Эй зан, натар! Туру имонат шифо дод». Ҳуди ҳамон замон зан шифо ёфт.

²³ Баъд Исо ба хонаи он сардор даромада, найнавозони барои азо омада ва мардуми гирёро дид, ²⁴ гуфт: «Ҳамаатон аз ин ҷо равед! Дуҳтар намурдааст, фақат хобидааст». Онҳо бошанд, Исоло масҳара карданд. ²⁵ Аммо баъд аз он ки мардум берун баромаданд, Исо

ба хонае, ки дуҳтарак он ҷо буд, даромада, дасти ўро гирифт ва дуҳтарак бархест. ²⁶ Ин хабар дар тамоми он сарзамиш паҳн гашт.

Шифо ёфтани ду марди нобино

²⁷ Исо он ҷойро монда, ба роҳ даромада буд, ки ду марди нобино аз дунбали ў равон шуда фарёд мезаданд: «Эй Насли Довуд! Ба мо раҳм кунед!»

²⁸ Вақте ки Исо ба хона даромад, он ду нобино ҳам ба наздаш омаданд. Исо аз онҳо пурсид: «Боварӣ доред, ки Ман шуморо шифо дода метавонам?» «Бале, Ҳоча!» — ҷавоб доданд онҳо.

²⁹ Он гоҳ Исо ба ҷашмонашон даст расонда гуфт: «Аз рӯи имонатон ҳамин тавр шавад», ³⁰ ва ҷашмони онҳо бино гаштанд. Исо онҳоро қатъӣ огоҳ кард, ки дар бораи ин ҳодиса зинҳор ба қасе ҷизе нагӯянд. ³¹ Онҳо аз он ҷо баромада рафтанду, баръакс, дар тамоми он сарзамиш дар бораи ў овоза паҳн карданд.

Шифо ёфтани марди гунг

³² Ҳанӯз он ду мард дур нарафта, якчанд қас ба пеши Исо мардеро оварданд, ки аз сабаби дев доштанаш, гунг буд. ³³ Лекин, вақте ки Исо аз он мард девро берун кард, мард ба гап даромад ва мардум бо изҳори ҳайрат хитоб мекарданд: «Ҳаргиз чунин ҳодисаро дар Исроли надида будем!»

³⁴ Аммо фарисиён мегуфтанд, ки Исо девҳоро бо қудрати ҳуди сардори девҳо берун мекунад.*

Ба мардум раҳм карданি Исо

³⁵ Исо бошад, ба ҳамаи шаҳру дехот рафта, дар ибодатхонаҳо ҳалқро таълим медод, ҳабарни ҳушро дар бораи подшиҳии Ҳудо эълон мекард ва ҳар дарду қасалии одамонро шифо мебахшид. ³⁶ Вақте ки Исо ба мардум нигоҳ мекард, ба ҳоли онҳо раҳмаш меомад, чунки онҳо монанди гӯсфандони бе ҷупон, сарсону саргардон ва ноҷору нотавон буданд. ³⁷ Пас Исо ба шогирдош гуфт: «Ҳосили дараф фаровон аст, вали коргарон намерасанд. ³⁸ Аз ин рӯ, аз соҳиби ҳосил илтимос кунед, ки барои ғундоштани ҳосилаш коргаронро фиристад».

10

Дувоздаҳ вакили Исо

¹ Исо ба наздаш дувоздаҳ шогирдашро даъват карда, ба онҳо қудрат дод, ки рӯҳҳои нопокро берун кунанд ва ҳар дарду қасалии одамонро шифо диханд. ² Ана номҳои он дувоздаҳ вакиласи: аввалин Шимъун (ӯро боз Петрус меномиданд), бародари Шимъун Андреёс, баъд бародарон Ёкуб ва Юҳанно, ки писарони Забдой буданд, ³ Филиппус ва Барталмо, Тумо ва Матто (он ки андоғ ҷамъ мекард), Ёкуби писари Ҳалфӣ ва Таддо,

* ^{9:34} 9:34 Дар баъзе нусхаҳо қадими навиштачот ояти 34 дохил нашудааст.

⁴ Шимъўни Ватандўст ва Яхудои Исқарют, ки бальдтар ба Исо хиёнат мекунад.

Вазифаи дувоздаҳ вакил

⁵ Исо ба ин дувоздаҳ нафар вазифа дода, ба ичро намудани он фиристод. Ў ин тавр гуфт: «Ба назди халқои гайрияҳудӣ наравед ва ба шаҳрҳои сомариён надароед, ⁶ балки назди халқи Истроил, ки монанди гӯсфандони гумроҳшуда хастанд, рафта ⁷ зъёлон кунед, ки подшоҳии Худо наздик аст. ⁸ Беморонро шифо дихед, мурдагонро зинда кунед, махавиёнро пок созед ва девҳоро берун кунед. Ин қудрат ба шумо бепул дода шудааст, пас шумо низ инро бепул кунед. ⁹ Вақте ки ба сафар мебароед, бо худ дар камарбандатон на тангаҳои тиллову нукра ва на тангаҳои мисин гиред, ¹⁰ на борхалтаву на асо ва на либоси иловагитву на пойғазол гиред, зеро меҳнаткаш сазовори таъминот аст.

¹¹ Ҳангоме ки ба ягон шаҳр ё қишилоқ медароед, одами шоистаро сурог кунед ва то рӯзи аз он ҷо рафтаниатон дар хонаи ўбимонед. ¹² Баробари ба он хона даромадан салом дихед. ¹³ Агар он хонадон шуморо нағз қабул кунад, барояшон баракат талаб кунед, дар акси ҳол, бигузор баракатон ба ҳудатон бағардад. ¹⁴ Вале агар ҳеч қас шуморо қабул нақунад ё ба суханонатон гӯш надиҳад, он хонадон ё шаҳрро тарқ карда истода, ҳамчун нишонаи оғоҳӣ ҷангу хокашро аз поятон биафшонед. ¹⁵ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар рӯзи ҷазо аҳволи шаҳрвандони бадкирдори Садум ва Амӯро аз ҳоли он шаҳр сабуктар ҳоҳад буд.

Азобу уқубатҳои дарпешиштода

¹⁶ Инак, Ман шуморо ба назди одамон, гӯё гӯсфандонро ба байнӣ тургҳо мефиристам. Мисли мор ҳушёру мисли қабӯтар безиён бошед. ¹⁷ Аз одамон эҳтиёт шавед, чунки онҳо шуморо дастгири карда, назди шӯрои қалонҳо мебаранд ва дар ибодатхонаҳо ҷамчинкорӣ мекунанд. ¹⁸ Ба хотири Маро пайравӣ карданатон шуморо дар назди ҳоҳимону подшоҳон ба ҷавобгарӣ мекашанд, то ки дар пеши онҳо ва гайрияҳудиён дар бораи Ман шаҳодат дихед. ¹⁹ Ҳангоме ки шуморо назди шӯрои олӣ мебаранд, ғам нахӯред, ки ба онҳо ҷойд гӯед ё ҷай тавр ҷойд сухан ронед, чунки дар он вақт суханоне, ки ҷойд гӯед, ба дилатон андоҳта мешаванд. ²⁰ Он тоҳҳо на ин ки шумо, балки Рӯҳи Падари осмониятон ба воситаи шумо сухан меронад.

²¹ Дар он айём бародар бародари худро ба қатл мерасонад ва инчунин падар фарзанди худро. Фарзандон ба падару модари худ муқобил мебароянд ва онҳоро ба дасти марг месупоранд. ²² Ба сабаби Маро пайравӣ карданатон ҳама шуморо бад мебинанд. Вале агар шумо то ба охир расидани азобу уқубатҳо ба Ман вафодор монед, начот ҳоҳед ёфт. ²³ Вақте ки шуморо азоб доданӣ шуда дар як шаҳр дунболагирӣ кунанд, ба шаҳри дигар

турезед. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳанӯз шумо ба ҳамаи шаҳрҳои Истроил нарафта Фарзанди Инсон меояд.

²⁴ Шогирд аз устодаш баландтар нест, инчунин хизматтор аз ҳоҷааш. ²⁵ Барои шогирд басанд аст, ки монанди устодаш шавад ба барои хизматтор коғист, ки монанди ҳоҷааш шавад. Агар сардори хонадонро Баал-Забул, сардори девҳо номида бошанд, пас аъзоёни хонадонро чӣ қадар бадтар меноманд.

Аз кӣ тарсидан лозим аст

²⁶ Аз ин рӯ, аз одамон натарсед. Зоро ҳеч ҷизи пӯшидае нест, ки ошкор нашавад ва ҳеч ҷизи пинҷоне нест, ки маълум нагардад. ²⁷ Он чи Ман ба шумо маҳфӣ мегӯям, қушоду равшан гӯед ва он чи дар пиҷиррос мешунавед, аз болои боми хонаҳо эълон намоед. ²⁸ Аз одамон натарсед, ки онҳо ҷисмро мекушанду ҷонро кушта наметавонанд. Балки аз шахсе тарсед, ки ҳам ҷон ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд карда метавонад.

²⁹ Арзиши ду ғунчишк як танга аст, аммо ҳатто яктои он ба замин намеафтад, ки Падаратон аз он ҳабардор набошад. ³⁰ Аз они шумо бошад, мӯйҳои сарaton ҳам ба ҳисоб гирифта шудаанд. ³¹ Бинобар ин натарсед, шумо аз бисёр ғунчишкҳо ҳам қиматтар ҳастед.

³² Пас, ҳар кӣ дар пеши мардум мегӯяд, ки пайрави Ман аст, Ман низ дар назди Падари осмоният пайрави Ман буданашро тасдиқ мекунам. ³³ Лекин ҳар кӣ дар пеши мардум Маро рад мекунад, Ман низ ўро дар назди Падари осмоният рад мекунам.

На сулҳ, балки зиддият

³⁴ Фикр нақунед, ки Ман барои ба замин овардани сулҳ омадаам. Ман барои сулҳ не, балки барои овардани шамшери зиддият омадаам. ³⁵ Ман омадаам, ки писарро ба падар, дуҳтарро ба модар, келинро ба ҳушдоманаш зид гузорам. ³⁶ Худи аъзои хонадони одам душманони ў ҳоҳанд буд.

³⁷ Касе ки падар ё модари худро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи шогирди Ман шудан нест. Инчунин, касе ки писарро дӯҳтари худро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи шогирди Ман шудан нест. ³⁸ Касе ки Маро пайравӣ карданӣ шуда бо худ салиби азобу маргашро нагирад, лоиқи шогирди Ман шудан нест. ³⁹ Касе ки ҳаёташро нигоҳ доштан меҳоҳад, онро аз даст медиҳад, вале касе ки ба хотири Ман ҳаёташро фидо мекунад, онро нигоҳ медорад.

Гирифтани мукофот

⁴⁰ Касе ки шуморо қабул мекунад, дар асл Маро қабул мекунад ва касе ки Маро қабул мекунад, дар асл шахсеро, ки Маро фиристодааст, қабул мекунад. ⁴¹ Касе ки пайғамбарро ба хотири пайғамбар буданаш қабул мекунад, мукофоти пайғамбаронаро

хоҳад гирифт. Касе ки одами нақӯкорро ба хотири нақӯкор буданаш қабул мекунад, мукофоти нақӯкоронро хоҳад гирифт.⁴² Ҳамчунин, касе ки ба яке аз пайравони хурдтарини Ман ба хотири шогирд буданаш ақаллан як пиёла оби хунук диҳад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, бе мукофот наҳоҳад монд».

11

Омадани шогирдони Яҳё

1 Баъд аз ба дувоздаҳ шогирд вазифа додан Исо аз он ҷо ба шаҳрҳои гирду атроф барои таълим додан ва эълон кардани хушхабар равона шуд.

2 Вақте ки Яҳёи Таъмиддиҳанда дар ҳабсхона менишаст, ҳабари корнамоии Исои Масеҳ ба гӯшаш расид. Он гоҳ ў чанд нафар шогирдашро назди Исо фиристод.³ Онҳо омада аз Исо пурсиданд: «Оё Шумо ҳамон шаҳсе ҳастед, ки омаданашро пешгӯй карда буданд, ё мо бояд мунтазири каси дигар бошем?»

4 Исо ба онҳо дар ҷавоб гуфт: «Он чӣ мешунаведу мебинед, рафта ба Яҳё нақӯли бикунед.⁵ Яъне бигӯед, ки ҷашмони кӯрон бино мешаваду лангон роҳ мегарданд, махавиён пок мешаванду карҳо мешунаванд, мурдаҳо аз нав зиндагӣ мешаванд ва ба бенавоён хушхабар эълон карда мешавад.⁶ Пас, хушбахт аст касе, ки дар ҳаққи Ман шакку шубҳа намекунад».

7 Ҳангоме ки шогирдони Яҳё ба роҳ даромаданд, Исо ба мардум дар бораи Яҳё суханашро оғоз кард: «Назди Яҳё ба биёбон барои дидани чӣ рафта будед? Барои дидани қамише, ки аз вазидани бод мечунӣбад?⁸ Бигӯед, чаро рафта будед? Магар барои дидани одаме, ки либоси бошуқӯҳ мепӯшад? Охир, онҳое, ки либоси бошуқӯҳ мепӯшанд, дар қасрҳо зиндагӣ мекунанд.⁹ Ҳулас, барои чӣ рафта будед? Барои дидани пайғамбар? Дуруст, аммо ба шумо мегӯям, ки шумо каси бузургтар аз пайғамбарро диданд.¹⁰ Яҳё ҳамон як одам, ки Худо дар борааш дар навиштаҷот гуфта буд:

„Ана, Ман пешопеши Ту як одамамро мефиристам,

то ба омаданат роҳ тайёр кунад“.

11 Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар байни ҳамаи онҳое, ки аз модар ба дунё омадаанд, бузургтар аз Яҳёи Таъмиддиҳанда касе пайдо нашудааст. Аммо шаҳси хурдтарин дар подшоҳии Худо бузургтар аз Яҳё аст.¹² Аз рӯзе, ки Яҳё ба эълон кардани пайғоми худ шурӯъ намуд, то ба имрӯз подшоҳии Худо аз зӯроварӣ азоб қашид ва одамони бокудрат онро зӯран ба даст оварданӣ ҳастанд.¹³ Дар навиштаҷоти пайғамбарон ва шариати Мӯсо то замони Яҳё пешгӯҳои омадаанд;¹⁴ агар шумо ба гуфтаҳои онҳо бовар кардан ҳоҳед, Яҳё ҳамон Илес пайғамбар аст, ки омаданашро пешгӯй карда

буданд.¹⁵ Ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!

16 Ҳӯш, ин наслро бо кӣ муқоиса намоям? Онҳо монанди кӯдаконе ҳастанд, ки дар кӯча бозӣ мекунанду як турӯҳи онҳо ба турӯҳи дигар мегӯяд: ¹⁷ „Мо бароятон карнай навоҳтем, аммо шумо рақс накард! Суруди мотам ҳондем, нагиристед“. ¹⁸ Инак, Яҳё омада, рӯза медошт ва май наменӯшид, аммо ҳама мегуфтанд, ки ў дев дорад.¹⁹ Баъд Фарзанди Инсон омаду ҳам меҳӯрад ва ҳам менӯшад, аммо ҳама мегӯянд: „Ана одами пурхӯру майзада, чӯраи андозигорон беинсафи рафиқи одамони ради мътракал!“ Лекин ҳақ будани ҳикмати Худо аз натиҷаҳои маълум мегардад.

Шаҳрҳои имон наоварда

20 Аҳолии шаҳрҳо, ки дар он Исо мӯъчиизоти зиёд нишон дода буд, тавба накарданд ва аз ғуноҳҳояшон даст накашиданд. Бинобар ин Исо онҳоро таъни зада гуфт:²¹ «Эй аҳли Кӯрозину аҳли Байт-Сайдо, вой бар ҳоли шумо! Зеро агар он мӯъчиизоте, ки Ман дар байни шумо нишон додам, дар шаҳрҳои худобехабари Сур ва Сидун рӯй медоданд, одамони он кайҳо тавба карда, бар тан либоси дагал пӯшида мӯйканон нишон медоданд, ки онҳо аз ғуноҳҳояшон даст кашидаанд.²² Лекин ҳаминро бидонед, ки дар рӯзи ҷазо аҳволи шаҳрвандони Сур ва Сидун аз ҳоли шумо сабуктар ҳоҳад буд!²³ Инчунин шумо, эй аҳли Кафарнаҳум! Гумон мекунед, ки саратон то ба осмон мерасад, аммо шумо ба дӯзах паргофта мешавед. Зеро, агар он мӯъчиизоте, ки Ман дар байни шумо нишон додам, дар шаҳри Садӯм рӯй медоданд, ин шаҳр то ҳол аз рӯи замин нест намешуд.²⁴ Лекин ҳаминро бидонед, ки дар рӯзи ҷазо аҳволи шаҳрвандони Садӯм аз ҳоли шумо сабуктар ҳоҳад буд!»

Ваъдаи оромӣ

25 Сипас Исо гуфт: «Шуқри Туро мекунам, эй Падар — Худованди замину осмон, ки он чи аз одамони маълумотноку хирадманд пинҳон кардӣ, ба одамони оддӣ ошкор намудай. 26 Оре, Падар, ҷунун буд хости Ту.

27 Падарам ҳама чизро ба Ман додааст. Бағир аз Падар дигар ҳеч кас Писарро нағз намешиносад. Инчунин, Падарро ҳеч кас нағз намешиносад, гайр аз Писар ва онҳое, ки Писар интиҳоб кардааст, то барояшон Падарро зоҳир кунад.

28 Ҳамаи шумое, ки аз бори вазнин монда шудаед, ба назди Ман биёд ва Ман ба шумо оромӣ мебахшам.²⁹ Чунончи барзагов барои андохтани юғ гардан мефурорад, шумо низ ба юғи Ман сар фуроред ва аз Ман таълим бигиред, ҷунки Ман нармдилу хоккор ҳастам, он гоҳ ҷони шумо оромӣ мейбад.³⁰ Зеро таҳти юғи Ман будан осон аст ва боре, ки Ман медиҳам, сабук аст».

12

Савол дар бораи рӯзи истироҳат

1 Дере нагузашта, Исо аз назди киштзори гандум мегузашт. Ин рӯзи истироҳат буд ва шогирдонаш гурусна монда, хӯшоҳои гандумро меканданду донаҳояшро меҳӯрданд. 2 Инро дида баъзе аз фарисиён назди Исо омада гуфтанд: «Инро бинед-а, шогирдони шумо кореро карда истодаанд, ки дар рӯзи истироҳат карданни он раво нест». 3 Исо дар ҷавоб гуфт: «Магар шумо дар навиштаҷот наҳондаед, ки шоҳ Довуд, вакте ки бо ҳамроҳонаш гурусна монд, чӣ кор карда буд? 4 Ў ба хонае, ки ҳузури Ҳудоро дошт, даромада нони ба Ҳудо тақдимшударо гирифту ҳӯрд. Ҳол он ки аз рӯи шариат ў ва ҳамроҳонаш ба ин ҳақ надоштанд, чунки фақат ба рӯҳониён ҳӯрданӣ он нон мумкин буд. 5 Ѓ наҳод дар шариати Мӯсо наҳонда бошед, ки рӯҳониён ҳангоми дар Ҳонаи Ҳудо иҷро кардани вазифаҳои худ, қоидаҳои рӯзи истироҳатро вайрон мекунанд, вале айбордор ҳисоб намешаванд? 6 Аммо ҳаминро дониста бошед, ки ҷизи бузургтар аз Ҳонаи Ҳудо дар ин ҷост. 7 Дар навиштаҷот Ҳудо гуфтааст: «Ман меҳоҳам, ки одамон раҳмон шафқат нишон диханд, на курбониҳо оваранд!». Агар шумо маънои ин гуфтаҳоро мефаҳмидед, одамони беайбро айбордор намекардед. 8 Охир Фарзанди Инсон соҳиби рӯзи истироҳат аст».

Шифо ёфтани марди дасташ ҳушкшуда

9 Исо роҳашро давом дода ба ибодатхона рафт. 10 Дар байнӣ одамони он ҷо марде ҳузур дошт, ки дасташ ҳушк шуда буд. Баъзе аз ҳозирон, ки меҳостанд ба сари Исо айб монанд, аз Исо пурсиданд: «Оё аз рӯи шариат дар рӯзи истироҳат одамро шифо додан мумкин аст?»

11 Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Фарз кардем, ки шумо як гӯсфанде дореду он ҳам бошад дар рӯзи истироҳат ба ҷоҳ меафтад. Наход шумо рафта, онро аз ҷоҳ қашида нагиред? 12 Қадри инсон бошад аз гӯсфанд чӣ қадар баландтар аст. Пас, дар рӯзи истироҳат некӣ кардан равост». 13 Баъз ба марди дасташ ҳушкшуда гуфт: «Дастатро дароз кун». Вай дасташро дароз кард, ки он мисли дасти дигараш сипасиҳат шуд. 14 Фарисиён бошанд, баромада рафтанд ва нақшай күштани Исоро қашиданд.

Хизматгори интиҳобшудаи Ҳудо

15 Исо аз нақшай фарисиён оғоҳ шуда, аз он маҳалла баромада рафт. Одамони зиёд низ аз паяш рафтанд ва ў ҳамаи беморонро шифо дода, 16 ба онҳо фармон дод, ки дар бораи ў овоза паҳн накунанд. 17 Инро Исо барои ба амал омадани суханони Ҳудо кард, ки ба воситай Ишаъӣ пайғамбар гуфта буд: 18 «Ана он хизматгорам, ки Ман интиҳоб кардам.

Ў роҳати ҷонам аст ва Ман ўро азиз медонам.

Ман Рӯҳамро бар ў мефиристам
ва ў ба ҳамаи ҳалиқҳо адолатамро эълон
мекунад.

19 ў бо ҳеч кас муноқиша намекунад ё доду вой
намебардорад,
ҷо ҳеч кас дар қӯчаҳо бо овози баланд сухан
гуфтани ўро намешунавад.

20 ў қасеро, ки мисли қамиши ҳамшуда аст,
намешиканаду
қасеро, ки мисли пилтаи нимсӯҳтаи ҷароғ
аст, ҳомӯш намекунад,
то даме ки пойдор намудани адолат ба ў
муяссар мегардад.

21 Ва ҳамаи ҳалиқҳо рӯи замин умеди
наҷотро дар ў мебинанд».

*Исо ва Баал-Забул**

22 Сипас ба назди Исо марди девонаеро оварданд, ки аз сабаби дев доштанаш кӯр ва тунг буд. Исо вайро шифо бахшид ва ў ҳам гап зада ва ҳам дида метавонистагӣ шуд. 23 Тамоми мардум аз ин ҳодиса ба ҳайрат афторда мегуфтанд: «Шояд ў ҳамон Насли Довуд бошад, ки мо интизораш ҳастем?» 24 Лекин фарисиён инро шунида чунин мегуфтанд: «Ў бо қудрати Баал-Забул, сардори девҳо девҳоро берун мекунанд».

25 Исо, ки аз фикрҳои фарисиён боҳабар буд, ба онҳо гуфт: «Ҳар давлате, ки дар доҳили худ аз ҳам ҷудо шуда ҷанг мекунад, ба зудӣ барҳам меҳӯрад ва ҳар шаҳр ё ҳонаводае, ки дар доҳили худ аз ҳам ҷудо шуда ҷанг мекунад, вайрон ҳоҳад шуд. 26 Инак, агар шайтон ҳудашро берун кунад, магар ин нишони он нест, ки ў дар доҳили худ ба ду қисм ҷудо шудааст. Пас, наҳод ҳукмронии ў давом мёғфта бошад? 27 Аз гуфти шумо Ман девҳоро бо қудрати Баал-Забул берун мекунам, пас пайравони ҳудатон-ҷӣ? Онҳо бо қадом қудрат берун мекунанд? Ана, амали онҳо исбот мекунад, ки шумо нодуруст фикр мекунед.

28 Аммо, агар Ман бо қудрати Рӯҳи Ҳудо девҳоро берун мекарда бошам, аз ин бармеояд, ки подшоҳии Ҳудо аллакай ба ҳаётӣ шумо омадааст. 29 Инчунин ҳеч кас наметавонад ба ҳонаи шахси пурзӯр зада даромада, молу мулкашро гирифта барад, то аввал дасту пои шахси пурзӯрро набандад. Ана баъд ҳонаашро горат карда метавонад.

30 Касе ки тарафдори Ман нест, дар асл муқобили Ман аст ва касе ки дар ҷамъ овардани одамон ба Ман ёрӣ намедиҳад, дар асл онҳоро пароқонда мекунад. 31 Аз ин рӯ, ба шумо мегӯям, ҳар гуноҳ ва сухани кофиранаи инсон барояш бахшида мешавад, vale касеро, ки бар зидди Рӯҳи Муқаддас сухани кофиранае мегӯяд, Ҳудо ҳаргиз намебахшад. 32 Ҳар кас ки бар зидди Фарзанди Инсон сухан мегӯяд, бахшида мешавад, vale касе ки бар зидди Рӯҳи

* 12:21 12:21 Баал-Забул — ниг. 10:25.

Муқаддас сухане мегүяд, Худо ўро дар ду дунё намебахшад.

Дарахт ва меваи он

³³ Худатон мулоҳиза кунед, дараҳти солим меваи нағз медиҳад, дараҳти касал бошад, меваи бад медиҳад. Пас, чй хел будани дараҳт аз мевааш маълум мегардад. ³⁴ Эй морзодагони маккор! Чй хел шумо суханони нек гуфта метавонед, дар сурате ки худатон бад ҳастед. Охир, он чи дилатонро пур мекунад, баъд лабрез шуда аз баронатон берун мебарояд. ³⁵ Шахси нек аз хазинаи некаш чизҳои нек ва шахси бад аз хазинаи бадаш чизҳои бад берун меорад.

³⁶ Ҳаминро дониста бошед, ки дар рӯзи ҷазо шумо барои ҳар сухано ноҳақе, ки гуфтаед, ҷавоб ҳоҳед дод. ³⁷ Чунки аз рӯи суханони худатон шумо ё беайб ва ё айбдор ҳисоб мешавед.

Талаб карданни нишона

³⁸ Он ғоҳ баъзе аз фарисиён ва шариатдонон ба Исо гуфтанд: «Устод, меҳостем, ки ягон нишонае ба мо дихед». ³⁹ Лекин Исо ҷавоб дод: «Эй насли одамони баду ба Худо бевафо! Шумо нишона талаб мекунед?! Бароятон ҳеч нишонае гайр аз он чи бо Юнус пайғамбар рӯй дода буд, дода намешавад. ⁴⁰ Чи тавре ки Юнус се шабу се рӯзро дар шиками наҳанг гузаронда буд, ҳамон тавр Фарзанди Инсон се шабу се рӯзро зери ҳоки замин мегузаронад.

⁴¹ Дар рӯзи ҷазо бошад, шаҳрвандони Нинве барҳеста, насли шуморо айбдор мекунанд, зоро онҳо бо шунидани пайғомри Юнус тавба карданду аз ғуноҳҳояшон даст қашиданд. Ҳол он ки чизи бузургтар аз Юнус дар ин чост! ⁴² Дар рӯзи ҷазо маликаи сарзамини Сабо барҳеста насли шуморо айбдор мекунад, зоро ў аз як гӯши дунё барои шунидани ҳикмати шоҳ Сулаймон омада буд. Ҳол он ки чизи бузургтар аз Сулаймон дар ин чост!

Баргаштани рӯҳи нопок

⁴³ Фарз кардем, рӯҳи нопок аз шахсе берун карда мешавад. Баъд ин рӯҳ бо нияти пайдо карданни манзили зист ҷойҳои беброро давр мезанаду онро намеёбад. ⁴⁴ Ниҳоят ҳуд ба ҳуд мегӯяд: „Э, ба хонаи пештараам бармегардам“, — ва баргашта мебинад, ки ин хона ҳолӣ ва ба тартиб овардаву рӯбучиншуда аст. ⁴⁵ Пас рӯҳи нопок рафта, ҳафт рӯҳи аз ҳудаш ҳам бадтарро ҳамроҳаш гирифта меорад ва ҳамаи онҳо ба он хона даромада зиндагӣ мекунанд. Дар натиҷа аҳволи он шахс аз ҳолати аввалиш бадтар ҳоҳад буд. Айнан ҳамин ҳодиса бо одамони бади ин замон рӯй ҳоҳад дод».

Модар ва бародарони Исо

⁴⁶ Исо ҳанӯз ба мардум сухан гуфтанро давом медод, ки модару бародаронаш омаданд. Онҳо берун аз хона истода, ҳоҳиш карданд, ки бо Исо гап зананд. ⁴⁷ Касе аз

байнӣ ҳалқ ба Исо гуфт: «Устод, модар ва бародаронатон дар берун истодаанд ва меҳоҳанд, ки бо Шумо гапзанон кунанд».

48 Исо дар ҷавоб гуфт: «Модари Ман кист ва бародарони Ман кистанд?» ⁴⁹ Баъд бо дасташ сӯи шогирдонаш ишора карда, суханашро давом дод: «Ана инҳо модар ва бародарони Ман ҳастанд! ⁵⁰ Зоро ҳар касе, ки хости Падари осмониамро иҷро мекунад, бародар, ҳоҳар ва модари Ман аст».

13

Масал дар бораи дехқон

¹ Ҳуди ҳамон рӯз Исо аз хона баромаду барои таълим додани мардум сӯи кӯл рафт.

² Аммо дар гирдаш чунон одамони зиёд ҷамъ омаданд, ки ӯ ҳалқро дар соҳил монда, ҳудаш ба қаиқе савор шуд. ³ Исо ба онҳо бисёр ҷизҳоро бо масалҳо нақл карда мегуфт: «Рӯзе як дехқон барои кишт кардан мебарояд.

⁴ Вақте ки дона мепошад, як миқдори он ба пайраҳа меафтад ва паррандаҳо омада, онҳоро аз замин ҷида пок-покиза меҳӯранд.

⁵ Миқдори дигари он ба замини санглоҳу камҳоҳ меафтад. Аз сабаби чуқур набудани ҳоки замин онҳо зуд месабзанд. ⁶ Вале бо баромади офтоб майсаи нахвҳеҳ пажмурда шуда, аз сабаби решави мустаҳкам надоштан ҳушк мешавад. ⁷ Миқдори дигараш ба замини хордор меафтад ва ҳорҳо қад қашида майсаи навасбзидаро паш мекунанд.

⁸ Лекин баъзе дароҳа замини хуби ҳосилҳез афторда, баъзе сад, баъзе шаст ва баъзе сӣ баробар зиёдтар ҳосил медиҳанд». ⁹ Боз гуфт: «Пас ҳар кӣ Маро мешунавад, ғизор гӯш кунад!»

Сабаби нақл карданни масалҳо

¹⁰ Баъдтар шогирдони Исо ба наздаш омада пурсиданд: «Чаро Шумо мардумро бо масалҳо таълим медиҳед?» ¹¹ Ӯ ба онҳо ҷавоб дод: «Худо ба шумо имконияти ғаҳмидани сирру асрори подшоҳии ҳудро додааст, аммо аз онҳо ин ҷизҳо пинҳон ҳастанд. ¹² Чунки ҳар кӣ ҷизе дорад, ба ӯ боз ва аз ҳад зиёд дода мешавад, аммо касе, ки надорад, ҳатто он андаке, ки дорад, аз ӯ қашида гирифта мешавад. ¹³ Ана барои чӣ Ман ба онҳо бо масалҳо нақл мекунам: онҳо дида метавонанду намебинанд, шунида метавонанд, вале на мешунаванду на мефаҳманд. ¹⁴⁻¹⁵ (14-15) Ишаъе пайғамбар пешгӯй карда гуфта буд:

„Ин одамон ҳарчанд гӯш кунанд ҳам, намефаҳманд; ҳарчанд нигоҳ кунанд ҳам, намебинанд, чунки ин одамон кундфаҳм шудаанд, гӯшҳояшон мадори шунидан надоранд ва ҷашмонашонро онҳо пӯшидаанд. Агар ин тавр намекарданд, ҷашмонашон дида, гӯшҳояшон шунида ва ақлашон дарк карда метавонист.

Он гоҳ онҳо сўй Ман — Худо рўй меоварданд, то ки Ман онҳоро шифо дихам“.

Ин пешгўй ҳақиқатан дар ҳаёти онҳо амалӣ мегардад.

¹⁶ Шумо бошед, хушбахт ҳастед, чунки чашмонатон дида ва гўшҳоятон шунида метавонанд. ¹⁷ Ба ростӣ ба шумо мегўям, ки бисёр пайтамбарон ва нақӯкорон дар орзу дидан ва шунидани он чи, ки шумо мебинед ва мешунавед, буданд. Вале онҳо на дидану на шуниданд.

Маънидод карданни масал дар бораи дехҷон

¹⁸ Хуб, маъни масалро дар бораи дехҷон гўш кунед. ¹⁹ Ба пайраҳа афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе қасон қаломро дар бораи подшоҳии Худо мешунаванду онро намефаҳманд. Шахси Бад омада қаломи ба дили онҳо кошташударо қашидा мегирад. ²⁰ Ба замини санглоҳ афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе қасон қаломро мешунаванду дарҳол бо хушхолӣ онро қабул мекунанд. ²¹ Вале азбаски реша надоранд муддати кўтоҳ бардошт мекунанд. Баъд вақте ки аз барои қалом ба душворӣ ва азоб дучор мешаванд, зуд имони худро аз даст медиҳанд. ²² Ба замини ҳорзор афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе қасон қаломро мешунаванд, аммо ғаму ташвиши зиндагӣ ва орзу бойигарӣ қаломро пахш менамояд ва дар натиҷа он ҳеч ҳосиле намеорад. ²³ Вале ба замини ҳосилхез афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе қасон қаломро мешунаванду онро мефаҳманд. Ана онҳо баъзан сад, баъзан шаст ва баъзан сӣ барабар бештар самара медиҳанд».

Масал дар бораи алафи бегона

²⁴ Ў боз дигар масалро нақл карда гуфт: «Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: шахсе ба заминаш донаҳои киштбобро мекорад». ²⁵ Лекин, вақте ки ҳама хоб мераванд, душман меояду дар байнӣ гандум тухми алафи бегонаро пошида, меравад. ²⁶ Сипас, баробари сабзидаву сарак бароварданни гандум, алафи бегона низ намоён мегардад. ²⁷ Ҳизматгорон назди соҳиби киштзор омада мегўянд: „Хоҷа, шумо дар киштзоратон донаҳои гандумро кашта будуде ин алафи бегона аз кучо пайдо шуд?“ ²⁸ Ў ба онҳо ҷавоб дода мегўяд: „Ин кори душман аст“. Ҳизматгорон боз мепурсанд: „Мехоҳед, ки мо рафта онҳоро канда партоем?“ ²⁹ „Не, — мегўяд соҳиби киштзор, — чунки алафи бегонаро кандани шуда мабодо боз баъзе гандумро ҳам канда напартоед. ³⁰ Бигзор, то вақти ҳосилундорӣ ҳам гандум ва ҳам алафи бегона истад. Баъд ба даравгарон фармон медиҳам, ки аввал алафи бегонаро канда, даста карда сўзонанд, сонӣ гандумро даравида, ба анборам ҷамъ кунанд“.

Масалҳо дар бораи донаи ҳардал ва ҳамиртуруши

³¹ Исо ба онҳо боз масали дигареро нақл карда гуфт: «Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: шахсе донаи ҳардалро гирифта, дар замини худ мекорад». ³² Ин дона аз ҳамаи донаҳои дунё майдатарин мебошад, валие вақте ки он месабзад, аз ҳамаи гиёҳҳо қалонтар шуда, ба дараҳт мубаддал мегардад ва паррандаҳо омада, дар шохаҳои он лона месозанд».

³³ Масали дигаре, ки Вай ба онҳо нақл кард, ин буд: «Подшоҳии Худоро боз чунин тасвир кардан мумкин: Зане каме ҳамиртуруши мегириду бо як тагора орд омехта, ҳамир мекунад ва баъд тамоми ҳамир мерасад».

³⁴ Исо ҳамаи ин чизҳоро фақат бо масалҳо ба мардум нақл кард ва бе масал сухане ҳам ба онҳо нагуфт. ³⁵ Пайтамбаре чунин гуфта буд: «Ман ба онҳо бо масалҳо сухан меронам;

Ман ба онҳо чизҳои аз аввали оғариниш пинҳонбодаро нақл мекунам».

Барои амали гаштани ин суханон Исо бо масалҳо гап мезад.

Маънидод карданни масал дар бораи алафи бегона

³⁶ Вақте ки Исо мардумро монда, ба хона рафт, шогирдонаш ба наздаш омада ҳоҳиш карданд, ки ў масали дар бораи алафи бегона нақлкардаашро ба онҳо маънидод кунад.

³⁷ Вай дар ҷавоб гуфт: «Шахсе, ки донаҳои киштбобро мекорад, Фарзанди Инсон аст; ³⁸ киштзор ин ҷаҳон аст; донаҳои гандум одамони аз они подшоҳии Худо ҳастанд; алафи бегона бошад, одамони аз они Шахси Бад ҳастанд; ³⁹ ва душмане, ки тухми алафи бегонаро мекорад, иблис мебошад. Вақти ҳосилундорӣ охирзамон аст, даравгарон бошанд, фариштаҳоянд. ⁴⁰ Чи тавре ки алафи бегонаро ҷамъ карда, дар оташ месӯzonанд, айнан ҳамин тавр дар охирзамон рўй медиҳад. ⁴¹ Яъне Фарзанди Инсон фариштаҳои худро мифиристад, то ки ҳамаи бадкорон ва ҳамаи васвасакоронро аз дохили подшоҳии Вай чудо карда гирифта ⁴² ба оташи сўзон партоянд. Дар он чо бошад, одамон аз дард дандон ба дандон зада гиря мекунанд.

⁴³ Аммо нақӯкорон дар подшоҳии Падарашон мисли оғбот медураҳшанд. Пас ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!

Давоми масалҳо дар бораи подшоҳии Худо

⁴⁴ Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: рӯзе як мардикор дар саҳро ганчинай касе пинҳонкардаро мёбаду онро боз пинҳон мекунад. Аз шодӣ ў рафта тамоми дорояиширо мебурӯшаду ҳамон саҳро мекарад.

⁴⁵ Подшоҳии Худоро боз ин тавр тасвир кардан мумкин: савдогаре марворидҳо зебо мекобад мекобад ⁴⁶ ва ҳангоме ки марвориди аҷаб зеборо мёбад, рафта, тамоми молу мулкашро фурӯхта, онро мекарад.

⁴⁷ Ана масали дигар, ки бо он подшоҳии Худоро тасвир кардан мумкин: якчанд

моҳигир түрхой худро ба кўл мепартоянду ба тўрашон ҳар гуна моҳиҳо меафтанд. ⁴⁸ Вақте ки тўрҳо пур аз моҳӣ мешаванд, моҳигирон онҳоро ба соҳил мекашанду нишаста моҳиҳоро ба нагзу бад чудо мекунанд; нагзашро ба сабадҳо меандозанду бадашро мепартоянд.

⁴⁹ Дар оҳирзомон низ ҳамин тавр рӯй медиҳад: фариштаҳо баромада, одамони бадкирдорро аз байни накӯкорон чудо мекунанд. ⁵⁰ Соний одамони бадкирдорро ба оташи сўзон мепартоянд, ки дар он ҷо одамон аз дард дандон ба дандон зада гирия мекунанд».

Чизҳои нав ва қўҳна

⁵¹ Исо аз шогирданаш пурсид: «Шумо ин гуфтаҳоямро фаҳмидед?» «Фаҳмидем», — ҷавоб доданд онҳо.

⁵² Ў давом дода гуфт: «Пас, ҳар шариатоне, ки дар бораи подшоҳии Худо таълим ёфтааст, монанди соҳиби хона аст, ки аз анбори худ чизҳои нав ва қўҳнаро берун мебарорад».

Аз Исо рӯй гардондани ҳамалъёронаш

⁵³ Исо нақъл карданни масалҳоро тамом карду аз он ҷо баромада ⁵⁴ ба диёраш баргашт. Ў дар ибодатхони он ҷо таълим мездуди онҳое, ки таълимоташро мешуниданд, ангушти ҳайрат газида ба яқдигар мегуфтанд: «Аз кучо Вай ин қадар ҳикмат дорад-а?» Қобилияти мӯълизакори Ў аз кучо бошад-а? ⁵⁵ Магар Ӯ ҳамон Исои писари дурдегар нест, ки модараш Марям ва бародаронаш Ёкубу Юсуфу Шимъўну Яхудо ҳастанд? ⁵⁶ Магар ҳамаи ҳоҳаронаш дар шаҳри мо зиндагӣ намекунанд? Пас, аз кучо Ӯ ин ҳикмату ин курдатро дорад?» ⁵⁷ Инак, онҳо дар ҳаққи Исо шакку шубҳа карданд.

Ӯ бошад, ба онҳо гуфт: «Пайғамбар дар диёри худ ва дар байни ҳонадони худ қадр надорад, вали дар ҳама ҷои дигар ўро бо эҳтиром қабул мекунанд». ⁵⁸ Ва аз сабаби он қи онҳо ба Исо боварӣ надоштанд, Ў дар он ҷо кам мӯъчиза кард.

14

Марги Яҳёи Таъмиддиҳанда

¹ Дар он айём овова дар бораи Исо то ба гӯши Ҳиродус, ки ҳоқими вилояти Чалил буд, рафта расид. ² Ҳиродус ба мансабдоронаш гуфт, ки дар асл ин Яҳёи Таъмиддиҳанда аст, ки аз нав зинда шудааст, барои ҳамин ҳам Ӯ чунин курдати мӯълизакорӣ дорад.

^{3-4 (3-4)} Пеш аз марги Яҳёи Таъмиддиҳанда Ҳиродус Ҳиродия, зани бародараш Филиппусро ба занӣ гирифта буд. Гаштаю баргашта Яҳё ба ў мегуфт: «Аз рӯи шариати мо ба шумо гирифтиани занӣ бародаратон раво нест». Бинобар ин Ҳиродус фармон дод, ки Яҳёро дастиргу қунанду дасту поясшо баста, ба ҳабс андозанд. ⁵ Ҳиродус меҳост Яҳёро ба қатл расонад, аммо аз ҳалқ метарсид, зеро ҳалқ Яҳёро пайғамбар мөҳисобид.

⁶ Бо вучуди ин, боре дар ҷашнгирии рӯзи таваллуди Ҳиродус дуҳтари Ҳиродия дар пеши меҳмонон рақсу бозӣ карда, Ҳиродусро чунон мафтун кард, ки ⁷ ў қасам ёд карда ба дуҳтар ваъда дод: «Ҳар чӣ аз ман талаб кунӣ, бароят медиҳам!» ⁸ Дуҳтар аз рӯи маслиҳати модараши гуфт: «Бароям сари Яҳёи Таъмиддиҳанда дар рӯи табаҷе оварда дихед!»

⁹ Ҳоким ғамгин гашт, валие ба хотири ваъдаи дар пеши меҳмонон додааш, фармон дод, ки гуфти дуҳтарро иҷро кунанд. ¹⁰ Ҷаллоди фиристодааш рафта, дар ҳабсхона сари Яҳёро аз танаш чудо кард ¹¹ ва дар рӯи табаҷе ба дуҳтар оварда дод. Дуҳтар бошад, онро ба дасти модараши супорид. ¹² Баъд аз ин шогирдани Яҳё омада, часади ўро бурда гўрониданд ва ҳодисаи рӯйдодаро рафта ба Исо нақъл карданд.

Бо панҷ нону ду моҳӣ сер карданни зиёда аз панҷ ҳазор кас

¹³ Ин ҳодисаро шунида, Исо ба қаиқ савор шуду худаш танҳо ба ҷои хилвате рафт. Мардум аз ин оғоҳ шуданду аз шаҳрҳои худ баромада пиёда аз пайи Ӯ рафтанд. ¹⁴ Вақте ки Исо ба соҳил фаромад, мардуми зиёдеро дидা, ба ҳоли онҳо раҳмаш омад ва беморони дар байнашон бударо шифо дод.

¹⁵ Ӯ рӯз ба оҳир мерасид ва шогирдани Исо ба наздаш омада гуфтанд: «Устод! Ин як ҷои беодам аст, рӯз дер шуд. Мардумро ҷавоб намедиҳед, ки ба қишлоқҳои гирду атроф рафта, барояшон хўрокворӣ ҳаранд?» ¹⁶ «Ба ҳеч ҷо рафтанашон лозим нест, — ҷавоб дод Вай. — Шумо ба онҳо хўрок дихед!» ¹⁷ Онҳо гуфтанд: «Оҳир мо дар ин ҷо фақат панҷ нону ду моҳӣ дорем». ¹⁸ «Онҳоро ба Ман оварда дихед!», — гуфт Исо.

¹⁹ Ӯ ба мардум гуфт, ки рӯи сабза нишинанд. Баъд он панҷ нону ду моҳиро ба дасташ гирифта, ба осмон нигаристу аз Худо баракат талабид ва нонҳоро пора карда, ба шогирданаш дод, то ки ба мардум тақсим карда диханд. ²⁰ Ҳама то сер шудан хўрданду шогирдан боз дувоздаҳо сабади пур аз нонпораҳо ҷамъ карданд. ²¹ Шумораи онҳое, ки нону моҳӣ хўрда буданд, гайр аз занону кўдакон, тақрибан панҷ ҳазор нафар буд.

Дар рӯи оброҳ рафтани Исо

²² Сипас Исо ба шогирданаш фармуд, ки ба қаиқ савор шаванду пешопеши Ӯ ба дигар тарафи кўл раҳсипор шаванд, то худаш ҳам баъд аз мардумро ҷавоб доданаши назди онҳо биравад. ²³ Вақте ки Вай мардумро ҷавоб дод, барои дар танҳои дуо кардан ба теппае баромад. Баъд аз нишести оғбот ҳам Ӯ яққаву танҳо дар он ҷо буд. ²⁴ Қаиқ бошад, аз соҳил ҳеле дур рафта буд ва аз сабаби боди саҳте, ки муҳолифи он мевазид, мавҷҳои кўл қаиқро алвонҷ медоданд.

25 Ҳанўз чашми рўз накафида, Исо рўй-рўйи об қадамзанон ба тарафи шогирданаш равона шуд. 26 Шогирдон Исои дар рўи об роҳ рафтаистодаро дида, «Ин арвоҳ! Арвоҳ!» гўён аз тарсу ваҳм дод заданд. 27 Аммо Ўзуд ба онҳо гуфт: «Натарсед! Ин Манам. Ором шавед».

28 Он гоҳ Петрус овоз бароварда гуфт: «Хоча, агар дар ҳақиқат ин Ту боши, ба ман амр намо, ки рўй-рўи об назди Ту биёэм». 29 «Биё», — амр дод Ў. Инак, Петрус аз қаиқ баромада дар рўи об қадам занон ба Исо наздик мешуд. 30 Саҳт вазидани шамолро дида тарсид ва ҳарип гарқ шуда буд ки, фарёд зад: «Хоча, маро нақот дех!» 31 Исо зуд дасташро дароз карда, Петрусро дошта гирифт ва гуфт: «Ин қадар имонат суст аст? Чаро шубҳа кардай?»

32 Бо ин суханон онҳо ба қаиқ савор шуданд ва шамол аз вазидан бозмонд. 33 Он гоҳ онҳое, ки дар қаиқ нишаста буданд, ба Исо сачда карда хитоб намуданд, ки Ў дар ҳақиқат Писари Худо аст.

Шифо ёфтани беморони Ҷинесор

34 Онҳо аз кўл гузашта, ба сарзамини Ҷинесор омада расиданд. 35 Мардуми он чо Исоро шинохтанд ва ба гирду атрофи он сарзамини одамонро фиристоданд, то ки беморонро назди Ў гирифта биёранд. 36 Онҳо аз Исо илтимос мекарданд, ки ақаллан ба лаби доманаш даст расонанд ва ҳар касе ки даст мерасонд, шифо меёфт.

15

Таълимоти ачдоғон

1 Сипас, ба назди Исо аз Ерусалим чанд нафаре аз фарисиёну шариатданон омада пурсиданд: 2 «Чаро шогирдони Шумо урпу оdatҳои ачдоғони моро вайрон мекунанд? Онҳо бетаҳорат сари дастархон мешинанд!»

3 Ў ҷавоб дод: «Худи шумо-чӣ? Чаро барои иҷро кардани урпу оdatҳои худ шуда, фармудаҳои Худоро вайрон мекунед? 4 Худо ба мо фармудааст: „Падару модари худро эҳтиром кунед“ ва „ҳар кӣ дар ҳақиқат падар ё модараш сувхани қабеҳ гўяд, ҷазояни марг аст“. 5 Шумо бошед, таълим медиҳед, ки агар касе ба падару модараш бо чизе ёрӣ расонда тавонад, vale ёрӣ нарасонда гўяд, ки ман инро ба Худо мебахшам, 6 он гоҳ ҳоҷат нест, ки ба падараш изҳори эҳтиром кунад. Ҳамин тавр шумо барои риоз кардани урпу оdatҳои худ шуда, фармудаҳои Худоро барҳам медиҳед. 7 Эй одамони дурӯя! Ҳақ буд Ишаъе пайғамбар, вақте ки оид ба шумо пешгӯй карда гуфта буд: 8 „Худо мегўяд:“

«Ин одамон бо суханонашон Маро таъриф мекунанд,

вале дар асл дилашон аз Ман дур аст.

9 Онҳо Маро бефида парастиш мекунанд, чунки қонуну қоидаҳои инсониро „қонуни Худо“ гуфта таълим медиҳанд!»».

Чизҳои одамро ҳаромкунанда

10 Баъд Исо мардумро ба наздаш ҷеғ зада гуфт: «Ҳамин чизро бидонед, ки 11 он чи аз даҳони одам ба дарунаш медарояд, ўро ҳаром намекунад, балки он чи аз даҳонаш берун мебарояд, ўро ҳаром мекунад».

12 Он гоҳ шогирданаш ба Ў наздик шуда гуфтанд: «Медонед, фарисиён аз суханони Шумо ранҷиданд».

13 Исо дар ҷавоб гуфт: «Ҳар гиёҳе, ки Падари осмониам нашинондааст, бо решаш канда партофта мешавад. 14 Ба фарисиён аҳамият надиҳед. Онҳо худашон кўр ҳастанду боз дигар кўронро роҳнамой мекунанд. Агар кўр ба кўри дигар роҳ нишон дижад, ҳардуяшон рафта ба соҳа меафтанд».

15 Дар ин вақт Петрус ба Исо мегўяд: «Ба мо маъни масали пештар овардаатонро шарҳ диҳед». 16 Ў ба онҳо мегўяд: «Наход то ҳол нафаҳимида бошед? 17 Магар намедонед, ки он чи шумо меҳурд, аз даҳон медарояду байд аз меъда гузашта берун мебарояд? 18 Лекин он чи аз даҳон мебарояд, одамро ҳаром мекунад, чунки он аз дили одам бармеояд. 19 Зеро аз дил фикрҳои бад берун меоянд, ки сабаби одамкушӣ, алоқаи беникоҳ, фисқу фучур, дуздиву шаҳодати дурӯғдихӣ ва тӯҳматқунӣ мегарданд. 20 Ана ин чизҳо одамро ҳаром мекунанд. Аммо бетаҳорат ба сари дастархон нишастан одамро ҳаром намекунад».

Имони як зан

21 Исо аз он чо баромада, ба наздикиҳои шаҳрҳои Суру Сидун рафт. 22 Инак, як зани канъонӣ, ки дар он маҳал зиндагӣ мекард, додзанон назди Исо рафта истода гуфт: «Эй Насли Довуд! Илтимос, Ҳочаам, ба ман раҳм кунед! Духтарам дев дорад ва аҳволаш бениҳоят вазнин аст».

23 Аммо аз Исо садоэ ҳам набаромад. Шогирданаш ба Ў наздик шуда, хошиш карда гуфтанд: «Ин зан доду войкунон аз дунболи мо омада истодааст. Ба вай гўед, ки биравад!» 24 Исо ҷавоб дод: «Ман фақат ба назди гўсфандони гумроҳшуда — ҳалқи Истроил фиристода шудаам!»

25 Дар ин мобайн зан ба Ў расида омаду ба пеши пойҳояш худро партофта зориву илтиҷо кард: «Ҳочаам, ба ман ёрӣ дижед!» 26 Вай ҷавоб гардонд: «Нони фарзандонро гирифта ба сагон партофтан дуруст нест».

27 «Рост мегўед, Ҳочаам, — гуфт дар ҷавоб зан, — лекин сагон ҳам нонрезаҳои аз дастархони соҳибашон боқимондаро меҳӯранд-ку». 28 Исо ба ин ҷавоби ў гуфт: «Имонат бениҳоят бокувват будааст, ҳоҳар! Он чи меҳости бароят иҷро мешавад». Ҳуди ҳамон лаҳза дуҳтари зан шифо ёфт.

Шифо ёфтани бисёр беморон

29 Исо он ҷойро тарқ карду қад-қади кӯли Чалил рафта ба теппae баромада нишаст. 30 Ба назди Вай тӯда-тӯда одамон омада, бо

худ одамони лангу маъюб, кўру гунг ва боз дигар хел қасалонро оварда пеши пойҳояш мегузоштанд ва Ў ҳамаи онҳоро шифо медод. ³¹ Дар пеши назари ҳама гунгҳо гап задаву лангҳо роҳ рафтаву кўрон диди метавонистагӣ шуданд, маъюбон сиҳат гаштанд. Инро диди ҳама ҳайрон монданд ва Худои Истроилро ситоши карданд.

Бо ҳафт нону якчанд моҳӣ сер карданни зиёда аз чор ҳазор кас

³² Исо шогирдонашро ба наздаш даъват карда гуфт: «Ба ин одамон раҳмам меояд, онҳо се рӯз боз бо Ман ҳастанд ва ҳеч ҳўрдание надоранд. Ман намехоҳам, ки онҳоро аз пеши худ гурусна ҷавоб диҳам, мабодо дар роҳ аз ҳол нараванд». ³³ Шогирдонаш ба Ў гуфтанд: «Дар ин бибон мо аз кучо ин қадар нон мейбем, ки ба чунин тӯдаи одамон расонда тавонем?» ³⁴ Исо дар навбати худ аз онҳо пурсид: «Шумо чанд нон доред?» «Ҳафтто, — ҷавоб доданд онҳо, — ва якчанд моҳии хурд ҳам дорем».

³⁵ ў мардумро фармуд, ки рӯи замин бишинганд. ³⁶ Баъд он ҳафт нону моҳиҳоро ба даст гирифта, Худоро шукрғўён онҳоро пора кард ва ба шогирдонаш дод. Шогирдонаш нонпораҳоро гирифта ба мардум тақсим карданд. ³⁷ Ҳамаи то сер шудан ҳўрданду шогирдон боз ҳафт сабади қалон пур аз нонпораҳои боқимонда чамъ карданд. ³⁸ Шумораи онҳое, ки нону моҳӣ ҳўрда буданд, гайр аз занону кӯдакон, чор ҳазор нафар буд.

³⁹ Пас Исо мардумро ҷавоб дода, ба қаиқ савор шуду ба сарзамини Мачдал раҳсипор гашт.

16

Талаб карданни нишона

¹ Баъд аз чанд вақт ба назди Исо баъзе аз фарисиён ва саддуқиён омаданд. Онҳо Вайро озмуданий шуда, талаб намуданд, ки ба онҳо ягон нишонае аз ҷониби Худо диҳад. ² Аммо Исо дар ҷавоб гуфт: «Агар шомғоҳон осмон кушода бошад, шумо мегӯед, ки пагоҳ ҳавои нағз мешавад. ³ Агар субҳидам осмон тираву гирифта бошад, мегӯед, ки имрӯз шамолу боронгарӣ мешавад. Шумо нишонаҳои осмонро диди ҷигуна шудани ҳаворо фахмида метавонеду нишонаҳои ҳозиразамонро диди, онҳоро муайян карда наметавонед. ⁴ Фақат насли ба Худо бевафою бадон нишона мечӯйд! Худо ба ин насл ҳеч нишонаи дигаре ба гайр аз он ки бо Юнус пайғамбар рӯй додааст, намедиҳад».

Инро гуфта Ў аз наздашон рафт.

Ҳамиртуруши фарисиёну саддуқиён

⁵ Вақте ки шогирдон ба дигар тарафи кӯл расида омаданд, диданд, ки бо худ нон гирифтандро фаромӯш кардаанд.

⁶ Исо ба онҳо гуфт: «Хушёр бошед! Худро аз ҳамиртуруши фарисиёну саддуқиён эҳтиёт кунед». ⁷ Он гоҳ шогирдонаш ба муҳокима даромада, ба яқдигар мегуфтанд: «Ў аз сабаби бо худ нон нагирифтанимон инро гуфт».

⁸ Лекин Исо аз муҳокимаи онҳо дарак дошт ва пурсид: «Ҳой, барои чӣ шумо набудани нонро бо яқдигар муҳоким мекунед? Имонатон ин қадар суст аст?! ⁹ Наход то ҳол ҳеч чиз нафаҳимида бошед? Магар он панҷ нонро дар ёд надоред, ки чӣ хел панҷ ҳазор нафар ҳўрданду боз боқимондашро дар чанд сабад чамъ кардед? ¹⁰ Ён ҳафт нонро, ки чор ҳазор нафар ҳўрданду боз боқимондашро дар чанд сабади қалон чамъ кардед? ¹¹ Чӣ тавр шумо намефаҳмад, ки Ман нонро дар назар надорам? Балки гуфтаний ҳастам, ки худро аз ҳамиртуруши фарисиён ва саддуқиён эҳтиёт кунед!»

¹² Он гоҳ шогирдон фахмидаанд, ки Ў на аз ҳамиртуруши нон, балки аз таълимоти фарисиёну саддуқиён эҳтиёт шудани онҳоро дар назар дошт.

Кӣ будани Исоро эълон кардан Петрус

¹³ Исо бо шогирдонаш ба маҳаллаи назди шаҳраки Қайсария Филиппус рафт. Дар он ҷо Ў ба онҳо савол дод: «Одамон дар бораи кӣ будани Фарзанди Инсон чӣ мегӯянд?» ¹⁴ Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Баъзехо мегӯянд, ки Ў Яҳёи Таъмиддиҳонда аст, қисми дигари одамон мегӯяд, ки Илёс ё Ирмиё ва ё яке аз дигар пайғамбарони гузашта омадааст». ¹⁵ Исо аз онҳо пурсид: «Шумо чӣ? Шумо Маро кӣ мешуморед?» ¹⁶ Шимӯйни Петрус ба Ў ҷавоб дод: «Ту ҳамон Таъиншуда ва Писари Худои зинда ҳастай».

¹⁷ Он гоҳ Исо ба Петрус гуфт: «Чӣ хел ҳушибаҳт ҳастай, Шимӯйн, писари Юҳанно! Чунки инро ба ту на одамизод, балки Падари Ман, ки дар осмон аст, ошкор кардааст.

¹⁸ Бинобар ин ба ту мегӯям, ки ту Петрус — санг ҳастай* ва дар болои ин санг Ман ҷамоати имондорони худро пойдор менамоям ва онро ҳатто қувваҳои марг мағлуб карда наметавонанд.

¹⁹ Ман ба ту калидҳои подшоҳии Худоро медиҳам ва ҳар чиро, ки ту дар замин манъ кунй. Худо аз осмон онро манъ мекунад ва ба ҳар чӣ, ки иҷозат дихӣ, Худо аз осмон ба он иҷозат медиҳад».

²⁰ Баъд Исо ба шогирдонаш қатъӣ таъкид кард, ки Таъиншудаи Худо будани Ўро ба касе нагӯйанд.

Марғи худро пешгӯй карданни Исо

²¹ Аз ҳамон вақт сар карда Ў ба шогирдонаш кушоду равшан мегуфт, ки бояд ба Ерусалим равад ва дар он ҷо аз дасти пирони қавм, сардорони рӯйҳон ва шариатдонон бисёр азоб мекашад. Оқибат Ў кушта мешавад, вале баъд аз се рӯз аз нав зинда мегардад.

* ^{16:18} 16:18 Петрус — аз юнонӣ санг тарҷума мешавад.

22 Петрус бошад, Исою як сүй бурда сарзаниш карда гүфт: «Худо нишон надиҳад! Эй Худованд, он чи гүфтүй, бигзор ба сарат наояд!» 23 Лекин Вай ба Петрус рүй оварда гүфт: «Дур шав аз Ман, шайтон! Ту ба Ман халал расонда истодай, чунки ту фикри Худоро надорй, балки фикри инсонй мекүнй!»

24 Он гох Исо ба шогирдонаш гүфт: «Хар каси шумо, ки пайрави Ман шудан хоҳад, бояд аз манфиатҳои худ даст қашида, салиби азобу маргашро бардошта барад ва он гох Маро пайравий кунад. 25 Зеро касе, ки ҳаёташро нигоҳ доштан меҳоҳад, онро аз даст медиҳад, вали ҳар касе, ки ба хотири Ман аз баҳри ҳаёти ҳудаш мегузарид, ҳаёти абайд ба даст меөварад. 26 Ба одам чий ғоифдае дорад, ки тамоми дунёро ба даст оварду ҷонашро аз даст дихад? Одамизод бар ивази ҷони худ ҳеч товоне дода наметавонад. 27 Фарзанди Инсон бо шӯҳрату ҷалоле, ки Падараш ба ӯ медиҳад, ҳамроҳи фариштаҳои худ меояд ва ба ҳама он чиро, ки мувоғики амалашон сазовор мешаванд, медиҳад. 28 Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар ин ҷо ҷанд касе ҳастанд, ки ҳанӯз дар қайди ҳаёт буданашон мебинанд, ки чий тавр Фарзанди Инсон барои подшоҳӣ кардан меояд».

17

Дигаргун шудани намуди зоҳирни Исо

1 Пас аз шаш рӯй Исо Петрус ва бародарон ёкубу Юҳанноро ҳамроҳаш гирифта ба баландии кӯҳе бурд, ки он ёнҳо танҳо буданд. 2 Баъд дар пеши назари шогирдон намуди зоҳирни ӯ дигаргун шуд. Ҳехрааш монанди офтоб дураҳшид, либосаш ҳам мисли равшанини нур сап-сафед шуд. 3 Ногаҳон Мӯсо ва Илес пайғамбар дар пеши назари шогирдон пайдо шуданд ба Исо сӯҳбат мекарданд. 4 Петрус ба сухан даромада ба Исо гүфт: «Худовандо, чий хуб аст, ки мо ин ҷо ҳастем. Агар хоҳӣ ман дар ин ҷо ҳайма месозам, яке барои Ту, дигаре барои Мӯсо ва сеюм барои Илес».

5 Ҳанӯз вай суханашро тамом накарда, абри тобоне пайдо шуда, онҳоро бо сояаш фаро гирифт ва аз даруни он овозе шунида шуд: «Ин Писари азизи Ман аст ва Ман аз ӯ ҳушнудам. Ӯро гӯш қунед». 6 Аз шунидани ин овоз шогирдонро ваҳм фаро гирифт ва онҳо худро рӯи замин партофтанд. 7 Аммо Исо ба наздашон омаду ба онҳо даст расонда гүфт: «Бархезед ва аз ҳеч чиз натарсед». 8 Онҳо ба боло нигоҳ карданд ва тайр аз Исо касеро надиданд.

9 Аз кӯҳ поён фаромада истода Исо ба шогирдон фармуд, ки то Фарзанди Инсон мурда аз нав зинда нашавад, ба ҳеч кас аз чизи дидагиашон даҳон накушоянд. 10 Он гоҳ

шогирдон аз ӯ пурсиданд: «Чаро шариатдонон мегӯянд, ки пеш аз Масеҳ бояд Илес биёяд?»

11 «Дуруст, — ҷавоб дод ӯ, — аввал бояд Илес биёяд ва ҳама чизро барқарор намояд. 12 Ба шумо мегӯям, ки Илес аллакай омадааст ва одамон ваиро нашинотанду ҳар коре, ки хостанд, бо вай карданд. Бо Фарзанди Инсон ин ҳамон тавр рафтор хоҳанд кард».

13 Он вақт шогирдон фаҳмиданд, ки Илес гүфта Яҳёи Таъмидиҳҳандаро дар назар дошт.

Шифо ёфтани бачаи девона

14 Ҳангоме ки онҳо назди мардум баргаштанд, марде пеши Исо омаду ба сари зону истода 15 гүфт: «Хоҷа, ба писарам раҳм бикиун! Вай қасалии эпилепсия дорад ва бениҳоят азоб мекашад. Аз ин рӯ, ӯ худро зуд-зуд ба оташ ё ба об мепартояд. 16 Вайро ба назди шогирдонат овардам, лекин онҳо ӯро шифо дода натавонистанд».

17 Исо ҷавоб дод: «Эй насли беимонону гумроҳон! То кай бо шумо бошам? То кай шуморо тоқат қунам? Кани, рафта бачаро ба наздам биёред!» 18 Бачаро гирифта ба наздаш оварданд ва ӯ ба дев фармон дод, ки аз бача берун барояд. Дев берун баромад ва бача худи ҳамон лаҳза сиҳат гашт.

19 Сипас шогирдон аз мардум чудо шуда, пеши Исо омада пурсиданд: «Чаро мо девро берун карда натавонистем?»

20 ӯ дар ҷавоб гүфт: «Аз барои сустии имонатон. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар имонатон донаи ҳардал барин бошад, он гоҳ ба ин кӯҳ „Аз ин ҷо ба он ҷо гузар“ гӯяд, кӯҳ мегузарid. Пас, бароятон ҳеч чиз имконнозазир намешавад. 21 Аммо ин зот фақат бо дую ва рӯза берун карда мешавад».

22 Ҳангоме ки шогирдон дар Ҷалил ҷамъ омаданд, Исо ба онҳо гүфт: «Фарзанди Инсон ба дasti одамон супорида мешавад 23 ва онҳо ӯро мекушанд, лекин дар рӯзи сеюм ӯ аз нав зинда мегардад». Шогирдон аз шунидани ин суханон саҳт ғамгин гаштанд.

Барои Ҳонаи Ҳудо супоридани андоз

24 Вақте ки Исо бо шогирдонаш ба Кафарнаҳум омад, қасоне ки барои Ҳонаи Ҳудо андоз ҷамъ мекарданд, назди Петрус омада пурсиданд: «Магар устоди ту андоз намесупорад?» 25 «Албатта месупорад», — ҷавоб дод Петрус.

Баъд Петрус ба ҳона даромад ва ҳанӯз ӯ даҳон накушода, Исо ба вай гүфт: «Шимъун, бигӯй, ба фикрат подшоҳон андозу хироҷро аз кий меситонанд? Аз шаҳрвандони худӣ ё бегона*?» 26 «Аз бегона», — ҷавоб гардонд Петрус.

«Пас, шаҳрвандони худӣ аз ин вазифа озоданд. 27 Лекин барои наранҷонидани ин

* 17:25 17:25 Дар империяи Рум андозу хироҷро ҳалқҳои мустамликашуда месупориданд, худи шаҳрвандони румӣ аз ин озод буданд.

одамон сүй күл рафта бо шасти мохигирй сайд кун. Аз даҳони мөхии аввалине, ки сайд мекүнӣ, тангаеро мёёбӣ ва ин тангаро гирифта аз номи Ман ва худат андоzро супор».

18

Кӯ аз ҳама бузургтар аст?

1 Аз мобайн вақти зиёде нагузашта, ба пеши Исо шогирдонаш омада пурсиданд: «Дар подшоҳии Худо кӣ бузургтар аст?»

2 Исо ба наздаш як қӯдакро хонда, ўро дар пеши шогирдонаш гузашту³ ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, то тарзи фикррониатонро тағйир дода, монанди қӯдакон нашавед, ҳаргиз ба подшоҳии Худо дохил шуда наметавонед. 4 Аз ин рӯ, он қасе дар подшоҳии Худо бузургтар аст, ки худро монанди ин бача хоккор мегирад. 5 Ҳар қасе ки чунин қӯдакро ба хотири номи Ман қабул мекунад, дар асл Маро қабул мекунад.

6 Лекин вой бар ҳоли қасе, ки яке аз пайравони хурдтарини ба Ман боваркардaro аз роҳи имон занад. Барои вай беҳтар мешуд, ки ба гарданаш сангি осиёбро баста, ба баҳри чуқур партоянд.

7 Вой бар ҳоли одамони ин олам аз дасти васвасаҳо! Васвасаҳо ҳамеша пайдо мешаванд, вале вой бар ҳоли васвасакорон!

8 Агар даст ё поят туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро бурида парто, зоро бароят беҳтар аст, ки бе як даст ё пой буда, соҳиби ҳаёт шавӣ, аз он ки ду дасту пой дошта бошию ба оташи абадии дӯзах биафти. 9 Инчунин, агар ҷашмат туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро қанда парто, зоро бароят беҳтар аст, ки як ҷашм дошта бошию соҳиби ҳаёт шавӣ, аз он ки ду ҷашм дошта бошиву ба оташи дӯзах партофта шавӣ».

Масал дар бораи ғӯсфанди гумроҳшуда

10-11 (10-11) ў суҳанашро давом дода гуфт: «Эҳтиёт бошед, ки ҳатто бо яке аз пайравони хурдтаринам хунукназарона рафтор нақунед, зоро ба шумо мегӯям, ки ғаршиштаҳо ниғахбони онҳо ҳамеша дар назди Падари осмониам ҳузур дошта метавонанд. *

12 Фарз кардем, ки як мард сад сар ғӯсфанд дораду якеаш аз рама ақиб монда роҳро гум мекунад. Он мард чӣ кор мекунад? Магар наваду нӯҳ ғӯсфандро дар теппаҳои ҷароғоҳ монда ба ҷустуҷӯи ғӯсфанди гумроҳшудааш намеравад? 13 Ва баъд аз ёфтаниш, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки барои ин ғӯсфанд назар ба он наваду нӯҳ ғӯсфанди гумроҳшудааш бештар хурсандӣ мекунад. 14 Падари осмонии шумо низ ҳаргиз намехоҳад, ки яке аз пайравони хурдтарини Ман гумроҳ шавад.

* **18:10-11** 18:10-11 Дар бâъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «Зоро Фарзанди Инсон барои наҷот додани одамони гумроҳшуда омадааст». † **18:24** 18:24 Дар нусхаи аслий «даҳ ҳазор талант» омадааст. Арзиши як талант ба маоши понздаҳсолай коргар барobar буд. ‡ **18:28** 18:28 Дар нусхаи аслий «сад динор» омадааст. Арзиши як динор ба маоши якрузai коргар барobar буд.

Фармон дар бораи баҳшишдан бародар

15 Агар ягон бародаратон бар зидди яке аз шумо гуноҳ қунад, ба назди ҳамон бародар рафта, якка ба якка айбашро ба рӯяш гӯед, агар айбашро ба гардан гирад, донед, ки вайро аз нав ҳамчун бародар пайдо кардаед.

16 Вале, агар ба гапатон гӯш надиҳад, рафта як ё дар бародари дигарро ҳамроҳатон биёред, то ҳақ будани суханатон бо ду ё се шоҳид исбот гардад. 17 Агар ба гапи онҳо ҳам гӯш надиҳад, ба ҷамоати имондорон дар ин хусус гӯед. Аммо агар ба гапи тамоми ҷамоат низ гӯш надиҳад, бигзор вай бароятон ҳамчун андоziги беинsofu одами беimон бошад.

18 Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар чиро, ки шумо дар замин манъ кунед, Худо аз осмон онро манъ мекунад ва ба ҳар ҷӣ, ки иҷозат диҳед, Худо аз осмон ба он иҷозат медиҳад.

19 Боз илова мекунам, агар дар замин ду қаси шумо бо розигии яқдигар барои ягон чиз дуо кунед, Падари осмониам ҳатман барояton ҳамон ҷизро иҷро мекунад. 20 Зоро дар ҷое, ки ду ё се кас ба хотири номи Ман ҷамъ мешаванд, Ман ҳам дар байни онҳо мешавам».

Масал дар бораи қарзиҳандави беинsof

21 Баъдтар Петрус назди Исо омада пурсид: «Худованд, агар бародаре бар зидди ман гуноҳ кардан гирад, ҷанд маротиба вайро баҳшишданам даркор? Ҳафт маротиба?»

22 «Не, — ҷавоб дод ў. — Ҳафт маротиба нею ҳафтод қарат ҳафт маротиба бубаҳш. 23 Зоро подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: Рӯзе як подшоҳ ҳост, ки қарзҳои хизматторонашро ба ҳисоб гирад. 24 Вақте ки ҳисобу китобро сар кард, ба наздаш хизматгореро оварданд, ки аз шоҳ маблаги бениҳоят қалоне[†] қарздор буд. 25 Азбаски хизматтор аз ўҳдаи барғардондани қарз баромада наметавонист, шоҳ амр дод, ки ба ҷои товон ў ба зану фарзандонаш ва тамоми молу мулкаш фурӯҳта шавад. 26 Он хизматтор худро пеши пойҳои шоҳ, партоғта зорио тавалло карда гуфт: „Тақсирам, илтимос, ба ман мӯҳлат диҳед ва ман тамоми қарзамро бармегардонам“. 27 Шоҳ ба ҳоли хизматтор раҳм карду қарзашро ба вай баҳшида ҷавоб дод.

28 Хизматтор бошад, берун баромада ҳамхизматашро дид. Ин ҳамхизматаш аз вай маблаги нисбатан камтаре[‡] қарздор буд. Вай аз гулӯи ҳамхизматаш дошта, ўро буғӣ карда истода талаб кард, ки қарзашро гардонда диҳад. 29 Ҳамхизматаш худро ба рӯи замин партоғта, ба зориву тавалло кардан даромад: „Илтимос, мӯҳлат дех ва ман албатта қарзамро бармегардонам“. 30 Аммо хизматтор розӣ нашуда, ҳамхизматашро ба ҳабсона

супорид ва ў то қарзро гардонда надиҳад, ҳамон чо мемонд. ³¹ Дигар хизматгорон ин ҳодисаро дида, саҳт ранчиданд ва рафта ба шоҳ буду шуди воқеаро нақл карданд. ³² Шоҳ он хизматгорро ба наздаш хонда гуфт: „Эй хизматтори бад! Ту моро зориву тавалло кардӣ ва ман ба ту тамоми қарзатро баҳшидам. ³³ Ман ба ту раҳм кардам. Пас, ту ҳам бояд ба ҳамхизматрат раҳм мекардӣ“. ³⁴ Шоҳ дар газаб шуда, амр дод, ки ин хизматторро то пурра супоридани қарзаш ба ҳაбс партоянӣ, то азобашро қашад.

³⁵ Хуллас, Падари осмониам низ то бародаронро аз самими дил набахшед, бо ҳар яки шумо айнан ҳамин тавр рафтор мекунад.

19

Таълимот дар бораи талоқ

¹ Исо суханонашро ба охир расонда, аз вилюяти Ҷалил сӯи сарзамини Яхудия, ки дар дигар тарафи дарёи Урдун ҷойгир буд, рахсипор шуд. ² Аз паси ў тӯда-тӯдаи одамон низ рафтанд ва дар он чо ў онҳоро шифо баҳшид.

³ Баъд чанд нафаре аз фарисиён Исоро озмудани шуда, савол доданд: «Оё аз рӯи шариат мумкин аст, ки мард бо ҳар сабабе, ки ҳоҳад, аз занаш чудо шавад?» ⁴ Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Магар дар навиштаҷот наҳондаед, ки „Оഫарандо одамизод аз изтиди онҳоро мард ва зан оғаридааст“? ⁵ Боз дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки „Бинобар ин мард бояд аз падару модараш чудо шуда, бо ҳамсараваш бипайвандад, то ки на ду нафар, балки як тан шаванд“. ⁶ Акунун онҳо на ду тан, балки якто ҳастанд. Пас, бигзор касе зану шавхарро аз ҳамдигар чудо нақунад, зеро Худо он ду нафарро бо ҳам пайвастааст».

⁷ Фарисиён боло саволе доданд: «Пас, чаро Мӯсо фармудааст, ки барои чудо шудан мард бояд ба занаш талоқномае навишта ҷавоб дихад?» ⁸ Ў дар ҷавоб гуфт: «Ба сабаби сангдилиатон Мӯсо иҷозати чудо шуданро додааст, аммо аз аввал ин тавр набуд. ⁹ Ман ҳоло ба шумо мегӯям, агар марде бо ҳар сабабе (ғайр аз сабаби бевафоии занаш) аз занаш чудо шуда, зан дигар гирад, вай гуноҳи алоқаи беникоҳро мекунад».

¹⁰ Шогирдони Исо гуфтанд: «Устод, агар вазифаи шавҳар нисбат ба зан ин хел бошад, он гоҳ ба мард беҳтар аст, ки тамоман зан нагирад». ¹¹ «На ҳама ин гуфтаҳоро қабул карда метавонанд, — ҷавоб дод Вай, — фақат қасоне, ки Худо ба онҳо насиб гардондааст. ¹² Зеро мардон бо сабабҳои гунугун зан намегиранд; баъзеҳо мисли ахташуда таваллуд мешаванд, баъзеҳо одамон ахта мекунанд ва баъзеҳо бо нияти ба Худо хизмат кардан зан намегиранд. Бигзор

касе, ки ин гуфтаҳоро қабул карда метавонад, қабул кунад».

Баракат ёфтани қӯдакон

¹³ Баъзе қасон ба назди Исо қӯдаконро оварданд, то ки ў ба сари онҳо даст гузашта барояшон дуо кунад. Шогирдон инро дида, онҳоро сарзаниш намуданд. ¹⁴ Аммо Исо гуфт: «Монед, ки қӯдакон назди Ман оянд, пеши роҳи онҳоро нагиред, зеро Худо дар ҳаёти онҳое подшоҳӣ мекунад, ки мисли ин қӯдакон ҳастанд». ¹⁵ Баъд бо нияти баракат додан ба сари қӯдакон даст гузашту аз он чо рафт.

Таълимот дар бораи ҳаёфи сарват

¹⁶ Боре як мард пеши Исо омада, аз ў пурсид: «Устод, барои ба даст овардани ҳаёти абадӣ чӣ некие бояд кунам?» ¹⁷ Ў ба мард ҷавоб дод: «Чаро аз Ман дар бораи чизи нек мепурсӣ? Фақат як кас нек аст. Агар ҳоҳӣ, ки ҳаёти абадӣ насибат гардад, фармоишҳоро риоя намо». ¹⁸ «Кадом фармоишҳоро?» — пурсид мард.

Исо ба номбар кардани фармоишҳо даромада гуфт: «Одамқушӣ нақун, алоқаи беникоҳ нақун, дуздӣ нақун, шаҳодати бардуруғ надех», ¹⁹ падару модаратро ҳурмату эҳтиром намо ва шахсоро, ки наздики ту аст, мисли ҳудат дӯст бидор». ²⁰ Чавонмард ҷавоб дод: «То ба имрӯз ҳамаи ин фармоишҳоро риоя баҳардаам. Ғайр аз ин боз чӣ карданам лозим аст?» ²¹ Исо ба вай гуфт: «Агар ҳоҳӣ, ки комил бошӣ, рафта, тамоми молу мулкаторо фурӯшу пулашро ба камбағалон тақсим биқун. Он гоҳ соҳиби мукофоти осмонӣ мегардӣ. Баъд омада, Маро пайравӣ намо».

²² Чавонмард хеле сарватманд буд, бинобар ҳамин бо шунидани ин суханон андӯҳгин гашта, аз он чо рафт.

²³ Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ба подшоҳии Худо дохил шудани шахси сарватманд бениҳоят душвор аст. ²⁴ Боз мегӯям, ки аз суроҳи сӯзан гузаштани шутур осонтар аз он, ки шахси сарватманд ба подшоҳии Худо дохил шавад».

²⁵ Шунидан ин суханон шогирдонро ба ҳайрат оварду онҳо пурсиданд: «Пас кӣ начот ёфта метавонад?» ²⁶ Исо ба шогирдонаш бодиқӣат нигоҳ карда гуфт: «Ба инсон ин корро кардан ғайриимкон аст, вале бо Худо аз ўҳдан ҳар кор баромадан мумкин аст».

²⁷ Он гоҳ Петрус гуфт: «Ана, мо аз баҳри ҳама чиз баромада. Шуморо пайравӣ кардем. Пас насиби мо чист?» ²⁸ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, вақте ки давраи нав сар мешаваду Фарзанди Инсон бар таҳти пуршӯҳӯи худ менишинад, дувоздаҳ нафари шумо низ, ки Маро пайравӣ кардаед, бар таҳтҳо нишаста ба дувоздаҳ қабилаи Истроил ҳуқмронӣ ҳоҳед кард. ²⁹ Инчунин, ҳар касе ки барои Ман шуда аз баҳри ҳонаҳо, бародарон ё ҳоҳарон, падар ё модар, фарзандон ё заминҳояш гузашта бошад, ҳамаи инро сад маротиба зиёдтар пайдо мекунад ва дар

оянда зиндагии абадӣ низ насибаш мегардад. 30 Лекин бисёри онҳое, ки ҳоло дар сафи пеш ҳастанд, дар сафи ақиб мешаванд ва онҳое, ки дар сафи ақиб ҳастанд, дар сафи пеш мешаванд».

20

Масал дар бораи мардикорони токзор

1 Исо суханашро давом дода гуфт: «Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: як заминдор барои ба токзораш киро кардани мардикорон сахари барвақт ба бозор баромад. 2 ӯ якчанд мардикорро ёфта, онҳоро бо яқдинорӣ ба рӯзи кориашон киро карду ба токзораш фиристод. 3 Соати қариби нӯҳ вай боз ба бозор рафт ва дар он ҷо якчанд марди бекористодаро дида, 4 ба онҳо гуфт: „Шумо ҳам ба токзори ман рафта кор кунед, батъд ман шуморо розӣ мекунам“. Онҳо рафтанд. 5 Заминдор соатҳои такрибан дувоздаҳ, ва се низ рафта мардикоронро киро кард. 6 Қариби соати панҷ буд, ки вай боз ба бозор рафт ва боз якчанд марди бекористодаро дида пурсид: „Чаро шумо тамоми рӯзатонро бе кор гузаронда истодаед?“ 7 Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: „Чунки ҳеч кас моро киро накард“. „Ҳайр, набошад, ба токзори ман рафта кор кунед“, – таклиф кард соҳиби токзор.

8 Бо наздикишави шом соҳиби токзор ба назоратчиаш гуфт: „Рафта мардикоронро ҷеф зану аз онҳое, ки охирин киро кардам, сар карда то ба онҳое, ки аввал киро кардам, бо навбат музди корашонро дех“. 9 Мардикороне, ки соати панҷ киро шуда буданд, ҳар қадоме яқдинорӣ музд гирифтанд. 10 Инак, онҳое, ки аввал киро шуда буданд, фикр карданд, ки бештар музд мегиранд, аммо бо расидани навбати онҳое, ҳар қадоме аз онҳо низ яқдинорӣ гирифтанд. 11 Онҳо пулашонро гирифта, аз соҳиби токзор шикоят карданд: 12 „Онҳое, ки охирин киро шуда буданд, фақат як соат кор карданд. Мо бошем, дар оғтоби сӯзон рӯзи дароз арақи ҷабин рехта кор кардему шумо ба онҳо баробари мо музд додед!“ 13 Лекин соҳиби токзор ба яке аз онҳо ҷавоб дода гуфт: „Ҳой, ҷӯра! Ман ҳаққатро наҳӯрдам. Магар худат розӣ нашудӣ, ки ба як рӯзи кориат як динор диҳам?“ 14 Ана, пулаторгири бу хонарат рав. Ба ин марди охирин киро кардаам бошад, ман хостам баробари ту музд диҳам. 15 Ҷӣ магар ман ҳақ надорам, чи хеле ки ҳоҳам, ҳамон ҳел пуламро сарф кунам? Ҷӣ ба саховатмандии ман ҳасад мебарӣ?“

16 Дар хотима Исо гуфт: «Пас, қасоне, ки ҳоло дар сафи пеш истодаанд, дар сафи ақиб ҳоҳанд шуд ва қасоне, ки ҳоло дар сафи ақиб ҳастанд, дар сафи пеш ҳоҳанд шуд». *

Марги худро пешгӯй карданни Исо

17 Исо ба сӯи Еруслалим роҳравон шогирдонашро ба як тарафе бурда танҳо ба онҳо гуфт: 18 «Ана, мо ба Еруслалим рафта истодаем. Дар он ҷо Фарзанди Инсон ба дasti сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон супорида мешавад. Онҳо ӯро ба марг маҳкум карда, 19 ба дasti беимонон месупоранд. Беимонон бошанд, ӯро масҳараву қамчинкорӣ карда, оқибат ба салиб меҳкӯб менамоянд. Лекин Вай дар рӯзи сеюм аз нав зинда мешавад».

Хоҳшиши модари ду шогирд

20 Дар ин миён зани Забдой бо ду писараш назди Исо омада, ба ӯ таъзим карду ҷизе ҳоҳшиши карданӣ шуд.

21 Исо пурсид: «Ту ҷӣ меҳоҳӣ?» «Меҳоҳам, амр қунӣ, ки ҳангоми подшоҳӣ карданат писарони ман аз дasti ҷапу рости Ту бишинанд», – ҷавоб дод зан.

22 Исо ба писарони зан гуфт: «Шумо намефаҳмад, ки чиро талаб карда истодаед. Магар аз он қосаи азобе, ки Ман менӯшам, шумо нӯшида метавонед?»

«Метавонем», – ҷавоб доданд онҳо.

23 Ӯ гуфт: «Бале, шумо дар ҳақиқат аз қосаи Ман ҳоҳед нӯшид. Аммо ба интиҳоб карданни қасоне, ки аз дasti ҷапу рости Ман мешинанд, ҳақ надорам. Ин ҷойҳо насиби онҳое мешаванд, ки Падарам барояшон тайёр кардааст».

24 Даҳ шогирди дигар ин гуфтугӯйро шунида, ба ин ду бародар саҳт қаҳршон омад. 25 Он ғоҳ Исо ҳамаи онҳоро ба наздаш ҷеф зада гуфт: «Шумо хуб медонед, ки подшоҳон ва ҳоҳимони ҳалқҳо ба мардуми худ зӯроварӣ мекунанд ва ҳукмашонро бар онҳо мегузаронанд. 26 Лекин дар байни шумо набояд ин тавр бошад. Баръякс, ҳар қас ки дар байни шумо бузург будан меҳоҳад, бояд хизматтори дигарон бошад 27 ва ҳар қас ки меҳоҳад дар сафи пеш истад, бояд гуломи дигарон бошад. 28 Айнан ҷӣ тавре ки Фарзанди Инсон на барои он омадааст, ки қасе ба ӯ хизмат қунад, балки омад, то ки ба дигарон хизмат қунад ва барои нарҳи наҷоти бисёර одамонро супоридан ҷонашро фидо қунад».

Шифо ёфтани ду марди нобино

29 Баъдтар Исо бо шогирдонаш аз шаҳри Ериҳӯй ба роҳ баромада буд, ки мардуми зиёде аз пайи онҳо рафтанд. 30 Воқеан ду нобиное дар қанори роҳ менишастанд. Онҳо гузашта истодани Исоро шунида, зуд фарёд заданд: «Эй Насли Довуд! Эй Ҳоҷа ба мо раҳм кун!»

31 Мардум бошанд, онҳоро сарзаниш карда мегӯфтанд, ки ҳомӯш шаванд. Аммо онҳо боз баландтар дод зада мегӯфтанд: «Эй Насли Довуд! Эй Ҳоҷа ба мо раҳм кун!»

32 Исо аз роҳаш бозистода онҳоро ба наздаш ҳонд ва пурсид: «Шумо ҷӣ меҳоҳед? Бароятон ҷӣ кор қунам?» 33 Онҳо ҷавоб дода гуфтанд:

* 20:16 20:16 Дар батъе нусхаҳои қадим доҳил шудааст: «Зеро даъватшудагон бисёранд, аммо интиҳобшудагон каманд».

«Хоча, меҳоҳем, ки ҷашмонамонро бино қунед».

³⁴ Дили Исо ба ҳоли онҳо сӯхту ба ҷашмонашон даст гузошт. Худи ҳамон лаҳза ҷашмони он ду мард бино шуданд ва онҳо аз паси Исо рафтанд.

21

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо

¹ Исо ва шогирданша ба шаҳри Ерусалим наздик шуда истода, ба деҳаи Байт-Фоҷии назди теппаи Зайтун расида омаданд. Пас, ӯ ду шогирдашро пешопеши худ фиристода, ² ба онҳо чунин гуфт: «Ба қишилоқи дар пешистода равед ва ҳамин ки ба он ҷо рафта расидед, модаҳари басташудаэро якҷоя бо бачааш мейбед. Банди ҷайро қушоеду ҳардуяшро ба наздам биёред». ³ Агар касе ягон гап занад, гӯед, ки онҳо ба Ҳудованд даркор шуданд ва ӯ даррав ба бурдан иҷозат медиҳад».

⁴ Ин ҳодиса барои ба амал омадани суханони пайғамбар рӯй дод, ки чунин гуфта буд:

⁵ «Ба сокинони шаҳри Ерусалим бигӯёд:

„Ана, Шоҳи шумо ба наздатон омада истодааст.

Шоҳи ҳоксор, ки ҳарсавор, болои бачаи модаҳаре омада истодааст“.

⁶ Инак, ду шогирдаш рафта гуфтаи Исоро иҷро карданд. ⁷ Онҳо модаҳарро бо бачааш оварда, ҷомаҳои худро ба болои онҳо партофтанд ва Исо савор шуд. ⁸ Мардуми зиёде, ки бо Исо буданд, ҷомаҳои худро пеши роҳи ӯ пойяндоз мекарданд, бальзенон бошанд, навдаҳои дараҳонро бурида, аз рӯи иззат сари роҳаш мегузоштанд. ⁹ Мардум аз пешу қафои Исо роҳравон бо овози баланд дод мезаданд: «Шаъну шараф ба Насли Довуд! Баракат ёбад касе, ки аз номи Ҳудованд меояд! Шаъну шараф ба Ҳудо дар осмон!»

¹⁰ Вақте ки ӯ ба Ерусалим ворид гашт тамоми шаҳр ба ҳаяҷон омад. Одамон «Ин кист?» гуфта мепурсиданд. ¹¹ Мардуме, ки аз пайи Исо меомаданд, ҷавоб медоданд, ки ин Исо пайғамбар аз шаҳри Носираи вилояти Ҷалил аст.

Пок намудани Ҳонаи Ҳудо

¹² Сипас, Исо ба ҳавлии Ҳонаи Ҳудо даромада, ҳамаи онҳоеро, ки бо ҳариду фурӯш машгул буданд, аз он ҷо берун ронд. Мизҳои пуливазкунандагон ва курсиҳои кафтарфурӯшонро чапта карда ¹³ гуфт: «Дар навиштаҷот гуфтаҳои Ҳудо омадаанд, ки „Ҳонаи Ман ҷои дуогӯй номида мешавад“. Шумо бошед, онро ба паноҳгоҳи дуздон табдил додаед».

¹⁴ Дар ин мобайн кӯрон ва лангон дар Ҳонаи Ҳудо назди Исо омаданд ва ӯ онҳоро шифо дод.

¹⁵ Сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон бо дидани мӯъчизаҳои акоиби Исо ва аз шунидани доди қӯдакон, ки дар Ҳонаи Ҳудо «Шаъну шараф ба Насли Довуд!» мегуфтанд,

ба ғазаб омаданд. ¹⁶ Онҳо ба Вай гуфтанд: «Магар Ту намешувавӣ, ки қӯдакон чӣ гуфта истодаанд?»

«Албатта мешунавам, — ҷавоб дод Исо ва илова кард, — Магар шумо дар навиштаҷот ин гуфтаҳоро наҳондаед: „Забони қӯдакону тифлҳо ширҳорро Ту асоби ситоши худ гардондӣ?“

¹⁷ Бо ин суханон Исо онҳоро тарқ карду аз шаҳр берун шуда, ба деҳаи Байт-Ҳинӣ рафт ва шабро дар он ҷо гузаронд.

Хушк шудани дараҳти анҷир

¹⁸ Бомдодон ӯ ба шаҳр баргашта истода буд, ки гурӯсна монд. ¹⁹ Воқеан дар сари роҳаш дараҳти анҷиреро дида, ба назди он омад. Аммо ба ғайр аз барғҳо дар он ҳеч чиз наёфта, ба дараҳт гуфт: «Акнун, ту ҳарғиз мева наҳоҳӣ дод». Фавран дараҳт аз бехаш хушк шуд.

²⁰ Шогирдин ин ҳодисаро дида, бо тааҷҷуб пурсиданд: «Устод, ҷи ҳел шуд, ки дараҳти анҷир якбора аз бехаш хушк шуд?» ²¹ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар шумо бовар кунеду шубҳа надошта бошед, он гоҳ он кореро, ки Ман бо дараҳти анҷир кардам, шумо ҳам карда метавонед. Ва на фақат ин корро, балки, агар шумо ҳатто ба кӯҳ гӯед, ки барҳеста ба баҳр биафтад, сухани гуфтаaton иҷро мешавад. ²² Агар шумо бовар кунед, он гоҳ ҳар ҷи дар дуо талаб кунед, ба даст меоваред».

Савол дар бораи ҳуқуқи Исо

²³ Исо ба Ҳонаи Ҳудо баргашта, машғули таълимдиҳӣ шуд, ки сардорони рӯҳонӣ ва пириони қавм ба наздаш омада пурсиданд: «Ту бо қадом ҳуқуқ чунин корҳоро мекунӣ? Кӣ ба Ту ин ҳаққу ҳуқуқро додааст?» ²⁴ Исо ба онҳо гуфт: «Ман ҳам ба шумо як саволе дорам. Агар ба он ҷавоб дидҳед, он гоҳ мегӯям, ки бо қадом ҳуқуқ чунин корҳоро мекунам. ²⁵ Бигӯёд, ба Яҳҳе қӣ ҳуқуқ дода буд, ки одамонро таъмид дидҳад: Ҳудо ё инсон?»

Онҳо байнни яқдигар баҳс карда гуфтанд: «Агар „Ҳудо дода буд“ гӯем, ӯ мепурсад, ки ҷаро ба Яҳҳе бовар накардем. ²⁶ Аммо агар „инсон“ гӯем, ҳалқ зидди мо мебарояд, чунки ба пайғамбар буддани Яҳҳе эътиқод дорад». ²⁷ Оқибат, онҳо ба Исо «намедонем» гуфта ҷавоб доданд.

Ӯ низ ба онҳо гуфт: «Пас, Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо қадом ҳуқуқ ин корро мекунам».

Масал дар бораи ду писар

²⁸ Исо суханашро давом дода гуфт: «Дар бораи ин ҳикоя ҷи ғифр доред? Марде ду писар доштааст. Рӯзе вай пеши писари қалониаш омада мегӯяд: „Писарам, имрӯз ба токзор рафта кор кун“». 29-30 (29-30) Писараш бошад, „намеравам“ мегӯяд. Баъд падараш рафта, аз писари дуюмаш ҳоҳиш мекунад. Писари дуюмаш „хуб шудааст“ гуфта ҷавоб

медиҳад. Лекин баъдтар писари калонӣ аз фикраш гашта ба токзор меравад. Писари дуюмаш бошад, намеравад». ³¹ Исо аз сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм пурсид: «Инак, кадоме аз писарон хости падарашро ичро кард?»

«Писари калониаш», — чавоб доданд онҳо.

Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки одамони радди маърака, яъне андозигрон ва фохишаҳо пеш аз шумо ба подшоҳии Худо доҳил шуда истодаанд». ³² Зеро Яҳёи Таъмидиҳонда ба назди ҳалқамон барои роҳи ростро нишон додан омад, аммо шумо ба ўбовар накардед, андозигрон ва фохишаҳо бошанд, бовар карданд. Ҳатто баъд аз дидани ҳамаи ин шумо аз фикратон нагаштед ва бовар накардед.

Масал дар бораи иҷоракорон

³³ Ба масали дигаре гӯш андозед, — гуфт ў. Як заминдор токзор бунёд карда, гирди онро девор мегирад. Барои фишурдани ангур ҳавз мекобад ва дидбонгоҳе месозад. Баъд токзорашро ба чанд нафаре иҷора медиҳаду ҳонаашро монда ба қишивари дигар сафар мекунад.

³⁴ Бо фаро расидани вақти ҳосилгундорӣ соҳиби токзор барои гирифтани ҳаққи ҳосил хизматгоронашро назди иҷоракорон мефиристад. ³⁵ Аммо иҷоракорон хизматгорони ўро дастгири карда, якеашро мезананд, дигареро мекушанд ва сеюмро сангкор мекунанд. ³⁶ Соҳиби токзор аз дафъаи аввал дидা бештар хизматгоронашро мефиристад. Аммо иҷоракорон бо онҳо низ ҳамон тавр рафтор мекунанд. ³⁷ Оқибат, соҳиби токзор „писарамро ҳатман иззату эҳтиром мекунанд“ гуфта, писарашро назди онҳо мефиристад. ³⁸ Лекин иҷоракорон писарро дида, ба яқидгар мегӯянд: „Вай меросхӯр аст! Биёед, ўро мекушем ва ба меросаш соҳиб мешавем!“ ³⁹ Ба ин қарор онҳо писарро дастиргар мекунанду вайро аз токзор берун бароварда мекушанд».

⁴⁰ Баъд Исо савол дод: «Хӯш, вақте ки худи соҳиби токзор бармегардад, бо ин иҷоракорон чӣ хел рафтор мекунад?» ⁴¹ Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: «Ҳатман он бадонро бераҳмонга ҳоҳад күшт. Токзорро бошад, ба иҷоракорон дигар медиҳад, ки ҳаққи ҳосилашро дар вақташ медиҳанд».

⁴² Исо ба онҳо гуфт: «Магар шумо дар навиштаҷот чунин гуфтаҳоро боре ҳам нахондаед:

„Он сангеро, ки бинокорон нодаркор ҳисоб карда, як сӯ партофтанд,
санги асосии таҳқурсии бино гардид.

Ин кори Ҳудованд аст
ва ба назарамон ачиб менамояд?“?

⁴³ Бинобар ин, ба шумо мегӯям, ки имконияти аз они подшоҳии Худо будан аз шумо гирифта мешавад ва ба ҳалқҳо дода

мешавад, ки хости Ҳудоро ичро мекунанд. ⁴⁴ Ҳар касе, ки ба болои он санг мегалтад, шикаста майдо-майдо мешавад, вале агар ин санг ба болои касе афтад, вайро маҷаҳ мекунад».

⁴⁵ Сардорони рӯҳонӣ ва фарисиён масалҳои Исоро шунида, фаҳмидаанд, ки Вай дар бораи онҳо нақл карда истодааст. ⁴⁶ Аз ин рӯ, онҳо қӯшиш карданд, ки ўро дастгири намоянд, аммо аз мардуми чамъомада метарсидаанд, чунки онҳо Исоро пайғамбар ҳисоб мекарданд.

22

Масал дар бораи базми тӯй

¹ Исо боз ба сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм рӯ оварда гуфт: ² «Подшоҳии Ҳудоро бо чунин масал тасвир кардан мумкин: подшоҳ писарашро ҳонадор кардандаш шуда, базм барпо мекунад ³ ва хизматгоронашро барои даъват карданни меҳмонон мефиристад. Аммо даъватшудагон омадан нахостанд. ⁴ Шоҳ дигар хизматгоронашро фирстиода мегӯяд: „Рафта ба даъватшудагон гӯед, ки ба тӯй биёанд, чунки барзагову гӯсолаҳои беҳтарин аллакай кушта шудаанду ҳама чиз барои зиёфат тайёр аст“. ⁵ Лекин даъватшудагон ба суханони хизматгорон эътибор надода, ҳар якеашон бо кори ҳудашон машгул мешаванд: як қисмашон ба саҳроҳои худ мераванд, қисми дигарашон ба дӯконҳои худ, ⁶ ба базеашон бошанд, хизматгоронро дошта, латуқӯб мекунанду мекушанд.

⁷ Шоҳ ба қаҳру газаб омада, сарбозонашро назди он одамкушон мефиристад, ки онҳоро нобуд карда шаҳрашонро сӯзонанд. ⁸ Ба хизматгоронаш бошад, мегӯяд: „Зиёфати тӯй тайёр аст, аммо ин даъватшудагон садқаи зиёфатам шаванд. ⁹ Ҳоло ба қӯчаҳои серодам раведу чӣ қадар бисёртар одамонро ёфта тавонед, ҳамаашонро таклиф кунед“. ¹⁰ Хизматгорон ба қӯчаҳо рафта, ҳар касеро, ки мейғтанд, баду некро фарқ накарда ба тӯйхона ҷамъ меоварданд. Оқибат тӯйхона пурӣ одам шуд.

¹¹ Вақте ки шоҳ барои дидани меҳмонон ба тӯйхона медарояд, ҷашаш ба марде меафтад, ки либосаш идона нест. ¹² „Эй ҷӯра, — муроҷиат мекунад ба ў шоҳ, — чӣ тавр ту ба ин ҷо бе либоси идона даромада омадӣ?“ Вале он мард чӣ гуфтанашро намедонист.

¹³ Он гоҳ шоҳ ба хизматгоронаш фармон дода мегӯяд: „Дасту пои ин мардо баста ба торикии берун партоед, ки дар он ҷо одамон аз дард дандон ба дандон зада гирия мекунанд“¹⁴. Исо суханонашро хотима дода гуфт: «Донед, ки бисёр касон даъват шудаанд, лекин интиҳобшудагон кам ҳастанд».

Вазифаи одамон назди ҳоқимон ва Ҳудо

¹⁵ Он гоҳ фарисиён як тараф ҷамъ шуда, нақша кашиданд, ки чӣ тавр Исоро бо сухан

ба дом афтонанд. ¹⁶ Пас, онҳо чанд нафар аз шогирдонашон ва аъзёёни хизби хиродиёнро назди Ў фиристоданд. Фиристодашудагон гуфтанд: «Устод, мо медонем, ки Шумо ростқавл ҳастед ва ба мавқею дараҷаи одамон этибор надода, бе ҳушомадгӯй роҳҳои Худоро аз рӯи ҳақиқат таълим медиҳед. ¹⁷ Бигүед, ба фикри Шумо, оё раво аст, ки мо ба императори Рум андозу хироҷ супорем ё не?»

¹⁸ Исо, ки аз нияти бади онҳо боҳабар буд, ҷавоб дод: «Ҳой, дурӯяҳо! Чаро Маро ба дом афтондани ҳастед?! ¹⁹ Канӣ, динори андоз месупоридагиро ба Ман оварда нишон дихедчӣ!» Онҳо динорро ба Исо нишон доданд ²⁰ ва ӯ пурсид: «Дар он акс ва номи киро мебинед?» ²¹ «Императорро», – ҷавоб доданд онҳо.

Он гоҳ ӯ ба онҳо гуфт: «Он чи аз они император аст, бояд ба император баргардонда шавад ва он чи аз они Худост, ба Худо».

²² Аз шунидани чунин ҷавоб онҳо бениҳоят ҳайрон шуданд ва бо ҳамин ҳолат аз наздаш рафтанд.

Савол дар бораи аз нав зиндашавӣ

²³ Ҳуди ҳамон рӯз баъзе аз саддуқиён (онҳо аз нав зиндашавиро инкор мекарданд) ба назди Исо омада, ба Вай чунин савол доданд: ²⁴ «Устод, Мӯсо дар қонун ба мо чунин навиштааст, ки агар касе зан гираҷу фарзанд надида аз олам гузарад, бародараш бояд зани ўро ба никоҳи худ дарорад ва фарзандони ба дунё омадаро ҳамчун насли бародари мархумаш бидонад. ²⁵ Инак, бо мо ҳафт бародар буданд ва қалониаш зан гирифт, аммо фарзанд надида аз олам ҷашм пӯшид. Он гоҳ бародари дуюм бевазанро ба никоҳаш даровард. ²⁶ Баъд бе бародарни дуюм, сеюм ва то ҳафтум бо ҳамаашон айнан ҳамон ҳодиса рӯй дод. ²⁷ Оқибат зан ҳам вафот кард. ²⁸ Пас, рӯзе, ки мурдаҳо аз нав зинда мешаванд, вай зани қадоме аз ҳафт бародарон мешавад? Охир ҳамаи онҳо ўро ба занӣ гирифта буданд!»

²⁹ Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Шумо като мекунед, ҷунки на мазмуни навиштаҷотро медонеду на курдати Худоро. ³⁰ Зоро дар рӯзе, ки мурдаҳо аз нав зинда мешаванд, онҳо зан намегиранду шавҳар намекунанд, балки мисли фариштаҳои осмон мегарданд. ³¹ Дар бораи аз нав зиндашавии мурдагон бошад, магар гуфтаҳои Худоро боре ҳам нахондаед, ки гурӯҳ шуда омаданд. ³² „Ман Худои Иброҳим, Худои Исҳоқ ва Худои Ёқуб ҳастам“. Ӯ на Худои мурдагон, балки Худои зиндагон аст».

³³ Мардум ин суханонро шунида аз таълимоти ӯ дар тааҷҷуб монданд.

Муҳимтарин қонуни Ҳудо

³⁴ Вақте фарисиён шуниданд, ки Исо саддуқиёнро бо ҷавоби худ забонкӯтоҳ кард, як гурӯҳ шуда омаданд. ³⁵ Ва қонуншиносе аз байни онҳо барои озмудани Исо чунин савол

дод: ³⁶ «Устод, бигүед, қадом қонуни шариат дар чои аввал меистад?»

³⁷⁻³⁸ (37-38) Исо ҷавоб дода гуфт: «Қонуни аввалин ва муҳимтарин чунин мебошад, ки „Худованд Худои худро бояд бо тамоми дилу ҷонамон ва бо тамоми ақлу ҳушамон дӯст бидорем“. ³⁹ Дуюмаш ҳам монанди он: „Ҳар ҳасхоро, ки наздики мост, бояд мисли худ дӯст бидорем“. ⁴⁰ Ин ду қонун асоси тамоми шариати Мӯсо ва гуфтаҳои пайғамбарон аст».

Савол дар бораи Maseҳ

⁴¹ Ҳанӯз ки фарисиён ҷамъ буданд, Исо аз онҳо пурсид: ⁴² «Шумо дар бораи Maseҳ, яъне Таъиншудаи Худо чӣ ақида доред? Ба фикратон Вай аз насли кист?» «Аз насли шоҳ Довуд», – ҷавоб доданд онҳо. ⁴³ ӯ боз пурсид: «Пас, ҷаро ҳуди Довуд бо таъсири Рӯҳи Муқаддас ӯро Худованд хондааст? Охир Довуд гуфта буд:

⁴⁴ „Худованд ба Худованди ман гуфт:

«То вақте ки душманонатро зери поят нагузорам,
аз дasti ростам бишин»“.

⁴⁵ Агар Довуд Таъиншудаи Худоро „Худованд“ номида бошад, пас чӣ тавр Вай аз насли Довуд шуда метавонад?»

⁴⁶ Ҷасе ба саволи Исо ҷавобе дода натавонист ва аз он лаҳза дигар ҳеч кас чуръат накард, ки ба ӯ саволе диҳад.

23

Оғоҳӣ аз худнамоии роҳбарони динӣ

¹ Сипас Исо ба мардум ва шогирдонаш гуфт: ² «Шариатдонон ва фарисиён барои шарҳ додани шариати Мӯсо ҳақ доранд. ³ Он чи онҳо шарҳ медиҳанд, гӯш кунед ва иҷро намоед. Бо вуҷуди ин, ба рафторашон тақлид накунед, ҷунки ҳуди онҳо гуфтаҳояшонро иҷро намекунанд. ⁴ Онҳо борҳои гаронеро, ки бардоштанашон вазнин аст, ба дӯши одамон мегузоранд, аммо барои бардошта бурдани онҳо дasti ёрӣ ҳам дароз намекунанд.

⁵ Кору борашон фақат дар назди мардум худнамоӣ кардан аст. Ана, ба куттиҷаҳои ѡятдори пешониашон нигоҳ кунед, чӣ хел васеанд! ⁶ Ё ба пӯпакҳои домани либосашон нигоҳ кунед, чӣ хел дарозанд!

⁶ Онҳо дар базмӣ болонишиниро нағз мебинанд ва дар ибодатхонаҳо ба ҷойҳои беҳтарин мешинанд. ⁷ Ба онҳо маъқул аст, ки ҳалқ дар бозорҳо бо иззату эҳтиром онҳоро „устод“ гуфта саломашон диханд. ⁸ Аммо шуморо набояд унвонҳои „устод“ диханд, зоро шумо барои яқдигар бародар ҳисоб мешавед ва фақат як устод доред. ⁹ Ӯнвони „падар“-ро низ ба касе дар рӯи замин наҳиҳед, азбаски фақат як Падар дар осмон доред. ¹⁰ Шуморо „раис“ ҳам набояд хонанд, ҷунки Maseҳ раиси яккаву ягонаи шумо аст. ¹¹ Каси бузургтарин дар байни шумо бояд хизматгоратон бошад. ¹² Ҳар касе, ки худро қалон мегирад, паст мешавад ва

баръакс, ҳар касе, ки худро хоксор мегирад, сарбаланд мешавад.

Айборд намудани дурӯяги роҳбарони динӣ 13-14 (13-14) «Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо даршинашо дар подшохии Худоро ба рӯи одамон баста, на худатон аз он медароеду на ба дигарон, ки даромадан меҳоҳанд, роҳ медиҳед.*

15 Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо бо баҳру ҳушкӣ роҳҳо дуру дароз тай менамоед, то ақаллан касеро пайдо кунед, ки ба дини шумо мегузашта бошад. Лекин, вақте ки чунин одамро пайдо мекунед, вайро аз худатон ду маротиба зиёдтар сазовори дӯзах мегардонед.

16 Вой бар ҳоли шумо, роҳнамоёни кӯр! Шумо таълим медиҳед, ки агар касе ба Ҳонаи Худо қавлу қасам ҳӯрад, қасамаш эътибор надорад, аммо агар ба тиллое, ки дар Ҳонаи Худо ҳаст, қавлу қасам ҳӯрад, қавлашро ҳатман бояд ичро кунад. 17 Эй кӯрони беакл! Охир қадри чӣ баландтар аст: тилло ё ин ки Ҳонаи Худо, ки тиллои дар он бударо мүқаддас мегардонад? 18 Шумо боз таълим медиҳед, ки агар касе ба курбонгоҳ қавлу қасам ҳӯрад, қасамаш эътибор надорад, аммо агар ба курбонии болои қурбонгоҳбӯда қавлу қасам ҳӯрад, қавлашро ҳатман бояд ичро кунад. 19 Эй кӯрон! Охир ҷӣ қадри бештаре дорад: курбонӣ ё қурбонгоҳе, ки қурбониро мүқаддас мегардонад?

20 Инак, касе ки ба қурбонгоҳ қасам ҳӯрад, вай ҳам ба қурбонгоҳ ва ҳам ба ҳар курбоние, ки болои он аст, қасам меҳӯрад; 21 ва касе ба Ҳонаи Худо қасам ҳӯрад, вай ҳам ба Ҳонаи Худо ва ҳам ба Худо, ки дар он ҷо макон дорад, қасам меҳӯрад. 22 Инчунин, касе ба осмон қасам ҳӯрад, вай ба таҳти Худо ва ҳам ба касе, ки бар он таҳт менишинад, қасам меҳӯрад.

23 Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо аз ҳосили зирау шибуту пудина ҳиссаи даҳумро месупоред, аммо таълимоти муҳимтарини шариатро дар бораи нишон додани адолат, раҳм ва вафодорӣ пурра риоя намекунед. Шумо мебоист ин қонунҳоро риоя мекардеду қонунҳои дигарро низ беэътибор намемондед. 24 Эй роҳнамоёни кӯр! Шумо нӯшоқиатонро аз дока мегузаронед, ки мабодо магас дар дарунаш набошад, аммо шутурро фурӯ мебаред.

25 Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо беруни косаву пиёлара мешӯеду дарунашон бошад, аз он ҷизҳое, ки шумо бо зулму ҷашмгурусангӣ ба даст овардаед, пур аст. 26 Эй фарисиёни кӯр! Авшал даруни косаро аз ифлосӣ тоза кунед, он гоҳ беруни он ҳам тоза мешавад!

* 23:13-14 23:13-14 Дар баъзе нусхаҳои дигари навиштаҷот доҳил шудааст: «Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо намоишкорона дуру дароз дуо меҳонед, вали дар асл ҳонаҳои бевазанонро ҳӯрда горат мекунед! Барои ин каратон ҷазои саҳттар мебинед!»

27 Вой бар ҳоли шумо, шариатдонон ва фарисиёни дурӯя! Чунки шумо мисли мақбараҳои сафедкардашуда ҳастед, ки аз берун намуди хуб доранд, аммо дарунашон пур аз устухонҳои мурдаҳо ва ҳар гуна ифлосиҳост. 28 Айнан ҳамин тавр намуди зоҳирӣ шумо низ дар назари одамон ба нақӯкорон монанд аст, аммо дарунатон пур аз дурӯягиу гуноҳ мебошад.

29 Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо барои пайғамбарон ва нақӯкорон мақбараҳои зебо соҳта онҳоро оро медиҳед. 30 Боз мегӯед, ки агар дар замонҳои аҷоддонатон зиндагӣ мекардед, ҳаргиз ҳамроҳи онҳо ба ҳунарезии пайғамбарон даст намезадед. 31 Бо ин суханонатон бар зидди худ шаҳодат медиҳед, ки шумо дар ҳақиқат фарзандони ҳамон кушандагони пайғамбарон ҳастед. 32 Ҳӯш, кори сар кардаи аҷоддонатонро ҳоло шумо ба охир расонед! 33 Эй морон ва морзодагони маккор! Наход гумон кунед, ки аз ҳукми ба дӯзах рафтан ҳалосӣ ёфта метавонед? 34 Инак, ба шумо мегӯям, ки ба наздатон пайғамбарону ҳакимону муаллимонро мефиристам ва шумо баъзеи онҳоро мекушеду баъзеашонро ба салиб мекӯб мекунед, баъзеашонро дар ибодатхонаҳои худ қамчинкорӣ карда, шаҳр ба шаҳр дунболагирӣ мекунед. 35 Ман онҳоро барои он мефиристам, ки ҷавобгарии марги ҳамаи одамони бегуноҳ, аз Ҳобили беайб сар карда то Закарёи писари Баракё, ки байни мүқаддастарин ҷои Ҳонаи Худо ва қурбонгоҳ кушта шуда буд, ба гарданӣ шумо афтад. 36 Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ин насл барои ҳамаи ин кушторҳо ҷазо мебинад!»

Дилсӯзи Исо дар ҳақиқи Ерусалим

37 Исо суханонашро давом дода гуфт: «Эй Ерусалим, Ерусалим! Пайғамбаронро мекушиву онҳоро, ки Худо ба наздат мефиристад, сангзор мекунӣ! Ман борҳо орзу доштам, мисли мурғе, ки ҷӯчаҳояшро зери болҳоян ҷамъ мекунад, сокинонатро дар гирди худ ҷамъ оварам, вали ту роҳ надодӣ! 38 Акнун Ҳонаи Худо дар ту ҳолӣ ва бепарастор мемонад. 39 Ҳоло ба шумо мегӯям, ки минбаъд то „Баракат ёбад касе, ки аз номи Ҳудованд меояд!“ нагӯед, Маро наҳоҳед дид».

24

Азобу уқубатҳои дарпешистода

1 Исо Ҳонаи Худоро тарқ карда, ба роҳ баромада буд, ки шогирдонаш ба наздатомада ду диққаташро ба биноҳои Ҳонаи Худо ҷалб кардани шуданд. 2 Ӯ ба онҳо гуфт: «Шумо ҳоло ба биноҳоро мебинед? Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки санг бар болои сангаш намонда, ҳамааш ба замин яксон мешавад».

³ Ҳангоме ки Исо ба теппай Зайтун баромада нишаст, шогирдонаш дар танҳой ба пеши ӯ омада пурсианд: «Ба мо бигӯед, ки ин ҳодиса кай рӯй медиҳад ва омадани Шумову наздишавии охирзамонро аз кадом нишона меҳаҳмем?»

⁴ Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Эҳтиёт шавед, ки мабодо касе шуморо гумроҳ нақунад. ⁵ Зоро бисёр қасоне пайдо мешаванд, ки гӯё аз номи Ман омада бошанду „Ман Таъиншуудаи Худо“ мегӯянд ва бисёр одамонро гумроҳ мекунанд. ⁶ Шумо садоҳо ва овозаҳо ҷангҳоро мешувавед, лекин ба воҳима наафтед. Чунин ҳодисаҳо бояд рӯй диҳанд, вали ин маънои фаро расидани охирзамонро надорад. ⁷ Як ҳалқ бо ҳалқи дигар ҷанг мекунад ва як давлат ба давлати дигар ҳуҷум мекунад. Дар ҳар ҷо қаҳтию гуруснагӣ ба амал меояд ва заминчунбихо рӯй медиҳанд. ⁸ Ҳамаи ин ҳодисаҳо монанди саршавии дарди зоидан мебошанд.

⁹ Баъд шуморо дастгир карда, азоб медиҳанд ва ҳатто ба дasti марг месупоранд. Ба сабаби Маро пайравӣ карданатон ҳамаи ҳалқҳо ба шумо бо ҷашми нафрат нигоҳ мекунанд. ¹⁰ Он гоҳ бисёр қасон имонашонро аз даст медиҳанду ба яқдигар хиёнат мекунанд ва яқдигарро бад мебинанд. ¹¹ Дар он айём пайғамбарони бардуруғи зиёд пайдо мешаванд ва бисёр қасонро гумроҳ мекунанд. ¹² Бадиву разили то андозае меафояд, ки дар дили бисёр одамон муҳаббат намемонад. ¹³ Вале қасе, ки то ба охир истодагарӣ намояд, начот ҳоҳад ёфт. ¹⁴ Ин ҳушхабар дар бораи подшоҳии Худо бошад, дар саросари дунё эълон карда мешавад, то ки ҳар ҳалқ имконияти шунидани онро пайдо кунад. Танҳо баъд аз ин охирзамон меояд.

Ифлосии ҳаромкунанд

¹⁵ Шумо дар ҷои муқаддас ҳамон „ифлосиҳоеро, ки Ҳонаи Худоро ҳаром мекунанд“ ва Дониёл пайғамбар дар бораашон пешшӯй карда буд, мебинад. (Бигзор ҳонанда биғаҳмад, ки ин чӣ маъно дорад). ¹⁶ «Он вақт, агар қасе дар Яхудия бошад, ба қӯҳистон ғурезад. ¹⁷ Агар қасе дар болои бом бошад, бараи гирифтани ҷизе аз ҳона поён нафарояд. ¹⁸ Агар қасе дар саҳро бошад, ҳатто бараи гирифтани ҷома ҳам барнагардад. ¹⁹ Вой бар ҳоли заноне, ки он рӯҳо ҳомиладор ҳоҳанд буд ва модароне, ки қӯдаки ширҳор ҳоҳанд дашт! ²⁰ Дуо кунед, ки ғурехтани шумо ба зимиston ё рӯзи истироҳат рост наояд. ²¹ Зоро азобу даҳшати он айём ба дараҷае мерасад, ки аз рӯзи оғарниши дунё то ба имрӯз монанди он ҳеч рӯй надодааст ва дигар рӯй наҳоҳад дод. ²² Аммо Худо он рӯҳои азобро кӯтоҳ қардааст, ҷунки агар кӯтоҳ намекард, дар рӯи замин қасе зинда намемонд. Ба хотири интиҳобкардагонаш Худо он рӯҳоро ҳатман кӯтоҳ ҳоҳад кард.

²³ Пас, агар қасе ба шумо гӯяд, ки „Бинед, ана Таъиншуудаи Худо дар ин ҷост!“ ё „Ӯ ана дар он ҷост!“, бовар нақунед. ²⁴ Зоро одамоне пайдо мешаванд, ки худро Таъиншуудаи Худо ва пайғамбар меноманд, аммо дар асл ҷунин нестанд. Онҳо ба фиреб доддани ҳама ва ҳатто одамоне, ки Худо барои худ интиҳоб қардааст, кӯшиш карда, мӯъчизаҳои азоибу гароиб нишон медиҳанд. ²⁵ Ана, Ман пешакӣ шуморо огоҳ карда мондам.

²⁶ Агар одамон ба шумо гӯянд, ки „Бинед, Масеҳ, дар биёбон аст!“, ба он ҷо наравед. Ё агар гӯянд, ки „Бинед, Вай дар ҷои пинҳонӣ аст!“, бовар нақунед. ²⁷ Ҷунки омадани Фарзанди Инсон мисли дураҳши барке мешавад, ки тамоми осмонро аз шарқ то ба гарб фаро мегирад.

²⁸ Ҷои часади мурда аз он маълум аст, ки паррандаҳои лошаҳӯр он ҷо гирд меоянд.

Нишонаи омадани Фарзанди Инсон

²⁹ Баъд аз азобу даҳшати он рӯҳо фавран офтоб тира мегардад ва моҳ дигар равшани намедиҳад, ситораҳо аз осмон поён меафтанд ва ҳама чиз дар осмон ба ҷунбиш меояд. ³⁰ Он вақт нишонаи омадани Фарзанди Инсон дар осмон намоён мегардад ва дар болои абр бо қудрат ва шӯҳрату ҷалол омадани ӯро ҳамаи одамони рӯй замин диди гириҷу нола мекунанд. ³¹ Фарзанди Инсон фариштаҳои худро бо садои баланди карнай барои аз ҳар гӯшаву канори дунё ҷамъ қардани интиҳобкардагонаш мефиристад.

Масал дар бораи дарахти анҷир

³² Аз дарахти анҷир ибрат гиред. Ҳамин ки шоҳаҳояш мӯгча карда барг бароварданро сар кунанд, шумо аниқ медонед, ки ба қарӣ тобистон меояд. ³³ Айнан ҳамин тавр, ҳангоме ки ба амал омадани ин ҳодисаҳоро мебинед, донед, ки вақт наzdik, дар дами остона аст. ³⁴ Ба рости ғарб шумо мегӯям, ки ҳанӯз одамони ин насл аз олам нагузашта, ҳамаи ин ҳодисаҳо ба амал меоянд. ³⁵ Замину осмон нест мешаванд, аммо гуфтаҳои Ман то абад мемонанд.

Маълум набудани рӯзу соати омадани Фарзанди Инсон

³⁶ Лекин кай фаро расидани он рӯзу соатро гайр аз Падар қасе намедонад: на фариштаҳои осмон на Писар. ³⁷ Ҳангоми омадани Фарзанди Инсон бошад, айнан ҳамон ҷоқеае рӯй медиҳад, ки дар замони Нӯҳ пайғамбар рӯй дода буд. ³⁸ Дар он рӯҳо ҳам пеш аз саршавии тӯғон ва обхезӣ одамон меҳӯрданду менӯшиданд, зан мегирифтанду ба шавҳар мебаромаданд. То он рӯзе, ки Нӯҳ ба қишидӣ даромад, ҳамин тавр давом мебод. ³⁹ Баъд аз он ҳам одамон аз дунё бехабар буданд, то даме ки тӯғон сар шуду об ҳамаи онҳоро несту нобуд кард. Ҳангоми омадани Фарзанди Инсон низ ҷунин ҳодисаҳои рӯй медиҳад. ⁴⁰ Он вақт ду

кас дар саҳро кор мекунанд ва якеаш гирифта мешаваду дигараш мемонад. ⁴¹ Ду зан дар осиёб гандум орд мекунанд ва якеаш гирифта мешаваду дигараш мемонад. ⁴² Пас, ҳушёр бошед, чунки рӯзи омадани Худовандатонро намедонед. ⁴³ Бидонед, ки агар соҳибона вақти омадани дуздро донад, вай тамоми шаб бедор меистад ва намегузорад, ки дузд ба хонааш зада дарояд. ⁴⁴ Аз ин рӯ, шумо низ бояд ба омадани Фарзанди Инсон ҳамеша тайёр бошед, чунки Вай соате меояд, ки шумо мунтазираш нестед.

Хизматгорони бобафо ва бебафо

⁴⁵ Хизматгори бобафо ва дурандеш кист? Касест, ки соҳибаш ўро дар хочагии худ назоратчӣ таъин мекунад ва ба хизматгорон дар вақташ тақсим карда додани хӯрӯкро ба ўҳдааш мегузорад. ⁴⁶ Хушо хизматгоре, ки ўро соҳибаш ҳангоми баргаштан дар сари иҷрои вазифааш мейёбад. ⁴⁷ Ба ростӣ ба шумо мегӯяш, ки соҳибаш вайро бар тамоми молу мулкаш назоратчӣ таъин менамояд. ⁴⁸ Аммо агар вай хизматгори бад бошад, фикр мекунад, ки соҳибаш дер меояд ва ⁴⁹ хизматгорони дигарро латуқуб карда, ҳамроҳи майдазадҳо машгули хӯрданли нӯшидан мешавад. ⁵⁰ Ана, дар вақту соате, ки хизматгор аз он бехабару мунтазираш нест, соҳибаш баргашта, ⁵¹ ин хизматторро ду пора мекунад ва вай ба ҷое, ки дурӯяҳо аз дард дандон ба дандон зада гирия мекунанд, партофта мешавад».

25

Масал дар бораи даҳ дуҳтар

¹ Исо суханашро давом дода гуфт: «Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: даҳ дуҳтар ҷароғӣ шудараванӣ, ба пешвози домод мебароянд. ²⁻⁴ (2-4) Панҷ нафари онҳо кӯтоҳандеш буданд, чунки дар вақти гирифтини ҷароғҳояшон равғани иловагӣ намегиранд. Аммо панҷ нафари дигарашон дурандеш буданду дар зарфҳо барои ҷароғҳояшон боз равғани иловагӣ мегиранд.

⁵ Онҳо домодро мунтазир мешаванд, vale ўхелे дер мекунад ва дуҳтарон пинак рафта, оқибат хобашон мебарад.

⁶ Нисфи шаб садои баланд шунида мешавад: „Ана домод омада истодааст! Ўро пешвуз гиред!“ ⁷ Дуҳтарон бедор шуда, зуд ҷароғҳояшонро тайёр мекунанд. ⁸ Он ғоҳ кӯтоҳандешон ба дурандешон мегӯянд: „Аз равғанатон камтар дихед, вагарна ҷароғҳоямон ҳомӯй мешаванд“. ⁹ „Не, — ҷавоб медиҳанд дурандешон, — ин равған ба ҳамаамон намерасад. Беҳтараш рафта, аз дӯкон ҳаридан равған сӯи дӯкон равона мешаванд. Онҳо рафтан замон домод ҳам расида меояд. Панҷ дуҳтаре, ки ба пешвозаш тайёр буданд,

ҳамроҳи домод ба тӯйхона медароянд ва дарҳои тӯйхона баста мешаванд.

¹¹ Дертар он панҷтои боқимонда ҳам расида меоянд ва дод мезананд: „Хоҷа, эй ҳоҷа! Дарҳоро бароямон кушоед!“ ¹² Аммо ў дар ҷавоб ба онҳо мегӯяд: „Ба ростӣ мегӯям, ки шуморо намениносам“.

¹³ Ҳуллас, — туфт Исо, — ҳушёру бедор бошед, чунки вақту соати омадани Фарзанди Инсонро намедонед.

Масал дар бораи се хизматгор

¹⁴ Дар вақти подшоҳии Худо ҳодисае рӯй медиҳад, ки монанди ин масал аст: мард ба сафар баромадан шуда хизматгоронашро ба наздаш даъват мекунад ва маъсулияти идора кардани тамоми молу мулкашро ба ўҳдаи онҳо мегузорад. ¹⁵ Инчунин, ба ҳар хизматгор мувоғики қобилияташ тангаҳои тилло медиҳад: ба якеаш панҷ ҳазор, ба дуюмаш ду ҳазор ва ба сеюмаш ҳазор танга. Баъд роҳи сафарро пеш мегирад.

¹⁶ Хизматгоре, ки панҷ ҳазор танга гирифта буд, онҳоро зуд ба муомилот медарораду аз он панҷ ҳазори дигар фоида мебинад.

¹⁷ Хизматгоре, ки ду ҳазор танга гирифта буд, низ ҳамин тавр амал карда боз ду ҳазори дигар фоида мебинад. ¹⁸ Аммо хизматгоре, ки ҳазор танга гирифта буд, рафта ҷоҳе меканаду тангаҳои ҳоҷаашро дар ҳамон ҷо пинҳон мекунад.

¹⁹ Баъд аз гузаштани вақти зиёд ҳоҷаи он хизматгорон баргашта бо онҳо ҳисобу китоб мекунад. ²⁰ Хизматгоре, ки панҷ ҳазор танга гирифта буд, омада ба ҳоҷааш тангаҳоро ба панҷ ҳазор фоидааш супорида мегӯяд: „Ҳоҷаам, шумо ба ман панҷ ҳазор танга тилло дода будед. Ана дар ин ҷо боз панҷ ҳазор фоидае, ки ба даст овардам“.

²¹ „Офарин, хизматгори неку вафодорам, — таъриф мекунад ўро ҳоҷааш. — Ту дар иҷрои вазифаи хурд вафодориатро нишон додӣ, пас ба ту вазифаи қалонро боварӣ мекунам. Биё, ба ҳурсандии ман шарик шав!“ ²² Инчунин хизматгоре, ки ду ҳазор танга гирифта буд, даромада мегӯяд: „Ҳоҷаам, шумо ба ман ду ҳазор тангаи тилло дода будед. Ана дар ин ҷо боз ду ҳазор фоидае, ки ба даст овардам“.

²³ „Офарин, хизматгори неку вафодорам, — таъриф мекунад ўро ҳоҷааш. — Ту дар иҷрои вазифаи хурд вафодориатро нишон додӣ, пас ба ту вазифаи қалонро боварӣ мекунам. Биё, ба ҳурсандии ман шарик шав!“ ²⁴ Он хизматгоре, ки ҳазор танга гирифта буд, низ ба пеш баромада мегӯяд: „Ҳоҷаам, ман медонистам, ки шумо одами саҳтири ҳастед; аз он ҷое, ки накоштаед, ҳосил ҷамъ мекунеду аз он ҷое, ки дон напошидаед, ғалла мегирид.

²⁵ Ман аз тара рафта тангаҳоянро дар замин пинҳон кардам. Ана он пули шумо додагӣ“. ²⁶ „Ту хизматгори баду танбал будай! — ҷавоб медиҳад ҳоҷааш. — Ту медонистӣ, ки

ман аз он чое, ки накоштаам, ҳосил ҷамъ мекунаму аз он чое, ки дон напошидаам, галла мегирам, ҳамин тавр не? ²⁷ Пас, ту бояд пули маро ба муюмилот медодӣ ва ман ҳангоми баргаштанам пуламро бо фоидааш мегирифтам. ²⁸ Ҳоло пулро аз вай гирифта ба хизматгоре дихед, ки даҳ ҳазор танга дорад. ²⁹ Зеро ба ҳар касе, ки чизе дорад, боз ҳам ва аз ҳад зиёдтар дода мешавад. Лекин аз касе, ки ҳеч чиз надорад, ҳатто он чизи андаке, ки дорад, гирифта мешавад. ³⁰ Ин хизматтори нобакорро бошад, ба торикини берун партоед, ки дар он чо одамони аз дард дандон ба дандон зада гиря мекунанд“.

Чаводбӯйӣ дар оҳирзамон

³¹ Вақте ки Фарзанди Инсон ҳамчун Шоҳ ҳамроҳи ҳамаи фариштаҳо меояд, Ӯ бар тахти шоҳона худ мешинад ³² ва ҳамаи ҳалқиятҳои рӯи замин дар пеши Ӯ ҷамъ меоянд. Он гоҳ Вай мисли чӯпоне, ки гӯсфандонро аз бузҳо ҷудо мекарда бошад, одамонро ба ду тараф тақсим мекунад. ³³ Одамони накӯкорро Вай аз тарафи дасти росташ мегузорад боқимондаҳоро аз тарафи дasti ҷапаш. ³⁴ Баъд Шоҳ ба одамони дар тарафи росташ буда мегӯяд: „Хуш омадед, шумо, ки Падарам баракат додааст! Омада дар подшоҳии Худо, ки аз вақти оғариниш бароятон насиб гардидааст, баҳраву ҳаловат баред. ³⁵ Чунки вақте гурӯсна будам, ба Ман ҳӯрок додед, ташна будам, нӯшоқӣ додед, бегона будам, Маро дар хонаатон мемон кардед, ³⁶ баражна будам, ба Ман либос пӯшондед, бемор будам, ба Ман ғамхорӣ кардед ва дар ҳабс будам, Маро ҳабар гирифтед“. ³⁷ Накӯкорон бошанд, аз ӯ мепурсанд: „Ҳудованд, кай мо Туро гурӯснаву ташна дида будем, ки бароят ҳӯроку нӯшоқӣ дода бошем? ³⁸ Ё кай Туро бегонаву баражна дида будем, ки мемон карда ба Ту либос пӯшонда бошем? ³⁹ Кай Туро бемор ё дар ҳабс диди будем, ки ҳабар гирифта бошем?“ ⁴⁰ Шоҳ ҷавоб медиҳад: „Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар ҷафъае, ки шумо ҳамаи инро ба яке аз одамони хурдтарини Ман мекардед, шумо инро ба Ман мекардед!“

⁴¹ Сипас ба одамони дар тарафи ҷапаш буда мегӯяд: „Дафъ шавед аз пеши назарам, лъянаттиҳо! Гум шавед ба оташ абадие, ки барои иблис ва фариштаҳои вай тайёр шуда буд! ⁴² Чунки вақте гурӯсна будам, ҳӯроке надодед, ташна будам, нӯшоқӣ надодед, ⁴³ бегона будам, дар хонаатон мемон накардед, баражна будам, ба Ман либос напӯшондед, бемор ва дар ҳабс будам, Маро ҳабар нагирифтед“. ⁴⁴ Он гоҳ онҳо ҳам мепурсанд: „Ҳудованд, мо кай Туро гурӯснаву ташна, бегонаву баражна ё бемору дар ҳабсхона дида будем, ки хизмат накарда бошем?“ ⁴⁵ Шоҳ ба онҳо ҷавоб медиҳад: „Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар ҷафъае, ки шумо ҳамаи инро ба яке аз одамони хурдтарини Ман

намекардед, пас гӯё барои Ман накардаед“. ⁴⁶ Нихоят, ин одамон ба чое меафтаанд, ки то абад ҷазо мебинанд, аммо накӯкорон соҳиби ҳаёти абадӣ мешаванд».

26

Нақшаш күштани Исо

1 Исо таълим додани ҳамаи ин чизҳоро ба оҳир расонда, ба шогирдонаш гуфт: ² «Чунон ки медонед, баъд аз ду рӯз ҷашнгирии рӯзи Балогардон сар мешавад. Он вақт Фарзанди Инсон ба дасти душманонаш таслим карда мешаваду Ӯро ба салиб меҳкӯб мекунанд».

3 Он гоҳ дар қасри Қаёфо ном сарвари рӯҳониён сардорони рӯҳонӣ ва пиорон қавм ҷамъ омаданд. ⁴ Онҳо нақша қашиданд, ки бо ҳила Исоро дастпир мекунанду Ӯро ба қатл мерасонанд. ⁵ Аммо қарор карданд, ки ин корашонро дар рӯзҳои ид накунанд, чунки ҳалқ шӯриш бардоштанаш мумкин буд.

Ба сари Исо рехтани атри қиматбаҳо

6 Исо он вақт дар деҳаи Байт-Хинӣ, дар хонаи Шимъӯн ном марде, ки пештар махав буд, мемон шуд. ⁷ Ҳангоми таомхӯрӣ ба назди Ӯ зане омад, ки дар даст як қӯзачаи сангини гаронбаҳои пур аз атри қиматбаҳо дошт. Вай он аттро ба сари Исо рехт. ⁸ Шогирдон аз ин кори зан ба газаб омада гуфтанд: «Ин чӣ исрофкорист?! ⁹ Охир ин аттро ба нархи қимат фурӯхта, пулашро ба камбагалон тақсим кардан мумкин буд!»

10 Аммо Исо, ки аз суханони онҳо боҳабар буд, гуфт: «Чаро ин занро ташвиш медиҳед? Ӯ бароям кори қалон кард. ¹¹ Камбагалон ҳамеша бо шумо ҳастанд, vale Ман бо шумо ҳамеша намемонам. ¹² Ин зан аттро ба танам рехта Маро ба гӯронидан тайёр кард. ¹³ Ҳӯш, ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар ҳар ғӯшаву канори дунё, ки ҳуҳабар Ҷӯлон карда мешавад, кори карда ин занро барои ба ёд овардани Ӯ нақл ҳоҳанд кард».

Нияти ҳиёнаткоронаи Яҳудо

14 Яке аз шогирдони Исо, ки Яҳудои Искарют ном дошт, назди сардорони рӯҳонӣ рафта ¹⁵ пурсид: «Агар Исоро ба шумо таслим кунам, ба ман чӣ медиҳед?» Онҳо ба Яҳудо сӣ танга ниӯра шумурда доданд. ¹⁶ Аз ҳамон лаҳза сар карда, Яҳудо барои таслим кардани Исо фурасти қуляй мечуст.

Ҳӯроки идола

17 Рӯзи аввали иди Фатири шогирдони Исо ба назди омада пурсиданд: «Дар кӯҷо мекоҳед, ки бароятон дастархони иди Балогардонро тайёр намоем?» ¹⁸ Ӯ ба онҳо гуфт, ки ба шаҳр, назди фалон кас рафта гӯянд: «Устодамон мегӯяд, ки вақту соати Ӯ наздик омадааст ва Ӯ бо мо, шогирдонаш дар хонаи шумо иди Балогардонро қайд мекунад».

19 Шогирдон ҳамаи гуфтаҳои Исоро ичро карда хӯроки иди Балогардонро тайёр намуданд.

20 Бегоҳӣ Исо бо дувоздаҳ шогирдаш сари дастархон нишаству²¹ ҳангоми таомхӯрӣ гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумо ба Ман хиёнат мекунад».

22 Шогирданаш хеле ғамгин шуда, пайдарҳам ба пурсидан даромаданд: «Худованд, мабодо ин ман набошам?»

23 ӯ дар ҷавоб гуфт: «Касе, ки луқмаашро ҳамроҳи Ман ба як коса тар мекунад, ба Ман хиёнат мекунад.²⁴ Ба Фарзанди Инсон он чӣ дар навиштаҷот дар борааш навишта шудааст, рӯй медиҳад. Аммо вой ба ҳоли он касе, ки ба Фарзанди Инсон хиёнат мекунад. Барои вай беҳтар мешуд, ки ҳаргиз ба дунё наояд!»

25 Яхудои хиёнаткор ба сухан даромада гуфт: «Мабодо ман набошам, устод?»

Исо дар ҷавоб гуфт: «Худат ҳамин тавр гуфтий.

Таоми шоми Худованд

26 Онҳо хӯрдани хӯрокро давом медоданд, ки Исо нонро ба даст гирифта, шукрӯён баракат талабид. Баъд онро пора карда ба шогирданаш тақсим намуду гуфт: «Нонро бигирду бихӯред, ки ин бадани Ман аст».

27 Пас косаро гирифта, шуқри Худо карду онро ба шогирданаш дода гуфт: «Ҳамаи шумо аз ин коса бинӯshed. 28 Ин хуни Ман аст, ки бо он Худо бо ҳаљк аҳду паймон мебандад ва он барои бахшида шудани гуноҳҳои одамони зиёде рехта мешавад. 29 Ба шумо мегӯям, акнун Ман аз меваи нави токи ангур ҳамроҳи шумо фақат дар подшоҳии Падарамо ҳоҳам нӯшид, лекин то он рӯз ҳаргиз наменӯшам».

30 Сипас онҳо Худоро ҳамду саногӯён ба теппай Зайтун равона шуданд.

Пешӯйӣ дар бораи инкори Петрус

31 Баъд Исо ба шогирдон гуфт: «Имшаб аз барои ҳодисае, ки бо Ман рӯй медиҳад, ҳамаи шумо пайравӣ карданӣ Маро бас мекунед, чунки дар навиштаҷот пешӯйӣни Худо омадааст: „Чуонро мекушам ва гӯсфандони рама пароканда мешаванд“.³² Аммо, вақте ки аз нав зинда мешавам, пеш аз он ки шумо ба вилояти Ҷалил бираవед, Ман ба он ҷо меравам». 33 Петрус ба Вай эълон карда гуфт: «Агар аз барои ҳодисае, ки бо Шумо рӯй медиҳад, ҳамаи пайрави карданӣ Шуморо бас кунад ҳам, ман ҳаргиз ин корро намекунам».

34 Исо ба ӯ гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, худи имшаб, ҳанӯз хурӯс ҷеф назада, ту се бор Маро инкор мекунӣ». 35 Аммо Петрус гуфт: «Не, ҳатто агар бо Шумо мурданам лозим ояд, ҳаргиз инкор намекунам».

Шогирдони дигар низ айнан ҳамин ҷизро гуфтанд.

Дуou Исо дар Ҷатсамон

36 Исо ва шогирданаш ба ҷое рафтанд, ки Ҷатсамон ном дошт ва ӯ ба онҳо гуфт: «Шумо дар ҳамин ҷо бошед, Ман он сӯтар рафта дуо мекунам». 37 Вай ҳамроҳаш Петрус ва ду писари Забдорро бурд. Дарду аламаш шиддат мейфт ва³⁸ ӯ ба онҳо гуфт: «Аз шиддати ғаму ғусса ҷонам ба лаб расидааст. Ин ҷо бимонеду ҳамроҳи Ман бедор бошед».

39 Инро гуфта Исо каме дурттар рафт ва худро рӯи замин партофта дуо кард: «Падарҷонам, агар илоҷе бошад, бигзор ин косаи азоб аз сари Ман дур шавад! Лекин бигзор на хости Ман, балки хости Ту ичро шавад!»

40 Баъд ӯ ба назди он се шогирдаш баргашта дид, ки онҳо хобидаанд. Он гоҳ ба Петрус гуфт: «Чӣ шумо ақаллан як соат ҳамроҳи Ман бедор истода натавонистед? 41 Ҳоло бедор бошеду дуо кунед, то ки ба васваса наафтед. Чунки рӯҳатон ба ин тайёр аст, аммо табииати инсониатон нотавон».

42 Бори дигар Вай каме дурттар рафта дуо кард: «Падарҷонам, агар ғайр аз косаи азобро нӯшидан бароям дигар илоҷе набошад, пас, бигзор иродая Ту ичро шавад». 43 Баъд баргашта омаду онҳоро боз дар ҳоб дид, чунки онҳо ҳатто ҷашмонашонро кушода наметавонистанд.

44 Бори сеюм Вай онҳоро монда рафту айнан мисли пештара дуо кард. 45 Сипас назди шогирданаш баргашта гуфт: «Шумо ҳанӯз хоб рафта дам мегиред? Ана вақӯя соати он ҳамрасид, ки Фарзанди Инсон ба дasti гунаҳкорон таслим карда мешавад. 46 Биёed, барҳезед, меравем. Нигоҳ кунед, ана таслимкунандай Ман ҳам наздик омад».

Дастгиҳ шудани Исо

47 Ҳанӯз ӯ суханашро тамом накарда, Яхудо, яке аз дувоздаҳ шогирдаш ҳамроҳи як тӯдай қалони одамони ҷӯбу шамшер дар даст аз ҷониби сардорони рӯҳонӣ ва пирони ҷаъм расида омад. 48 Инак, хиёнаткор ба онҳо пешакӣ ҷунин шарт карда буд: «Бидонед, касеро, ки бӯсидам, ҳамон шахсест, ки бояд дастгиҳ кунед».

49 Яхудо рост пеши Исо омада «Салом, устод» гӯён ӯро бӯсид. 50 Исо ба вай гуфт: «Ҷӯра, мақсадатро ичро намо!»

Он гоҳ он одамон Исоро дастгиҳ карда дасту пояшро бастанд. 51 Ногаҳон яке аз ҳамроҳони Исо шамшерашро аз ғилоф қашида ба ғуломи сарвари рӯҳониён ҳамла оварду гӯшашро бурида партофт. 52 Исо ба вай гуфт: «Шамшератро ба ҷояш гузор, ҷунни ҳар касе, ки шамшер ба даст мегирад, аз теги шамшер мемирад». 53 Ӯ ба фикрат Ман аз Падарам мадад талаб карда наметавонам? Агар талаб қунам, Вай дарҳол зиёдтар аз дувоздаҳлашқарӣ фариштагонро мефиристад.

54 Лекин гуфтаҳои навиштаҷот он гоҳ ҷӣ хел ичро мешаванд, охир гуфта шудааст, ки ҳамааш ҳамин тавр бояд рӯй дӣҳад?»

⁵⁵ Баъд Исо ба он тўдаи одамон гуфт: «Шумо магар Маро роҳзан гумон мебаред, ки барои дастгир карданам бо таёку шамшерҳо омадаед? Ман ҳар рӯз дар Хонаи Худо нишаста таълим медодам, аммо шумо Маро дастгир намекардед. ⁵⁶ Вале ҳамаи ин ҳодисаҳо барои он рӯй доданд, ки пешгӯиҳои пайғамбарон, ки дар навиштаҷот омадаанд, ичро шаванд».

Он вақт ҳамаи шогирдонаш ўро танҳо монда турехтанд.

Дар назди шўро

⁵⁷ Сипас онҳое, ки Исоро дастгир карданд, ўро ба назди Қаёфо, сарвари рӯҳониён бурданд. Дар хонаи Қаёфо шариатдонону пирони қавм аллакай чамъ омада буданд. ⁵⁸ Петрус бошад, то ба назди ҳавлии сарвари рӯҳониён аз пайи Исо дар масофаи каме дуртар меомад. Вай ба даруни ҳавлӣ даромада, бо мақсади анҷомии корро дидан дар байни посбонон нишаст.

⁵⁹ Сардорони рӯҳонӣ ва дигар ҳамаи азъоёни шўро бо нияти ба қатл расондани Исо кӯшиши карданд, ки бар зидди ў ягон далели дурӯгеро пайдо кунанд. ⁶⁰ Лекин ҳеч далеле ёфта наметавонистанд, гарчи бисёр касон ба пеш баромада, зидди ў тӯҳмат мекарданд. Оқибат ду кас ба пеш қадам монда ⁶¹ гуфтанд: «Ин одам гуфта буд, ки Хонаи Худоро вайрон карда, онро дар мобайни се рӯз аз нав барпо карда метавонад».

⁶² Бо шунидани ин суханон сарвари рӯҳониён аз ҷояш бархеста ба Исо гуфт: «Ба ин далеле, ки Туро айбор мекунанд, ягон гапи гуфтанӣ дорӣ?» ⁶³ Вале Исо хомӯш буд. Бори дигар сарвари рӯҳониён ба ў гуфт: «Ба Худо зинда бигӯ, ки Ту ҳамон Таъиншуда ва Писари Худо ҳастӣ?» ⁶⁴ Исо дар ҷавоб ба вай гуфт: «Худатон ҳамин тавр гуфтед. Аммо ҳаминро ба ҳамаи шумо мегӯям, ки минбаъд шумо Фарзанди Инсонро аз дasti рости Худои Пуркудрат нишаста ва дар болои абрҳои осмон омада истода ҳоҳед дид!»

⁶⁵ Он гоҳ сарвари рӯҳониён либоси танашро дарронда гуфт: «Ў суханони кофирина гуфт. Дигар ба мо ҳеч шоҳиде лозим ҳам нест! Шумо худатон ҳоло суханони кофирионаи ўро шунидед. ⁶⁶ Пас чай ҳукм мебароред?» «Чазояни марг», — ҷавоб доданд дигарон.

⁶⁷ Баъзеҳо ба рӯи Исо туғ карда ўро мезаданд. Баъзеҳо торсакӣ зада ⁶⁸ мегуфтанд: «Хой Масех, Ту пайғамбарӣ-ку! Кани, гӯй-чи Туро кӣ зад?!»

Инкори Петрус

⁶⁹ Петрус дар рӯи ҳавлӣ менишаст, ки яке аз канизакон ба наздаш омада гуфт: «Ту ҳам ба Исои Ҷалилӣ шарик будӣ». ⁷⁰ Аммо Петрус дар хузури ҳамаи суханони ўро инкор карда гуфт: «Намефаҳмам, чай мегӯй». ⁷¹ Сипас вай аз он чо назди дарвозаи ҳавлӣ равона шуд.

Хизматгорзани дигаре низ ўро дидা ба одамони дар он чо истода гуфт: «Вай ҳамроҳи

Иси Носирӣ буд». ⁷² Петрус боз инкор карда гуфт: «Қасам меҳӯрам, ки ин одамро намешиносам».

⁷³ Баъд аз муддате чанд мардоне, ки дар ҳамон ҷо буданд, назди Петрус омада гуфтанд: «Аниқ ту ҳам шарики онҳо ҳастӣ, ҷонки аз лаҳҷаат маълум аст». ⁷⁴ Вале Петрус қасамҳои хӯрда гуфт: «Ман ин одамро намешиносам».

Ҳамин лаҳза хурӯс ҷеф зад ⁷⁵ ва суханони Исо ба хотири Петрус омаданд. Ў гуфта буд, ки ҳанӯз хурӯс ҷеф назада, вай се бор шинохтани Исо инкор мекунад.

Петрус аз ҳавлӣ берун баромада, зор-зор гирия кард.

27

Дар назди Пилотус

¹ Пагоҳии барвакт ҳамаи сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм нақши ба дасти марг супоридани Исою кашиданд. ² Бо фармони онҳо дасту пои Исоро баста ўро аз ҳавлии Қаёфо бароварданд ва ба дасти Пилотус, ки ҳокими румӣ буд, супориданд.

Ҳудқушии Ҳуҷуд

³ Вақте Ҳуҷуди хиёнаткор дид, ки Исо ба марг маҳқум шуд, аз кори кардаш тавба кард. Ў он сӣ тангаи нуқрато назди сардорони рӯҳонӣ ва пирон ба гардонда оварду ⁴ ба онҳо гуфт: «Ба марги ин одами беайб ман гунаҳкор, ҷонки ўро ман таслим кардам».

Лекин онҳо ҷавоб доданд: «Ин ба мо чӣ даҳл дорад? Ин кори ҳуҷат».

⁵ Ҳуҷуд он сӣ тангаи нуқрато ба рӯи фарши Хонаи Худо партофту аз он ҷо баромада рафта ҳудро овехт.

⁶ Сардорони рӯҳонӣ он тангаҳоро чида гирифта қарор карданд, ки аз рӯи шариат ин пулро ба ҳазинаи Хонаи Худо андохтан мумкин нест, ҷонки бар ивази ин пул хуни одам рехта шудааст. ⁷ Баъд бо розигии ҳама онҳо саҳрои қӯзагарро ҳарид, аз он барои мусофирион қабристон соҳтани шуданд. ⁸ Ана барои ҳамин он саҳро то ба имрӯз «Саҳрои Ҳун» номида мешавад.

⁹⁻¹⁰ (9-10) Ҳанӯз Ирмиё пайғамбар пешгӯй карда гуфта буд: «Аз рӯи фармоне, ки Худо ба ман гуфт, онҳо сӣ тангаи нуқрато, яъне ҳамон маблаге, ки ҳалқи Истроили ўро баҳо доданд, гирифта ба ҳаридани саҳрои қӯзагар сарф карданд». Пас, ин пешгӯй ба амал омад.

Исоро пурсии кардани Пилотус

¹¹ Акнун, ки Исо дар назди ҳокими румӣ меистод, ҳоким аз ў пурсид: «Магар Ту Шоҳи Ҳуҷдиен ҳастӣ?»

Исо ҷавоб дод: «Худатон ҳамин тавр мегӯяд». ¹² Лекин, ҳангоме ки сардорони рӯҳонӣ ва пирон ўро айбор мекарданд, ў ҳеч ҷавобе намедод.

¹³ Пас Пилотус ба ў гуфт: «Магар намешунавӣ, ки Туро то чӣ андоза айбор мекунанд?»

¹⁴ Аммо Вай ҳатто ба яке аз ин айбдоркуниҳо ҷавобе наод. Ва ин боиси тааҷҷуби зиёди Пилотус гардид.

Ба марг маҳқум шудани Исо

¹⁵ Ҳокими румий одате дошт, ки дар ҷашни ин ид маҳбусеро, ки ҳалқ талаб мекард, озод намояд. ¹⁶ Он вақт як маҳбуси номдоре буд, ки Бараббос ном дошт. ¹⁷ Инак, ҳангоме ки мardум чамъ омаданд, Пилотус аз онҳо пурсид: «Киро меҳоҳед, ки бароятон озод кунам: Бараббосро ё Исоро, ки Таъиншудаи Ҳудо меноманд?» ¹⁸ Пилотус хуб медонист, ки Исоро аз рӯи ҳасад ба дастӣ ў սупорида буданд.

¹⁹ Ҳанӯз ҳоким дар курсии ҳукмбарорӣ менишаст, ки ҳамсараш ба ў ҷунин ҳабар фиристод: «Бар зидди ин одами бегуноҳ ҳеч коре нақунед, ҷунки имшаб дар ҳобам ман аз барои Вай бисёр азоб қашидам».

²⁰ Дар ин мобайн сардорони рӯҳонӣ ва пирион қавм мардумро розӣ кунонданд, ки аз Пилотус озод кардани Бараббос ва ба қатл расондани Исоро талаб намоянд. ²¹ Пилотус бори дигар аз мardум пурсид: «Аз ҳардуяшон киро меҳоҳед, ки бароятон озод кунам?»

«Бараббосро!» — ҷавоб доданд онҳо.

²² «Пас, бо Исое, ки Таъиншудаи Ҳудо меноманд, ҷӣ кор кунам?» — боз аз онҳо пурсид Пилотус.

«Ўро меҳкӯб кунед!» — бо як овоз ҷавоб доданд ҳамаи онҳо.

²³ Лекин Пилотус савол дода гуфт: «Чаро? Охир Вай ҷӣ бадие кардааст?»

Мардум бошанд, бо буду шуди овозашон дод мезанданд: «Бигзор Ў ба салиб меҳкӯб карда шавад!»

²⁴ Пилотус дид, ки дигар ҳеч чорае надорад, дар акси ҳол шӯриши сар шуданаш мумкин буд, дар пеши назари тамоми мardум аз гирифта дастонашро шуста гуфт: «Ба ҳунарезии ин одам ман ҷавобтар нестам! Шумо ҳудатон қарор кунед!» ²⁵ Тамоми мardум ҷавоб доданд: «Ба марги Ў мо ва фарзандонамон ҷавобгар ҳастем!»

²⁶ Бинобар ин Пилотус Бараббосро барояшон озод кард ва Исоро ба дасти сарбозон супорид, то ки Ўро қамчинкорӣ намуда, ба салиб меҳкӯб кунанд.

Исоро масҳара кардан сарбозон

²⁷ Сарбозони ҳоким Исоро ба ҳавлии дарбор бурданد ва аскарони зиёд он ҷо гирд омаданд. ²⁸ Онҳо Ўро бароҳҳа карда ба танаш ҷомаи суп-сурҳо пӯшонданд. ²⁹ Байъд аз навдаҳои ҳор тоҷе бофта, ба сараш гузоштанду ба дасти росташ чӯб доданд. Онҳо масҳаракунон «Зинда бод Шоҳи Яхудиён!» гуфта дар пеши Ў ба сари зону меистоданд. ³⁰ Сарбозон Исоро туфборон карда, бо чӯб ба сараш задан гирифтанд. ³¹ Вақте ки онҳо масҳара доданд Ўро бас карданд, ҷомаро аз танаш қашида, либоси ҳудашро пӯшонданд. Сипас Ўро барои ба салиб меҳкӯб кардан бурданд.

Ба салиб меҳкӯб карда шудани Исо

³² Дар аснои роҳ онҳо бо Шимъӯн ном марди қуринӣ дучор омаданд ва ўро мачбур карданд, ки чӯби салиби Исоро бардошта барад. ³³ Вақте ки онҳо ба ҷое бо номи Ҷолҷото, ки маънояш «Чои қосахонаи сар» аст, расида омаданд, ³⁴ сарбозон ба Исо майи бо моддai талҳ омехтashударо доданд. Ў аз он ҷашида, дигар наనӯшид.

³⁵ Онҳо Ўро ба салиб меҳкӯб карданду либосашро байни ҳуд тақсим карданӣ шуда, барои муайян намудани соҳибшаванди либос, қуръа партофтанд. ³⁶ Сипас нишаста Вайро назорат карда истоданд. ³⁷ Аз боло сари Исо айномае бар Ў навишта шуда буд: «Ин Исо Шоҳи Яхудиён аст». ³⁸ Ҳамроҳи Ў дудзро низ дар салибҳои дигар аз тарафҳои чапу росташ меҳкӯб карданд.

³⁹ Одамоне, ки аз он ҷо мегузаштанд, сар ҷунбонда Исоло мазоқ карда ⁴⁰ мегуфтанд: «Ту мегуфти, ки Ҳонаи Ҳудоро вайрон карда, дар мобайнӣ се рӯз онро барро карда метавонӣ? Каний, набошад ҳудатро начот дех-чи! Агар Ту Писари Ҳудо бошӣ, каний аз салиб поён фароҷи!»

⁴¹ Айнан ҳамин тавр сардорони рӯҳонӣ, шариатдонон ва пирион низ Исоло масҳаракунон мегуфтанд: ⁴² «Дигаронро начот методу ҳудашро начот дода наметавонад. Ана Шоҳи Исоло. Агар Вай ҳоло аз салиб поён фароҷ, мо ба Вай имон меоварем. ⁴³ Ў ба Ҳудо умед мебаст ва мегуфт, ки Писари Ҳудо аст. Каний ҳоло мебинем, ки Ҳудо Вайро начот додан меҳоҳад ёне?!»

⁴⁴ Ҳатто дудзоне, ки ҳамроҳаш ба салибҳо меҳкӯб шуда буданд, монанди дигарон Ўро таҳқир мекарданд.

Марғи Исо

⁴⁵ Нисифирӯй буд, ки тамоми рӯи заминро торикий фаро гирифт ва се соат давом ёфт. ⁴⁶ Қариби соати сеюм Исо бо овози баланд дод зада гуфт: «Элӣ, Элӣ! Лама сабақтани!», ки маънояш «Эй Ҳудои Ман! Эй Ҳудои Ман! Чаро Маро тарк кардӣ?!» аст.

⁴⁷ Баъзе аз ҳозирон суханони Ўро шунида гуфтанд: «Ў Илес пайғамбарро ҷег зада истодааст». ⁴⁸ Он гоҳ, яке аз онҳо давида рафту латтара гирифта ба сирко тар намуд ва бо нӯғи чӯб дароз карда онро ба Исо нӯшонданд шуд. ⁴⁹ Лекин дигарон гуфтанд, ки ў ин корро нақунад, то бубинанд, ки оё Илес омада Вайро начот медиҳад ё не.

⁵⁰ Исо бори дигар бо овози баланд дод зада ҷон дод. ⁵¹ Инак, пардае, ки ҷои муқаддастарини Ҳонаи Ҳудоро чудо мекард, аз боло то ба поёнаш дарида, ду пора шуд. Замин ба ҷунвиши омаду санҷҳо ба қисмҳо тақсим шуданд. ⁵² Қабрҳо кӯшида шуданду ҷасадҳои бисёр одамони муқаддас аз нав зинда гаштанд. ⁵³ Байъд аз он ки Исо аз байни мурдагон боз зинда шуд, онҳо аз қабрҳои ҳуд

берун баромада ба Ерусалим, шаҳри муқаддас даромаданду бисёр касон онҳоро диданд.

⁵⁴ Вакте сардори лашкар ва ҳамроҳонаш, ки Исоро назорат мекарданд, заминчунбию дигар ҳодисаҳоро диданд, саҳт тарсида гуфтанд, ки Исо дар ҳақиқат Писари Худо будааст.

⁵⁵ Бисёр заноне, ки дар Ҷалил ба Исо ҳамроҳ шуда ба ӯ хизмат мекарданд, низ дар ҳамон чо буданд. Онҳо дар масофае истода, ба ҳамаи ин нигоҳ мекарданд. ⁵⁶ Дар байнин онҳо Марями Маҷдалия, Марями модари Ёкубу Юсуф ва боз ҳамсари Забдой буданд.

Дағни Исо

⁵⁷ Бо фаро расидани шом аз шаҳри Аромот ян марди сарватманде бо номи Юсуф омад. Ӯ ҳам шогирди Исо буд. ⁵⁸ Юсуф пеши Пилотус рафта, ҳоҳиши кард, ки ҷасади Исоро ба ӯ диханд. Пилотус фармон дод, ки ҷасадро ба ӯ диханд. ⁵⁹ Юсуф Вайро гирифта ба кафани тоза печонд ⁶⁰ ва ба қабри худ, ки навакак дар горе сохта шуда буд, гузашт. Баъд сангиги калонеро ба дари қабр гелонда, аз он чо рафт. ⁶¹ Дар рӯ ба рӯи он қабр Марями Маҷдалия ва дигар Марямы нишаста буданд.

Посбонӣ қардани қабр

⁶² Рӯзи дигар, ки рӯзи истироҳат буд, сардорони рӯҳонӣ ва фарисиён ҷамъ шуданду пеши Пилотус рафта ⁶³ ба ӯ гуфтанд: «Тақсир, ба хотири мо омад, ки он фиребгар ҳанӯз дар қайди ҳаёт буданаш гуфта буд, ки дар рӯзи сеюм баъд аз маргаш аз нав зинда мешавад. ⁶⁴ Бинобар ин фармон дижед, ки қабри ӯро то рӯзи сеюм посбонӣ кунанд, мабодо шогирдонаш омада ҷасадашро дузанду ба ҳалқ овоза паҳн кунанд, ки ӯ аз байнин мурдагон зинда шудааст. Он гоҳ ин дурӯғ аз дурӯғи аввал дигар бадтар мешавад». ⁶⁵ Пилотус ба онҳо гуфт: «Посбононро гириду рафта, ба чи тарз ки тавонед, қабро шигардонаш қардану барои нигаҳбонии он посбонон гузоштанд».

⁶⁶ Инак, онҳо рафта, сангиги дари қабро мӯҳр қардану барои нигаҳбонии он посбонон гузоштанд.

28

Аз нав зинда шудани Исо

¹ Фардои рӯзи истироҳат, офтоб ҳанӯз назаромада, Марями Маҷдалия ва дигар Марямы барои ҳабар гирифтани қабр ба роҳ баромаданд. ² Ногаҳон заминчунбии саҳт ба вучуд омад, ҷонгуни фариштаи Худованд аз осмон поён фаромада, сангиги дари қабро як тараф гелонда, бар болояш нишаст. ³ Намуди вай барқ барин буду либосаш монанди барф салп-сафед. ⁴ Посбонон аз тарси ӯ дарак-дарақ ларзида мурда барин ба рӯи замин дароз қашиданд.

⁵ Фаршиста бошад, ба он занон гуфт: «Натарсад, ман медонам, ки шумо Исои ба салиби меҳқубшударо ҷустуҷӯ карда истодаед. ⁶ Лекин ӯ дар ин чо нест. Чунон ки ӯ гуфта

буд, айнан ҳамон тавр Вай зинда шуд. Ана омада чоёро, ки ӯ гузашта шуда буд, бубинед. ⁷ Акнун, зуд назди шогирдонаш рафта бигӯед, ки Исо аз байнин мурдагон зинда шуда, акнун пешопеши онҳо ба Ҷалил меравад. Онҳо ӽро дар он чо ҳоҳанд дид. Ана ин буд ҳабаре, ки ман ба шумо гуфтани будам».

⁸ Пас, он занон бо тарс, вале шодикунон саросема аз назди қабр сӯй шогирдон давида рафтанд, то ки ба онҳо нақл кунанд.

⁹ Баноҳост Исо бо онҳо воҳӯрда саломашон дод. Онҳо ба Вай наздик омаданду саҷда қарданӣ шуда аз поҳояш дошта гирифтанд. ¹⁰ Исо ба онҳо гуфт, ки натарсанд, балки рафта ба бародаронаш гӯянд, ки онҳо ба Ҷалил раванд ва ӽро дар он чо ҳоҳанд дид.

Ҳабари посбонон

¹¹ Занон ба роҳ баромада буданд, ки баъзе аз посбонон ба шаҳр рафта тамоми воеаи рӯйдодаро ба сардорони рӯҳонӣ ҳикоят қарданд. ¹² Сардорони рӯҳонӣ барои маслиҳат қардан бо пирони қавм воҳӯрданд ва баъд аз маслиҳат ба посбонон пули калон дода ¹³ гуфтанд: «Рафта ба мардум гӯед, ки шабона шогирдони Исо омаданду аз фуррати хоб буданатон истифода бурда, ҷасади ӽро дуздида рафтанд. ¹⁴ Агар ин ҳабар то ба гӯши ҳоким рафта расад, ғам нахӯред; мо ба ӯ гапамонро маъқул мекунонем».

¹⁵ Посбонон пулро гирифтанду рафта, чунон ки онҳоро ёд доданд, ҳамон тавр қарданд. Бинобар ҳамин яхудиён ин ҳикояро то ба имрӯз мегуфтагӣ шуданд.

Зоҳиршавии Исо

¹⁶ Инак, он ёздаҳ шогирд ба Ҷалил рафта ба ӯҳе, ки Исо ба онҳо гуфта буд, баромаданд. ¹⁷ Онҳо ӽро дидан замон ба ӯ саҷда қарданд, аммо баъзеашон шубҳа доштанд. ¹⁸ Исо ба шогирдонаш наздик шуда гуфт: «Тамоми ҳукму қудрат дар замину осмон ба ихтиёри Ман дода шудааст. ¹⁹ Пас, равед ва ҳамаи ҳалқҳо рӯи заминро ба Ман шогирд созед: онҳоро аз номи Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмид дижед ²⁰ ва иҷро қардани ҳама чизро, ки ба шумо фармудаам, ёд дижед. Инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо мемонам».

Хушхабар аз Маркӯс Пешгуфтор

Ин Хушхабарро яке аз имондорони аввал ба номи Юханнои Маркӯс аз рӯи гуфтаҳои Петрус, шогирди Исои Масех навиштааст. Аз рӯи замони навишташуданашон Хушхабар аз Маркӯс пештар аз се Хушхабари дигар навишта шудааст.

Азбаски дар китоби Маркӯс калимаҳои зиёди арамай ва расму оинҳои яхдӣ шарҳ дода шудаанд, бинонбар ин фахмида мешавад, ки Хушхабар аз Маркӯс барои халиқҳои ғайрияҳудӣ навишта шудааст. Муаллиф бо нақли худ дар дили хонандаго боварӣ ҳосил кардан меҳоҳад, ки Исо бокудрат аст, ки одамонро аз рӯҳҳои нопок, касалиҳо ва марг халос кунад. Инчунин муаллиф хотиррасон кардан меҳоҳад, ки пайрави Исо будан осон нест, чунки пайрав бояд монанди Исо ба дигарон хизмат кунанд ва ба ранҷу азоб қашидан тайёр бошад.

Дар байни чор Хушхабари Аҳди Нав ин китоби Хушхабар аз рӯи ҳаҷмаш кӯтоҳтарин мебошад. Дар вақти нақл карданӣ аз ҳаёт ва таълимоти Исо муаллиф бештар ба ҳодисаҳои ачибу мӯъцизаовар дикқати хонандаро ҷалб мекунанд. Бинонбар ин нақли воқеаҳо аз оғози хизмати Исо сар мешавад ва аллакай аз боби аввалин мо дар бораи мӯъцизаҳои бузурги ӯ меҳонем, ки: ӯ баъд аз интиҳоби чор шогирдаш дарҳол мардеро, ки гирифтори рӯҳи нопок буд шифо медиҳад; хушдомани Шимъйро, тӯдай одамони беморро ва инчунин марди маҳавро шифо медиҳад. Гаштао баргашта Маркӯс аз мӯъцизаҳои шифобахши Исо нақл мекунанд ва аз нақљо маълум мешавад, ки Исо бо қудрати Худо шифо медод.

Дар айни ҳол роҳбарони динӣ Исоро қабул намекарданд ва низоъ ба миён оварда, роҳи қуштани Исоро мечустанд. Дар сурате ки девҳо дар пеши қудрати Исо сарҳам мешуданд ва медонистанд, ки ӯ Начотдиҳанда аз тарафи Худо аст, вале Исо ба онҳо иҷозат намедод, ки инро ба дигарон гӯянд. Ин китоб пур аз тасвири мӯъцизотест, ки ҳам одамони оддӣ ва ҳам пайравони Исоро ба ҳайрат меоварданд. Аммо, мувоғиқи китоби Маркӯс, мӯъцизаи қалонтарини Исо ин буд, ки чӣ тавр ӯ ранҷу азоби зиёд қашид ва ҷони худро фидо кард. Аввалин шуда ин мӯъцизаро сардори лашкарҳои румӣ фахмид. Вай тарзи дар салиб ҷон додани Исоро дид, гуфт: «Ин одам дар ҳақиқат Писари Худо буд» (Маркӯс 15:39).

Таълимоти Яхӯи Таъмиддиҳанда

¹Хушхабар дар бораи Исои Масех, ки Писари Худо аст, чунин сар мешавад: ² Дар китоби Ишаъӣ пайғамбар суханони Худо омадаанд:

«Ана, Ман пешопеши Ту як одамамро мефиристам,

то ба омаданат роҳ тайёр кунад.

³Касе дар биёбон фарёд зада мегӯяд: «Барои Худованд роҳ тайёр кунед! Онро рост намоед!».

⁴ Ин шаҳс Яхӯ пайғамбар буд, ки ба биёбон омада, ба эълон кардан даромад, ки мардум барои бахшида шудани гуноҳҳояшон бояд тавбा карда, аз гуноҳҳояшон даст қашанд ва таъмид бигиранд.

⁵ Аҳолии шаҳри Ерусалим ва мардуми тамоми сарзамини Яхудия пеши Яхӯ ба биёбон меомаданд. Онҳо ба гуноҳҳои худ иқор мешуданд ва Яхӯ онҳоро дар дарёи Урдун таъмид медод.

⁶ Яхӯ либосе аз пашми шутур ва камарбанди ҷармӣ дошт. Ҳӯрокаш маҷаҳу асали саҳроӣ буд. ⁷ Ӯ ба мардум эълон карда мегуфт: «Аз паси ман як нафаре меояд, ки аз ман тавонотар аст. Вай он қадар тавоност, ки ман ҳатто сазовори ҳам шуда кӯшодани банди пойафзали ӯ нестам. ⁸ Ман шуморо бо об таъмид медиҳам, vale ӯ шуморо бо Рӯҳи Муқаддас таъмид медиҳад».

Таъмиди Исо

⁹ Рӯзе Исо аз шаҳри Носира, ки дар сарзамини Ҷалил буд, ба назди Яхӯ рафт ва Яхӯ ӯро дар дарёи Урдун таъмид дод. ¹⁰ Вақти аз об баромадан Исо дид, ки осмон кӯшода шуд ва Рӯҳи Муқаддас ба сурати қабӯтаре поён фаромада, дар болои Вай қарор гирифт. ¹¹ Сипас аз осмон овозе садо дод: «Ту Писари азизи Ман ҳастӣ ва Ман аз Ту хушнудам».

¹² Рӯҳи Муқаддас фавран Исоро ба биёбон равона кунанд. ¹³ Ӯ дар он ҷо чил рӯз монд ва иблис ӯро меозмуд. Дар биёбон Исо дар байни ҳайвоноти ваҳҳӣ буд ва фариштагон ба ӯ хизмат мекарданд.

Оғози хизмати Исо

¹⁴ Пас аз дастгири шудани Яхӯ Исо ба сарзамини Ҷалил омад, то ки хушхабари Худоро ба мардум эълон бикинад. ¹⁵ Ӯ мегуфт: «Вақт фаро расид ва подшоҳии Худо наздик аст. Тавба карда, аз гуноҳҳояшон даст қашед ва ба ин хушхабар имон оваред».

¹⁶ Рӯзе Исо аз назди кӯли Ҷалил мегузашт, ки ба об тӯр андоҳта истодани Шимъун ва бародари ӯ Андреисро дид, чунки онҳо мөҳигир буданд. ¹⁷ Исо ба онҳо гуфт: «Омада Маро пайравӣ кунед, то ба ҷои мӯҳӣ ҷамъ қарданӣ мардумро ба шумо омӯзам».

¹⁸ Дарҳол онҳо тӯрҳои худро монда, ӯро пайравӣ карданд.

¹⁹ Каме дурттар рафта Исо писарони Забдойро дид, ки Ёқуб ва Юханно ном доштанд. Онҳо дар қақиҳи худ тӯрҳои мөҳигириро таъмир мекарданд. ²⁰ Дарҳол

онҳоро даъват намуд ва онҳо падарашон Забдойро бо мәрдикорон дар қасиқ монда, Үро пайравій кардан.

Шиғиу марди девона

21 Сипас онҳо ба шаҳри Кафарнаұхом омада, дар рұзғы истироҳат, ба ибодатхона рафтанд. Дар он қоисынан Исо ба таълим додани мәрдүм оғоз намуд. 22 Мәрдүм аз таълими Ү қоисынан, чунки Ү бо күдрат таълим мәдод, ки шариатдонон ин тавр набудан.

23 Айнан ҳамон вакт мәрді гирифтори рұхы нопок, ки дар ибодатхона буд, фәрәд, зад; 24 «Әй Исо Носир, Ту ба мо чиң көр дорй?» Магар барои нобуд кардан мәрдүмді! Туро мәденам! Ту Шахси мұқаддаси Худо ҳастай!»

25 Вале Исо рұхы нопокко сарзаниш карда фармуд, ки хомыш шавад ва аз даруни он одам берун барояд. 26 Рұхы нопок үро ба замин афтоңда, бо овози баланд фәрәд заду аз вай берун шуд. 27 Ҳама дар ҳайрат монданда вай ба яқдигар мегуфтанд: «Ин чист? Ин як таълимоти навест! Ү ҳатто ба рұхқои нопок чуңон бокұдратона амр медиҳад, ки онҳо ба Вай итоат мекүнанд?» 28 Овозаи Исо зуд дар тамоми гүшаву канори сарзамини Җалил паҳн шуд.

Исо беморонро шиғиу медиҳад

29 Ҳамин ки Исо аз ибодатхона баромад бо ҳамроҳий Әкбаба Юханно ба хонаи Шимъұн Андриес әрафтад. 30 Вакте ба он қоисынан, ба Исо зуд хабар доданд, ки хүшдомани Шимъұн таб карда, дар бистар хобидааст. 31 Вай назди бемор омада вай аз дасташ гирифта, үро бархезонд. Таби бемор паст шуд ва ү машгули мәхмөннавозий гардид.

32 Ҳамон бегох, ҳангоми нишасти офтоб мәрдүм ҳамаи беморону девонағонро ба назди Исо овардан. 33 Тамоми ахолии шаҳр ҳам назди дари хонаи онҳо қамъ омаданд. 34 Ү одамони зиёдеро аз бемориҳои гүногүн шиғи дод бисёр деңгө берун кард ва нагузот, ки деңғо чизе бигүянд, зеро онҳо күй буданы Үро мәденистанд.

Дую Исо дар ҳилватгоҳ

35 Саҳарии барвақт, ҳанұз субҳ надамида, Исо бархесту ба қоисынан қарында үшінші шағар әзіз шиғи. 36 Шимъұн өзінен қарында үшінші шағар әзіз шиғи. 37 Үро ёфта, ба Вай гуфтанд: «Ҳама Шуморо қустучү мекүнанд». 38 Вале Исо гуфт: «Бибіед, ба шаҳру деҳоти гириду атроғ низ биравем, то ки Ман ба мәрдүмін он қам хүшхабарро әзілон намоям, үшінші шағар әзіз шиғи. 39 Баъд Ү ба тамоми гүшаву канори сарзамини Җалил сафар карда, дар ибодатхонақо мәрдүмро таълим мәдод ва деңғо аз одамон берун мекард.

Покшавии марди маҳав

40 Рұзға ба назди Исо марди маҳав омад. Вай ба зону нишаста зорй карда гуфт: «Агар хоҳед,

метавонед маро пок созед». 41 Диля Исо ба ҳоли мәрд сұхт ва дасташро ба вай расонда гуфт: «Албатта, меҳоҳам! Пок шав!» 42 Фавран касалини мәрд нест шуда, баданаш пок гашт.

43 Исо үро зуд қавоб дода таъкидкүнен 44 гуфт: «Дар ин бора зинхор ба ҳеч кас нағүй, балки рост назди рұхонай рафта, худро нишон деҳ ва барои пок шудани худ, ҳамон тавре ки Mýso фармудааст, күрбонай биқун, то ба онҳо шаҳодате гардад». 45 Вале он мәрд берун баромада ошкоро ин хабари хүшро паҳн мекард. Барои ҳамин Исо дигар озодона ба шаҳр даромада натавонист, балки дар сахро монд. Бо вуҷуди ин, мәрдүм аз ҳама қоисынан назди Ү мөмаданд.

2

Шиғи ёфтани марди шал

1 Пас аз чанд рұз Исо ба шаҳри Кафарнаұхум баргашт ва овозаи дар хона буданаш зуд дар ҳама оғоз шуд. 2 Ҳона ва беруни он чунон пуродам шуд, ки ҳатто қоисынан афтоңда назмонда буд. Исо ба онҳо каломи Ҳудоро таълим мәдод. 3 Ҳамин вакт боз одамоне омаданд, ки чор нағаре аз онҳо шалеро бо қойғашаш бардошта назди Исо мөвардан. 4 Вале аз биссёри мәрдүм ба Ү наздин шуда натавониста, боми хонаро аз болои сары Исо күшоданд ва дар он шикофе карда, шалро яқчоз бо қойғашаш поён фаровардан. 5 Исо имони онҳоро дид, ба шал гуфт: «Додар, гүноххоят баҳшида шуданд!»

6 Баъзе аз шариатдононе, ки дар он қоисынан шуда, аз дили худ чүнин фикрхо метузарапанд: 7 «Ү қаро чүнин суханони қорифона мегүяд! Ҳеч кас ба гайр аз Худо гүноххоят инсонро баҳшида наметавонад».

8 Исо ҳамон лаҗза дар дилаш фикри онҳоро фаяхмиди гуфт: «Чаро чүнин фикрхо доред?

9 Қадомаш осонтар аст: ба шал гуфтани он қоисынан шуданд: «Бархез, қойғашатро бардошта рох гард?» 10 Пас, Ман ба шумо ислебт мекүнам, ки Фарзанди Инсон дар рўйи замин күдрати баҳшиданы гүноххордо дорад». Сипас ба шал нигариста гуфт: 11 «Ба ту мегүям, бархез, қойғашатро бардошта ба хонаат рав».

12 Он мәрд аз қояш хеста, фавран қойғашшоро қамъ карду дар пеши назари мәрдүмін дархайратмона әзіз шағар. Ҳама Ҳудоро ситоиш карда, ба яқдигар мегуфтанд: «То ҳол монанди ин чизе надида будем!»

Шогирди Исо шудани Левій

13 Исо боз ба сохили күл рафт. Мәрдүм дар гириди Ү қамъ омаданд ва Ү онҳоро таълим дод. 14 Ҳангоме Исо роҳашро давом дод Левии писари Ҳалфири дид, ки ба қамъоварии андозу хироч машгул буд, ба Ү гуфт: «Бибі, пайрави Ман шав». Левій бархест ва аз паси Ү әзіз шуд.

15 Вақте ки Исо бо шогирдонаш дар хонаи Левӣ таом меҳӯрд, бисёр андозигирон ва онҳое, ки гунаҳкор ҳисоб мешуданд, низ дар сари он дастархон буданд, чунки бисёриҳо аз пайи Исо мерафтанд.

16 Баъзе шариатдонон, ки фарисӣ буданд, Исоро бо «гунаҳкорону» андозигирон дар сари як дастархон дида, ба шогирдони Ӯ гуфтанд: «Чаро Ӯ бо андозигирону гунаҳкорон аз як дастархон ҳӯрок мөхӯрад?»

17 Исо инро шунида, ба онҳо гуфт: «Ба табиб на одамони солим, балки беморон мӯҳтоҷанд. Ман ҳам барои он омадаам, ки на нақӯкорон, балки гунаҳкоронро даъват намоям».

Савол дар бораи рӯза

18 Дар он айём ҳам пайравони Яҳё ва ҳам фарисиён рӯза гирифта буданд. Баъзе қасон назди Исо омада пурсиданд: «Чаро пайравони Яҳё ва пайравони фарисиён рӯза мегиранду шогирдони Шумо намегиранд?»

19 Исо ба онҳо гуфт: «Оё дӯстони домод дар ҷашни арӯсӣ, ки домод ҳанӯз ҳамроҳашон аст, рӯза мегиранд? То домод бо онҳост, онҳо рӯза гирифта наметавонанд? **20** Вале вақте мерасад, ки домод аз байншон гирифта мешавад ва он рӯз онҳо низ рӯза мегиранд.

21 Қасе аз матои нав ба либоси кӯҳна ямоқ намекунад. Чун кунад ямоқи нав аз либоси кӯҳна чудо шуда, ҷои даридаи он боз ҳам аёntар мешавад. **22** Инчунин қасе шароби навтайёршударо ба машки ҷармини кӯҳна намерезад, чун бирезад ҳангоми ба ҷӯш омадани шароб машк дарида, ҳам шароб мерезад ва ҳам худи машк аз кор мебарояд. Бинобар ин шароби навтайёршударо ба машки нав мерезанд».

Савол дар бораи рӯзи истироҳат

23 Як рӯзи истироҳат Исо ва шогирдонаш аз қиштиори гандум мегузаштанд ва дар аснои роҳ шогирдон хӯшаҳои гандумро мечиданд. **24** Баъзе аз фарисиён ба Исо гуфтанд: «Барои чи онҳо кори дар рӯзи истироҳат раво набударо мекунанд?»

25 Исо дар ҷавоб гуфт: «Магар дар навиштатоҳи наҳондаед, ки шоҳ Довуд вақте ки бо ҳамроҳонаш гурӯсна монд ва эҳтиёҷ дошт, чӣ кор кард? **26** Вақте ки Абётор сарвари рӯҳониён буд, Довуд ба хонае, ки ҳузури Ҳудоро дошт, даромада, нони ба Ҳудо таҳдимшударо гирифта ҳӯрд ва ба ҳамроҳонаш низ дод. Ҳол он ки аз рӯи шариат фақат рӯҳониён ҳақ доштанд он нонро бихӯранд».

27 Боз давом дод: «Рӯзи истироҳат барои инсон оғарида шудааст, на инсон барои рӯзи истироҳат. **28** Бинобар ин Фарзанди Инсон соҳиби ҳатто рӯзи истироҳат аст».

3

Шифо додан дар рӯзи истироҳат

1 Бори дигар Исо ба ибодатхона рафт ва дар он ҷо марди дасташ хушкшуда буд. **2** Баъзе одамон Исоро мушоҳида мекарданд, ки оё он мардро дар рӯзи истироҳат шифо мебахшад ё не. Агар шифо баҳшад, Ӯро айбдор кунанд. **3** Исо ба он марди дасташ хушкшуда гуфт, ки дар назди ҳама рост истад.

4 Сипас ба тарафи онҳо нигоҳ, карда гуфт: «Ба фикри шумодар рӯзи истироҳат чӣ равост: неки ё бадӣ кардан; наҷот додани ҷон ё нобуд кардан он?» Аммо онҳо хомӯш буданд. **5** Исо бо ғазаб ба онҳо нигоҳ, карду аз яқравиашон ғамгин гашт ва ба он мард гуфт: «Дастатро дароз кун!» Вай дасташро дароз карду дасташ сиҳат шуд. **6** Фарисиён аз ибодатхона баромада, зуд бо аъзоёни ҳизби ҳиродиён муҳокими карда, нақшаи куштани Исоро кашиданд.

Мардум аз пайи Исо мераванд

7 Ҳангоме ки Исо бо шогирдонаш ба тарафи кӯл равона шуд, мардуми бисёре аз сарзамини Ҷалилу Яҳудия, **8** аз шаҳри Ерусалим, инчунин аз сарзамини Адӯму атрофи дарёи Урдун ва аз Суру Сидун аз паси Ӯ мерафтанд. Мардуми зиёд дар бораи корҳои Исо шунида, ба гириди Ӯ ҷамъ меомаданд. **9** Аз сабаби бисёрии мардум Исо ба шогирдонаш фармуд, ки барояш қаиқе тайёр кунанд, то ки одамон Ӯро пашш накунанд. **10** Азбаски Исо беморони зиёдери шифо баҳшида буд, ҳамаи беморон аз ҳар тараф Ӯро пашш мекарданд, то дасташон ба Ӯ расаду шифо ёбанд. **11** Рӯҳон нопок баробари дидани Ӯ ҳудро дар наздаш ба замин мепартофтанд ва фарӯданон мегуфтанд: «Ту Писари Ҳудо ҳастӣ!» **12** Вале Исо бо таъқиди қатъӣ ба онҳо амр мекард, ки Ӯро маълум нақунонанд.

Интиҳоби дувоздаҳ вакил

13 Сипас Исо ба баландие баромада, онҳоеро ки меҳост, ба наздаш даъват кард ва онҳо омаданд. **14** Баъд аз байни онҳо дувоздаҳ нафарро вакил таъян намуд, ки доимо бо Ӯ бошанд, то ки онҳоро барои ба мардум эълон кардани ҳушҳабари Ҳудо фирстиад **15** ва онҳо қудрати берун кардани девҳоро дошта бошанд.

16 Он дувоздаҳ нафар инҳоянд: Шимъӯн, ки Исо Ӯро Петрус меномид, **17** Ёқуб ва Юҳанно, ки писарони Забдой буданд ва Исо онҳоро «писарони раъд» меномид, **18** Андриёс, Филиппус, Барталмо, Матто, Тумо, Ёқуб, ки писари Ҳалғӣ буд, Таддо, Шимъӯни Ватандӯст **19** ва Ҳудои Исқарют, ки баъдтар ба Исо хиёнат мекунанд.

Тӯҳмат дар ҳаққи Исо

Баъд Исо ба хона рафт. **20** Мардуми зиёде боз ҷамъ омадаанд, ки Ӯ ва шогирдонаш ҳатто фурсати ҳӯрок ҳӯрдан наёфтанд. **21** Бо шунидани ин ҳабар аҳли оилаи Исо ба наздаш омада, хостанд Ӯро бо ҳуд баранд, зоро одамон мегуфтанд, ки Ӯ аз ақл бегона шудааст.

22 Гурӯхе аз шариатдонон, ки аз Ерусалим омада буданд, қунин мегуфтанд: «Ү дар худ Баал-Забул, сардори девҳоро дорад ва бо кудрати вай девҳоро берун мекунад».

23 Исо онҳоро ба наздаш даъват карда, бо масал гүфт: «Чый тавр шайтон худашро берун карда метавонад?» 24 Давлате, ки дар дохили худ аз ҳам чудо шуда ҹанғ мекунад, устувор намемонад. 25 Хонаводае, ки байни аъзоёнаш чудой афтодааст, устувор намемонад. 26 Агар шайтон бар зидди худаш бичанғад ва дар худ чудой дошта бушад, устувор намемонад, балки нобуд мешавад.

27 Ҳеч кас наметавонад ба хонаи шахси пурзур зада даромада, молу мулкашро гирифта барад, то аввал дасту пои шахси пурзурро набандад, ана баъд хонаашро горат карда метавонад.

28 Ба ростй ба шумо мегўям, ҳар гуноҳе, ки инсон мекунад ва ҳар сухани кофиронае, ки мегўяд, баҳшида мешавад. 29 Вале агар касе бар зидди Рӯҳи Муқаддас сухани кофирона гўйд, ҳаргиз баҳшида намешавад ва ин гуноҳаш то абад ҳоҳад монд». 30 Ин суханонро Исо ба хотири он гүфт, ки баъзеҳо дар борааш «Ү дар худ рӯҳи нопок дорад» мегуфтанд.

Модар ва бародарони Исо

31 Он гоҳ модар ва бародарони Исо омада, дар берун истода, шахсеро фиристоданд, ки Үро даъват кунад. 32 Исо дар байни мардум нишаста буд, ки онҳо ба Ү гүфтанд: «Модар ва бародарону хоҳаронатон дар берун истодаанд ва Шуморо мепурсанд». 33 Ү дар чавоб гүфт: «Модар ва бародарони Ман қистанд? — 34 ва ба атрофиёнаш нигоҳе карду давом дод, — Ана, инҳо модар ва бародарони Ман ҳастанд. 35 Ҳар кий хости Ҳудоро ба ҷо орад, бародар, хоҳар ва модарни Ман аст».

4

Масал дар бораи деҳқон

1 Бори дигар Исо дар канори кўл ба мардум таълим медод ва тўда-тўдай одамон дар гирадаш чамъ омаданд. Бинобар ин Ү маҷбур шуд, ки ба қаиқ нишаста, аз кўл ба мардуме, ки дар соҳил буд, сухан гўяд. 2 Ү таълим додани бисёр чизҳоро ба онҳо бо масалҳо сар кард. Ү гүфт:

3 «Гўш кунед! Рӯзе як деҳқон барои кишт кардан мебарояд. 4 Вақте ки дона мелошад, як миқдори он ба пайраҳа меафташ ва паррандаҳо омада, онро аз замин чида пок-покиза меҳӯранд. 5 Миқдори дигари он ба замини санглоҳу камҳок меафташ. Аз сабаби чуқур набудани хоки замин он зуд месабзад. 6 Вале бо баромади офтоб майсаи навхез пажмурда шуда, аз сабаби решаш мустаҳкам надоштан хушк мешавад. 7 Як миқдори дигараш ба миёни хорҳо меафташ ва хорҳо қад кашида майсаи баромадаро паш мекунанду намегузоранд, ки он ҳосил дихад. 8 Лекин

як ҳиссаи донаҳо ба замини хуби ҳосилхез афтода, месабзад ва қад кашида сӣ, шаст ва сад баробар зиёдтар ҳосил медиҳад».

9 Боз гүфт: «Пас ҳар кий Маро мешунавад, бигзор гўш кунад!»

10 Вақте ки Ү танҳо буд, он дувоздаҳ нафар ва пайравонаш аз Ү маъни омасалро пурсиданд.

11 Исо чабод дод: «Худо ба шумо сирӯ асори подшоҳии худро ошкор кардааст. Вале барои онҳое, ки бо монстанд, ҳама чиз бо мақолу масалҳо таълим дода мешавад, 12 то ки онҳо „бо ҷашмони худ нигоҳ кунанду набинанд, бо гўшҳои худ шунаванду нафаҳманд ва сӯи Ҳудо рӯ нагардонанд, то Ҳудо гуноҳҳояшонро бубахшад“.

Маъниидод карданни масал дар бораи деҳқон

13 Баъд аз онҳо пурсид: «Магар маъни ин масалро нафаҳмидед? Пас ҳамаи масалҳо дигарро чӣ тавр мефаҳмад?

14 Деҳқон каломи Ҳудоро мекорад. 15 Он ҳиссаи донаҳо, ки ба пайраҳа меафтаанд, монанди он аст, ки баъзе қасон каломро мешунаванд, вале шайтон зуд омада, каломи дар дили онҳо кошта шударо медуздад. 16 Донаҳои ба замини санглоҳо афтода қасоне мебошанд, ки каломро шуннада, якбора бо ҳуշҳои онро қабул мекунанд, 17 вале азбаски реша наదоранд, муддати қўтоҳ бардошт мекунанд. Баъд вақте ки аз барои калом ба душворӣ ва азоб дучор мешаванд, зуд имони худро аз даст медиҳанд. 18 Донаҳое, ки ба замини хорзор меафтаанд, монанди он аст, ки баъзе қасон каломро мешунаванд, 19 аммо ғаму ташвиши зиндагӣ, орзуи бойигарӣ ва майлу рағбат ба ҷизҳои дигар фикр ҳаёлашонро ба худ банд карда, каломро паш менамоянд ва дар натиҷа онҳо ҳеч ҳосиле намеоранд. 20 Вале донаҳое, ки ба замини ҳосилхез меафтаанд, монанди он аст, ки баъзе қасон каломро мешунаванду қабул мекунанд ва сӣ, шаст ва сад баробар бештар ҳосил медиҳанд».

Дар бораи ҷароғ

21 Баъд аз онҳо пурсид: «Магар ҷароғро барои он меоранд, ки зери тағора ё кате гузоранд? Оё онро ба ҷароғпоя намегузоранд?

22 Ҳамин тавр, ҳар чӣ пинҳон ва пӯшида аст, ошкор ва равшан мегардад. 23 Пас, ҳар кий Маро мешунавад, бигзор гўш кунад!

24 Суханони мешунидатонро бо дикқат мулоҳиза намоед. Бо қадом санги тарозу шумо баркашед, бо ҳамон санги тарозу ва ҳатто зиёдтар аз он ба шумо баркашида мешавад.

25 Зеро ҳар кий чизе дорад, ба ү боз ҳам зиёдтар дода мешавад ва касе, ки надорад, ҳатто он андаке, ки дорад, аз ү кашида гирифта мешавад».

Масал дар бораи сабзиши дона

26 Исо суханони худро давом дода гүфт: «Подшоҳии Ҳудо монанди он аст, ки шахсе

ба замин донақо мепошад ²⁷ ва шабқо хоб мераваду рұзғо бедор мешавад, донақо бошанд, сабзида нашұнамо мейбанд. Вале он шахс намедонад, ки сабзиш чй тавр сурат мегирад. ²⁸ Чунки худи замин донахоро месабонад. Аввал дона сабзида қад мекашад, баъд хұша пайдо шуда, аз дона пур мешавад. ²⁹ Ҳамин ки хұшақо пухта мерасанд, вай бо дос меояд, чунки мавсимі ҳосил расидааст».

*Масал дар бораи донаи ҳардал **

³⁰ Инчунин Исо гүфт: «Подшохии Худоро ба чй монанд күнег? Бө кадом масал онро шарҳ діхем? ³¹ Вай монанді донаи ҳардалест, ки ҳангоми коштан аз ҳамаи донахори рүи замин майдатарин мебошад, ³² вале баъд аз кошта шудан, калон мешаваду аз ҳама гиёхқо баландтар мегардад ва шохақояш то андоzaе баланд мешаванд, ки паррандаҳо дар сояш лона месозанд».

³³ Ҳамин тавр, ба қадре ки мардум фаҳимда метавонист, ү каломи Худоро ба тариқи чунин масалқои зиёд баён мекард. ³⁴ Исо ба онҳо ҳама чизро бо масал таълим медод, вале маъни масалхоро ба шогирдонаш дар танхой мефаҳмонд.

Исо тұғонро ором мекунад

³⁵ Бегохин ҳамон рүз ү ба шогирдонаш гүфт: «Биіед, ба қанори дигари күл гузарем». ³⁶ Сипас, онҳо мардуми дар соҳил қамъомадаро тарқ карданд ва ба қаиқе, ки Исо дар он нишаста буд, савор шуда, ба роҳ даромаданд. Бо ү қаиқхои дигар ҳам равона шуданд.

³⁷ Ногаҳон тұғони саҳте сар шуд. Мавчұо бо зарб ба қаиқ барменхұрданда вә оқибат қаиқ аз об пур шуд. ³⁸ Аммо Исо дар қафои қаиқ сарарап ба болиш гузошта меҳобид. Шогирдонаш үрө бедор карда гүфтанд: «Устод! Магар парво надоред, ки мо мемири!»

³⁹ Ү бархест ва бодро таъна зада, ба күл фармон дод: «Хомүш шав! Ором бош!» Ҳамон лаҳза бод аз вазидан бозмонд ва дар ҳама ҷо оромии том ҳукмфармо шуд.

⁴⁰ Исо ба шогирдонаш гүфт: «Чаро ин қадар тарсиded? Оё ҳоло ҳам боварй надоред?»

⁴¹ Вале онҳо, дар ҳолате ки тарсы ҳарос тамоми вұчудашонро фаро гирифта буд, ба яқдигар мегуфтанд: «Ин кй аст, ки ҳатто бод ва күл ба ү итоат мекунанд!»

5

Исо девонаро шиғо мединад

¹ Ҳамин тавр, Исо ва шогирдонаш ба тарафи дигари күл, ба сарзамини Ҷадарийен расидаанд.

² Ҳангоми ба соҳил фаромаданы Исо, якбора як шахсе, ки гирифтори рұхы нопок буд, аз қабристон берун баромада, ба тарафи ү давид.

* **4:29** 4:30 Хардал — (горчитса) гиёхе, ки баландиаш аз 120 см. то ба чору ним метр рафта мерасад, донааш бошад, аз ҳамаи донахо ва тұхмхори растанихори дигар хурдтар аст.

³ Ин мард дар қабристон зиндагый мекард ва ҳеч кас үрө бо занцир ҳам баста, никох дошта наметавонист. ⁴ Борхо дасту поясшро бо занцирхоро баста ва завлонахоро шикаста, занцирхоро пора-пора мекард. Касе барои ром карданы вай кувват надошт. ⁵ Ү шаба рүз доимо дар қабристон ва теппаҳо дод зада мегашту худро бо сантхо зада, маңрауҳ мекард.

⁶ Вакте ки ү Исоро аз дур дид, давон-давон ба наздаш омада саңда кард. ⁷⁻⁸ (7-8) Исо ба вай фармон дод: «Эй рұхы нопок, аз ин мард берун шав». Вай бошад, ботамоми овозаш фарәд зада гүфт: «Эй Исо, Писари Худои Таоло, ба ман чй кордор? Аз барои Худо маро азоб надех!»

⁹ Исо аз ү туриди: «Номат чист?» Ү қавоб дод: «Номам Лашкар аст, чунки мо биссәрем». ¹⁰ Вай аз Исо зориу тавалло кард, ки онҳоро аз он маҳалла берун нақунад.

¹¹ Ҳамин вақт як галаи калони хукон дар болои теппав мечарид. ¹² Рұхҳои нопок аз Исо хоших карда гүфтанд: «Моро ба мобайни хукхо фирист ва ичозат дех, ки ба онҳо дохил шавем». ¹³ Исо ба онҳо ичозат дод. Он гоҳ рұхҳои нопок аз он мард берун баромада, дохили хукхо шуданд. Тамоми галаи хукон, ки тақибан ду ҳазор сар буд, аз баландй ҷаста худро ба күл партоғта гарқ шуданд.

¹⁴ Ҳукбонҳо бошанд, ба шахру деҳоти атроф туректа, дар ҳама чо ин ҳодисаро ба мардум нақл карданд. Мардум берун баромаданд, то бубинанд, ки чй ҳодиса рүй додааст. ¹⁵ Пас онҳо дар гирди Исо ҷамъ омада, диданд, ки ҳамон девонае, ки гирифтори лашкари деввх буд, акнун дар тан либос дорада бу ақын солим нишаастааст ва хеле тарсидан. ¹⁶ Шоҳидони ин воқеа, ҳодисаро ба девонаву хукхо рўйдодаро нақл мекардан. ¹⁷ Он гоҳ мардум аз Исо хоших карданд, ки аз сарзаминашон биравад.

¹⁸ Ҳангоме ки Исо ба қаиқ савор мешуд, марде, ки пештар гирифтори деввх буд, аз Вай илтимос кард, ки үрө ҳам бо худ бубарад. ¹⁹ Аммо Исо хошихи үрө рад карда гүфт: «Ба хонаат баргард ва ба хешу таборат нақл кун, ки Худованд дар ҳаққи ту чй кор ва чй ғамхорияи бузурге кард». ²⁰ Ү низ равона шуд ва дар тамоми гүшаву канори Даҳ Шаҳр ба ҳама էълон карда мегуфт, ки Исо барояш чй кори бузурге кардааст ва ҳама аз шунидани ин дар ҳайрат мемонданд.

Духтари Ёир ва шиғо ёфтани зани бемор

²¹ Исо ба қаиқ савор шуда, ба тарафи дигари күл рафт. Вакте ки ба соҳил расид, мардуми зиёде назди ү ҷамъ омаданд. ²² Дар ҳамин вақт марде бо номи Ёир, ки яке аз сардорони ибодатхонаи он шаҳр буд, омада Исоро дидан замон, худро пеши пойҳои ү партоғт. ²³ Ү зориунаш гүфт: «Духтарам

6

Халқы Носира Исоро рад кардан

¹ Исо бо шогирдонаш аз он чо баромада, ба шахри Носира, ки дар он чо ба воя расида буд, баргашт. ² Рұзи истироҳат Ү дар ибодатхона ба таълим додани мардум шурӯй кард. Бисёр касоне, ки Үро мешуниданد, ба ҳайрат афтода, чунин мегуфтанд: «Аз кучо Вай ҳамаи ин чизжоро дорад? Ин чй ҳикмате ба Ү дода шудааст? Чй хел мұғызызаҳои бузург бу дастони Ү ичро шудаанд? ³ Магар Ү ҳамон дурдегар нест, ки модараши Марям, бародаронаш Екүб, Юшо, Яхудо ва Шимъүн ҳастанд ва хоҳаронаш ҳам дар байнини мозиндагы мекунанд?» Пас Үро рад кардан.

⁴ Исо ба онҳо гүфт: «Пайғамбар беіфтихор намешавад, магар ин ки дар диёр, байни хешон ва хонандони худ қадр надорад».

⁵ Бинобар ин Исо дар он шаҳр мұғызызаи бузурге нишон дода натавонист, танҳо ба чанд бемор даст расонда, онҳоро шифо дод. ⁶ Ү аз бейимонии онҳо дар ҳайрат буд.

Исо дувоздаҳ вакилашро меғиристад

Исо ба деҳоти атроф рафта, мардумро таълим медод. ⁷ Вай дувоздаҳ вакилашро ба пешаш даъват кард ва ба онҳо қудрати ба рұхқои нопок амр карданро дода, чүфт-чүфт ба ҳар тараф фиристод. ⁸⁻⁹ (8-9) Ү ба онҳо фармуд: «Бағайр аз асо ҳамроҳи худ чизе нағиред: на хўрок, на боржалта, на ҳамёни пул ва на либоси иловагай. Танҳо пойағзоли оддӣ билпушед. ¹⁰ Ба ҳар чое, ки расидед, то вақти рафтанатон фақат дар як хона бимонед ва онро иваз нақунед. ¹¹ Агар дар он чо шуморо қабул нақунанд ва ба суханони шумо гүш надиҳанд, аз он чо биравед ва chanги он чойро аз пойҳои худ биғашонед, то шаҳодати айбдор будани онҳо гардад».

¹² Пас онҳо рафта, эълон мекарданд, ки ҳама бояд тавба карда ба Худованд рўй оваранд. ¹³ Онҳо девҳои зиёдеро берун карда, бисёр беморонро бо молидани равған шифо баҳшиданд.

Марғи Яхъё Таъмиддиҳанда

¹⁴ Шоҳ Ҳиродус * аз ин корҳо боҳабар шуд, чунки номи Исо дар ҳама чо шўҳрат мейғт. Баъзеҳо дар бораи Иса мегуфтанд, ки ин Яхъё Таъмиддиҳанда зинда шудааст ва барои ҳамин ҳам чунин қудрати мұғызызакорӣ дар ҳаёташ амал мекунад. ¹⁵ Баъзеи дигарон мегуфтанд, ки ин Илёс пайғамбар аст. Қисми дигари одамон мегуфтанд, ки Ү яке аз пайғамбарони давраҳои қадим аст.

¹⁶ Аммо вақте Ҳиродус инро шунид, гүфт: «Ин Яхъё аст, ки ман сарашибро аз танаши чудо карда будам ва ҳоло ү аз нав зинда шудааст».

¹⁷⁻¹⁸ (17-18) Зеро чунин ҳодиса рўй дода буд: Ҳиродус ба занй Ҳиродияро, ки

дар дами марғ аст. Аз Шумо ҳоҳиш мекунам, ки биёд ва дастатонро бар ү бигузоред, то шифо ёбаду зинда монад». ²⁴ Исо бо ү ба роҳ даромад ва аз паси онҳо мардуми бешуморе ҳам равона шуданд, ки аз ҳар тараф Исоро фишор медоданд.

²⁵ Дар он чо як зане буд, ки дувоздаҳ сол боз касалини хунравий дошт. ²⁶ Ҳарчанд вай аз муолиҷаи табибони зиёд дард қашида, тамоми дорояиҷаш сарф карда буд, саломатиаш хуб намешуд. Баръакс, ахволаш торафт бадтар мешуд.

²⁷⁻²⁸ (27-28) Вакте ки ү дар бораи Исо шунид, аз дилаш гузаронд: «Агар ақаллан ба либосаш даст расонам, шифо мейбам». Барои ҳамин он зан аз байни тӯдаи одамон гузашта, аз ақиб ба Исо наздин шуду ба ҷомааш даст расонд. ²⁹ Ҳуди ҳамон лаҳза хунравиаш бозмонд ва ү ҳис кард, ки шифо ёфтааст.

³⁰ Ҳамон лаҳза Исо низ ҳис кард, ки аз ү кувваеर өврүн рафт ва ба мардуми гирду атрофаши нигоҳ карда пурсид: «Кй ба ҷомаам даст расонд?»

³¹ Шогирдонаш ба ү гүфтанд: «Мебинед, ки ба Шумо аз ҳар тараф фишор меоранд ва боз мепурсед, ки ба Шумо кй даст расонд?»

³² Вале Исо ба атрофиен нигоҳ мекард, то касеро, ки ба ҷомааш даст расонда буд, пайдо қунад. ³³ Зане, ки аз шифоёбиаш огоҳ буд, ҷуръат карда, тарсону ларzon ба Исо наздин омад ва ҳудро пеши пойҳои Ү партофта, ҳақиқати ҳолро нақл кард. ³⁴ Исо ба ү гүфт: «Эй зан, туро имонат шифо дод! Рав ва дар амон бошу саломат гард!»

³⁵ Ҳанӯз ки ү гап мезад, чанд нафар аз хонаи Ёир ҳабар оварда, гүфтанд: «Духтаратон гузашт. Ба заҳмат додани устод дигар ҳочате нест».

³⁶ Исо инро шунида, ба сардори ибодатхона гүфт: «Натар! Фақат имон дошта бош».

³⁷ Инро гүфт ва бағайр аз Петрус, Екүб ва бародари ү Юханно ба дигарон ичозат надод, ки ҳамроҳаш бираванд.

³⁸ Вакте ба хонаи Ёир расиданд, диданд, ки одамони зиёде бо шўруғ ғавғо гирияву нола мекарданд. ³⁹ Исо ба хона даромада ба онҳо гүфт: «Чаро шўруғ ғавғо бардошта, гирия мекунед? Духтар намурдааст, фақат ҳобидааст».

⁴⁰ Бо шунидан ин суханон мардум ба ҳолаш хандиданд. Вале Исо ҳамаро берун карда, бо падару модари дуҳтар ва ҳамроҳонаш ба хонае, ки дуҳтар ҳобида буд, даромад. ⁴¹ Исо дасти беморро гирифта гүфт: «Талита куми!», ки маънояш «Эй дуҳтар, бархез!» аст. ⁴² Он дуҳтар, ки дувоздаҳсола буд, зуд бархест ва ба роҳ гаштан даромад. Онҳо аз дидани ин дар ҳайрат монданд. ⁴³ Исо онҳоро чиддӣ таъкид карда гүфт, ки ин воқеаро ба касе нагӯйнд ва ҳоҳиш кард, ки ба дуҳтар хўрок бидиҳанд.

* ^{6:14} 6:14 Шоҳ Ҳиродус — дар ин чо Ҳиродус Антипас мебошад, ки ҳокими сарзамини Ҷалил буд.

зани бародараш Филиппус буд, гирифт. Барои ҳамин Яхё ба Ҳиродус мегуфт: «Хонадоршавии шумо бо Ҳиродия, ки зани бародаратон аст, раво нест». Аз ин рӯ, Ҳиродус як даста одамонро барои дастгир кардани Яхё фиристод. Онҳо ўро дастгир карда, баста ба ҳабс андохтанд.

¹⁹ Дар дили Ҳиродия зидди Яхё кина пайдо шуд ва ў хост, ки Яхёро бикушад, лекин ин корро карда наметавонист, ²⁰ чунки Ҳиродус аз Яхё метарсид. Вай медонист, ки Яхё марди худотарс ва муқаддас аст, барои ҳамин ҳам ўро эҳтиёт мекард. Гарчанде суханони Яхё ўро нороҳат мекарданд, ба ҳар ҳол онҳоро гуш кардан барояш маъқул буд.

²¹ Рӯзе барои Ҳиродия фурсати муносибе фаро расид: Ҳиродус дар рӯзи таваллуди худ зиёфате ороста, ҳамаи мансабдорон, сарлашкарон ва мардуми баобруи сарзамини Ҷалилро давват намуд. ²² Вақте ки дуҳтари Ҳиродия ба базм омада рақсид, ў Ҳиродус ва меҳмононашро мағтун кард. Аз ин рӯ, Ҳиродус ба вай гуфт: «Ҳар чӣ аз ман талаб кунӣ, бароят медихам». ²³ Подшоҳ, Ҳиродус қасам ҳӯрда гуфт: «Ҳар чӣ ки пурсӣ медихам, то ҳатто нисфи мамлакатамро».

²⁴ Дуҳтар рафта аз модараш маслиҳат пурсид, ки чӣ талаб кунад. Ҳиродия ҷавоб дод: «Сари Яхёи Таъмиддиҳандаро талаб кун».

²⁵ Дуҳтар базудӣ назди шоҳ омада гуфт: «Мехоҳам, ки худи ҳозир сари Яхёи Таъмиддиҳандаро дар рӯи табақе ба ман ҳадя кунед».

²⁶ Шоҳ хеле ғамгин шуд, вале аз барои қасами ҳӯрдааш ва меҳмононаш ҳоҳиши дуҳтарро рад кардан наҳост. ²⁷ Бинобар ин шоҳ даррав ба ҷаллод фармуд, ки сари Яхёро барояш гирифта биёрад. Ҷаллод ба ҳабсона рафта, сари Яхёро аз танаш чудо карду ²⁸ рӯи табақ гузошта ба дуҳтар оварда дод. Дуҳтар бошад, онро ба модараш дод.

²⁹ Ҳангоме ки шогирдони Яхё аз ин хабар ёфтанд, омада, ҷассади ўро гирифтанду бурда гӯрondанд.

Бо панҷ нону ду моҳӣ сер кардани зиёда аз панҷ ҳазор кас

³⁰ Вакилон ба назди Исо баргашта кори кардашон ва ба мардум чизи таълим додаашонро нақл карданд.

³¹ Азбаски рафтуомади мардум чунон зиёд буд, ки Исо ва вакilonаш ҳатто фурсати ҳӯрек ҳӯрдан надоштанд, Исо ба онҳо гуфт: «Танҳо ҳудатон биёед, ки ҷои хилвате биравем ва каме истироҳат кунед». ³² Пас, ба қаиқ савор шуда, ҳудашон танҳо ба ҷои хилвате рафтанд.

³³ Бисёр одамон рафтани онҳоро диданд ва онҳоро шинохта, аз ҳар қишлоқ пийёда аз пасашон шитофтанду пеш аз онҳо ба он маҳал омада расиданд. ³⁴ Вақте ки Исо ба

соҳил фаромад, мардуми зиёдеро дида, ба ҳолашон раҳмаш омад, зеро ки онҳо монанди гӯсфандони бе чӯпон буданд ва ба онҳо таълим додани чизҳои зиёдеро сар кард.

³⁵ Бегоҳӣ шогирдон назди Исо омада гуфтанд: «Ин як ҷои беодам аст, вакт ҳам дер шуд». ³⁶ Мардумро фиристед, ки ба дехоту қишлоқҳои атроф рафта, барои худ ҳӯрдание ҳаранд». ³⁷ Вале Исо гуфт: «Шумо ба онҳо ҳӯрек дихед». Шогирдон пурсиданд: «Ба фикри шумо, мо бояд рафта ба дусад динор[†] нон ҳарид, ба онҳо дихем?» ³⁸ Исо гуфт: «Рафта бинед, ки шумо чӣ қадар нон доред». Онҳо фаҳмида омада ба ў гуфтанд: «Ҳамагӣ панҷ нону ду моҳӣ ҳаст».

³⁹ Он гоҳ Исо фармуд, ки шогирдонаш мардумро гурӯҳ-гурӯҳ рӯи сабза шинонанд. ⁴⁰ Одамон бо гурӯҳҳо панҷоҳ ва саднафарӣ нишастанд. ⁴¹ Исо он панҷ нон ва ду моҳиро ба дасташ гирифта, ба осмон нигаристу аз Ҳудо баракат талабид ва нонҳоро пора карда, ба моҳӣ шогирдонаш дод, онҳо бошанд, ба мардум тақсим карданд. ⁴² Ҳама то сер шудан ҳӯрданду ⁴³ шогирдон аз нонпора ва моҳиҳои боқимонда боз дувоздаҳ сабадро пур карданд. ⁴⁴ Шумораи мардоне, ки нон ҳӯрданд, панҷ ҳазор нафар буд.

Дар рӯи об роҳ рафтани Исо

⁴⁵ Баъд аз он Исо зуд ба шогирдонаш фармуд, ки ба қаиқ савор шуда, пешопеш ба сӯи Байт-Сайдо раҳсипор шаванд, то ҳудаш мардумро ҷавоб дихад. ⁴⁶ Пас аз ҷавоб додани мардум Исо барои дуо кардан ба кӯҳ барамад.

⁴⁷ Шомгоҳон қаиқ ба миёни кӯл расид, Исо бошад, дар соҳил танҳо монда буд. ⁴⁸ Вақте Исо дид, ки шогирдонаш бо азоб зидди боди муҳолиф шино мекунанд, субҳидам рӯ-рӯи об қадамзанон ба тарафи онҳо равона шуд. Вай аз назди онҳо гузашта рафтани буд, ⁴⁹ вале шогирдон дар рӯи об роҳ рафтани ўро дида, фикр карданд, ки ин арвоҳ аст ва аз тарс фарёд заданд.

⁵⁰ Азбаски ҳама ўро дида тарсиданд, Исо фавран ба онҳо гуфт: «Натарсед! Ин Манам. Ором шавед». ⁵¹ Баъд ба қаиқ савор шуд ва ҳамон замон бод аз вазидан монд. Шогирдон бениҳоят ҳайрон монданд, ⁵² чунки аз сабаби яқравиашон ҳанӯз ҳодисаи зиёд шудани нонро нафаҳмиданд.

Шифоёфтани беморон

⁵³ Онҳо ба соҳили дигар расида, дар сарзамини Чинесор қарор гирифтанд.

⁵⁴ Ҳамин ки онҳо аз қаиқ фаромаданд одамон Исоро шинохтанд. ⁵⁵ Онҳо зуд ба тамоми гирду атроф рафта, беморонро, ҳатто бо ҷойтаҳашон бардошта, ба ҳар ҷое, ки мешуниданд Исо буд, меоварданд. ⁵⁶ Ба ҳар ҷое, ки Исо мерафт, чи дар дехоту чи дар шаҳрҳо, одамон беморонро сари роҳи ў гузошта, илтимос мекарданд, ки

[†] 6:37 6:37 Динор – дар ин чо тангаи румӣ мебошад, ки арзишаш ба маоши якӯзai коргар баробар буд.

ақаллан ба лаби доманаш даст расонанд вә ҳар касе ки даст мерасонд, шифо мейфіт.

7

Поку нопок

¹ Рұзе чанд нафар аз фарисиён ва шариатдонон аз Ерусалим ба назди Исо омаданд. Онхो гирди Ү чамъ омада² диданд, ки батыл шогирдонаш бо дасти «бетахорат», яне ношуста хүрек мөхүранд.

³ Ҳол он ки яхудиён, маусусан фирқаи фарисиён, то даме ки дастхажонро мұвоғиқи урғы одағын ачдодон нашүянд, ҳаргиз хүрек намехүрданд. ⁴ Инчунин ҳеч чизро аз бозор то нашүянд намехүрданд. Боз бисёр урғы одағын дигарро риоғ мекарданд, монанди шустаннан піёлла ва дегу табақхой бириңкій.

⁵ Фарисиён ва шариатдонон аз Исо пурсиданд: «Барои чи шогирдони Шумо урғы одағын ачдодони моро риоғ накарда, бо дастхой бетахорат хүрек мөхүранд?»

⁶ Исо дар қавоби онхо гүфт: «Ҳақ буд Ишағе пайғамбар, қақте оид ба шумо, дурұяқо пешгүй карда гүфта буд:

«Худо мегүяд:

«Ин одамон бо суханонашон Маро таъриф мекунанд,

вале дилашон аз Ман дур аст.

⁷ Онхо Маро бефоида парадиши мекунанд,

чунки қонуну қоидай инсониро „қонуни Худо“ гүфта таълим медиҳанд!»⁵

⁸ Шумо фармудаҳои Худоро як тараф гузошта, ба урғы одағын инсони пайрави мекунед. ⁹ Шумо барои нигоҳ доштани урғы одағын худ шуда мохирона фармудаҳои Худоро беэтибօр мемонед.

¹⁰ Масалан, Худо ба воситай Мұсін фармудааст: „Падару модари худро эхтиром күнед“ ва „ҳар кій дар ҳаққи падар ё модараш сұхани қабеҳ гүяд, қазояш марғ аст“. ¹¹ Шумо башед, таълим медиҳед, ки агар касе ба падару модараш бо чизе ёрій расонда тавонад, вале ёрій нарасонда гүяд, ки ман инро ба Худо мебахшам, ¹² шумо дигар намегузоред, ки вай ба падару модараш яғон күмаке кунад. ¹³ Ҳамин тавр шумо суханони Худоро бо урғы одағын худ бархам дода, насл ба насл инро ёд медиҳед ва бисёр корхой мисли ин мекунед».

¹⁴ Исо мардумро боз наздаш дағыват намуда гүфт: «Ҳамаатон Маро гүш карда, биғаҳмед.

¹⁵⁻¹⁶ (15-16) Ҳар чизе ки аз берун ба даруни одам медарояд, вайро ҳаром карда наметавонад, аммо он чизе, ки аз даруни одам берун мебарояд, вайро ҳаром мекунад».

¹⁷ Вақте ки Исо аз назди мардум рафта, ба хона даромад, шогирдонаш аз Ү маънои ин масалро пурсиданд. ¹⁸ Вай ба онхо гүфт: «Наход шумо ҳам инро нафаҳмида

бошед? Магар намедонед, ки он чи ба даруни одам аз берун медарояд, үро ҳаром карда наметавонад? ¹⁹ Чунки хүрек ба дили шумо дохил намешавад, балки аз мөъдан шумо гузашта, берун мебарояд» (бо ин суханон Исо зылқан кард, ки ҳар гуна хүрек ҳалол аст).

²⁰ Баъд илова кард: «Он чизе, ки аз даруни худи инсон мебарояд, үро ҳаром мекунад. 21-22 (21-22) Чунки маҳз аз дохил, аз дили инсон ниятхой бад берун меоянд, ба монанди алоқаи беникох, дуздиву одамкуші ва баҳилій, фиребу найранг, бадкорибу бадаҳлоғі, ҳасаду тұхматқуні, магрурій ва бефаросаті. ²³ Ҳамаи ин бадиҳо аз даруни инсон берун баромада, үро ҳаром мекунанд».

Имони як зан

²⁴ Аз он чо Исо ба шаҳри Сур рафт. Ү ба хонае даромад ва нахост, ки касе омаданашро ғаҳмад. Вале ин кор ба Ү мұяссар нашуд.

²⁵ Зане, ки дұхтари құрдсолаш гирифтори рұғи нопок буд, аз омаданы Исо зуд бохабар шуда, ба назди Ү омада ва ба пеши пойхояш афтод. ²⁶ Вай занни юнонӣ, зодай Финикия Сурия буд. Ү илтимос кард, ки Исо девро аз дұхтараш берун кунад.

²⁷ Исо ба ү гүфт: «Бигзор аввали фарзандон сер шаванд, чунки нони фарзандонро гирифта ба сағон додан нодуруст аст».

²⁸ Вале зан қавоб дод: «Дуруст аст, хочаам, вале сағон ҳам нонпораҳои аз дастархони күдакон афтодаро чида мөхүранд».

²⁹ Он гоҳ Исо ба зан гүфт: «Барои чунин қавобат метавони ба хонаат барғардай, ки дев аз дұхтарат дур шудааст».

³⁰ Зан ба хонааш омада дид, ки дев аз дұхтараш берун шуда, вай ором хобидааст.

Шифо ёфтани марди кар

³¹ Сипас, Исо аз Сур баромада, бо рохи Сидун ба тарафи құлы Җалил ба ноҳияи Даҳ Шаҳр равона шуд. ³² Дар он чо ба наздаш мардеро оварданд, ки кар буду забонаш мегирифт. Онхо илтимос кардан, ки Исо бар ү даст гузошта, шифояш діхад.

³³ Исо үрө аз байни мардум ба як тараф бурда, ангуштонашро ба гүши вай гузошт ва туғ карда, ангуштонашро ба забони мард ресонд. ³⁴ Баъд аз осмон нигариста оҳе қашиду гүфт: «Иғатат!», ки маънояш «Күшода шав!» мебашад. ³⁵ Он мард зуд шифо ёфта, гүшхояш күшода шуданд, забонаш озод гашт ва ү бурро гап зада метавонистагый шуд.

³⁶ Исо ба онхо гүфт, ки ба касе чизе нагүянд, вале ҳар қадар бештар онхоро таъкид мекард, онхо ҳамон қадар зиёдтар овозаҳо пашн мекардан. ³⁷ Мардум қоил шуда, ба яқидигар мегуфтанд: «Ҳар көре, ки мекунад, хуб аст. Ү hattа кархоро шунаво мекунадау забони гүнгхоро мекүшояд».

* 7:15-16 7:15-16 Дар баъзе нусхаҳо қадими навиштачот дохил шудааст: «Пас ҳар кій Маро мешунавад, бигзор гүш кунад».

8

Сер карданы тақрибан чор ҳазор кас

1 Дар яке аз ҳамин рўэҳо боз тўда-тўдаи одамон ба назди Исо чамъ омаданд ва чизи хўрдание надоштанд. Исо шогирдонашро ба наздаш даъват карда гуфт: ² «Ба ин одамон раҳмам меояд, онҳо се рўз боз бо Ман ҳастанд ва ҳеч хўрдание надоранд. ³ Агар онҳоро гурусна ба хонаҳояшон фиристам, дар роҳ аз ҳол мераванд ва баъзеи онҳо аз роҳи дур омадаанд».

4 Шогирдонаш гуфтанд: «Магар касе метавонад дар ин биёбон ин қадар одамро аз нон сер кунад?»

5 Исо пурсид: «Шумо чанд нон доред?» Гуфтанд: «Ҳафтто».

6 Ў ба мардум фармуд, ки ба рўи замин шинанд. Баъд он ҳафт нонро гирифта, ба Худо шукр гуфт ва онро пора карда, ба шогирдонаш дод, ки тақсим кунанд ва онҳо нонро ба мардум тақсим кардан. ⁷ Онҳо инчунин чанд моҳии майдҳам доштанд. Исо Худоро барои онҳо шукр гуфта, фармуд, ки он моҳиҳо низ байни мардум тақсим шаванд. ⁸ Мардум хўрда сер шуданд ва аз хўроки бокимонда ҳафт сабади калонро пур кардан. ⁹ Дар он ҷо қарип чор ҳазор нафар буданд ва Исо онҳоро ҷавоб дод.

10 Баъд якбора ў бо шогирдонаш ба қаиқ савор шуда, ба ноҳияи Далмонуто раҳсипор гашт.

Фарисиён нишона талаб мекунанд

11 Сипас чанд нафаре аз фарисиён назди Исо омада, бо ў баҳсу мунозираро сар карданд ва ўро озмудани шуда, талаб намуданд, ки ба онҳо ягон нишонае аз ҷониби Худо дихад.

12 Исо аз дилаш оҳи вазнине кашида гуфт: «Барои чӣ ин насл нишонае талаб мекунад? Барои чӣ ин насл нишонае талаб мегӯям, ба ин насл ягон нишона дода намешавад».

13 Пас онҳоро монда, ба қаиқ савор шуду ба тарафи дигари кўл рафт.

Ҳамитрушиши фарисиён ва Ҳиродус

14 Шогирдони Исо фаромӯш карданд, ки ба қаиқ бо худ нон бигиранд ва ҳоло фақат як нон доштанд. ¹⁵ Исо ба онҳо гуфт: «Ҳушёр бошед! Худро аз ҳамитрушиши шоҳ Ҳиродусу фарисиён эҳтиёт қунед».

16 Шогирдон бо яқидгар муҳокима карда мегуфтанд: «Ў аз сабаби нон надоштаним инро гуфт». ¹⁷ Вале Исо аз суханони онҳо дарак дошта гуфт: «Чаро муҳокима мекунед, ки нон надоред? Магар то ҳол дарк намекунед ва нафаҳимид? Ё гарданаш шудаед? ¹⁸ Шумо, ки ҷашмдор, чаро намебинед? Гӯш дореду чаро намешувавед? Оё фаромӯш кардед? ¹⁹ Ҳангоми панҷ ҳазор мардро бо панҷ нон сер карданам чанд сабадро аз нонпораҳо пур кардед?» Ҷавоб доданд: «Дувоздаҳ сабад».

20 Гуфт: «Вақте ки бо ҳафт нон чор ҳазор нафарро сер кардам, чанд сабадро аз нонпораҳо пур кардед?» Гуфтанд: «Ҳафт сабад!» ²¹ Ба онҳо гуфт: «Оё то ҳол намефаҳмед?»

Шифо ёфтани кўр

22 Вақте ки онҳо ба Байт-Сайдо расиданд, чанд нафаре марди кўреро ба назди Исо оварда, хоҳиш карданд, ки ба вай даст расонда шифо дихад. ²³ Иса дасти он мардро гирифта аз деҳа берун бурд. Баъд оби даҳонашро ба ҷашмони мард молида, дастонашро бар ўгузошту пурсид: «Яғон чиз мебинй?»

24 Мард боло нигариста гуфт: «Мардумро мисли дараҳтоне мебинам, ки роҳ мераванд». ²⁵ Исо бори дигар дастонашро ба ҷашмони он мард гузошт. Ин дафта мард бо диққат нигоҳ кард ва ҷашмонаш шифо ёфтанду ўҳама чизро хуб дид. ²⁶ Исо ўро ба хонааш фиристода таъкид кард, ки ба деҳа барнагардад.

Фикри Петрус дар бораи Исо

27 Исо бо шогирдонаш ба деҳаҳои атрофи шаҳраки Қайсарияи Филиппус сафарашро давом дод. Дар роҳ аз шогирдонаш пурсид: «Одамон дар бораи кӣ будани Ман чӣ мегӯянд?»

28 Онҳо ҷавоб доданд: «Баъзехо мегӯянд, ки Шумо Яхъи Таъмиддиҳанда ҳастед, дигарон, ки Илёс пайғамбаред, қисми дигари одамон мегӯянд, ки Шумо яке аз пайғамбарони гузашта ҳастед».

29 Он гоҳ Исо пурсид: «Шумо чӣ? Шумо Маро кӣ мешуморед?» Петрус гуфт: «Ту Масех, яъне Таъиншудаи Худо ҳастӣ». ³⁰ Исо онҳоро таъкид кард, ки дар ин бора ба касе чизе нагӯянд.

Пешгӯйи Исо дар бораи марғи худ

31 Баъд Исо ба шогирдонаш таълим додани онро сар кард, ки Фарзанди Инсон бояд ранчу азоби зиёде кашад ва пирони қавм, сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон аз Вай рӯ мегардонанд ва ў кушта мешавад, вале баъд аз се рӯз аз нав зинда мегардад.

32 Исо ин суханонро кушуду равшан гуфт, вале Петрус ўро ба як сӯ кашида, ба сарзаниш кардан даромад. ³³ Лекин Исо рӯйшро гардонда ба шогирдонаш нигоҳ карду Петрусро сарзаниш намуда гуфт: «Дур шав аз Ман, шайтон! Ту фикри Худоро надорӣ, балки фикри инсонӣ мекунй!»

34 Баъд Исо шогирдон ва мардумро ба наздаш ҷамъ карда гуфт: «Ҳар касе аз шумо, ки меҳоҳад пайрави Ман бошад, бояд аз манфиатҳои худ даст кашида, салиби азобу марғашро бардошта барад, он гоҳ Маро пайравӣ қунад. ³⁵ Ҳар кас, ки ҳаёташро нигоҳ доштанд меҳоҳад, онро аз даст медиҳад, вале ҳар кас, ки ба хотири Ман ва ин хушхабар аз баҳри ҳаёти худаш мегузарад, онро нигоҳ медорад. ³⁶ Ба одам чӣ фоидае дорад, ки

тамоми дунёро ба даст овараду чонашро аз даст дихад? ³⁷ Одамизод бар ивази қони худ ҳеч товоне дода наметавонад. ³⁸ Касе, ки дар ин рүзгори пур аз гуноху беймөй аз Ман ва суханонам шарм кунад, Фарзанди Инсон низ, ҳангоме ки бо шүхратау ғалоли Падараши, ҳамроҳи фариштаҳои муқаддас меояд, аз ӯ шарм ҳоҳад кард».

9

¹ Исо ба онҳо боз ин тавр гүфт: «Ба ростай ба шумо мегүям, ҷанд нафароне, ки дар ин ҷо ҳастанд, ҳанӯз дар қайди ҳаёт буданашон бо тамоми құдрат омаданы подшохии Худоро мебинанд».

Дигаргүн шудани Исо

² Пас аз шаш рўз Исо танҳо Петрус, Ёкуб ва Юҳанноро ҳамроҳаш гирифта, ба болои кўхи баланд баромад. Дар он ҷо рангу рўи Исо дар пеши назарни шогирданаш дигаргүн шуд. ³ Либоси ӯ дурахшида, аз барф ҳам сафедтар гашт, то ба дараҷае, ки дар рўи замин ҳеч қас аз он сафедтар карда наметавонад. ⁴ Он гоҳ барояшон Илес ва Мўсо намудор шуданд, ки бо Исо сўхбат мекардан.

⁵ Он гоҳ Петрус ба Исо гүфт: «Устод, бароямон хуб аст, ки ин ҷо бошем. Биёд се ҳаймае месозем, яке барои Шумо, дигаре ба Мўсо ва боз ба Илес». ⁶ Петрус намедонист, ки чӣ гўяд, чунки ҳамаи онҳо саҳт тарсида буданд. ⁷ Баъд абре пайдо шуда, онҳоро бо сояш фаро гирифт ва овозе аз он шунида шуд: «Ин Писари азизи Ман аст, суханони ӯро гўш кунед». ⁸ Ногахон онҳо ба атроф назар андохта, гайр аз Исо касеро надиданд.

⁹ Вақте ки аз кўх мефаромаданд, Исо онҳоро таъқид кард, ки то аз нав зинда шудани Фарзанди Инсон аз он чӣ диданд, ба касе чизе нагўянд. ¹⁰ Барои ҳамин онҳо ба касе дар ин бобат даҳон намекушоданд, агарчи дар байни худ маъни ибораи «аз нав зинда шудан»-ро муҳокима мекардан.

¹¹ Шогирдон аз Исо пурсиданд: «Чаро шариатданон мегўянд, ки пеш аз Масех бояд Илес биёяд?»

¹² Исо ҷавоб дод: «Дуруст, аввал Илес омада, ҳама чизро барқарор мекунад. Вале Фарзанди Инсон, чунон ки дар борааш навишта шудааст, азоб қашида, хору зор мегардад. ¹³ Аммо дар бораи Илес мегўям, ки ӯ омада буд ва айнан ҳамон тавре, ки дар бораи ӯ навишта шуда буд, дар ҳаққи ӯ ҳар чӣ ки ҳостанд, карданд».

Аз рўҳи нопок шифо ёфтани писарбача

¹⁴ Вақте ки онҳо ба назди шогирдони дигар омаданд, диданд, ки мардуми зиёде дар гирди онҳо ҷамъ шудаанд ва ҷанд нафар аз шариатданон бо онҳо баҳусун мунозира доранд. ¹⁵ Ҳамин ки мардум Исо диданд, хеле

ҳайрон шуда, давон-давон ба истиқболаш рафтанд.

¹⁶ Исо пурсид: «Дар бораи чӣ бо онҳо баҳс мекунед?» ¹⁷ Марде аз байнин мардум ҷавоб дод: «Устод, писарармо назди Шумо овардам. Ӯ гап зада наметавонад, зеро гирифтори рўҳи нопок аст. ¹⁸ Ҳар гоҳ ки рўҳи нопок писарармо бигирад, ӯро ба замин мезанад ва даҳонаш кафк мекунад, дандонхояш ба яқдигар мечаспанд ва баданаш мисли чўб караҳт мешавад. Аз шогирдони Шумо ҳоҳиш кардам, ки рўҳи нопокро аз ӯ берун кунанд, vale онҳо натавонистанд!».

¹⁹ Исо гүфт: «Эй насли беймөн! То кай ҳамроҳи шумо бошам ва то кай ҳамаи шуморо тоқат кунам? Писарро пеши Ман биёред!»

²⁰ Пас ӯро оварданд ва ҳамин ки рўҳ Исоро дид, писарро саҳт ларзонд. Бача ба рўи замин ғалтида гел мезад ва аз даҳонаш кафк мебаромад. ²¹ Исо аз падарин ӯ пурсид: «Ӯ кай боз ба ин дард гирифтор аст?» Ҷавоб дод: «Аз бачагиаш. ²² Рўҳи нопок борҳо ӯро ба обу оташ андохта, меҳост нобудаш кунад. Ба мо раҳм кунед ва агар илочашро ёбед ба мо мадад кунед!»

²³ Исо ба мард гүфт: «Чӣ? „Агар илочашро ёбам?“ Ба касе, ки имон дорад, ҳама чиз имконпазир аст». ²⁴ Падарин бача дархол нидо кард: «Бале, имон дорам, vale ёрӣ дихед, ки имонам қавитар гардад».

²⁵ Вақте Исо дид, ки мардуми зиёде давон омада ҷамъ мешаванд, бо сарзаниш ба рўҳи нопок амр кард: «Эй рўҳи қариву гунгй! Ба ту мегўям, аз ин бача берун баро ва дигар ба ӯ надаро!» ²⁶ Рўҳи нопок наърае зада, бори дигар бачаро саҳт ларzonда, аз ӯ берун шуд. Ранги бача монанди мурда шуд, барои ҳамин бисёрлиқ «Вай мурдааст» гүфтанд. ²⁷ Вале Исо дасти ӯро гирифта, аз ҷояш ҳезонд ва бача ба пояс истод.

²⁸ Баъдтар, вақте ки Исо ба хона даромад шогирдон дар танҳой аз ӯ пурсиданд: «Чаро мөрӯҳи нопокро берун карда натавонистем?»

²⁹ Исо гүфт: «Ин зот танҳо бо дую* берун карда мешавад!»

Исо бори дигар дар бораи маргаши нақл мекунад

³⁰ Исо ҳамроҳи шогирданаш он чоро монда, аз Чалил гузашта рафт. Вай намехост, ки касе аз ин боҳабар шавад, ³¹ чунки Ӯ шогирданашро таълим дода мегўфт: «Фарзанди Инсон ба дасти одамон супорида мешавад ва онҳо ӯро мекушанд, vale баъд аз се рўз Вай аз нав зинда мешавад!»

³² Вале онҳо маъни суханони ӯро нафаҳымиданду аз пурсидан тарсиданд.

Кӣ аз ҳама бузургтар аст?

³³ Онҳо ба шаҳри Кафарнаум расида, ба хонае даромаданд ва Исо аз шогирданаш пурсид: «Дар роҳ бо яқдигар дар бораи чӣ баҳс

* 9:29 9:29 Дар баъзе нусхаҳо қадими навиштачот «бо дую ва рўза» омадааст.

мекардед?» ³⁴ Онҳо хомүш буданд, зеро дар рох баҳс мекарданد, ки кій аз ҳама бузургтар аст. ³⁵ Пас, Исо нишасту дувоздах шогирдро қамъ карда гүфт: «Ҳар кій дар сафи пеш шудан ҳоҳад, бояд аз ҳама ақиб ва дар хизмати ҳама бошад».

³⁶ Баъд кўдакеро гирифта дар байнин онҳо гузашт. Сипас, ўро ба бағал гирифта, ба шогирданш гүфт: ³⁷ «Ҳар касе ки чунин кўдакро ба хотири Ман қабул мекунад, дар асл Маро қабул мекунад. Ҳар касе, ки Маро қабул мекунад, на Маро, балки фиристандаи Маро қабул мекунад».

Касе, ки бар зидди мо нест, тарафдори мост

³⁸ Сипас Юҳанно ба Исо гүфт: «Устод, мардеро дидем, ки аз номи Шумо девҳоро берун мекард, vale азбаски ў бо мо набуд, кўшиш кардем, ки ўро аз ин кор боздорем».

³⁹ Аммо Исо гүфт: «Ўро аз ин кор бознадоред! Ҳар касе, ки аз номи Ман мўъчиза мекунад, наметавонад баъд аз фурсате дар бораи Ман сухани баде билгўяд. ⁴⁰ Зеро касе ки ба зидди мо нест, тарафдори мост. ⁴¹ Ба рости ба шумо мегўяр, агар касе ба шумо фақат ба хотири он, ки шогирди Масех ҳастед, ақаллан як пиёла об диҳад, ҳаргиз бе мукофот наҳоҳад монд».

Он чизе, ки моро гирифтори гуноҳ мекунад

⁴² «Вале агар шахсе сабабори он гардад, ки яке аз ин пайравони хурди Ман гумроҳ шавад, беҳтар аст, ки ба гарданни он шахс сангни осиёбро баста, ба баҳр партоянд.

⁴³⁻⁴⁴ (43-44) Агар дастат туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро бурида парто, зеро бароят беҳтар аст, ки бе як даст буда, соҳиби ҳаёт шавӣ, аз он ки ду даст дошта бошию ба оташи дўзах афтий.†

⁴⁵⁻⁴⁶ (45-46) Агар поят туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро бурида парто, зеро бароят беҳтар аст, ки бе як по буда, соҳиби ҳаёт шавӣ, аз он ки ду по дошта бошию ба дўзах партофта шавӣ.‡

⁴⁷ Агар ҷашмат туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро канда парто, зеро бароят беҳтар аст, ки як ҷашм дошта бошию ба подшоҳии Худо дарой, аз он ки ду ҷашм дошта бошиву ба дўзах партофта шавӣ, ⁴⁸ „ки дар он чо кирмҳо ҳаргиз намемиранд ва оташ ҳеч гоҳ, хомүш намегардад“.

⁴⁹ Чун ҳар кас бо оташ намакин мешавад. § ⁵⁰ Намак чизи хуб аст, vale агар сифаташро гум кунад, бо чй онро намакин карда метавонед? Пас шумо низ дар худ намак дошта бошед ва бо яқидигар дар салуҳ зиндагӣ кунед».

† 9:43-44 9:43-44 Дар баъзе нусхаҳо қадими навиштачот дохил шудааст: «ки дар он чо кирмҳо ҳаргиз намемиранд ва оташ ҳеч гоҳ хомүш намегардад» (Ниг. ояти 48). ‡ 9:45-46 9:45-46 Дар баъзе нусхаҳо қадими навиштачот дохил шудааст: «ки дар он чо кирмҳо ҳаргиз намемиранд ва оташ ҳеч гоҳ хомүш намегардад» (Ниг. ояти 48). § 9:49 9:49 Дар баъзе нусхаҳо қадими навиштачот дохил шудааст: «ва ҳар курбонӣ бо намак намакин карда мешавад».

10

Таълими Исо дар бораи талоқ

¹ Исо он чоро монда, ба тарафи сарзамини Яҳудия ва қисми шарқии дарёи Урдун рафт. Боз мардуми зиёде дар он чо ҷамъ омаданд ва ў низ аз рӯи одат ба таълими онҳо шурӯй кард.

² Он гоҳ, чанд нафар фарисиён омада, ўро озмудан шуда, савол доданд: «Оё аз рӯи шариат мумкин аст, ки мард аз занаш чудо шавад?»

³ Исо ҳам аз онҳо пурсид: «Мўсо дар ин бора чай фармудаст?» ⁴ Ҷавоб доданд: «Мўсо ичозат додааст, ки мард талоқномае навишта, аз занаш чудо шавад». ⁵ Исо бошад, ба онҳо гүфт: «Мўсо аз сабаби гарданшаки шумо бароятон чунин ичозатро навишта буд. ⁶ Вале аз ибтиди оғариниши ин дунё Худо „онҳоро мард ва зан оғаридаст“.

⁷⁻⁸ (7-8) „Бинобар ин мард аз падару модараш чудо шуда, бо ҳамсарав мепайвандад, то ки на ду нафар, балки як тан шаванд“. Акнун онҳо на ду тан, балки якто ҳастанд. ⁹ Пас, он чиро ки Худо бо ҳам пайвастааст, инсон набояд чудо кунад».

¹⁰ Вақте ки онҳо ба хона баргаштанд, шогирданш дар ин бора аз Исо пурсианд.

¹¹ Исо ба онҳо гүфт: «Ҳар марде, ки аз занаш чудо шуда, зани дигар мегирад, нисбат ба ҳамсари аввалиаш гунаҳкор дар алоқаи беникоҳ ҳисоб мешавад. ¹² Ҳамчунин агар зан аз шавҳарҳо чудо шуда, ба марди дигар ба шавҳар барояд, гунаҳкор дар алоқаи беникоҳ ҳисоб мешавад».

Исо кўдаконро баракат медиҳад

¹³ Рӯзе одамон фарзандонашонро назди Исо оварданд, то ки ў ба онҳо даст гузашта, баракат дихад. Вале шогирдон онҳоро сарзаниш карданд.

¹⁴ Исо рафтори шогирданшро диду ба ғазаб омада гүфт: «Монед, ки кўдакон назди Ман онядн ва пеши роҳи онҳоро нагиред, зеро Худо дар ҳаётин онҳое подшоҳӣ мекунад, ки мисли ин кўдакон ҳастанд. ¹⁵ Ба рости ба шумо мегўяр, ҳар касе, ки подшоҳии Худоро монанди кўдак қабул нақунад, ҳеч гоҳ ба ин подшоҳӣ доҳил намешавад».

¹⁶ Баъд кўдаконро ба оғўш гирифт ва ба болои сарашон даст гузашта, онҳоро баракат дод.

Марди сарватманд

¹⁷ Вақте ки Исо ба роҳ баромад, марде ба наздаш давида омада дар пешаш ба зону афтолд ва пурсид: «Эй устоди нек! Чай кор бояд бикинам, ки ҳаётин абадӣ насибам гардад?»

¹⁸ Исо гүфт: «Чаро Маро нек мегўй? Гайр аз Худо каси нек нест. ¹⁹ Худат фармоши Худоро

медонӣ: одамкушӣ накун, алоқаи беникоҳ, накун, дуздӣ накун, шаходати бардуруғ надеж, касеро фиреб надеж, ва падару модаратро хурмату эҳтиром намо».

²⁰ Мард ҷавоб дод: «Эй устод! Ҳамаи ин фармоишҳоро аз хурдсолиам риоя кардаам».

²¹ Исо ба ў бо нигоҳ гарму пурмехр гуфт: «Ба ту фақат як чиз намерасад: бирав, ҳар чӣ, ки дорӣ, бифурӯш ва пулашро ба бечорагон тақсим бикин, он гоҳ соҳиби ганҷинай осмонӣ мегардӣ. Баъд омада, Маро пайравӣ намо».

²² Вале он мард, ки бойигарии зиёде дошт, аз шунидани чунин суханон рӯҳафтода шуду ғамгин ба ҳонааш баргашт.

²³ Исо ба гирду атроф нигоҳ карда, ба шогирдонаш гуфт: «Ба подшоҳии Худо дохил шудани одамони бой чӣ душвор аст».

²⁴ Шогирдон аз суханони Исо ба ҳайрат афтоданд. Пас Исо такрор карда гуфт: «Эй фарзандонам! Ба подшоҳии Худо дохил шудан чӣ душвор аст. ²⁵ Аз сӯроҳи сӯзан гузаштани шутур осонтар аз он, ки шаҳси сарватманд ба подшоҳии Худо дохил шавад».

²⁶ Шогирдон беш аз пеш дар ҳайрат монда, ба яқдигар мегуфтанд: «Пас кӣ начот ёфта метавонад?» ²⁷ Исо ба шогирдонаш нигоҳ карда гуфт: «Ба инсон ин корро кардан гайриимкон аст, вале на ба Худо; бо Худо аз ӯҳдай ҳар кор баромадан мумкин аст».

²⁸ Он вақт Петрус ба Исо гуфт: «Ана, мо аз баҳри ҳама чиз баромада, Шуморо пайравӣ кардем». ²⁹ Исо ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар қасе ба хотири Ман ва ин ҳуҷабарӣ аз баҳри ҳона, бародарон ё ҳоҳарон, падар ё модар, фарзандон ё заминҳояш гузашта бошад, ³⁰ ҳоло дар вақти ҳозира сад барobar ҷиёдтар ҳонаҳо, бародарону ҳоҳарон, модарону фарзандон, заминҳо ва баробари ҳамаи ин азобҳо низ пайдо мекунад ва дар оянда ҳаётӣ абадӣ низ наисибаш мегардад.

³¹ Лекин бисёрни онҳое, ки ҳоло дар сафи пеш ҳастанд, дар сафи ақиб мешаванд ва онҳое, ки дар сафи ақиб ҳастанд, дар сафи пеш мешаванд».

Исо бори сеюм дар бораи марги худ нақл мекунад

³² Онҳо ба сӯи Ерусалим раҳсипор шуданд. Исо пешопеш мерафт. Шогирдони дарҳайратмонда ва одамон бо тарс аз паси ӯ қадам мезандад. Исо дувоздаҳ шогирдашро ба як тарафе бурда, бори дигар гуфт, ки дар Ерусалим ӯро чӣ сарнавиште интизор аст. ³³ ӯ гуфт: «Мо ба Ерусалим рафта истодаем, ки дар он ҷо Фарзанди Инсон ба дasti сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон фурӯҳта мешавад. Онҳо ӯро ба марг маҳкум мекунанду баъд ба дasti беимонон месупоранд. ³⁴ Беимонон бошанд, ӯро масҳара карда, ба Вай туғ мекунанд ва латуқӯб карда ба қатл мерасонанд, вале ӯ пас аз се рӯз аз нав зинда мешавад».

Ҳоҳии Ҷӯкуб ва Юҳанно

³⁵ Ёкубу Юҳаннои писарони Забдой пеш Исо омада гуфтанд: «Устод, мо меҳоҳем, ки ҳоҳишамонро бароямон иҷро кунед».

³⁶ Исо пурсид: «Чӣ ҳоҳиш доред? Бароятон чӣ кор кунам?» ³⁷ Гуфтанд: «Вақте ки Шумо бо шӯҳрату ҷалол подшоҳӣ мекунед, иҷозат дихед, яке аз дasti рост ва дигаре аз дasti чапатон бишинем».

³⁸ Исо ҷавоб дод: «Шумо намефаҳмад, ки чиро талаб карда истодаед. Магар аз он косае, ки Ман бояд бинӯшам, нӯшида метавонед ва магар бо он азоби марговаре, ки Ман таъмид мегирам, шумо ҳам таъмид гирифта метавонед?»

³⁹ Ҷавоб доданд: «Бале, метавонем». Аммо Исо ба онҳо гуфт: «Хӯш, аз косаи Ман ҳоҳед нӯшид ва бо азобе, ки Ман таъмид мегирам, шумо ҳам таъмид ҳоҳед гирифт. ⁴⁰ Аммо ба интиҳоб кардани қасоне, ки аз дasti чапу рости Ман мешинанд, Ман ҳақ надорам. Ба ин ҷойҳо қасоне мешинанд, ки Худо онҳоро пешвакӣ таъин кардаад».

⁴¹ Даҳ шогирди дигар инро шунида, ба ёкубу Юҳанно саҳт қаҳршон омад. ⁴² Пас, Исо ҳамаи онҳоро гирд оварда гуфт: «Шумо хуб медонед, ки подшоҳон ва бузургони ҳалқҳо ба мардуми ҳудзӯроварӣ мекунанд ва ҳукмашонро ба онҳо мегузаронанд. ⁴³ Лекин дар байнин шумо набояд ин тавр бошад. Баръакс, ҳар қас ки дар байнин шумо бузург будан меҳоҳад, бояд хизматтори шумо бошад ⁴⁴ ва ҳар қасе, ки меҳоҳад дар сафи пеш истад, бояд гуломи ҳама бошад.

⁴⁵ Ҳатто Фарзанди Инсон барои он наомадааст, ки қасе ба ӯ хизмат кунад, балки омад, то ки ба дигарон хизмат кунад ва барои нархи начоти бисёр одамонро супоридан ҷонашро фидо кунад».

Шифо ёфтани нобино

⁴⁶ Баъд онҳо ба Ериҳӯ омада расиданд. Вақте ки Исо бо шогирдонаш ва мардуми зиёде аз ин шаҳр берун мерафтанд, дар канори роҳ Бартимай ном нобиное, ки писари Тимай буд, нишасти садақа мепурсид.

⁴⁷ Чун Бартимай шунид, ки Исои Носирӣ аз он роҳ мегузарад, фарёд зада гуфт: «Эй Исои насли Довуд, ба ман раҳм кунед!» ⁴⁸ Бисёрҳо ӯро сарзаниши карда гуфтанд, ки ҳомӯш шавад. Вале ӯ овоҷашро боз ҳам баландтар карда фарёд мезад: «Эй Насли Довуд, ба ман раҳм кунед!»

⁴⁹ Исо аз роҳаш бозистода гуфт: «Ба вай бигӯед, ки ин ҷо биёяд». Мардум нобиноро ҷеф зада гуфтанд: «Аз ҷоят ҳез, натарс, зоро ӯ туро ба наздаш ҷеф мезанд».

⁵⁰ Бартимай ҷомаашро қашида, аз ҷояш парида хест ва наазди Исо омад. ⁵¹ Исо аз вай пурсид: «Ту чӣ меҳоҳӣ? Бароят чӣ кор кунам?» Нобино гуфт: «Устод, меҳоҳам бино шавам». ⁵² Исо ба ў гуфт: «Бирав, имонат туро

шифо дод». Он мард ҳамон лаҳза бино шуд ва аз паси Исо рафт.

11

Ба Ерусалим омадани Исо

1 Байъд Исо ва шогирдонаш ба наздикии Ерусалим, ба деҳаҳои Байт-Фочӣ ва Байт-Ҳинӣ, ки дар доманаи теппай Зайтун чойгир шудаанд, рафта расиданд. ӯ ду шогирдашро пешопеши худ фиристода, **2** ба онҳо гуфт: «Ба қишлоқи дар пешистода равед. Ҳамин ки ба он ҷо мерасед, ҳаркӯраро баастаеро мебинед, ки ҳанӯз ба он қасе савор нашудааст. Бандашро кушода, онро ба ин ҷо биёред. **3** Агар қасе бипурсад, ки чаро ин корро мекунед, бигӯед, ки вай ба Ҳудованд даркор шуд ва ӯ ба зудӣ онро ба ҷояш бармегаронад».

4 Он ду шогирд рафта, ҳаркӯраро, ки дар канори кӯча, дар назди дарвазае баста шуда буд, ёфтанд. Вақте банди онро мекушоданд **5** баъзе аз одамони он ҷо истода пурсианд: «Чӣ кор карда истодаед? Чаро банди ҳаркӯраро мекушоед?» **6** Шогирдон суханони Исоро тақрор карданд ва одамон ба онҳо иҷозат доданд.

7 Пас онҳо ҳаркӯраро ба назди Исо оварда, ҷомаҳояшонро ба болои ҳаркӯrrа партофтанд ва Исо ба он савор шуд. **8** Бисёр одамон ҷомаҳои худро сари роҳи ӯ пойяндоз мекарданد, дигарон бошанд, наవдаҳои сербари аз саҳро буридашонро пеши роҳи ӯ мегузоштанд.

9 Мардуме, ки аз пешу қафои ӯ мерафтанд, фарёд мезаданд:

«Шаъну шараф ба Ҳудо!

Баракат ёбад қасе, ки аз номи Ҳудованд меояд!

10 Муборак бошад подшоҳии аҷҳоди мо Довуд, ки наздик омада истодааст!

Шаъну шараф ба Ҳудо дар осмон!»

11 Ҳамин тавр, Исо ба Ерусалим омада, ба Ҳонаи Ҳудо рафт ва ҳама чизро аз назар гузаронд. Азбаски бевақт шуда буд, бо дувоздаҳ шогирди худ ба Байт-Ҳинӣ равона шуд.

Исо дарахти анҷирро лаънат мекунад

12 Рӯзи дигар, вақте ки онҳо аз Байт-Ҳинӣ мерафтанд, Исо гурӯсна монд. **13** Каме дурттар дарахти сербари анҷирро дид, ба сӯяш рафт. ӯ меҳост анҷире пайдо қунад, вале ба он наздик омада дид, ки дар шоҳаҳояш гайр аз барғ чизи дигаре набуд, ҷонӯз ҳанӯз вақти анҷир набуд. **14** Сипас, Исо дарахти анҷирро лаънат карда гуфт: «Аз ин пас қасе ҳарғиз аз ту дигар мева нахӯрад». Ва шогирдонаш инро шуниданд.

Исо Ҳонаи Ҳудоро тоза мекунад

15 Ҳангоме ки ба Ерусалим даромаданд, Исо ба Ҳонаи Ҳудо рафт ва онҳоеро, ки

дар он ҷо машгули ҳариду фурӯш буданд, берун ронда, мизҳои пуливазкунандагон ва курсиҳои қабӯтарфурӯшонро чаппа кард. **16** Вай нагузошт, ки қасе чизеро барои савдо аз саҳни Ҳонаи Ҳудо гузаронад.

17 Сипас мардумро таълим дода гуфт: «Оё навишта нашудааст, ки „ҳонаи Ман ҷои дуогӯй барои тамоми ҳаљҳо номида мешавад“? Шумо бошед, онро ба лонаи дуздон табдил додаед».

18 Чун шариатдонон ва сардорони рӯҳонӣ ин суханонро шуниданд, роҳи чӣ тавр ба қатл расондани Исоро ҷустуҷӯ карданд. Онҳо аз Исо тарсиданд, зоро тамоми мардум аз таълимоти ӯ дар ҳайрат монда буданд.

19 Ҳуди ҳамон бегоҳ Исо бо шогирдонаш аз шаҳр берун рафт.

Дарахти ҳушиқидаи анҷир

20 Саҳарии рӯзи дигар онҳо дар роҳ ҳамон дарҳаҳти анҷирро диданд, ки аз решаш ҳушик шудааст. **21** Петру ҳодисаи рӯзи гузаштаро ба ёд оварда гуфт: «Устод, нигоҳ кунед! Дарахти анҷир, ки онро лаънат кардед, ҳушик шудааст!»

22 Исо дар ҷавоб гуфт: «Ба Ҳудо имон дошта бошед. **23** Ба роستӣ ба шумо мегӯям, ки агар қасе ба ин кӯҳ фармон дода гӯяд: „Барҳезу ба баҳр биафт“ ва дар дилаш шӯбҳае надошта бошад, балки бовар қунад, ки он ҷо мегӯяд, ҳамон тавр мешавад, он гоҳ ҳамон чиз барояш рӯй медиҳад. **24** Барои ҳамин ҳам ба шумо мегӯям, ҳар ҷи дар дуо талаҷ мекунед, бовар қунед, ки аллакай онро гирифтаед ва он аз они шумо мешавад. **25-26** (25-26) Вале ҳангоми дуо кардан, агар аз қасе ҳафагие дошта бошед, ўро бубаҳшед, то ки Падари осмонӣ низ ғуноҳҳоятонро ба шумо баҳшида тавонад».*

Саволучавоб дар бораи ҳуқуқи Исо

27 Онҳо боз ба Ерусалим омаданд. Вақте ки Исо дар саҳни Ҳонаи Ҳудо рафту мекард, сардорони рӯҳонӣ, шариатдонон ва пирони қавм назди ӯ омада **28** пурсианд: «Ту бо қадом ҳуқуқиин корҳоро мекунӣ? Ин ҳуқуқро ба Ту кӣ додааст?»

29 Исо дар ҷавоб гуфт: «Ман ба шумо саволе медиҳам. Агар ҷавоб диҳед, Ман ҳам ба шумо мегӯям, ки бо қадом ҳуқуқ ин корҳоро мекунам. **30** Ба Ман бигӯед, ки ҳуқуқи таъмидидҳоро ба Яҳҳе Ҳудо ё инсон дода буд?»

31 Онҳо ба яқдигар гуфтанд: «Агар бигӯем, ки Ҳудо дода буд, ӯ мегӯяд: „Пас чаро ба ў бовар накардед“³² Агар бигӯем: „Инсон“..., онҳо аз мардум метарсиданд, зоро ҳамаи мардум имон доштанд, ки Яҳҳе пайғамбари Ҳудост).

32 Оқибат, онҳо ба Исо «намедонем» гуфта ҷавоб доданд. Исо низ ба онҳо гуфт: «Пас, Ман

* **11:25-26** 11:25-26 Дар баъзе нусхаҳо қадими навиштаҷот дохил шудааст: «Аммо агар шумо дигаронро набаҳшад, Падари осмонӣ низ ғуноҳҳо шуморо намебаҳшад».

хам ба шумо намегүям, ки бо кадом хукуқ ин корхоро мекунам».

12

Масал дар бораи ичоракорони бераҳм

¹ Баъд Исо ба мардум бо масалҳо гап заданро сар кард: «Марде токзоре бунёд карда, атрофи онро девор гирифт. Барои фишурдани ангур ҳавзчае тайёр карда, дидбонгхё соҳт ва токзорро ба дехқонон ичора дода ба сафар баромад.

² Дар мавсими ҳосилғундорӣ соҳиби токзор хизматторашро наzdӣ иҷоракорон фиристод, то ки ҳаққашро аз ҳосили боғ бигираф. ³ Вале онҳо он хизматторо гирифта заданду бо дасти холӣ баргардонданд. ⁴ Соҳиби токзор хизматтори дигареро фиристод, вале онҳо ба сари вай зада, бо ўро беномусона рафтор карданд. ⁵ Баъд боз хизматтори дигареро фиристод, лекин ўро қуштанд. Бисёр хизматторони дигареро ҳам, ки мефиристод, ё мезанданд, ё мекуштанд.

⁶ Ҳамин тавр, дар хонаи соҳиби токзор ба гайр аз писари азизаш қаси дигаре намонд. Оқибат, „писарамро ҳатман иззату эҳтиром мекунанд“ гуфта, писарашро фиристод. ⁷ Вале иҷоракорон ба яқдигар гуфтанд: „Вай меросхӯр аст! Биёд, ўро мекушем ва токзор аз они мо мешавад!“⁸ Сипас, ўро дастигир карда қуштанд ва ҷасадашро берун аз токзор партофтанд.

⁹ Акнун соҳиби токзор чӣ кор мекунад? Мераваду он иҷоракоронро мекушад ва токзорро ба дигарон медиҳад.

¹⁰ Оё шумо дар навиштаҷот наҳондаед: „Он сангери, ки бинокорон нодаркор ҳисоб карда, як сӯ партофтанд,

санги асосии таҳқурсии бино гарди.

11 Ин кори Худованд аст

ба назарамон ациб менамояд“.

¹² Азбаски роҳбарони ҳалқ ғаҳмиданд, ки Исо бо ин масал онҳоро мисол овардааст, хостанд ўро дасттир кунанд, вале аз мардум метарсиданд, бинобар ин ўро ба ҳоли худ гузашта рафтанд.

Савол дар бораи супоридани андозу хироҷ

¹³ Дертар ҷанд нафар аз фарисиён ва ҳиродиён ба наzdӣ Исо фиристода шуданд, то ки ўро бо сухан бӯдом афтонанд. ¹⁴ Онҳо омада гуфтанд: «Устод, мо медонем, ки Шумо ростқавл ҳастед ва ҳушомадгӯи мардум нестед, чунки ба мавҷӯю дараҷаи онҳо эътибор намедиҳед, балки роҳҳои Худоро аз рӯи ҳақиқат таълим медиҳед. Ҳоло бигӯед, оё раво аст, ки мо ба императори Рум андозу хироҷ супорем ё не? ¹⁵ Мо бояд онро супорем ё не?» Исо аз дурӯягии онҳо боҳабар буда ҷунин гуфт: «Чаро меҳоҳед Маро ба дом афтонед? Ба Ман динореро биёред, ки бубинам».

¹⁶ Вақте динорро ба ў доданд, пурсид: «Дар рӯи ин акс ва номи киро мебинед?» Онҳо ҷавоб доданд: «Императорорро».

¹⁷ Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Он чи аз они император аст, ба император бидиҳед ва он чи аз они Ҳудост, ба Ҳудо». Онҳо аз ҷавоби Исо дар ҳайрат монданд.

Савол дар бораи аз нав зиндашавӣ

¹⁸ Баъд базъе аз садуқиён (онҳо аз нав зиндашавиро инкор мекарданд) ба наzdӣ Исо омада пурсиданд: ¹⁹ «Устод, Мӯсо дар шариат ба мо ҷунин навиштааст, ки агар бародари касе фарзанд наёftа бимирад, бигзор вай занӣ ўро ба никоҳи худ дарорад ва фарзандони ба дунё омадаро ҳамчун насли бародари мархумаш бидонад. ²⁰ Инак, ҳафт бародар буданд. Бародари қалонӣ зан гирифт ва бефарзанд мурд. ²¹ Баъд бародари дуюм ҳамсари ўро ба занӣ гирифта, ў ҳам бефарзанд мурд. Бо бародари сеюм ҳам ҳамин тавр рӯй дод. ²² Бо ҳамин сурат ҳамаи ҳафт бародарон бефарзанд вафот карданд. Баъд аз ҳама он зан ҳам аз дунё гузашт. ²³ Пас, рӯзе, ки мурдаҳо аз нав зинда мешаванд, вай занӣ қадоме аз онҳо мешавад? Охир ҳамаи ҳафт бародарон ўро ба занӣ гирифта буданд!»

²⁴ Исо ҷавоб дод: «Хатои шумо дар он аст, ки на мазмуни навиштаҷотро медонеду на кудрати Ҳудоро. ²⁵ Вақте ки мурдаҳо зинда мешаванд, дигар на зан мегиранд ва на шавҳар мекунанд, балки мисли фариштаҳои осмон мегарданд. ²⁶ Вале дар бораи зинда шудани мурдаҳо магар аз китоби Мӯсо дар бораи ҳодиса бо бутта наҳондаед, ки чӣ тавр Ҳудо ба Мӯсо гуфтааст: „Ман Ҳудои Иброҳим, Ҳудои Иҳсоқ ва Ҳудои Ёкӯб ҳастам“. ²⁷ ў на Ҳудои мурдагон, балки Ҳудои зиндагон аст. Шумо ҳатои қалон мекунанд».

Муҳимтарин қонуни Ҳудо

²⁸ Яке аз шариатдонон ба наzdӣ онҳо омада баҳусу мунозирашонро шунид. Вақте ў дид, ки Исо ба онҳо чӣ ҷавоби хубе дод, пурсид: «Аз тамоми фармоишҳои Ҳудо қадомаш аз ҳама муҳимтар аст?»

²⁹ Исо ҷавоб дод: «Аввалин фармоши муҳим ин аст: „Эй қавми Истроил, гӯш кунед! Ҳудованд Ҳудои мо Ҳудованди яққаву ягона аст. ³⁰ Ҳудованд Ҳудои худро бо тамоми дилу ҷонатон, бо тамоми ақлу ҳуштатон ва бо тамоми қуввати худ дӯст бидоред“. ³¹ Дуюмаш ҷунин мебошад: „Ҳар шахсеро, ки наzdики шумост, мисли худ дӯст бидоред“. Ҳеч фармоише аз ҳардӯи ин бузургтаре нест».

³² Шариатдон гуфт: «Устод, ҳақ ба ҷониби Шумост. Шумо бисёр хуб гуфтед, ки фақат як Ҳудо вуҷуд дорад ва гайр аз ў Ҳудои дигаре нест. ³³ Инчунин, Ҳудоро аз таҳти дил, бо тамоми ақлу ҳуш ва қуввати худ бударо ҳам мисли худ дӯст доштан муҳимтар аз қурбон кардани ҷонвар ва дигар намудҳои қурбонӣ мебошад».

34 Исо дид, ки шариатдон оқилона сухан меронад, бинобар ин ба ў гуфт: «Шумо ба подшоҳии Худо наздик ҳастед». Пас аз он дигар ҳеч кас чуръат накард, ки ба Исо саволе диҳад.

Масех аз қадом насл аст?

35 Вақте Исо дар Ҳонаи Худо ба мардум таълим медод, аз онҳо пурсид: «Барои чӣ шариатдонон мегӯянд, ки Масех, яъне Таъиншудаи Худо аз насли Довуд аст? ³⁶ Дар ҳоле ки худи Довуд бо таъсири Рӯҳи Муқаддас чунин гӯфта буд:

„Худованд ба Худованди ман фармуд:

«То вақте ки душманонатро зери поят нагузорам,
аз дasti ростам бишинг!».

37 Худи Довуд Таъиншудаи Худоро „Худованд“ номид, пас чӣ тавр Вай аз насли Довуд шуда метавонад?»

Мардуми зиёде суханони Ӯро бо хушнудӣ тӯш мекарданд.

38 Сипас Исо онҳоро таълим дода гуфт: «Аз шариатдонон эҳтиёт бошед. Ба онҳо маъқул аст, ки либосҳои қимат пӯшида гарданд ва мардум дар бозорҳо ба онҳо салом диханд. ³⁹ Онҳо дӯст медоранд, ки дар ҷойҳои беҳтарини ибодатхонаҳо бишнанд ва дар тӯю зиёфатҳо бологузар бошанд. ⁴⁰ Онҳо намоишкорона дуру дароз дуо меҳонанд, вале дар асл молу мулки бевазанонро ҳӯрда горат мекунанд! Онҳо ҷазои саҳттар мебинанд».

Хайрияи бевазани бечора

41 Баъд Исо рӯ ба рӯи сандуқи хайрия нишаста, ба сандуқ пул андохтани мардумро тамошо мекард. Баязехо, ки бою бадавлат буданд, пули зиёде ҳайр мекарданд.

42 Ҳамин вақт як бевазани бечора ҳам омада, ду тангаи ҳурди мисинро, ки арзиши кам дошт, ба сандуқ андохт. ⁴³ Исо шогирдонашро ба наздаш даъват карда гуфт: «Ба рости ба шумо мегӯям, ки ин бевазани бечора аз ҳамаи дигарон дидо зиёдтар ҳайрот кард. ⁴⁴ Чунки онҳо аз зиёдатии бойгариашон хайрия карданд, вай бошад, ҳамаи он ҷизеро, ки дошт, тамоми ризқу рӯзиашро хайрия кард».

13

Вайроншавии Ҳонаи Худо

1 Вақте Исо аз Ҳонаи Худо мебаромад, яке аз шогирдонаш гуфт: «Устод, бинед, ин биноҳои Ҳонаи Худо чӣ қадар боҳашамат ҳастанд! Чӣ сангҳои бузурге доранд!»

2 Исо ҷавоб дод: «Шумо ҳоло ин биноҳои бузурго мебинед? Санг бар болои сангаш намонда, ҳамааш ба замин яксон мешавад».

АЗОБУ ШИШАНЧАҲО

3 Вақте Исо дар болои теппай Зайтун, рӯ ба рӯи Ҳонаи Худо менишаст, Петрус, Ёкуб, Юҳанно ва Андриёс дар танҳои аз Ӯ пурсианд:

4 «Ба мо бигӯед, ки ҳамаи ин воқеаҳо кай рӯй медиҳанд ва иҷро шудани ҳамаи инро аз қадом нишона мефаҳмем?»

5 Исо ҷавоб дод: «Эҳтиёт шавед, ки мабодо касе шуморо гумроҳ нақунад. ⁶ Зоро бисёр қасоне пайдо мешаванд, ки гӯё аз номи Ман омада бошанду „Ман ҳамонам“ мегӯянд ва бисёр одамонро гумроҳ мекунанд. ⁷ Вақте ки садоҳо ва овозоҳои ҷанғҳоро мешунавед, ба воҳима наафед. Чунин ҳодисаҳо бояд рӯй диҳанд, вале ин маъни фаро расидани охирзамонро надорад. ⁸ Як ҳалқ бо ҳалқи дигар ҷанг мекунад ва як давлат ба давлати дигар ҳуҷум мекунад. Дар бисёр ҷойҳо заминҷунӯй рӯй дода, қаҳтию гурусангӣ меояд. Ҳамаи ин монанди саршавии дарди зоидан аст.

9 Ҳудатонро эҳтиёт қунед, зоро шуморо ба назди қозӣ бурда, дар ибодатхонаҳо қамчинкорӣ мекунанд ва ба сабаби Маро пайравӣ карданатон шумо дар назди ҳокимону подшоҳон истода шаҳодат ҳоҳед дод. ¹⁰ Пеш аз ҳамаи хушхабар бояд ба тамоми ҳалқиятҳо зълон карда шавад.

11 Вақте шуморо дастгир карда ба ҷавобгарӣ мекашанд, ташвиш накашед, ки чӣ бояд бигӯед. Ҳар чӣ ҳамон лаҳза ба дилатон андохта мешавад, бигӯед, ҷунки он вақт на шумо, балки Рӯҳи Муқаддас ба воситай шумо сухан меронад.

12 Барорад бародари ҳудро ба қатл мефиристад ва инчунин падар фарзандони ҳудро. Фарзандон ба падару модари ҳуд муқобил мебароянд ва онҳоро ба дasti марғ месупоранд. ¹³ Ба сабаби Маро пайравӣ карданатон ҳама шуморо бад мебинанд. Вале қасе, ки то ба охир истодагарӣ намояд, начот ҳоҳад ёфт.

ҒАМУ АНДЎҲИ БУЗУРГ

14 Аммо вақте ки ҳаробазори нафратаңгезеро дар ҷое мебинед, ки он набояд бошад (бигзор ҳонанда бифаҳмад, ки ин чӣ маъно дорад), он гоҳ онҳое, ки дар Яхудия ҳастанд, бояд ба қӯҳистон гурезанд. ¹⁵ Агар қасе дар болои бом бошад, барои гирифтани чизе поён нафоряд ва ба ҳона надарояд. ¹⁶ Агар қасе дар саҳро бошад, барои гирифтани ҷома ҳам барнагарад. ¹⁷ Вой бар ҳоли заноне, ки он рӯзҳо ҳомиладор ҳоҳанд буд ва модароне, ки ӯдаки ширхор ҳоҳанд дошт!

18 Пас дуо қунед, ки ин ҳодиса ба зимиستон рост наояд. ¹⁹ Зоро дар он айём ҷунон мусибате рӯй медиҳад, ки аз замони дунёро оғаридани Ҳудо то ба ҳол ҷунин нашуда буд ва дигар ҳарғиз наҳоҳад шуд. ²⁰ Агар Ҳудованд он рӯзҳои мусибатро қӯтоҳ намекард, дар рӯи замин ягон инсон зинда намемонд. Вале ба хотирни интихобкардагонаш Ҳудованд он рӯзҳоро қӯтоҳ кардааст.

21 Агар ҳамон вақт қасе ба шумо гӯяд, ки „Ана, Таъиншудаи Ҳудо дар ин ҷост“ ва ё

„Нигоҳ кунед, ӯ дар он чост“, ба суханонаш бовар накунед. ²² Зоро одамоне пайдо мешаванд, ки худро бардуруй Таяиншудаи Худо ва пайғамбар меноманд ва чунин мӯъчизаҳову аҷойбот нишон медиҳанд, то ки агар шавад интихобшудагони Худоро гумроҳ кунанд. ²³ Инак, боҳабар бошед. Ана Ман ҳамаашро ба шумо пешакӣ гуфтам.

Омадани Фарзанди Инсон

²⁴ Дар ҳамон рӯзҳо, баъд аз он мусибатҳо, оғтоб тира мегардад ва моҳ дигар равшани намедиҳад, 25 ситораҳо аз осмон поён меафтанд ва ҳама чиз дар осмон ба ҷунбиш меояд. ²⁶ Он вақт мардум Фарзанди Инсанро мебинанд, ки болои абрӯҳо бо қудрату ҷалоли бузург меояд. ²⁷ Ӯ фариштаҳояшро мефиристад, то интихобкардагонашро аз ҷор тарафи дунё ва аз тамоми гӯшаву қанори замину осмон гирд оваранд.

Масал дар бораи дарахти анҷир

28 Аз дарахти анҷир ибрат гиряд. Ҳамин ки шоҳаҳояш мӯгча карда барг бароварданро сар қунанд, шумо аниқ медонед, ки ба қарibi тобистон меояд. ²⁹ Ҳамин тавр, вақте мебинед, ки ин ҳодисаҳо ба амал меоянд, донед, ки вақт наздиқ, дар дами остона аст. ³⁰ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳанӯз одамони ин насл аз олам нагузашта, ҳамаи ин ҳодисаҳо ба амал меоянд. ³¹ Замину осмон нест мешаванд, аммо гуфтаҳои Ман то абад мемонанд.

Маълум набудани рӯзу соати омадани Фарзанди Инсон

³² Лекин кай фаро расидани он рӯз ё он соатро гайр аз Падар касе намедонад: на фариштаҳои осмон на Писар.

³³ Пас, ҳушӯру боҳабар бошед, зоро намедонед, ки он вақт кай фаро мерасад. ³⁴ Ин монанди он аст, ки марде ба сафар рафта, барои ҳар як хизматтори худ вазифаи маҳсусе медиҳад ва ба дарвазабон мефармояд, ки пособонӣ қунад.

³⁵ Пас шумо низ ҳушӯр бошед, чун намедонед, ки соҳиби ҳона кай бармегардад, бегоҳӣ ё нимаи шаб, вақти ҷегзании хурӯс ё бомдодон. ³⁶ Мабодо ӯ ногаҳон баргашта шуморо дар хоб наёбад. ³⁷ Он чӣ ба шумо мегӯям ба ҳама даҳл дорад: ҳушӯр бошед!

14

Нақшии қутиштани Исо

¹ То иди Балогардон ва иди Фатир ду рӯз монда буд. Сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон роҳи бо ҳила дастгири карда, ба қатл расондани Исоро ҷустуҷӯ мекарданд. ² Онҳо мегуфтанд: «Дар рӯзҳои ид ин корро кардан мумкин нест. Шояд одамон шӯриш мебардоранд».

Аз рӯи ҳурмат реҳтани атри қиматбаҳо

³ Исо дар Байт-Ҳинӣ, дар ҳонаи Шимъӯн ном махав меҳмон шуда буд. Дар вақти таомхӯрӣ зане омад ва як қӯзачаи сангини гаронбаҳоро пур аз атри қиматбаҳо оварда, онро шикасту ба сари Исо рехт.

⁴ Баъзеҳо аз ин кори зан ба ғазаб омада, ба якдигар гуфтанд: «Чаро ӯ ин атри пурқиматро исро кард? ⁵ Ин атрро ба маблағи зиёда аз сесад динор ^{*} фурӯҳта, пулашро ба камбағалон тақсим кардан мумкин буд». Ва занро саҳт сарзаниш мекарданд.

⁶ Вале Исо гуфт: «Ӯро ба ҳолаш гузоред, ҷаро ӯро ташвиш медиҳед? Вай бароям кори қалон кард. ⁷ Камбағалон ҳамеша бо шумо ҳастанд ва ҳар вақт, ки ҳоҳед, шумо метавонед ба онҳо ёрӣ қунед, вале Ман бо шумо ҳамеша намемонам.

⁸ Ин зан ҳар чӣ аз дасташ омад, кард. Ӯ атрро ба баданам рехт, то онро барои гӯронидан тайёр намояд. ⁹ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар ҳар гӯшаву қанори дунё, ки ҳушҳабар эълон карда мешавад, кори кардаи ин занро барои ба ёд овардани ӯ нақӣ ҳоҳанд кард».

Хиёнати Яҳудо

¹⁰ Он гоҳ, яке аз дувоздаҳ шогирдони Исо, ки номаш Яҳудои Исқарют буд, ба назди сардорони рӯҳонӣ рафт, то Исоро ба онҳо таслими қунад. ¹¹ Онҳо аз шунидани ин хеле ҳушҳол шуда, ба ӯ пул вайда карданд. Пас, Яҳудо фурсати қулагӣ мечуст, то ки Исоро ба дasti онҳо бисупорад.

Охирин ҳӯроки идонаи Исо бо шогирдон

¹² Рӯзи аввали иди Фатир, ки мардум барраи балогардонро қурбонӣ мекарданд, шогирдон аз Исо пурсыанд: «Дар кӯҷо меҳоҳед, ки мо рафта бароятон дастарҳони иди Балогардонро тайёр намоем?»

¹³ Исо ду нафар шогирдашро фиристода гуфт: «Ба шаҳр равед ва мардери мебинед, ки қӯзai об мебарад. Аз паси ӯ биравед.

¹⁴ Ба ҳамон ҳонае, ки он мард медарояд, шумо ҳам дароед ва ба соҳиби ҳона бигӯед: „Устод мепурсад, ки қуҷост меҳмонҳонаи ӯ, ки дар он ҳамроҳи шогирданаш ҳӯроки иди Балогардонро ҳӯрда тавонад?“ ¹⁵ Вай ба шумо болоҳонаи қалонеро нишон медиҳад, ки аллакай ғундошта ба тартиб оварда шудааст ва шумо дар ҳамон ҷо бароямон дастарҳон тайёр қунед».

¹⁶ Пас шогирдон ба шаҳр рафтанду ҳамон тавре, ки Исо гуфта буд, шуд ва онҳо ҳӯроки иди Балогардонро тайёр намуданд.

¹⁷ Бегоҳирӯй Исо бо дувоздаҳ шогирдаш омад. ¹⁸ Вақте ки дар гирди дастарҳон нишаста ҳӯрок меҳӯрданд, Исо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, яке аз шумо, ки ҳоло бо Ман ҳӯрок ҳӯрда истодааст, ба Ман хиёнат мекунад».

* 14:5 14:5 Динор – ниг. 6:37.

19 Онҳо хеле ғамгин шуда, пайдарҳам ба пурсидан даромаданд: «Мабодо ин ман набошам?» 20 Исо ҷавоб дод: «Ин корро яке аз дувоздаҳ нафари шумо мекунад, ки луқма нионашро бо Ман дар як коса тар карда истодааст.

21 Бо Фарзанди Инсон он чӣ дар навиштаҷот дар борааш навишта шудааст, рӯй медиҳад. Аммо вой бароли он қасе, ки ба Фарзанди Инсон ҳиёнат мекунад. Барои вай бехтар мешуд, ки ҳаргиз ба дунё наояд».

Таоми шоми Худоованд

22 Ҳангоме ки онҳо меҳӯрданд Исо нонро ба даст гирифта, шуқри Худоро карду онро пора карда ба онҳо тақсим намуду гуфт: «Бигиред, ки ин бадани Ман аст».

23 Пас қосаро гирифта, шуқри Худоро карду онро ба шогирдонаш дод ва ҳамаи онҳо аз он нӯшиданд. 24 Исо ба онҳо гуфт: «Ин хуни Ман аст, ки барои тасдиқ кардан аҳди Худо ба хотира одамони зинде рехта мешавад. 25 Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки акунун Ман аз меваи нави токи ангур фақат дар подшоҳии Худо ҳоҳам нӯшид, лекин то он рӯз ҳаргиз наменӯшам».

26 Баъд онҳо Худоро ҳамду саногӯён ба теппай Зайтун равона шуданд.

Исо инкори Петрустро пешӯй мекунад

27 Пас Исо ба шогирдон гуфт: «Ҳамаи шумо пайравӣ карданӣ Маро бас мекунед, ҷунки дар навиштаҷот пешӯйии Худо омадааст: „Чӯпонро мекушам ва гӯсфандони рама пароқанд мешаванд“.²⁸ Аммо, вақте ки аз нав зинда мешавам, пешопеши шумо ба вилояти Ҷалил меравам».

29 Петрус гуфт: «Ҳарчанд ки ҳама пайравӣ карданӣ Шуморо бас кунанд ҳам, ман ин корро намекунам».

30 Исо ба вай гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, имрӯз, ҳуди ҳамин шаб, ҳанӯз ҳурӯс ду бор ҷеф назада, ту се бор Маро инкор мекунӣ».

31 Вале Петрус бо қатъият гуфт: «Ҳатто агар ҳамроҳи Шумо ҷон додан лозим ояд, ҳаргиз Шуморо инкор намекунам». Дигарон низ ҷунин гуфтанд.

Оҳирин дуо дар боги Чатсамонӣ

32 Онҳо ба ҷое рафтанд, ки Чатсамон ном дошт ва ӯ ба шогирдонаш гуфт: «Шумо дар ин ҷо бошед, Ман рафта дуо мекунам».³³ ӯ бо ҳуд Петрус, Ёкуб ва Юҳанноро бурд. Ҳаму аламаш саҳт шиддат мейғфт ва ³⁴ ӯ ба онҳо гуфт: «Аз шиддати Ҳаму гусса ҷонам ба лаб расидаст. Ин ҷо бимонед бедор бошед».

35 Инон гуфта Исо каме дурттара рафт ва ҳудро рӯи замин партофта дуо кард, ки агар шавад он вақти азоб ба сараш наояд.³⁶ Сипас гуфт: «Эй Падарҷон, бароят ҳама чиз имконпазир аст. Ин қосаи азобро аз сари Ман дур кун. Аммо на хости Ман, хости Ту шавад».

37 Баъд баргашта дид, ки шогирдонаш хобиданд. ӯ ба Петрус гуфт: «Шимъӯн, ту хобидай? Магар як соат бедор истода натавонистӣ? ³⁸ Бедор бимонед ва дуо кунед, то ки ба ҷасваса наафтед. Ҷунки рӯҳатон ба ин тайёр аст, аммо табиати инсонинон натавон».

39 Пас, боз рафта бо ҳамон суханони пештарааш дуо кард. ⁴⁰ Бори дигар баргашта омаду онҳоро боз дар ҳоб дид, ҷунки онҳо саҳт ҳоболуд буданд ва намедонистанд, ки ба Исо ҷавоб диханд.

41 Вай бори сеюм баргашта, ба онҳо гуфт: «Шумо ҳанӯз ҳоб рафта дам мегиред? Бас, акунун соати он расидааст, ки Фарзанди Инсон ба дасти гунаҳкорон таслим карда мешавад. ⁴² Биёд, бархезед, меравем. Нигоҳ қунед, ана таслимиқунандай Ман ҳам наздик омад».

Дастгири карданӣ Исо

43 Якбора, ҳанӯз ӯ суханашро тамом накарда, Яҳудо, яке аз дувоздаҳ шогирдаш расида омад ва ҳамроҳаш як тӯда одамони ҷӯбу шамшер дар даст аз ҷониби сардорони рӯҳонӣ, шарнатданон ва пирони қавм буданд. ⁴⁴ Инак, ҳиёнаткор ба онҳо пешакӣ ҷунин шарт карда буд: «Бидонед, қасеро, ки бӯсидам, ҳамон шахсест, ки бояд дастгири қунеду таҳти назорат гирифта баред».

45 Яҳудо дарҳол ба Исо наздик шуду «Устод!» гуфта, ӯро бӯсид. ⁴⁶ Пас онҳо Исоро дастгири карданӣ, ⁴⁷ Ҳамон замон як нафар аз ҳозирон шамшерро аз ғилоф қашиду ба сӯи гуломи сарвари рӯҳонӣ ҳамла карда, гӯши вайро бурида партофт.

48 Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Шумо магар Маро роҳзан гумон мебаред, ки барои дастгири карданам бо ҷӯбу шамшерҳо омадаед? ⁴⁹ Ман ҳар рӯз бо шумо дар Ҳонаи Худо будам ва таълим медодам, аммо шумо Маро дастгири намекард. Вале, бигзор гуфтаҳои навиштаҷот ба амал оянд». ⁵⁰ Ҳамон вақт ҳамаи шогирдонаш ӯро танҳо гузошта гурехтанд.

51 Як ҷавоне аз паси Исо рафт, ки дар танаҳ ҳеч чиз надошту фақат бо матои катонӣ ҳудро пеҷонда буд. Вақте сарбозон ӯро дастгири карданӣ, ⁵² вай ҳалос ҳӯрду матои катонӣ дар дasti онҳо монд, ҳудаш тани бараҳна гурехт.

Исо дар ҳузури шӯро

53 Исоро ба ҳонаи сарвари рӯҳонӣён бурданд. Ҳамаи сардорони рӯҳонӣ, шарнатданон ва пирони қавм дар он ҷо ҷамъ шуданд. ⁵⁴ Петрус ҳам, ки дурттар аз паси онҳо меомад, ба ҳавлии сарвари рӯҳонӣён даромада, дар назди хизматторон нишаст, то ки дар оташи гулҳан гарм шавад.

55 Сардорони рӯҳонӣ ва ҳамаи аъзоёни шӯро кӯшиш мекарданд, ки бар зидди Исо далеле ба даст оварда, ӯро ба қатл расонанд, вале ҳеч далеле пайдо накарданд. ⁵⁶ Бисёриҳо бар зидди Исо шаҳодати дурӯғ доданд, аммо гуфтаҳояшон ба ҳам мувофиқ намоемад.

57 Батъеҳо аз ҷо бархеста, ба Исо чунин тӯҳматҳо карданд: ⁵⁸ «Мо шунидем, ки ӯ мегуфт: „Ман ин Хонаи Худоро, ки бо дасти инсон соҳта шудааст, вайрон мекунам ва баъд аз се рӯз дигаре бе қӯмаки инсон месозам“». 59 Вале шаҳодати онҳо бар хилофи яқдигар буд.

60 Он вақт сарвари рӯҳониён дар ҳузури ҳама бархеста, аз Исо пурсид: «Ин чӣ айбномаҳое, ки бар зидди Ту шаҳодат медиҳанд? Чаро Ту ҳеч ҷавобе намедиҳӣ?» 61 Аммо Исо ҳомӯш истода, ҳеч ҷавобе надод. Сарвари рӯҳониён боз пурсид: «Магар Ту Таъиншууда ва Писари Худое ҳастӣ, ки ба ӯ ҳамду сано меҳонем?»

62 Исо гуфт: «Ҳастам[†] ва рӯзе Фарзанди Инсонро мебинед, ки аз тарафи рости Худои Пуркудрат нишаста дар рӯи абрҳои осмон меояд».

63 Он гоҳ сарвари рӯҳониён либосашро дарронда гуфт: «Дигар ба мо ҳеч шоҳиде лозим ҳам нест!» 64 Ҳудатон шунидед, ки ӯ суханони кофирона гуфт. Ба чӣ қарор меоед?» Пас ҳамаи онҳо ӯро айбдор карда, ба марг маҳкум намуданд.

65 Баъд батъеҳо ба туғ кардан ба Исо даромаданд. Онҳо ҷашмони ӯро баста, ба рӯяш торсакӣ зада мепурсиданд: «Агар пайғамбар боши, бигӯй, ки Туро кӣ зад?» ва сарбозон ҳам ӯро бурда заданд.

Исоро инкор карданни Петрус

66-67 (66-67) Петрус ҳоло ҳам дар ҳавлӣ назди гулҳан нишаста, ҳудро гарм мекард. Ҳамин вақт яке аз канизаконии сарвари рӯҳониён ӯро дид ва ба ӯ бо диққат нигоҳ карда гуфт: «Ту ҳам ҳамроҳи Исои Носирӣ будӣ!»

68 Петрус инро инкор карду «Намедонам ва намефаҳмам, ки чӣ мегӯй» гуфта, ба тарафи дигар ҳавлӣ гузашт:[‡]

69 Канизак Петрусро бори дигар дид ва ба ҳозирбудагон гуфт: «Ин мард ҳам яке аз шарикони Исо аст!» 70 Петрус инро боз инкор кард. Дертар ҳозирбудагон ба Петрус гуфтанд: «Аниқ ту шарики онҳоӣ, чунки ҷалилӣ ҳастӣ!»

71 Петрус бошад, ба сараш лаънатҳо ҳонда, қасам ҳӯрда гуфт: «Ин одамеро, ки дар борааш мегӯед, намешиносам».

72 Ҳуди ҳамон лаҳза ҳӯрӯс бори дуюм ҷег зад ва Петрус суханони Исоро ба ёд овард, ки гуфта буд: «Пеш аз он ки ҳӯрӯс ду бор ҷег занад, ту се бор Маро инкор мекунӣ». Он гоҳ Петрус ҳудро дошта натавониста ба гири даромад.

15

Исоро дар ҳузури Пилотус

1 Саҳарии барвақт сардорони рӯҳонӣ, пириони қавм бо шариатдонон ва тамоми

аъзоёни шӯро дар маҷлис ба як қарор омаданд. Онҳо Исоро баста, ба назди ҳокими румӣ Пилотус фиристоданд ва ба дасти ӯ супориданд.

2 Пилотус аз Исо пурсид: «Оё Ту Шоҳи Яҳудиён ҳастӣ?» Исо ҷавоб дод: «Ҳамон тавре ки ҳудатон мегӯед».

3 Сардорони рӯҳонӣ Исоро аз бисёр ҷиҳат айбдор мекарданд. ⁴ Пилотус аз ӯ пурсид: «Чаро ҷавоб намедиҳӣ? Бубин, Туро чӣ қадар айбдор мекунанд». ⁵ Вале Исо боз ҳам чизе нағуфт ва Пилотус дар ҳайрат монд.

6 Аз рӯи одат Пилотус дар ҳар ҷашигирӣ ин ид як нафар маҳбусро, ки мардум талаб мекард, озод менамуд. ⁷ Дар он вақт Барабbos ном марде, ки бо шариконаш дар шаҳр шӯриши бардошта одам қушта буд, дар ҳабс менишаст.

⁸ Мардум ҳоҳиш карданд, ки Пилотус мисли ҳарсола як нафар маҳбусро озод кунад. ⁹ Пилотус пурсид: «Мехоҳед, ки Шоҳи Яҳудиёнро бароятон озод кунам?» ¹⁰ Ҷун мефаҳмид, ки сардорони рӯҳонӣ Исоро аз рӯи ҳасад ба дасти ӯ супорида буданд.

11 Вале сардорони рӯҳонӣ мардумро ба ошӯб оварданд, то ба ӣавази Исо озод кардани Барабbosро талаб кунанд. ¹² Пилотус боз аз онҳо пурсид: «Пас, бо он қасе, ки шумо ӯро Шоҳи Яҳудиён меномед, чӣ кор кунам?»

13 Онҳо фарёд заданд: «Ба салиб мекӯб кунед!»

14 Пилотус гуфт: «Чаро? Охир Вай чӣ бадие кардааст?» Лекин онҳо боз баландтар фарёд заданд: «ӯро мекӯб кунед!»

15 Пилотус танҳо барои қонеъ гардондани талаботи ҳалқ Барабbosро барояшон озод карда, фармон дод, ки Исоро қамчинкорӣ намуда, ба салиб мекӯб кунанд.

Сарбозон Исоро масҳара мекунанд

16 Сарбозон Исоро ба ҳавлини дарбор бурда, аскарони зиёдро ҷамъ карданд. ¹⁷ Баъд ба Исо ҷомаи бунафшранг пӯшонданд ва аз ҳор тоҷе бофта, ба сараш гузоштанд. ¹⁸ Ба ӯ таъзим карда фарёд мезаданд: «Зинда бод Шоҳи Яҳудиён!» ¹⁹ Онҳо бо ҷӯб ба сараш мезаданд, ба ӯ туғ мекарданд ва дар наздаш ба зону истода, ба ӯ саҷда менамуданд. ²⁰ Вақте ки онҳо масҳара додани ӯро бас карданд, ҷомаи бунафшрангро аз танаш қашида, либоси ҳудашро пӯшонданд ва барои ба салиб мекӯб кардан ӯро аз он ҷо берун бурданд.

Ба салиб мекӯб шудани Исо

21 Дар роҳ онҳо бо як роҳгузари қуриние воҳӯрданд, ки аз саҳро бармегашт. Он мард Шимъун ном дошт ва падари Искандару Руғис буд. Сарбозон ӯро маҷбур карданд, ки ҷӯби салиби Исоро бардошта барад. ²² Баъд Исоро ба ҷое оварданд, ки Ҷолҷото, яъне «Чои

[†] 14:62 14:62 «Ман ҳастам» — ин номест, ки Худо бо он ҳудро номида буд (ниг. Ҳуруҷ 3:14). [‡] 14:68 14:68 Дар батъе нусхаҳо қадими навиштаҷот дохил шудааст: «Ҳамон замон ҳӯрӯс ҷег зад». ^{*} 15:23 15:23 Мӯр — моддаи равған монанди зардранг, ки аз бутта гирифта мешавад ва аз он доруവرӣ барои сабук кардан дард тайёр мекунанд.

косахонаи сар» ном дошт. ²³ Сарбозон ба ў майи бо мұр^{*} омехтаро доданд, vale ү онро қабул накард. ²⁴ Он гоҳ Исоро ба рўи салиб меккўб карданду либосашро байни худ тақсим карданй шуда, бо партофтани қуръа сохибшавандаи онро муайян карданд. ²⁵ Соати нўхи сахар буд, ки ўро рўи салиб меккўб карданд. ²⁶ Дар лавҳаи айбнома бар зидди Исо навиштанд: «Шоҳи Яхудиён».

²⁷⁻²⁸ (27-28) Ҳамроҳи Исо боз ду дуздро аз тарафи чапу росташ ба салибҳои дигар меккўб карданд.[†]

²⁹ Одамоне, ки аз он چо мегузаштанд, сарчунбонда Исоро мазоқ карда мегуфтанд: «Туқу меҳости Ҳонаи Худоро вайрон карда, дар муддати се рўз онро аз нав созӣ, ³⁰ пас, ҳоло аз салиб поён фаромада, худатро начот дех?»

³¹ Сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон низ ўро масҳарақунон ба яқдигар мегуфтанд: «Дигаронро начот медоду худашро начот дода наметавонад. ³² Бигузор Таъиншудаи Худо, ки Шоҳи Яхудиён аст, акнун аз салиб поён фарояд, то мо инро дидা, имон оварем!» Ҳатто онҳое, ки ҳамроҳаш меккўб шуда буданд, ўро таҳқири мекарданд.

Марғи Исо

³³ Нисифирӯзӣ ҳама чоро торикий фароғирифт ва он то соати се давом кард. ³⁴ Дар соати се Исо бо садои баланд фарёд зад: «Элла! Элла! Лама сабақтани?», яъне «Эй Худои Ман! Эй Худои Ман! Чаро Маро тарқ кард?» ³⁵ Баъзе аз ҳозирон инро шунида, гуфтанд, ки Исо Илёв пайғамбарро садо мекунад. ³⁶ Сипас як нафар давида латтаеро ба сирко тар кард ва ба сарӣ як чӯб гузашту барои нӯшидан ба Исо дароз кард ва гуфт: «Истед, бинем-чи, оё Илёс омада, ўро аз салиб гирифта поён мефарорад ё не?!» ³⁷ Баъд Исо нолаи баланде карда ҷон дод.

³⁸ Ҳуди ҳамин вакт пардае, ки ҷои муқаддастарини Ҳонаи Худоро чудо мекард, аз боло то ба поёнаш дарида, ду пора шуд. ³⁹ Вакте сардори лашкари румии дар рӯ ба рўи салибистода дид, ки Исо чӣ тавр фарёд зада ҷон дод, гуфт: «Дар ҳақиқат ин мард Писари Худо буд!»

⁴⁰ Ҷанд зан ҳам он چо буданд, ки аз дурин ҳодисаҳоро мединанд. Дар байни онҳо Марями Мачдалия, Салўмит ва Марям, ки модари Ёкуби хурдсол ва Юшо буд, низ ҳузур доштанд. ⁴¹ Онҳо дар Ҷалил Исоро пайравӣ мекарданд ва дар эҳтиёҷаш кӯмак мерасонданд. Бисёр занони дигар низ, ки ҳамроҳи ў ба Ерусалим омаданд, дар он ҷо буданд.

Гўронидани Исо

⁴² Шом шуд ва мардум ба рӯзи истироҳат тайёй мединанд. ⁴³ Юсуф ном шахс аз

шахри Аромот, ки аъзои обрўуманди шўро буд ва омадани подшоҳии Худоро интизорӣ мекашид, бочуръат ба назди Пилотус рафт ва ҷасади Исоро талаб кард. ⁴⁴ Пилотус ҳайрон шуд, ки Исо ба ин зудӣ мурдааст, бинобар ин сардори лашкаро даяват карда, аз ў пурсид, ки оё Исо аллакай мурдааст.

⁴⁵ Вакте он сардори лашкар тасдиқ кард, Пилотус ҷасади Исоро ба Юсуф супорид. ⁴⁶ Юсуф суғи сафед ҳарид ва ҷасадро аз салиб поён фароварда, кафандеч карду ба даруни қабре, ки дар горе канда шуда буд, гузашт. Баъд сангиги калонеро ба даромади қабр гелонда, онро маҳкам кард. ⁴⁷ Марями Мачдалия ва Марям, модари Юшо диданд, ки ҷасад ба кучо гузашта шуд.

16

Зиндашавии Исо

¹ Вакте ки рӯзи истироҳат ба охир расид, Марями Мачдалия, Марям, ки модари Ёкуб буд ва Салўмит рафта, равғани хушбӯй ҳариданд, то ки ба бадани Исо бимоланд. ² Ва саҳарии барвақти рӯзи яқшанбе, баъд аз баромадани оғтоб ба сўи қабр раҳсипор шуданд.

³ Дар роҳ ба яқдигар мегуфтанд: «Кийсанги калонро аз даромади қабр барои мо мебардорад?» ⁴ Вакте ки назди қабр расиданд, диданд, ки он сангиги бениҳоят калони қабр як сўи гелонда шудааст.

⁵ Пас ба даруни қабр даромада диданд, ки як ҷавоне бо либоси сафед дар тарафи рост нишастааст. Занон ба ҳайрат афтоданд.

⁶ Вале ҷавон ба онҳо гуфт: «Ҳайрон нашавед! Шумо Исои Носирӣ ба салиб меккўбшударо мечӯед. Вай аз нав зинда шуд ва дар ин ҷо нест! Бай ҷо, ки ҷасадашро гузашта буданд, нигоҳ кунед! ⁷ Ҳоло рафта, ба шогирданша ва ба Петрус бигуёд, ки Исо пешопеши шумо ба Ҷалил мераవад, то шуморо дар он ҷо бубинад, чунон ки ба шумо гуфта буд».

⁸ Занҳо тарсону ларзон берун баромада, аз назди қабр гурехтанд ва ба касе чизе нагуфтанд, чунки дар ҳарос буданд.

Зоҳиршавии Исо ба шогирдана

⁹ Исо субҳи рӯзи яқшанбе аз нав зинда шуд ва аввал ба Марями Мачдалия, ки аз вучуди ў ҳафт девро берун карда буд, худро зоҳир кард. ¹⁰ Марям назди шогирданони гирёну мотамзада рафта ин ҳабарро гуфт. ¹¹ Вале онҳо суханони ўро шунида, бовар накарданд, ки Исо зинда асту Марям ўро дидаст.

¹² Баъд Исо худро дар сурати дигар ба ду шогирдаш, ки ба деха мерафтанд, зоҳир кард. ¹³ Онҳо баргашта, инро ба дигарон нақл намуданд, аммо ҳеч кас ба суханони онҳо бовар накард.

[†] 15:27-28 15:27-28 Дар баъзе нусхаҳо қадими навиштачот дохил шудааст: «Ин ҳам дар навиштачот пешгӯй шуда буд: „Ў низ ба қатори ҷинояткорон дохил мешавад“.

¹⁴ Дар охир Исо ба он ёздаҳ шогирдаш, дар вақти хўрот хўрданашон, зохир шуд ва онҳоро ба сабаби беимонӣ ва яқравиашон сарзаниш кард, зеро ба суханони касоне, ки йуру баъд аз марг зинда дида буданд, бовар накарданд.

¹⁵ Баъд ба онҳа гуфт: «Ба тамоми дунё рафта, хушхабарро ба ҳама эълон бикунед!

¹⁶ Касоне, ки имон биоваранд ва таъмид бигиранд, начот мейёбанд, валие касоне, ки имон наоваранд, маҳкум мешаванд. ¹⁷ Дар ҳаёти касоне, ки имон меоваранд, чунин алломатҳо пайдо мешаванд: онҳо бо номи Ман девҳоро меронанд ва бо забонҳои нав сухан мегӯянд; ¹⁸ онҳо морҳоро бо даст мегиранд ва агар заҳр хўранд, зараре намебинанд; даст бар беморон мегузоранд ва онҳо шифо мейёбанд».

¹⁹ Вақте ки сӯҳбати Исои Худованд бо онҳо тамом шуд, Вай ба сӯи осмон бурда шуд ва аз тарафи рости Худо нишаст. ²⁰ Шогирдон рафта, хушхабарро дар ҳама ҷо эълон мекарданд. Худованд ҳам мададгори онҳо буд ва бо мӯъчизаҳое, ки онҳо нишон медоданд, гуфтаҳояшонро тасдиқ мекард. Омин.*]

* **16:20** 16:9–20 Ин оятҳо на дар ҳамаи нусхаҳои қадими навиштаҷот доҳил шудаанд.

Хушхабар аз Луқо Пешгуфтор

Луқо, ки муаллифи ин китоб мебошад, аз рӯи қасбаш духтур буд. Дар байни ҳамаи муаллифони китоби Аҳди Нав ў ягона муаллифест, ки ғайрияҳудӣ буд. Азбаски Луқо худ шоҳиди зиндагии Исо набуд, аз ин рӯ ҳангоми тартиб додани ин Хушхабар ба бисёр навиштаҳои дигарон дар бораи ҳаёт ва фаъолияти Исои Масеҳ муроҷиат кардааст. Баъдтар тамоми маълумоти гирифташро ботартиб ҷо ба ҷо карда, китоби Хушхабарро барои як нафари баобрӯи ғайрияҳудӣ ба номи Теофилус менависад. Тахмин аст, ки ин Хушхабар тақрибан дар соли 75-и мелодӣ навишта шудааст ва маълумоти бештари он аз Хушхабар аз Марқӯс, ки пештар навишта шуда буд, гирифта шудааст. Бинобар ин Хушхабар аз Луқо бо Хушхабар аз Марқӯс бисёр монандӣ дорад.

Муаллиф воқеаҳои зиндагии Исоро дар саҳнаи ҳодисаҳои таърихии ҳамон замон баён намудааст, то нишон дихд, ки имони масеҳӣ ба он воқеаҳое аст, ки дар асоси таърихӣ низ исбот доранд. Ҳамчунон ўқайд мекунад, ки зиндагии заминии Масеҳ ҳиссаи бисёр муҳимро дар таърихи тамоми башар гузаштааст.

Дар ин китоб Луқо ба ҷанд мавзӯй аҳамияти маҳсус медиҳад: яке ин аст, ки Исо барои начоти ҳамаи одамон ба замин омадааст: чи яхудӣ чи ғайрияҳуд, чи сарватманду чи камбағал, чи диндору чи беимонон! Дигаре ин аст, ки дар зиндагии Исо дуо ҷи аҳамият дошт. Исо бисёр дуо мекард: баъд аз он ки дар об таъмид гирифт, пеш аз интиҳоб кардан шогирдонаш, пеш аз пурсиш кардан шогирдонаш, ки Ӯро ки мешуморанд ва пеш аз дар салиб ҷон доданастан. Ҳамчунин аз ин Хушхабар мо се ҳикояи Исоро ёд мегирем, ки дар бораи дуо гуфтааст.

Ҷанд масалҳои беҳтарине, ки Исо барои таълим додан дар бораи муҳаббати Худо истифода бурдааст, танҳо дар Хушхабар аз Луқо нақл шудаанд: масал дар бораи сомарии нақӯкор, масал дар бораи гӯғсанди гумшуда ва масал дар бораи писари гумроҳшуда.

Луқо боз дар китоби худ ғамхории Худору нисбат ба камбағалону бечорагон нишон медиҳад: ҳабари хуш ба камбағалону бечорагон бояд расонда шавад, онҳо соҳиби баракати Худо мебошанд, онҳо ба базми бузург даъват ҳастанд.

Дар бобоҳи охирини китоб Луқо дар бораи зинда шудани Исои Масеҳ ба тавре баён мекунад, то хонанда боварӣ ҳосил кунад, ки ба пеши шогирдон арвоҳи Исо не, балки Худи Исо дар бадани худ зинда шуда омада буд.

Ў зинда буд, ки луқмае аз моҳӣ хӯрд. Луқо нишон додан меҳост, ки зиндашавии Исои Масеҳ тасаввуроти ҳаёлии касе набуда, балки воқеа ҳақиқӣ мебошад.

Дар хотимаи китоби худ Луқо дар бораи ба осмон рафтани Исо нақл мекунад. Аммо пеш аз ин ки ба осмон равад, ў ба шогирдана гуфтааст: «Мувофиқи гуфтаҳои навиштаҷот Таъиншуудаи Худо бояд азоб қашад ва дар рӯзи сеюм аз мурдагон зинда шавад.

Ба номи ў аз Ерусалим сар карда ба ҳамаи ҳалқҳо тавба ва баҳшоиши гуноҳҳо эълон карда мешавад ва шумо шоҳидони ҳамаи ин воқеаҳо ҳастед» (Луқо 24:46–48).

Пешгуфтор

1-3 (1-3) Теофилуси мӯҳтарам!

Бисёр қасон ботартиб навиштани воқеаҳоеро сар қарданд, ки дар байни мо ба амал омада буданд. Онҳо аз рӯи нақлҳо тартиб медиҳанд, ки шоҳидону хизматчиёни аввалини Хушхабар ба мо расондаанд. Аз ин рӯ, ман ҳам ин воқеаҳоро аз аввал бодиқат тадқиқ карда, дуруст донистам, ки онҳоро як-як ба шумо бинависам, ⁴ то дуруст будани таълимотеро, ки аз он ҳабар ёфтаед, бидонед.

Ҳабар дар бораи Яҳёи Таъмидиҳӯанд

5 Дар замони ҳукмронии Ҳиродус ном подшоҳи сарзамини Яхудия рӯҳоние зиндагӣ мекард, ки аз авлоди Абиёи рӯҳонӣ буд. Вай Закарё ном дошт ва занашро, ки аз авлоди Ҳоруни рӯҳонӣ буд, Элисобат меномиданд. ⁶ Ин зану шавҳар дар назари Худо беайб буданд ва тамоми фармону қонунҳои Ҳудовандро пурра ба ҷо мөварданд. ⁷ Онҳо ягон фарзанд надоштанд, ҷунки Элисобат занӣ нозӣ буд, ғайр аз ин ҳардуяшон аллакай пир шуда буданд.

8 Рӯзе навбати хизмат ба гурӯҳи Закарё расид ва ў ҳамчун рӯҳонӣ дар пеши Ҳудо машгули иҷрои вазифааш шуд. ⁹ Барои муайян кардани касе, ки мувофиқи расми рӯҳонӣ ба Ҳонаи Ҳудованд даромада, ширеши ҳушбӯйро месӯzonad, қўрга партоғте шуд ва он ба номи Закарё афтид. ¹⁰ Вақте ки Закарё машгули сӯзондани ширеши ҳушбӯй буд, тамоми мардум дар берун истода дуо мекарданд.

11 Баногоҳ ба Закарё фариштаи Ҳудованд зоҳир шуд, ки дар тарағи рости қурбонгоҳи ширеши ҳушбӯй менистд. ¹² Ҳамин ки Закарё ўро дид, бекарор шуд ва вуҷудашро воҳима зер кард. ¹³ Аммо фаришта ба ў гуфт: «Ҳой Закарё, натарс. Дуоят ба даргоҳи Ҳудо қабул шуд. Ҳамсарат Элисобат писаре ҳоҳад зоид ва ту ўро Яҳё ном хоҳӣ гузашт. ¹⁴ Шодиву ҳурсандӣ насибат мегардад ва таваллуди ин кӯдак боиси ҳушнудии бисёриҳо мешавад, ¹⁵ зеро ў дар назари Ҳудованд бузург ҳоҳад шуд. Ў бояд ҳеч шаробу май нанушад. Кӯдак ҳанӯз пеш аз таваллуд шуданаш аз Рӯҳи Муқаддас пур шуда, ¹⁶ аз байни ҳалқи Истроил бисёр қасонро ба сӯи

Худованд Худои онҳо бармегардонад. ¹⁷ Вай ҳам мисли Илёс пайғамбар дар рӯҳ ва қудрат пешопеши Худованд қадам мезанад, то ки дилҳои падаронро ба фарзандонашон наздик карда, саркашонро ба ҳикмати накӯкорон орад ва бо ин роҳ барои Худованд ҳалкро тайёр кунад.

¹⁸ Закарё аз фаришта пурсид: «Аз кучо мефаҳмам, ки ин мешавад? Охир ману занам пир шудаем» ¹⁹ Фаришта ба ў чавоб дод: «Ман Чаброил ҳастам ва дар хузури Худо меистам. ў маро фиристод, то ки бо ту гап зада, ин ҳабари хушро ба ту бирасонам». ²⁰ Вале чун ба суханонам, ки дар вақти муайяншуда ичро ҳоҳанд шуд, бовар накардӣ, ҳоло гунг мешавӣ ва то он рӯзе, ки ҳамаи гуфтаҳоян ба амал наоянд, сухане гуфта наметавонӣ».

²¹ Мардуме, ки интизори Закарё буданд, ҳайрон шуданд, ки чаро ў вақти зиёде дар Ҳонаи Худо мемонад. ²² Ҳангоме ки Закарё берун омад, ҳеч сухан гуфта наметавонист ва онҳо фахмидаанд, ки дар Ҳонаи Худо ба вай чизе аён шудааст. Ў гунг шуда буд, аз ин сабаб бо одамон бо имову ишора гап мезад. ²³ Ҳамин ки вақти хизмати Закарё ба охир расид, вай ба ҳонааш баргашт.

²⁴ Баъд аз ин зани вай Элисобат ҳомиладор шуд ва из ин рӯ, панҷ моҳ аз ҳона намебаромад. ў гуфт: ²⁵ «Ин кори Худованд аст, ки ҳоло ба ман назар андохта, нағни маро аз миёни мардум бардоштааст».

Ҳабар дар бораи таваллуди Исо

²⁶ Дар моҳи шашум Худо фаришта ҳаброилро ба шаҳри Носираи сарзамини Ҷалил фиристод. ²⁷ ў ба назди Марям ном дуҳтаре омад. Марям номзади Юсуф, як марде аз авлоди шоҳ Довуд буд. ²⁸ Фаришта пеши Марям омада, гуфт: «Салом, эй назаркардаи Худо. Худо бо туст». ²⁹ Марям аз ин суханони фаришта безобита шуда, ҳуд ба ҳуд фикр мекард, ки чаро ў ба ман чунин салом дод. ³⁰ Фаришта бошад, ба ў гуфт: «Натарс, Марям, зеро Худо бар ту назар кардааст; ³¹ ҳоло ту ҳомиладор шуда, писаре таваллуд мекунӣ ва номашро Исо мегузорӣ. ³² ў бузург мегардад ва Писари Худои Таоло ҳонда мешавад. Худованд Худо ўро ба таҳти аҷодди ў Довуд мешинонад. ³³ ў то абад бар ҳалқи ёқуб фармонғарӣ мекунаду подшоҳиаш ҳеч тоҳ ба охир намерасад».

³⁴ Марям ба фаришта гуфт: «Ман то ҳол бо ягон мард наздикӣ надоштам, пас чӣ тавр ҳомиладор шуда метавонам?» ³⁵ Фаришта ба ў чавоб дод: «Рӯҳи Муқаддас бар ту мефурояд ва қудрати Худои Таоло дар ту амал мекунанд. Аз ин сабаб он кӯдаке, ки ту таваллуд мекунӣ, муқаддас ва Писари Худо номида ҳоҳад шуд. ³⁶ Охир хеши ту Элисобат ҳам дар пиронсолӣ писаре дар шикам дорад ва ҳоло аз ҳомиладор

шуданаш шаш моҳ гузаштааст, ҳарчанд нозой шуморида шуда буд. ³⁷ Бидон, ки барои Худо ҳеч чизи гайриимкон нест». ³⁸ Марям гуфт: «Ман бандай Худованд ҳастам ва бигзор ҳар чизе, ки шумо гуфтед, ба амал ояд». Сипас, фаришта аз пеши ў рафт.

Воҳӯрии Марям бо Элисобат

³⁹ Баъд аз ин Марям бошитоб ба шаҳре, ки дар кӯҳистони Яҳудия вожеъ буд, равона шуд.

⁴⁰ Вақте ки ба он ҷо расид, ба ҳонаи Закарё даромада, бо Элисобат салом кард. ⁴¹ Саломи Марямо шунидан замон тифл дар шиками Элисобат ба ҷунбиши омад ва Элисобат аз Рӯҳи Муқаддас пур шуда, ⁴² бо овози баланд хитоб намуд: «Ту пурфайзтарин зани дунё ҳастӣ ва ҳушбахт аст он кӯдаке, ки дар шикам дорӣ! ⁴³ Ман кӣ ҳастам, ки модари Худовандам ба диданам омадааст? ⁴⁴ Нигоҳ кун! Ҳамин ки саломи ту ба гӯшам расид, аз шодӣ бача дар шикамам ба ҷунбиши омад. ⁴⁵ Ҳушбахт ҳастӣ ту, ки ба ичро шудани гуфтаҳоян Худованд бовар кардӣ».

Таронаи Марям

⁴⁶ Марям гуфт:

«Чони ман Худовандро ситоиш мекунад

⁴⁷ ва рӯҳам аз Худои Начотдиҳандаам шод аст,

⁴⁸ ҷониши Худо ба ман барин бандай ҳокиаш назар андохтааст.

Баъд аз ин ҳамаи наслҳо маро ҳушбахт ҳоҳанд ҳонд,

⁴⁹ зеро Худои Пуркудрат, ки номаш муқаддас аст,

бароям корҳои бузурге кардааст.

⁵⁰ Вай насл ба насли қасоне, ки худотарс ҳастанд,

марҳамати ҳудро нишон медиҳад.

⁵¹ ў бо дасташ корҳои бокудрат нишон дод ва онҳоеро, ки дилашон мағрур буд, ба ҳар сӯ парешон соҳт.

⁵² Ҳокимонро аз таҳтоҳояшон ба зер афқанд, вале одамони ҳоккорро сарбаланд кард;

⁵³ гуруснагонро аз нозу неъматҳояш сер намуда,

саравтмандонро аз пешаш бо дasti ҳолӣ фиристод;

⁵⁴⁻⁵⁵ (54-55) ба хотири марҳаматаш,

ҳамон тавре ки ба аҷодони мо, яъне ба Иброҳим ва авлоди ў то ба абад ваъда дода буд,

ба бандай ҳуд Истроил ёрӣ расонд».

⁵⁶ Марям қарib се моҳ дар назди Элисобат монд ва баъд ба ҳонаи ҳуд баргашт.

Таваллуди Яҳҷ

⁵⁷ Вақти таваллуд қардани Элисобат фаро расид ва ў писаре зоид. ⁵⁸ Ҳамсояҳо ва ҳешавонданаш фахмидаанд, ки Худованд дар ҳаққи вай марҳамати бузурге кардааст ва ба шодии ў шарик шуданд.

* ^{1:28} 1:28 Дар баъзе нусхаҳо қадими навиштаҷот доҳил шудааст: «Ту ҳушбахтарин дар байни занон ҳастӣ».

⁵⁹ Вақте ки күдак ҳаштрўза шуд, ҳамаи онҳо чамъ шуданд, то дар рӯзи хатнаи күдак иштирок кунанд ва хостанд ўро монанди падараши Закарё ном гузоранд. ⁶⁰ Вале модараши гуфт: «Не, номи ў Яхё мешавад!». ⁶¹ Онҳо ба ў гуфтанд: «Охир, дар байни хешонат ҳеч қас ин хел ном надорад». ⁶² Баъд бо имову ишора аз Закарё пурсианд, ки ў күдакро чӣ ном мондан меҳоҳад? ⁶³ Вай тахтачаера талаб карда, ба рӯи он навишт «Номи ў Яхё аст» ва ҳама ҳайрон шуданд. ⁶⁴ Ҳамин вақт забони Закарё кушода шуду ў ба гап даромада Худоро ҳамду сано ҳонд.

⁶⁵ Ҳамаи ҳамсояҳо ба тарс афторданда ва ин воқеаҳоро дар сар то сари кӯҳистони Ҳудия нақл мекарданд. ⁶⁶ Онҳое, ки нақлашонро мешунишанд, дар дили худ чунин мегуфтанд: «Ҳӯш, ин күдак кӣ мешуда бошад?» Худованд бошад, дар ҳақиқат күдакро дастгирӣ мекард.

Пешгӯйин Закарё

⁶⁷ Падари күдак Закарё аз Рӯҳи Муқаддас пур шуду пешгӯй карда, чунин мегуфт: ⁶⁸ «Шаъну шараф ба Худованд Худои Истроил! Зеро ў ба ёрии ҳалқи худ омада, онро озод кард.

⁶⁹ Ў барои мо аз авлоди бандаш Довуд Начотдиҳандан пуркудратро пайдо кард, ⁷⁰ чун қадим бо забони пайғамбарони муқаддаси худ гуфта буд, ⁷¹ ки моро аз душманонамон ва аз дасти ҳамаи онҳое, ки моро бад мебинанд, начот медиҳад. ⁷²⁻⁷³ (72-73) Ҳамин тавр Вай аз рӯи ваъдае, ки ба аҷдодонамон дода буд, ба мо раҳм нишон дод.

Инчунин он аҳду паймони муқаддаси худро аз хотир набаровард, ки бо авлоди гузаштаи мо Иброҳим баста, қасам дод, ки ⁷⁴⁻⁷⁵ (74-75) моро аз дасти душманонамон раҳой медиҳад, то ки тамоми умрамон бе тарсу ҳарос, дар покиуви нақӯкорӣ ба ў хизмат карда тавонем.

⁷⁶ Пас ту, эй фарзанд, пайғамбари Худои Таоло номида мешавӣ, чунки барои тайёр кардани роҳи Худованд пешопеши ў қадам мезанд.

⁷⁷ ва ба ҳалқи ў мефаҳмонӣ, ки ба воситаи баҳшида шудани гуноҳояшон онҳо начот мейбанд.

⁷⁸ Зеро аз раҳму шафқати Худои мо офтоби субҳоҳӣ аз осмон бар мо нурафшонӣ мекунад,

⁷⁹ то бар қасоне, ки дар торикию сояи марг мешинанд, равшанӣ кунад ва қадамҳои моро ба роҳи сулҳу осоиштагӣ ҳидоят намояд.

⁸⁰ Кўдак бошад, қалон шуда, рӯҳаш қавӣ мегашт ва то рӯзи ба ҳалқи Истроил зоҳир гардиданаш дар биёбон зиндагӣ мекард.

2

Таваллуди Исо

¹ Дар он вақтҳо император Августус фармон баровард, ки дар саросари империя саршумории аҳолӣ гузаронида шавад. ² Ин аввалин саршуморӣ буд, ки дар замони ҳукмронии Кириниюс дар Суря гузаронида мешуд. ³ Ҳар кас барои ба қайд гирифта шудани номаш бояд ба шаҳри худ мерафт. ⁴ Юсуф низ аз шаҳри Носира, ки дар сарзамини Чалил воқеъ гаштааст, ба сарзамини Ҳудия сафар кард. Азбаски ў аз авлоди шоҳ Довуд буд, бояд номаш дар шаҳри Байт-Лаҳм, ки чои таваллуди Довуд аст, ба қайд гирифта мешуд. ⁵ ў Марямо низ, ки номзадаш ва ҳамон вақт аллакай ҳомиладор буд, бо худ бурд, то ки номи ў ҳам ба қайд гирифта шавад.

⁶ Ҳангоме ки онҳо дар Байт-Лаҳм буданд, вақти таваллуди кўдак фаро расид. ⁷ Азбаски дар меҳмонхона барои онҳо ҷо ёфт нашуд, Марям фарзанди аввалиншоҳро, ки писар буд, таваллуд карда, парпech намуда, дар охур хобонд.

Чўпонҳо ва фаршиштаҳо

⁸ Дар он сарзамин чўпонҳо буданд, ки шабона дар ҳавои қушод рамаи худро пособонӣ мекарданд. ⁹ Як фариштаи Худованд бар онҳо зоҳир гардид ва шўхрату ҷалоли Худованд дар атрофашон дураҳшид. Чўпонҳо саҳт тарсиданд. ¹⁰ Аммо фаришта ба онҳо гуфт: «Натарсед, ман ба шумо ҳушхабареро овардаам, ки аз шунидани он тамоми мардум беҳад шод мегарданд. ¹¹ Зеро имрӯз барои шумо дар шаҳри шоҳ Довуд Начотдиҳанде ба дунё омад, ки ў Тайиншудаи Худо ва Худованд аст. ¹² Ба шумо ҳамин нишона мешавад, ки тифли парпечшударо дар охур хобида мейбед». ¹³ Ногаҳон бо он фаришта дар осмон ҳазор-ҳазор фариштаҳои дигар пайдо шуданд, ки Худоро ҳамду сано ҳонда, мегуфтанд:

¹⁴ «Бигзор номи Худо дар осмонҳо шўхрату

чалол ёбад

ва дар байни онҳое, ки дар рӯи замин писандидиа ў ҳастанд, сулҳу осоиштагӣ бошад!»

¹⁵ Баъд фариштагон аз назди онҳо дур шуда, дар осмон нопадид гаштанд ва чўпонҳо ба ядигар мегуфтанд: «Биёед, ба Байт-Лаҳм биравм ва он ҳодисаҳои рӯйдодаро, ки Худованд ба мо гуфт, бубинем». ¹⁶ Пас бошитоб рафта, Маряму Юсуф ва он кўдакро, ки дар охур хобида буд, ёфтанд. ¹⁷ Вақте ки кўдакро диданд, ҳар он чизро, ки дар борааш шунида буданд, ба ҳама нақл кардан. ¹⁸ Ҳамаи шунавандагон аз нақли чўпонҳо ҳайрон шуданд. ¹⁹ Вале Марям чизи шунидашро дар дили худ нигоҳ, дошта, дар борааш фикру мулоҳизаҳои зиёде мекард.

²⁰ Чўпонҳо баргашта, барои чизҳои шунидаву дидашон Худору ситоиш намуда,

ба ў ҳамду сано меҳонданд, зеро ҳамаи онҳизе, ки ба онҳо гуфта шуда буд, ичро шуд.

Ба Ҳонаи Худо оварда шудани Исо

21 Баъд аз ҳашт рӯз вақти хатнаи кӯдак фаро расид ва Ўро Исо номиданд. Ба ў ҳамон номеро гузоштанд, ки фаришта ҳанӯз пеш аз дар шикам пайдо шудани ў гуфта буд.

22 Ҳамин ки вақти покшавии онҳо фаро расид, Юсуфу Марям мувофиқи шариати Мўсो кӯдакро ба Ерусалим оварданд, то ки ба Худованд пешкаш намоянди. 23 Чунон ки дар шариати Худованд навишта шудааст: «Хар писари аввалин бояд ба Худо баҳшида шавад» 24 ва аз рӯи қонун падару модари кӯдак бояд ҳатман як чуфт мусича ва ё ду чӯчаи кабӯтарро курбонӣ қунанд.

25 Дар Ерусалим Шимъён ном марде зиндагӣ мекард, ки худотарсу нақӯкор буд. Вай вақти тасаллий ёфтани ҳалқи Истроилро интизор буд. Рӯҳи Муқаддас бо Шимъён буд²⁶ ва аз он Рӯҳ бар ў маълум шуд, ки то Шимъён Таъиншуудаи Худованд, яъне Масехро набинад, намемирад. 27 Он Рӯҳ ба Шимъён илҳом баҳшид ва ў ба Ҳонаи Худо рафт. Ҳуди ҳамон рӯз падару модари Исо ҳам кӯдакро барои ичро намудани маросими шарип ба он ҷо оварданд.

28 Шимъён кӯдакро ба оғӯз гирифт ва Ҳудоро ҳамду сано ҳонда гуфт:

29 «Ҳоло, эй Худованд, бандатро аз рӯи ваъдаи ҳуд

ба сулху саломатӣ ҷавоб дех,

30 зеро ҷашмонам начотеро диданд, ки аз тарафи Ту меояд.

31 Ту онро дар ҳузури ҳамаи ҳалиқҳо муҳайё соҳти.

32 Вай нурест, ки барои гайрияҳудиён роҳи Туро равшан мекунад

ва ба ҳалқи Истроилат шӯҳрат меорад».

33 Падару модари Исо аз чунин суханони дар бораи кӯдак гуфташуда ҳайрон шуданд.

34 Шимъён онҳоро баракат дода, ба Марям, модари Исо гуфт:

«Ин кӯдак дар Истроил барои нобуд соҳтан ва начот додани бисёриҳо таъин шудааст.

ӯ нишонае аз Ҳудо мешавад, ки бар зиддаш сухан ҳоҳанд гуфт,

35 то ки фикрҳои дили бисёриҳо ошкор шавад ва ту ҳам бисёр азоб мекашӣ».

36 Дар Ҳонаи Худо Ҳано ном пайғамбарзане буд, ки падараш Фануил ном дошт. Онҳо аз авлоди Ошер буданд. Ҳано хеле пир шуда буд. Вай баъд аз ба шавҳар баромадан ҳамагӣ ҳафт сол бо ҳамсараш зиндагӣ карда буд.³⁷ Ин занни ҳаштоду ҷорсола, ки бева монда буд, ҳеч вақт аз Ҳонаи Худо берун намерафт ва шабу рӯз бо дуюв рӯза хизмату ибодат мекард,³⁸ Вай ҳам якбора пеш омаду Ҳудоро шукргӯён ба ҳамаи онҳое, ки интизори озод шудани Ерусалим буданд, дар бораи он кӯдак нақлҳои зиёде кард.

Бозгашт ба Носира

39 Баъд аз он ки Юсуф ва Марям ҳамаи корҳоро аз рӯи шариати Худованд ичро карданд, ба шаҳри худ, ки Носираи Ҷалил аст, баргаштанд.

40 Кӯдак калон шуда, кувват мегирифт ва пур аз ҳикмат мешуд. Ӯ писандидаи Худо буд.

Исои наврас дар Ҳонаи Худо

41 Ҳар сол падару модари Исо барои қайд карданни иди Балогардон ба Ерусалим мерафтанд. 42 Вақте ки Исо дувоздаҳсола шуд, онҳо аз рӯи одат ҳамроҳи ў ба он ҷо рафтанд.

43 Баъд аз он ки рӯзҳои ид ба оҳир расиданд, онҳо ба шаҳри худ раҳсипор гаштанд, вале Исои наврас дар Ерусалим монд. Падару модараш аз ин бехабар буданд.

44 Онҳо гумон доштанд, ки ў ҳамроҳи дигарон равона аст ва тамоми рӯз сафарашонро давом доданд. Дертар ўро дар миёни дӯстону ҳешони худ чустучӯй карданд⁴⁵ ва чун наёфтанд, ба Ерусалим барои чустучӯйаш баргаштанд.

46 Баъд аз се рӯз ўро дар Ҳонаи Худо ёфтанд, ки дар байнин муаллимон нишаста, суханонашонро гӯш мекард ва ба онҳо савол медод. 47 Ҳамаи шунавандагон аз барои дононӣ ва ҷавобхояш ҳайрон монданд. 48 Падару модараш ўро дида, ҳайрон шуданд ва Марям ба Вай гуфт: «Писарам, ҷаро бо мо ҷунин рафтор кардӣ? Ману падарат дар чустучӯйи Ту бисёр азоб қашидем». 49 Исо гуфт: «Ҷаро Маро чустучӯй кардед? Магар шумо намедонистед, ки Ман бояд дар ҳонаи Падарам бошам?» 50 Вале онҳо маънои суханони ўро нафаҳмидаанд.

51 ў бо падару модараш ба Носира баргашт ва аз гуфтаи онҳо берун намебаромад. Марям бошад, ҳамаи инро дар дили худ нигоҳ медошт.

52 Исо сол ба сол дар ҳикмат ва қомат бузург шуда, торафт бештар писандидаи Худову мардум мегашт.

3

Паёми Яҳё

1-2 (1-2) Дар замони сарвари рӯҳониён будани Ҳонон ва Қаёфо қаломи Ҳудо дар биёбон ба гӯши Яҳёи писари Закарё расид. Ин воқеа дар соли понздаҳуми ҳукмронии император Тибариюс рӯй дод. Дар он айём Понтююс Пилотус фармонравои Яҳудия ва Ҳиродус ҳоқими Ҷалил буданд. Бародари Ҳиродус Филиппус бошад, дар Итурияву вилояти Тархонитус ҳукмронӣ мекард ва Лисониос ҳоқими Абилин буд.

3 Яҳё замони ноҳияҳои атрофи дарёи Ҳурдунро тай намуда, эълон мекард, ки мардум барои баҳшида шудани гуноҳҳояшон бояд тавба карда, аз гуноҳҳояшон даст қашанд ва таъмид бигиранд. 4 Дар бораи вай дар китоби Ишаъё пайғамбар чунин навишта шудааст:

«Касе дар биёбон фарёд зада мегӯяд:

„Барои Худованд роҳ тайёр кунед! Онро рост намоед!

5 Бигзор ҳар водӣ баланд шавад,
ҳар кӯҳу теппа ба ҳамворӣ мубаддал гардад.
Бигзор роҳҳои печ дар печ рост шуда, роҳҳои
пасту баланд ҳамвор шаванд,
6 он гоҳ ҳар як ҷони зинда наҷоти Худоро
мебинад!“¹⁴

7 Мардуми зиёде назди Яхӯ меомаданд, то
аз дасти ў таъмид бигиранд ва ў ба онҳо
мегуфт: «Эй морони маккор! Кӣ ба шумо
гуфт, ки аз ҷазои дарпешистоди Худо гурӯҳта
метавонед? ⁸ Асло фикр накунед, ки ба сабаби
аз насли Иброҳим буданатон ҷазо намебинед.
Зеро ба шумо мегӯям, ки Худо аз ҳамин
сангҳо барои Иброҳим насл ба вучуд оварда
метавонад. Пас, ҷун дараҳти мевадоре, ки
меваи хуб медиҳад, дар амал нишон дихед,
ки ҳақиқатан тавба кардаед. ⁹ Теша аллакай
бар решави дараҳтон гузошта шудааст ва ҳар
дараҳте, ки меваи хуб намеоварад, бурида ба
оташ партоғта мешавад».

10 Мардум аз ў мепурсиданд: «Пас, мо чӣ кор
кунем?» ¹¹ Яхӯ ҷавоб дод: «Касе, ки ду ҷома
дорад, яктоашро ба касе дихад, ки ба он мӯҳтоҷ
аст ва ҳар кӣ ҳӯрок дорад, низ ҷунин биқунад».
12 Андозигрон ҳам, ки барои таъмид гирифтан
омада буданд, аз ў пурсиданд: «Устод, мо чӣ
кор кунем?» ¹³ Ба онҳо гуфт: «Бештар аз он
андозе, ки бароятон муайян карда шудааст,
аз мардум наиситонед». ¹⁴ Сарбозон низ аз
ӯ пурсиданд: «Пас, мо чӣ кор кунем?» Яхӯ
гуфт: «Касеро бо зӯриву тӯҳмати ноҳақ ғорат
накунед ва ба маоши худ қоноат намоед».

15 Мардум интизори омадани Масех, яъне
Таъиншудаи Худо буданд ва бъяд аз шунидан
гуфтаҳои Яхӯ худ ба худ фикр мекарданд,
ки шояд Яхӯ Таъиншудаи Худо аст. ¹⁶ Яхӯ
бошад, ба онҳо гуфт: «Ман шуморо бо об
таъмид медиҳам, vale тавонотаре аз ман
меояд, ки ман ҳатто сазовори кушодани
банди пойафзоли ў нестам. Ў шуморо бо
Рӯҳи Муқаддас ва оташ таъмид ҳоҳад дод.
¹⁷ Дар дasti ў бел барои бод кардан гандум
тайёр аст. Вай бо он хирман худро тоза
карда, гандумро дар анбораш ҷамъ мекунад,
вала қаҳро дар оташи ҳомӯшишаванда
месӯzonад».

¹⁸ Ҳамин тавр Яхӯ мардумро панду насиҳат
карда, ба онҳо хушҳабарро мерасонд.

¹⁹ Яхӯ ҳоҳим Ҳиродусро ҳам барои он ки
ҳамсари бародари худаш Ҳиродияро ба занӣ
гирифта буд ва барои ҳамаи корҳои бадаш
саразаниш мекард. ²⁰ Бинобар ин Ҳиродус, бар
замми ҳамаи кирдори бадаш, боз Яхӯро ба ҳабс
андоҳт.

Таъмиди Исо

21 Инак, вақте ки ҳамаи мардум таъмид
гирифта буданд, Исо низ таъмид гирифту
ба дуогӯй машғул шуд. Дар ҳамин вақт
осмон кушода шуда, ²² Рӯҳи Муқаддас дар

шакли кабӯтаре фаромада, дар болои ў қарор
гирифт ва садое аз осмон баромад, ки мегуфт:
«Ту Писари азизи Ман ҳастӣ ва Ман аз Ту
хушнудам!»

Авлоду аҷодони Исо

23 Вақте ки Исо ба хизмати худ шурӯй
намуд, тақрибан сисола буд ва ҳама гумон
мекарданд, ки ў писари Юсуф аст. Юсуф
бошад, писари Элӣ, ²⁴ Элӣ писари Маттот,
Маттот писари Левӣ, Левӣ писари Малкӣ,
Малкӣ писари Яннай, Яннай писари Юсуф,
²⁵ Юсуф писари Матитӣ, Матитӣ писари Омӯс,
Омӯс писари Нахум, Нахум писари Ҳеслӣ,
Ҳеслӣ писари Начҷой, ²⁶ Начҷой писари Маҳат,
Маҳат писари Матитӣ, Матитӣ писари Шимъӣ,
Шимъӣ писари Юсуф, Юсуф писари Юдо,
²⁷ Юдо писари Юҳонон, Юҳонон писари Ресо,
Ресо писари Зарубобил, Зарубобил
писари Шаалтил, Шаалтил писари Нерӣ,
²⁸ Нерӣ писари Малкӣ, Малкӣ писари Аддӣ,
Аддӣ писари Қӯсом, Қӯсом писари Элмадом,
Элмадом писари Эр, ²⁹ Эр писари Юсе, Юсе
писари Элизер, Элизер писари Юрим, Юрим
писари Маттот, Маттот писари Левӣ, ³⁰ Левӣ
писари Шимъӯн, Шимъӯн писари Яхудо,
Яхудо писари Юсуф, Юсуф писари Юном,
Юном писари Элёқим, ³¹ Элёқим писари Малё,
Малё писари Мино, Мино писари Матато,
Матато писари Натан, Натан писари Довуд,
³² Довуд писари Йисой, Йисой писари Убид,
Убид писари Бӯаз, Бӯаз писари Салмӯн,
Салмӯн писари Нахшӯн, ³³ Нахшӯн писари
Аминодоб, Аминодоб писари Адамин, Адамин
писари Ҳорнӣ, Ҳорнӣ писари Ҳесрӯн, Ҳесрӯн
писари Форас, Форас писари Яхудо, ³⁴ Яхудо
писари Ёқуб, Ёқуб писари Исҳоқ, Исҳоқ
писари Иброҳим, Иброҳим писари Тораҳ,
Тораҳ писари Ноҳӯр, ³⁵ Ноҳӯр писари Саруҷ,
Саруҷ писари Рау, Рау писари Фолаҷ, Фолаҷ
писари Эబар, Эబар писари Шолаҳ, ³⁶ Шолаҳ
писари Қенон, Қенон писари Арғакшад,
Арғакшад писари Сом, Сом писари Нӯҳ, Нӯҳ
писари Ломак, ³⁷ Ломак писари Матушолаҳ,
Матушолаҳ писари Ҳанӯҳ, Ҳанӯҳ писари Єрад,
Єрад писари Махалалъиль, Махалалъиль писари
Қенон, ³⁸ Қенон писари Анӯш, Анӯш писари
Шет, Шет писари Одам ва Одам писари Худо
буданд.

4

Аз озмоши гузаштани Исо

1 Исо аз Рӯҳи Муқаддас пур шуда, аз соҳили
дарёни Урдун баргашт ва ин Рӯҳ ўро ба биёбон
бурд. ² Он ҷо иблис дар муддати чил шабу чил
рӯз ўро меозмоид. Ҳамон рӯзҳо Исо ҳеч ҷиз
намехӯрд ва оқибат хеле гурусна монд.

³ Иблис ба ў гуфт: «Ту Писари Худо ҳастӣ
ку, пас, ба ин санг фармон дех, ки нон
шавад». ⁴ Исо ҷавоб дод: «Не, зеро дар
навиштаҷот гуфта шудааст, ки инсон на фақат
бо ҳӯрдани нон зинда аст». ⁵ Баъд иблис

Вайро ба баландй бурда, аз он чо дар як лаҳза тамоми мамлакатҳои дунёро ба Ўнишон дода, 6-7 (6-7) гуфт: «Агар Ту ба ман саҷда кунӣ, ман тамоми ихтиёри хукмронӣ кардан ва ҳамаи шӯҳрату ҷалоли онҳоро ба Ту месупорам, зеро он ба ман дода шудааст ва ман метавонам онро ба касе, ки ҳоҳам, тӯҳфа биқунам». 8 Исо ба вай ҷавоб дод: «Дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки „мо бояд Ҳудованд Ҳудои ҳудро бипарастем ва фақат ба Ўхизмат кунем“».

9 Баъд иблис Ўро ба Ерусалим бурд ва ба нуқтаи баландтарини Ҳонаи Ҳудо гузашта гуфт: «Ту Писари Ҳудо ҳастӣ-ку, пас, ҳудро аз ин чо ба поён парто. 10 Охир дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки „Ҳудо ба фариштагони ҳуд фармон медиҳад, ки Туро муҳофизат кунанд 11 ва онҳо Туро бар болои дастонашон ҳоҳанд бардошт, то ки поят ба сангे назанад“».

12 Исо ҷавоб дод: «Не, ҳамчунин гуфта шудааст, ки набод Ҳудованд Ҳудои ҳудро бисанҷем». 13 Баъд аз ин иблис васвасаҳои ҳудро бас кард ва то пайдо шудани лаҳзаи мувоғиқ аз Исо дур шуд.

Хизматгузории Исо дар Ҷалил ва Носира

14 Исо бо қудрати Рӯҳи Муқаддас ба Ҷалил баргашт ва ин ҳабар дар сар то сари он ноҳия паҳн шуд. 15 Ў дар ибодатхонаҳо мардумро таълим медод ва ҳама Исоро ситоиш мекарданд.

16 Ҳамин тавр Ў ба шаҳри Носира омад, ки дар он чо ба воя расида буд. Вай дар рӯзи истироҳат аз рӯи одат ба ибодатхона даромада, барои бо овози баланд ҳондани навиштаҷот аз ҷояш барҳест. 17 Ба Ў китоби Ишаъё пайғамбарро доданд ва Исо онро кушода, ҷоеро ёфт, ки чунин навишта шуда буд:

18 «Рӯҳи Ҳудованд дар Ман аст, зеро Ў Маро таъян намудааст, ки ба бенавоён ҳушхабарро бирасонам.

Ӯ Маро фиристодааст, то озодии асирон, бино шудани кӯрон ва раҳои ситамдигону

19 соли файзбахши Ҳудовандро эълон намоям».

20 Баъд Вай китобро пӯшида, ба ходим дод ва ба ҷои ҳуд нишаст. Дар ибодатхона ҳама бо диққат ба Ў нигоҳ мекарданд 21 ва Ў ба сухан оғоз намуд: «Он навиштаҳоеро, ки ҳоло шунидед, имрӯз амали гаштанд».

22 Ҳама Исоро таъриф мекарданд ва аз суханони файзбахши Ў дар тааҷҷуб монда, меғуфтанд: «Магар Ў писари Юсуф нест?»

23 Ў ба онҳо гуфт: «Медонам, ки дар бораи Ман чунин масалро ҳоҳед гуфт: „Эй табиб! Ҳудатро шифо дех ва дар ватани ҳуд низ мӯъцизаҳоеро биқун, ки шунидаем дар шаҳри Кафарнаҳум кардай“». 24 Баъд суханашро давом дод: «Ба ростӣ мегӯям, ки

ягон пайғамбар дар диёраш қадр надорад. 25 Ҳақиқатан ҳам, дар замони Илёс пайғамбар, вақте ки дар муддати севу ним сол борон наборид ва дар рӯи замин ғуруснагии саҳте ба вучуд омад, дар Исройл бевазанони бисёре буданд, 26 vale Илёс назди ҳеч яке аз онҳо фиристода нашуд. Ў танҳо ба назди як бевазанон фиристода шуд, ки дар Сорфато ном шаҳри Сидун зиндагӣ мекард. 27 Дар замони Элишион пайғамбар ҳам дар Исройл махавиёни зиёде буданд, vale ба гайр аз Наамони суриёни ҳеч қадоме аз онҳо шифо наёфтанд».

28 Онҳое, ки дар ибодатхона буданд, аз шунидани чунин суханҳо ба ғазаб омаданд.

29 Баъд аз ҷояшон барҳеста, Исоро аз шаҳр берун карда, ба болои теппае бурданд, ки шаҳр он чо соҳта шуда буд ва хостанд аз лаби ҷарӣ Ўро партоянд. 30 Аммо Ў аз миёни онҳо гузашта, бо роҳи ҳуд равона шуд.

Аз рӯҳи нопок озод шудани мард

31 Исо ба шаҳри Кафарнаҳум, ки дар Ҷалил аст, омада, дар рӯзи истироҳат мардумро таълим медод. 32 Одамон аз таълимоти Ў қоил мемонданд, ҷунки суханонаш бокӯдрат буданд. 33 Дар ибодатхона марде ҳузур дошт, ки дар вучудаш рӯҳи нопок, яъне дев ҷойгир шуда буд. Ў бо овози баланд фарёд зада гуфт: 34 «Моро ба ҳоламон гузор! Ту ба мо чӣ кордорӣ, эй Исои Носири? Магар барои нобуд карданӣ монадай?! Ту медонам! Ту Шахси муқаддаси Ҳудо ҳастӣ!» 35 Vale Исо рӯҳи нопокро сарзаниш карда фармуд, ки хомӯш шавад ва аз даруни он одам берун барояд. Дев мардро дар пеши назари ҳама ба замин партофт ва ба он мард ҳеч зараре нарасонда, аз вай берун баромад. 36 Ҳама ҳайрон шуда ба яқдигар меғуфтанд: «Ин чӣ суханест, ки Ў бо қудрату қувват ба рӯҳҳои нопок амр мефармояд ва онҳо берун мебароянд?»

37 Овозаи Исо дар тамоми он ноҳия паҳн мешуд.

Шифои ёфтани бисёр дардманон

38 Исо аз ибодатхона баромада, ба ҳонаи Шимъён рафт. Ҳущомани Шимъён ба табларзai саҳте гирифтор буд ва аз Исо ҳоҳиш карданд, ки ба ин зан ёрӣ дихад. 39 Исо болои сари Ў ҳам шуда, табларзаро манъ кард ва он тамомон нест шуд. Зан дарҳол барҳеста, ба меҳмоннавозӣ машгул шуд.

40 Вақти ғуруби офтоб ҳамаи онҳоеро, ки ба қасалиҳои гуногун гирифтор буданд, ба назди Исо меоварданд. Ў дасти ҳудро болои сари ҳар яке аз онҳо меғузошту шифояшон медод.

41 Ҳамчунон деввҳо «Ту писари Ҳудо ҳастӣ!» гуфта, фарёдзанон аз бисёр қасон берун мебаромаданд, ҷунки онҳо мединистанд, ки Ў Таъиншудаи Ҳудо аст. Аммо Ў ба онҳо иҷозати гап заданро намедод.

Дар ибодатхонаҳо таълим додани Исо

42 Вақте ки субҳ дамид, Исо берун баромада, ба чои хилвате рафт. Вале мардум ӯро чустучу карда, ба наздаш омаданд ва намегузоштанд, ки аз пешашон биравад. 43 ӯ бошад, ба онҳо гуфт: «Ман бояд хушкабари подшохии Худоро ба шарҳон дигар ҳам бирасонам, чунки бо ҳамин мақсад Ман фиристода шудаам».

44 Ва ӯ дар ибодатхонаҳо тамоми сарзамини Яхудия хушкабарро эълон мекард.

5

Интихоби шогирдони аввал

1 Як рӯз Исо дар канори кӯли Чинесор меистод ва мардуми бисёре, ки меҳостанд қаломи Худоро бишнаванд, аз ҳар тараф ба ӯ фишор мөевварданд. 2 Исо ду қақиеро дид, ки дар соҳили кӯл гузозта шуда буданд ва моҳигирон аз онҳо берун омада, тӯрҳои моҳидориро мешустанд. 3 ӯ ба яке аз қақиҳо, ки соҳибаш Шимъүн буд, савор шуда, аз ӯ хоҳиш кард, ки қақиқро аз соҳил каме дурттар ронад. Баъд нишаста, аз қақиқ мардумро таълим медод. 4 Дар оҳири суханаш ӯ ба Шимъүн гуфт: «Қақиқро ба мобайни кӯл бирон ва барои сайд тӯрҳоятонро ба об андозед». 5 Шимъүн ҷавоб дод: «Устод! Мо тамоми шаб заҳмат қашидем ва чизе сайд накардем, вале азбаски шумо мефармоед, ҳоло тӯрро ба об меандозем».

6 Вақте ин корро карданд, он қадар моҳӣ сайд шуд, ки қарип буд тӯрҳояшон қанда шаванд. 7 Пас, Шимъүн ва рафиқонаш ба шарикони худ, ки дар қақиқ дигар буданд, ишорае карданд, то ба ёриашон биёанд. Онҳо омада, ҳар ду қақиқро то дараҷае аз моҳӣ пур карданд, ки қарип гарқ мешуданд.

8 Шимъүни Петрус ин ҳолатро дид, пеши

пойҳои Исо афтода гуфт: «Худовандо! Аз пеши ман бирав, чунки ман одами гунаҳкор ҳастам».

9 ӯ инро барои он гуфт, ки худаш ва ҳамроҳонаш аз сайди бешумори ба дастовардаашон ба ҳайрат афтода буданд.

10 Ёкубу Юҳанно низ, ки писарони Забдой ва

шарикони Шимъүн буданд, ҳайрон шуданд. Вале Исо ба Шимъүн гуфт: «Натарс, баъд аз ин одамонро монанди моҳӣ ҷамъ ҳоҳӣ кард».

11 Сипас моҳигирон қақиҳоро ба соҳил бароварданд ва ҳамаи корҳояшонро як сӯ гузозта, Исою пайравӣ карданд.

Шифо ёфтани марди маҳав

12 Исо дар шаҳре буд, ки дар он ҷо марди гирифтори қасалии маҳав буд. Он маҳав Исоро дид, сар ба пои ӯ ниҳоду илтимос кард: «Худовандо, агар ҳоҳӣ, метавонӣ маро пок созӣ».

13 Исо дасташро ба ӯ расонда гуфт: «Албатта, меҳоҳам, пок шав!» ва қасалии маҳав нест шуд.

14 Баъд Исо ба ӯ таъкид карда гуфт: «Дар бораи ин воқеа ба қасе нагӯйӣ, балки рост назди рӯҳонӣ рафта, худро нишон дех ва бораи пок шудани худ, ҳамон тавре ки Мӯсо фармудааст, курбонӣ бикиун, то ба мардум

шаходате гардад». 15 Аммо ба ин нигоҳ накарда, овози ӯ торафт пахн мешуд. Барои шифо ёфттан аз бемориҳо ва шунидани сухани ӯ шумораи зиёди мардум дар атрофи Исо ҷамъ меомаданд.

16 Исо бошад, барои дуо кардан ба чои хилват мерафт.

Шифо ёфтани марди шал

17 Рӯзе Исо машғули таълим буд. Фарисиён ва шариатдононе, ки аз тамоми деҳоти Чалил, аз Яхудия ва аз Ерусалим омада буданд, дар назди ӯ нишастанд. Қудрати Худованд барои шифо додан бо Исо буд.

18 Ҳамин вақт ҷанд нафаре марди шалеро бо ҷойгаҳаш бардошта оварданд. Онҳо кӯшиш мекарданд, ки ӯро ба даруни хона дароварда, дар пеши Исо гузоранд,

19 вале аз сабаби бисёр будани мардум барои даровардани ӯ роҳе наёфтанд.

Бинобар ин ба болои хона баромада, аз миёни сафолҳои бом шалро бо ҷойгаҳаш ба даруни хона, ба миёни мардум, пеши Исо фароварданд.

20 Исо имони онҳоро дид, ба он шал гуфт: «Дӯстам! Гуноҳҳоят баҳшида шуданд».

21 Вале шариатдонону фарисиён ба яқдигар мегӯфтанд: «Ин кист, ки суханони коғирона мегӯяд? Ғайр аз Худо кӣ гуноҳҳоро баҳшида метавонад?»

22 Исо бошад, аз фикри онҳо дарак ёғта ҷавоб дод: «Чаро дар дилҳоятон ҷунин фикрҳо доред? 23 Қадомаш осонтар аст: гуфтани он, ки „гуноҳҳои ту баҳшида шуданд“ ё гуфтани он, ки „барҳез ва роҳ гард“?

24 Пас, Ман ба шумо исбот мекунам, ки Фарзанди Инсон дар рӯи замин қудрати баҳшидан гуноҳҳоро дорад».

Сипас ба шал нигариста гуфт: «Ба ту мегӯям, барҳез, ҷойгаҳатро бардошта ба ҳонаатӣ рав».

25 Он мард дар пеши ҳама дарҳол аз ҷояш барҳест ва ҷойгаҳашро, ки дар рӯи он хобида буд, бардошта, Худоро шукрӯён ба ҳонааш равона шуд.

26 Ҳама ба ҳайрат афтода, Худоро ситоиш мекарданд ва дар ҳолате, ки пур аз тарсу ҳарос буданд, мегӯфтанд: «Имрӯз ҷизҳои аҷоибро дидем».

Даъват шудани Левӣ

27 Баъд аз ин Исо берун рафт ва Левӣ ном андозигиреро дид, ки дар ҷои кораш нишаста буд. Исо ба вай гуфт: «Биё, пайрави Ман шав».

28 Левӣ барҳест ва ҳама ҷизашро монда, аз паси ӯ равона шуд.

29 Левӣ дар ҳонаи худ барои Исо зиёфати қалон орост. Шумораи зиёди андозигирон ва одамони дигар ҳамроҳашон дар гирди як дастарҳон менишастанд.

30 Фарисиён ва шариатдонон ба шогирдони Исо шикоят карда мегӯфтанд: «Чаро шумо ҳамроҳи андозигирону гунаҳкорон аз як дастарҳон меҳӯреду менӯshed?»

31 Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба табиб на одамони солим, балки беморон мӯҳтоҷанд.

32 Ман ҳам барои он омадаам, ки

на нақӯкорон, балки гунаҳкоронро ба тавба даттават намоям».

Савол дар бораи рӯза

³³ Ба Исо гуфтанд: «Чаро шогирдони Яхӯ зудзуд рӯза мегиранду дуо меҳонанд, шогирдони фарисиён низ чунин меқунанд, vale шогирдони Шумо меҳӯранд ва менӯшанд?» ³⁴ Исо ба онҳо гуфт: «Оё метавонед дӯстони домодро, модоме ки ў бо онҳост, маҷбур созед, ки рӯза бигираанд?» ³⁵ Вале вақте мерасад, ки домод аз байнашон гирифта мешавад ва он гоҳ онҳо низ рӯза мегираанд».

³⁶ Баъд ба онҳо ин масалро гуфт: «Ҳеч кас аз ҷомаи нав пораero қанда, ҷомаи кӯҳнаро ямоқ намекунад, ҷунки ҳам ҷомаи нав ҳайф мешавад ва ҳам ямоқи нав ба ҷомаи кӯҳна мувофиқ намоеяд. ³⁷ Ҳамчунин ҳеч кас шароби навтайёршударо ба машки ҷармини кӯҳна намерезад, ҷунки шароб мечӯшаду машкро дарронда, ҳам худ мерезад ва ҳам машк бекора мешавад. ³⁸ Пас, шароби нав бояд ба машки нав рехта шавад. ³⁹ Ҳеч кас баъд аз нӯшидан шароби кӯҳна шароби навро талаб намекунад, зоро мегӯяд, ки шароби кӯҳна хуб аст».

6

Савол дар бораи рӯзи истироҳат

¹ Яке аз рӯҳои истироҳат Исо аз миёни киштзорҳои гандум мегузашт. Шогирdonаш хӯшҳаро чида, бо кафи дасташон молида меҳӯрданد. ² Баъзе аз фарисиён гуфтанд: «Чаро шумо кореро меқунед, ки карданӣ он дар рӯзи истироҳат раво нест?» ³ Исо ҷавоб дод: «Магар шумо дар навиштаҷот наҳондаед, ки шоҳ Довуд, вақте ки бо ҳамроҳонаш гурусна монд, чӣ кор карда буд? ⁴ Ӯ ба ҳонае, ки ҳузури Худоро дошт, даромада, нони ба Худо тақдимшударо гирифта ҳӯрд ва ба ҳамроҳонаш низ дод. Ҳол он ки аз рӯи шариат фақат рӯҳониён ҳақ доштанд он нонро бихӯранд». ⁵ Баъд ба онҳо гуфт: «Фарзанди Инсон соҳиби рӯзи истироҳат аст».

Шифо ёфтани марди дасташ ҳушкшуда

⁶ Боз як рӯзи истироҳат Исо ба ибодатхона рафта, машгули таълим шуд. Дар он чо як марде ҳузур дошт, ки дасти росташ ҳушк шуда буд. ⁷ Шариатдонон ва фарисиён меҳостанд бинанд, ки Исо дар рӯзи истироҳат касеро шифо медиҳад ёне, то тавонанд ӯро дар ин кор айборд биқунанд. ⁸ Аммо Исо фикри онҳоро медонист ва ба марди дасташ ҳушкшуда гуфт: «Бархез ва дар миёнҷо исто». Он мард барҳесту истод. ⁹ Исо ба онҳо гуфт: «Ба шумо саволе медиҳам: оё дар рӯзи шанбе некӣ кардан равост ё бадӣ? Ҷони касеро начофт ё барбод доданд?» ¹⁰ Баъд ба ҳамаи онҳо нигоҳ карда, ба он мард гуфт: «Дастатро дароз кун». Вай дасташро дароз карду дасташ сиҳат шуд. ¹¹ Аммо шариатдонон ва фарисиён дар газаб

шуда, бо ҳамдигар маслиҳат мекарданд, ки бар зидди Исо чӣ коре карда метавонанд.

Интиҳоб шудани дӯвоздаҳ вакили Исо

¹² Дар он рӯзҳо Исо барои дуо кардан ба кӯҳ баромад ва тамоми шабро бо дуои Худо гузаронид. ¹³ Вақте ки субҳ дамид, шогирdonашро ба наздаш ҷеф зада, аз миёнашон дувоздаҳ нафарро интиҳоб кард ва онҳоро вакилномид, ки инҳоянд: ¹⁴ Шимъӯн, ки Исо ўро Петрус номид ва бародари Шимъӯн Андриёс, Ёкуб ва Юҳанно, Филиппус ва Барталмо, ¹⁵ Матто ва Тумо, Ёкуби писари Ҳалғӣ ва Шимъӯн, ки ба ўлақаби Ватандӯстро гузашта буданд, ¹⁶ Яҳудои писари Ёкуб ва Яҳудои Искәрют, ки оқибат хиёнаткор мешавад.

Исо дар ҳизмати мардум

¹⁷ Исо ва вакilonаш аз кӯҳ поён фаромада, дар ҳамворие чой гирифтанд. Шуморай зиёди пайравонаш ва мардуми бешуморе аз тамоми гирда атрофи сарзамиҳои Яҳудия, Ерусалим ва аз ноҳияҳои назди баҳрии Сурӯ Сидун ҷамъ омаданд, ¹⁸ то ки Исоро бишнаванд ва аз бемориҳо шифо ёбанд. Қасоне, ки аз рӯҳи нопок азоб мекашиданд, низ шифо ёфтанд. ¹⁹ Бинобар ин ҳама қўшиш мекарданд, ки дасти худро ба Исо бирасонанд, чун куввае, ки аз Ў берун меомад, ҳамаро шифо мебахшид.

Одамони ҳушбахт ва бадбахт

²⁰ Исо ба шогирdonаш ҷашм дӯхта гуфт: «Хушбахтед шумо, ки ҳоло бечораед, ҷунки Худо дар ҳаётатон подшоҳӣ меқунад. ²¹ Хушбахтед шумо, ки ҳоло гуруснаед, ҷунки сер ҳоҳед шуд.

Хушбахтед шумо, ки ҳоло гирия меқунед, зоро ҳандон мешавед.

²² Хушбахтед шумо, вақте ки мардум ба хотири Фарзанди Инсон аз шумо нафрат меқунанд, шуморо аз байнашон мөронанд, дашном медиҳанд ва номатонро ба бадӣ бароварда аз шумо рӯй мегардонанд.

²³ Дар он рӯз ҳурсанд бошед ва аз шодӣ бирақсаду бидонед, ки Худо дар осмон бароятон мукофоти қалон дорад. Зоро авлоди гузаштаин ин одамон низ бо пайғамбарон ҳамин тавр рафтор мекарданд.

²⁴ Лекин вой бар ҳоли шумо, эй сарватмандон, зоро аллакай тасаллии дили худро ёфтаед.

²⁵ Вой бар ҳоли шумо, ки ҳоло сер ҳастед, ҷунки гурусна ҳоҳед монд.

Вой бар ҳоли шумо, ки ҳоло меҳандед, зоро гирёну нолон ҳоҳед шуд.

²⁶ Вой бар ҳоли шумо, вақте ки ҳама шуморо таърифи тавсиф меқунанд, ҷунки авлоди гузаштаин ин одамон низ бо пайғамбарони бардоруғ ҳамин тавр рафтор мекарданд.

Дӯст доштани душманон

²⁷ Аммо ба шумо, ки ҳоло сухани Маро мешунавед, мегӯям: душманонатонро дӯст доред ва ба онҳое, ки шуморо бад мебинанд,

некй кунед,²⁸ барои онҳое, ки шуморо лаънат меҳонанд, баракат талабед ва барои онҳое, ки шуморо дашном медиҳанд, дуои хайр гӯед.

²⁹ Агар касе ба як тарафи рӯятон торсакӣ занад, тарафи дигари рӯятонро бар ў бигардонед ва агар касе чоматонро кашида гирад, монед, ки куртаатонро ҳам бигирад.

³⁰ Ҳар кӣ аз шумо чизе талаб кунад, ба ў бидиҳед ва ҳар кӣ чизи шуморо бигирад, барагардондани онро талаб нақунед.

³¹ Пас, чӣ гуна рафторро аз дигарон нисбати худ дидан ҳоҳед, ҳамон тавр аввал худи шумо нисбати онҳо рафтор кунед.

³² Агар танҳо онҳоеро дӯст доред, ки шуморо дӯст медоранд, чӣ фоида ба даст меоред? Зоро гунаҳкорон ҳам дӯстдорандагони худро дӯст медоранд.

³³ Агар фақат ба касоне, ки ба шумо некй мекунанд, некй кунед, шумо чӣ ифтихоре доред? Зоро гунаҳкорон низ чунин мекунанд.

³⁴ Агар ба касе қарз диҳеду умеди пас гирифтани онро дошта бошед, чӣ фоида дорад? Зоро гунаҳкорон низ ба гунаҳкорон қарз дода, интизори пас гирифтани он ҳастанд.³⁵ Вале шумо душманонатонро дӯст доред, некий кунед ва қарз диҳеду интизори пас гардонда гирифтани он нашавед. Он гоҳ мукофоти бузурге насибатон гашта, фарзандони Худои Таоло ҳоҳед буд. Зоро Худо ба одамони хасис ва қўрнамак ҳам меҳробонӣ мекунанд.³⁶ Пас, ҳамон тавре ки Падари шумо раҳмдил аст, шумо низ раҳмдил бошед.

Айборд кардан дигарон

³⁷ Ҳукм нақунед ва ба ҳукм дучор намешавед. Касеро айборд нақунед ва шумо низ айборд карда намешавед. Ҳамаро бубаҳшед ва шумо низ баҳшида мешавед.³⁸ Бидиҳед ва ба шумо низ дода мешавад: ба андозаи хуби чунбонида фишурдуша ва лабрезшуда ба доманатон меандозанд, зоро бо қадом сангти тарозу баркашед, бо ҳамон санг ба шумо баркашида мешавад.

³⁹ Ҳамчунин ў масалеро ба онҳо гуфт: «Оё як кўр ба кўри дигар роҳ нишон дода метавонад? Магар ҳардуяшон ба ҷоҳ намеафтанд?

⁴⁰ Шогирд аз устодаш болотар нест. Аммо вақте ки донишашро пурра мекунад, ба устодаш баробар мешавад.

⁴¹ Чаро шумо ҳасро дар ҷашми бародаратон мебинеду чӯберо, ки дар ҷашми ҳудатон ҳаст, ҳис намекунед?⁴² Чӣ тавр метавонед ба бародаратон бигӯед: „Эй бародар, иҷозат дех ҳасро аз ҷашмат барорам“, вақте ки чӯбро дар ҷашми ҳуд намебинед? Эй дурӯйҳо! Аввал чӯбро аз ҷашми ҳудатон дур кунед, он гоҳ дурусттар дида метавонед, ки чӣ хел ҳасро аз ҷашми бародаратон бароред.

Дароҳт ва меваи он

⁴³ Ҳарғиз дароҳти хуб меваи бад ва ё дароҳти бад меваи хуб ба бор намеоварад,⁴⁴ чунки ҳар дароҳт аз мевааш шинохта мешавад. Аз

буттаҳои хор анҷир намечинанд ва ё ҳосили ангур намегиранд.⁴⁵ Шахси нек аз ҳазинаи неки дилаш некиро ва шахси бад аз ҳазинаи бади дилаш бадиро берун меорад, зоро он чи дилашро пур мекунад, баъд лабрез шуда, аз забонаш берун меояд.

Бинокори дурандешу бинокори беақл

⁴⁶ Чаро ба Ман „Худовандо! Худовандо!“ мегӯед, vale гуфтаҳоямро иҷро намекунед?

⁴⁷ Ҳоло ба шумо ба кӣ монанд будани касеро мефаҳмонам, ки пеши Ман омада, сухани Маро мешунавад ва аз рӯи он амал мекунад.

⁴⁸ Ў ба одаме монанд аст, ки барои соҳтани хонааш заминро чукур канда, пойдеворашро болои санге мегузорад. Ҳангоме ки сел меояду оби пурталотумаш ҳонаро зер мекунад, ба он ҳеч осебе намерасад, чунки пойдевораш мустаҳкам соҳта шудааст.

⁴⁹ Аммо касе, ки суханони Маро шунида, аз рӯи он амал намекунад, ба одаме монанд аст, ки хонаашро бе пойдевор болои хок соҳтааст. Пас, вақте ки сел омада, оби пурталотумаш ҳонаро зер мекунад, он ба зудӣ фурӯ рафта несту нобуд мешавад».

7

Шифо ёфтани хизматгори сардори лашкар

¹ Баъд аз он ки Исо тамоми суханҳояшро ба мардум гуфта шуд, вориди шаҳри Кафарнаҳум гашт.

² Дар он чо як сардори лашкар хизматгоре дошт, ки барояш азиз буд. Ин хизматгоре бемор шуда, дар бистари марг меҳобид.³ Он сардори лашкар овозаи Исоро шунида, пирони яҳудиро пеши ў фиристод, то илтимос кунанд, ки омада хизматгорашро шифо дихад.⁴ Онҳо назди Исо омаданд ва бисёр илтимос карда гуфтанд: «Ин сардори лашкар сазовори он аст, ки барояш чунин корро бикиунед,⁵ чунки вай ҳалқи моро дӯст медорад ва барои мо ибодатхонае соҳтааст».

⁶ Исо ҳамроҳи онҳо рафт. Ҳангоме ки ба ҳона наздик мешуд, сардори лашкар дӯстонашро фиристод, ки аз номи вай ба Исо чунин бигӯянд: «Хоҷа! Аз ин зиёд заҳмат накашед, зоро ман лоиқи он нестам, ки аз остонаи дарам гузаред.⁷ Ба ҳамин сабаб ҳудро муносиб надонистам, ки назди шумо биёъм. Танҳо як амр кунед ва хизматгори ман шифо мейбад.⁸ Охир ман як фармонбандор ҳастам ва дар зери итоати ҳуд низ сарбозонро дорам. Вақте ки ба яке „бирав“ мегӯям, меравад, ба дигаре „биё“ мегӯям, меояд ва агар ба хизматгорам „фалон корро бикиун“ гӯям, ў ўлабтта он корро иҷро мекунад».

⁹ Исо инро шунида бисёр ҳайрон шуд ва ба мардуми бешуморе, ки аз паси ў меомаданд, рӯ оварда гуфт: «Ба шумо мегӯям, ки ҳатто дар байнин истроилиён касеро надидам, ки чунин имони саҳт дошта бошад».

10 Фиристодагони сардори лашкар ба хона баргашта, диданд, ки хизматгор сиҳат шудааст.

Зинда шудани писари бевазан

11 Дере нагузашта Исо ҳамроҳи шогирдон ва шуморай зиёди мардум ба шаҳри Ноин рафт. 12 Ў ба дарвозаи шаҳр наздик шуда, дид, ки мурдаэро мебароранд. Он мурда писари ягонаи бевазане буд ва сокинони зиёди шаҳр ҳамроҳи он зан равона буданд. 13 Худованд он занро дид, дилаш ба ҳоли вай сӯйт ва ба ў гуфт: «Гиря накун». 14 Баъд наздин омада, дасти худро рӯй тобут гузошт ва тобутбардорон аз роҳ бозистоданд. Сипас ў гуфт: «Эй бародар! Ба ту мегўям, бархез». 15 Мурда аз ҷояш бархеста нишаству ба сухан даромад ва Исо ўро ба модараи супорид.

16 Ҳамаро тарсу ҳарос фаро гирифт ва мардум Худоро ҳамду санохонон мегуфтанд: «Худо ба ҳалқи худ назар андохт ва дар байнӣ моянгамбари бузурге пайдо шуд». 17 Одамон дар тамоми Яҳудия ва гирду атрофи он дар бораи Исо нақл мекарданд.

Омадани шогирдони Яҳё

18 Шогирдони Яҳё низ ба устодашон ҳамаи воқеаҳоро нақл карданд. Яҳё ду нафар аз шогирдонашро ҷеф зада, 19 ба назди Худованд Исо фиристод, то билурсанд: «Оё Шумо ҳамон шахсе ҳастед, ки омаданашро пешгӯй карда буданд ё мояд мунтазири қаси дигар бошем?» 20 Онҳо ба назди Исо омада, гуфтанд: «Яҳёни Таъмидиҳонда моро пеши Шумо фиристод, то билурсем, ки оё Шумо ҳамон шахсе ҳастед, ки омаданашро пешгӯй карда буданд ё мояд мунтазири қаси дигар бошем?»

21 Ин ҳамон вақте буд, ки Исо мардуми зиёдеро аз бемориҳо, дарду азоб ва рӯҳҳои нопок шифо баҳшида, ҷашми нобиноёни зиёдеро бино мекард.

22 Ў ба онҳо ҷавоб дод: «Ҳар чиро, ки диданду шунидаед, рафта, ба Яҳё нақл бикунед. Яъне бигӯед, ки ҷашмони кӯрӯн бино мешаванду лянгон роҳ мегарданд, махавиён пок мешаванду карҳо мешунаванд, мурдаҳо аз нав зинда мешаванд ва ба бенавоён хушхабар эълон карда мешавад. 23 Пас, хушбахт аст қасе, ки дар ҳаққи Ман шакқу шубҳа намекунад».

Шаҳодати Исо дар бораи Яҳё

24 Баъд аз рафтани фиристодагони Яҳё Исо ба мардум дар бораи Яҳё суханашро оғоз кард: «Назди Яҳё ба биёбон барои дидани чӣ рафта будед? Барои дидани қамише, ки аз вазидани бод мечунбад? 25 Агар не, пас барои дидани чӣ рафта будед? Магар барои дидани одаме, ки либоси зебо мепӯшанд? Охир онҳо, ки либоси зебо мепӯшанд ва ҳаётӣ пур аз айшу ишрат доранд, дар қасрҳои подшоҳӣ зиндагӣ мекунанд. 26 Пас, киро дидани будед? Пайғамбарро? Дуруст, аммо

ба шумо мегўям, ки шумо қаси бузургтар аз пайғамбарро диданд. 27 Яҳё ҳамон як одамест, ки Худо дар борааш дар навиштаот гуфта буд: „Ана, Ман пешопеши Ту як одамамро мефир истам,

то ба омаданат роҳ тайёр қунад“.

28 Ҳоло ба шумо мегўям, ки дар байнӣ ҳамон онҳо, ки аз модар ба дунё омадаанд, бузургтар аз Яҳё касе пайдо нашудааст. Аммо шахси хурдтарин дар подшоҳии Худо бузургтар аз Яҳё аст».

29 Тамоми мардум ва андозгирон низ суханони ўро шунида, дуруст будани роҳи Худоро таъсӣ менамуданд ва аз ин сабаб аз дасти Яҳё таъмид гирифта буданд. 30 Вале азбаски фарисиён ва қонуншиносон таъмиди Яҳёро нагирифта буданд, аз нияте, ки Худо нисбаташон дошт, рӯй гардонанд.

31 Исо суханашро давом дода гуфт: «Одамони ин наслро бо кӣ муқоиса қунам? Онҳо ба кӣ монандӣ доранд? 32 Онҳо монандӣ ӯдаконе ҳастанд, ки дар ӯчча нишаста, яқдигарро ҷеф мезананд ва мегӯянд: „Мо бароятон карнай навоҳтем, аммо шумо рақс накардед!“

Суруди мотам ҳондем, вале гиря накардед“.

33 Ҳоло Яҳёни Таъмидиҳонда омадааст, ки нон намехӯраду шароб наменӯшад ва шумо мегӯед, ки ў дев дорад. 34 Фарзанди Инсон омадааст, ки ҳам меҳӯраду ҳам менӯшад ва шумо мегӯед: „Ана марди пурхӯр ва бадмас дӯсти андозигирану гунаҳкорон аст“. 35 Вале дуруст будани ҳикмати Худо ба воситай корҳои тамоми фарзандонаш исбот мешавад».

Исо дар ҳонаи Шимъӯни фарисӣ

36 Яке аз фарисиён Исоро ба меҳмонӣ даъват намуд ва ў ба ҳонаи он фарисӣ рафта, дар назди дастарҳон паҳлӯ зада нишаст.

37 Дар он шаҳр як зани пургуноҳе буд. Чун ў фаҳмид, ки Исо дар ҳонаи он фарисӣ ӯрӯк меҳӯрад, қӯзачаи сангини гаронбахор, ки равғани хушбӯй дошт, гирифта ба он ҷо омад. 38 Вай аз пушт, назди пойҳои Исо истода мегирист ва ашҳоюш ба пойҳои Исо мечакиданд. Зан бо мӯйҳояш пойҳои ўро меҳушконид, бо эҳтиром онҳоро мебӯсид ва ба онҳо равғани хушбӯйро мемолид. 39 Инро дид, фарисие, ки Исоро даъват карда буд, чунин фикро аз дил гузаронд: «Агар ин мард дар ҳақиқат пайғамбар мебуд, мефаҳмид, ки ин зан ҷи гуна аст. Чун зане, ки ҳоло ба ў даст мерасонад, гунаҳкор аст! 40 Вале Исо ба ў гуфт: «Шимъӯн! Мехоҳам ба ту ҷизе бигӯям». Гуфт: «Марҳамат, устод».

41 Пас Исо суханашро давом дода гуфт: «Ду қас аз як одам пул қарз гирифтанд. Яке аз ў панҷсад ва дигаре панҷоҳ тангаи нуқра қарздор буд. 42 Азбаски онҳо барои баргардондани қарз ҷизе надоштанд, он одам қарзи ҳардуро баҳшид. Ҳоло бигӯ, қадоме аз онҳо ўро бештар дӯст медорад?» 43 Шимъӯн

дар чавоб гуфт: «Ба гумонам он касе, ки ба ў қарзи зиёдтаре бахшида шудааст». Исо гуфт: «Дуруст фаҳмидӣ». ⁴⁴ Баъд ба он зан рӯ оварда, ба Шимъӯн гуфт: «Ин занро мебинӣ? Ман дар хонаи ту меҳмон шудам, vale баром пойҳоям об наовардӣ; ин зан бошад, пойҳои Маро бо ашҳояш шуст ва бо мӯйҳояш тоза кард». ⁴⁵ Ту Маро ҳатто набӯсидӣ; ин зан бошад, аз вақти омаданам то ҳол бӯсидани пойҳоямро бас намекунад. ⁴⁶ Ту ба саром ҳатто равғани оддиро намолидӣ; вай бошад, равғани қиматбаҳои хушбӯйро ба пойҳоям молид. ⁴⁷ Бинобар ин ба ту мегӯям, азбаски гуноҳҳои зиёди вай бахшида шудаанд, ў чунин муҳаббати зиёд дорад ва агар ба касе гуноҳи камтар бахшида шавад, муҳаббаташ низ камтар аст». ⁴⁸ Баъд ба он зан гуфт: «Гуноҳҳоят бахшида шуданд». ⁴⁹ Онҳое, ки бо ў дар сари як дастархон нишаста буданд, худ ба худ мегуфтанд: «Вай кист, ки гуноҳҳоро мебахшад ҳам?» ⁵⁰ Вале Исо ба зан гуфт: «Туро имонат наҷот додааст. Рав ба дар амон бош!»

8

Занҳое, ки пайрави Исо буданд

¹ Баъд аз ин Исо шаҳр ба шаҳру деха ба деха гашта, ба мардум хабари хуши подшоҳии Ҳудоро мерасонд. Дар ин кор ўро дувоздаҳ шогирд ² ва яқчанд зан, ки аз рӯҳҳои нопон ба бемориҳо шифро ёфта буданд, ҳамроҳӣ мекарданд. Яке аз он занҳои Марям буд, ки Маҷдалия номида мешуду аз ў ҳафт дев берун рафта буд. ³ Дигаре Юҳона буд, ки шавҳараш Кузо ном дошту дар дарбори Ҳиродус вазифаи назоратчиро иҷро мекард. Ҳамчунин Сусан ва бисёр дигарон, ки бо пулу молашон онҳоро дастгирӣ мекарданд.

Масал дар бораи дехҳон

⁴ Вақте ки мардуми бисёре аз шаҳрҳои гирду атроф ҷамъ шуда, ба назди Исо омаданд, ў масалеро гуфт: ⁵ «Рӯзе як дехҳон барои қиштани донаҳои худ мебарояд. Вақте ки дона мепошад, миқдоре аз онҳо ба пайраҳа афтода поймол мешавад ва паррандаҳо омада, онҳоро аз замин ҷида пок-покиза мегӯранд. ⁶ Миқдори дигари донаҳо ба замини санглоҳ афтода месабзанд, vale аз беобӣ ҳушк мешаванд. ⁷ Боз як миқдори донаҳо ба миёни ҳорҳо афтода месабзанд, vale ҳорҳо қад кашида онҳоро пашш мекунанд. ⁸ Аммо қисми донаҳое, ки ба замини хуби ҳосилхез меафтанд, сабзида, сад баробар зиёдтар ҳосил медиҳанд». Инро гуфту хитоб кард: «Ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!»

Маънидод карданни масал дар бораи дехҳон

⁹ Шогирдон аз Исо маъниои ин масалро пурсиданд ¹⁰ ва ў гуфт: «Худо ба шумо имконияти фаҳмидани сирру асрори подшоҳии худро додааст, аммо ба дигарон бо масалҳо мегӯям, то ки

„онҳо нигоҳ кунанду набинанд, гӯш кунанду нашунаванд“.

¹¹ Маъниои масал ин аст: дона — қаломи Ҳудост. ¹² Донаҳое, ки ба пайраҳа афтодаанд, онҳое мебошанд, ки қаломро мешунаванд, vale иблис онро аз дилашон медузад, то ки имон наоваранд ва наҷот наёбанд. ¹³ Донаҳое, ки ба замини санглоҳ афтодаанд, онҳое мебошанд, ки қаломро шунида, онро бо шодӣ қабул мекунанд, vale азбаски реша надоранд, муддати кӯтоҳе имондор буда, дар вақти озмоиш зуд аз имони худ мегарданд. ¹⁴ Донаҳое, ки ба миёни ҳорҳо афтодаанд, онҳое мебошанд, ки қаломро мешунаванд, vale ташвиши бойигарӣ ва қайфу сафои зиндагӣ онҳоро пашш мекунад ва онҳо ҳеч самаре ба бор намеоваранд. ¹⁵ Аммо донаҳои ба замини ҳосилхез афтода онҳоянд, ки қаломро мешунаванд ва онро дар дили неку самимиашон нигоҳ дошта, бо сабру тоқат самар ба бор меоваранд.

Масал дар бораи ҷароғ

¹⁶ Ҳеч кас ҷароғро даргиронда, онро бо косае наметӯшонад ва ё ба зери кат наметузорад. Баръакс, онро ба ҷароғпоя мегузорад, то ҳар кӣ дарояд, равшанишро бубинад. ¹⁷ Зеро ҳеч чизи маҳфие нест, ки ошкор нашавад ва чизи пинҳоне нест, ки маълуму ва рашван Nagarad. ¹⁸ Пас, аҳамият дигҳед, ки суханони Маро ҷӣ хел гӯш мекунед, зеро ҳар кӣ чизе дорад, ба ў боз зиёд дода мешавад, аммо аз он касе, ки надорад, ҳатто он чизе, ки ба гумони худ дорад, аз вай кашида гирифта мешавад».

Модар ва бародарони Исо

¹⁹ Ҳамин вақт модару бародарони Исо ба наздаш омаданд, аммо аз сабаби бисёрии мардум ба ў наzdиг шуда натавонистанд. ²⁰ Ба Исо гуфтанд: «Модар ва бародаронатон дар берун истодаанду меҳоҳанд Шуморо бубинанд». ²¹ Ў ҷавоб дод: «Модар ва бародарони Ман онҳое ҳастанд, ки қаломи Ҳудоро мешунаванд ва онро ба ҷо меоранд».

Ором шудани тӯғон

²² Рӯзе аз рӯҳҳо Исо бо шогирдонаш ба қаиқ савор шуда ба онҳо гуфт: «Биёед, ба он тарафи кӯл мегузарем». Онҳо равон шуданду ²³ дар аснои роҳ Исоро хоб бурд. Баногоҳ дар кӯл тӯғони саҳте барҳест ва қаиқ аз об пур мешуду ҷони одамон дар ҳатар мемонд. ²⁴ Шогирдон пеши Исо омада, бо суханони «Устод! Устод! Ҳалок мешавем!» ўро бедор карданд. Ў аз хоб ҳеста, боду мавҷҳои пурталотумро таъна зад, баъд тӯғон ҳомӯш шуда, ҳама ҷоро оромӣ фаро гирифт. ²⁵ Сипас Вай ба шогирдонаш гуфт: «Имонатон кучост?!» Шогирдон бо тарсӯ ҳарос ва тааҷҷуб ба яқдигар мегуфтанд: «Ин кист, ки ҳатто ба боду об фармон медиҳад ва онҳо ба ў итоат мекунанд?»

Шифо ёфтани марди девона

26 Баъд аз ин онҳо ба сарзамини Чадариён, ки дар рӯ ба рӯи ноҳия Чалил воқеъ аст, омада расиданд. 27 Вақте ки Исо ба соҳил фаромад, бо марде аз аҳли он шаҳр воҳӯрд, ки гирифтори девҳо буд. Ў дер боз дар танаш либос надашт ва на дар хона, балки дар қабрҳо зиндагӣ мекард. 28 Ҳамин ки ў Исоро дид, бо додуғион ба пеши пойҳои ў афтид ва бо овози баланд гуфт: «Эй Исо, Писари Ҳудои Таоло, ба ман чи кор дорӣ? Илтимос мекунам, маро азоб надех». 29 Ў инро гуфт, чунки Исо аллакай ба рӯҳи нопок фармон дода буд, ки аз он мард берун барояд. Дар гузашта дев чандин бор ба он мард ҳамла меовард ва ҳарчанд девонаро асир намуда, бо занчиру бандҳо мебастанд, мард онҳоро пора-пора мекард ва дев ўро ба биёбон мебурд. 30 Исо аз ў пурсид: «Номи ту чист?» Ў гуфт: «Лашкар», чунки девҳои бисёре ба даруни он мард дохил шуда буданд. 31 Девҳо аз Исо илтимос мекарданд, ки онҳоро ҷазо дода, ба ҷоҳи беопён нафиристад. 32 Ҳамон ҷо, дар болои теппа галаи қалони ҳуққо мечарид. Девҳо аз Исо ҳоҳиш карданд, ки ба даруни ҳуққо ҷо шаванд ва ў ба онҳо иҷозат дод. 33 Девҳо аз он мард берун шуда, ба даруни ҳуққо даромаданд ва он гала аз баландӣ давон-давон ҳудро ба қӯл партофта, гарӣ шуд.

34 Ҳукбонон инро дида гурехтанд ва ҳамаи воқеаро дар шаҳру дехот овоза карданد.

35 Мардум барои дидани ин воқеа ба назди Исо рафтанд ва омада, мардеро диданд, ки девҳо аз ў берун рафта буданд. Вай дар тан либос дошту бо ақли солим дар пеши пои Исо менишиаст. Ҳамаро таро фаро гирифт. 36 Шоҳидони ин воқеа ба одамон чӣ гуна шифо ёфтани девонаро нақл карданд. 37 Баъд аз ин тамоми мардуми сарзамини Чадариён аз Исо ҳоҳиш карданд, ки аз пеши онҳо биравад, зеро онҳоро тарсу вахм фаро гирифта буд ва ў барои баргаштан боз ба қасиқ савор шуд. 38 Марде, ки девҳо аз ў берун шуда буданд, илтимос кард, ки Исо ўро бо худ бубарад. Вале Исо ўро ҷавоб дода гуфт: ³⁹ «Ба ҳонаат баргард ва аз ҷунун кори бузурге, ки Ҳудо дар ҳаққи ту кардааст, нақл кун».

Ў рафта дар тамоми шаҳр дар бораи он кори бузурге, ки Исо барояш карда буд, эълон кард.

Шифо ёфтани зан ва аз нав зиндашави дуҳтар

40 Вақти баргаштани Исо мардуми зиёде, ки ўро интизор буданд, ба пешвазаш баромаданд. 41 Ҳамон вақт єир ном марде, ки сардори ибодатхона буд, назди Исо омада ба пеши пойҳояш афтид ва аз ў илтимос кард, ки ба ҳонаи вай биравад, ⁴² зеро дуҳтари ягонааш, ки тақрибан дувоздаҳса буд, дар бистари марг меҳобид. Исо ҳамроҳи єир мерафт ва мардуми бисёре аз ҳар тараф ба ў фишор меоварданд.

43 Як зан дар давоми дувоздаҳ сол гирифтори касалии хунравӣ буд. Вай тамоми буду шудашро ба табибон сарф кард, вале ҳеч

кас ўро шифо дода натавонист. 44 Он зан аз ақиб ба Исо наздик шуду ба домани ҷомаи ў даст расонд ва ҳамон замон хунравиаш бозмонд. 45 Исо пурсид: «Кӣ ба Ҳан даст расонд?» Вақте ки ҳама инкор карданд, Петрус ба ў гуфт: «Устод! Мардуми зиёде Туро ихота карда, аз ҳар тараф фишор меоранд». 46 Аммо Исо гуфт: «Касе ба Ҳан даст расонд, зеро Ҳан ҳис кардам, ки қуввае аз Ҳан берун рафт». 47 Вақте он зан дид, ки дигар пинҳон монда наметавонад, тарсону ларзон омада пеши пои Исо афтид ва дар ҳузури ҳамаи мардум ба ў икюр шуд, ки чаро ба ў даст расонд ва ҷай тавр зуд шифо ёфт. 48 Исо ба ў гуфт: «Эй зан, туро имонат шифо дод. Рав ва дар амон бош».

49 Ҳанӯз ки ў гаш мезад, як нафаре аз ҳонаи єир хабар оварда, гуфт: «Духтаратон гузашт, дигар устодро заҳмат надиҳед». 50 Вале Исо инро шунида, гуфт: «Натарс, фақат имон дошта бош ва ў шифо меёбад». 51 Вақте ки Исо ба назди ҳонаи єир омада расид, ба гайр аз Петрус, Ҳоҳано, Ёкуб ва падару модари он дуҳтар ба қаси дигаре иҷозат надод, ки бо ў ба ҳона дарояд. 52 Ҳама барои он дуҳтар гираву нола мекарданд, вале Исо гуфт: «Дигар гирия нақунед, ў намурдааст, балки ҳобидааст». 53 Одамон писханде намуданд, зеро аниқ мединистанд, ки дуҳтар мурдааст. 54 Аммо Исо дasti дуҳтарро гирифта гуфт: «Эй дуҳтарак, бархез!» 55 Вай аз нав зинда шуд ва зуд аз ҷояш бархест. Исо фармуд, ки ба ў ҳӯрок диҳанд. 56 Падару модари вай дар ҳайрат монданд, Исо бошад, ба онҳо фармуд, ки ин воқеаро ба касе нагӯянд.

9

Дувоздаҳ вакилро фиристодани Исо

1 Исо дувоздаҳ вакилонашро ҷег зада, ба онҳо қуввату қудрати берун кардан ҳамаи девҳо ва аз ҳар беморӣ шифо додани одамонро бахшид. 2 Ў онҳоро фиристод, то дар бораи подшоҳии Ҳудо эълон карда, беморонро шифо бахшанд. 3 Исо ба онҳо гуфт: «Ба роҳ бо худ ҳеч чиз нагиред: на асо, на борхалта, на нон, на пул ва на либоси иловагӣ. ⁴ Ба ҳар ҳонае, ки даромадед, то вақти боз ба роҳ баромадан дар ҳамон ки бимонед. 5 Вале агар шуморо дар ҷое қабул нақунанд, аз он шаҳр берун биравед ва ҷангӣ он шаҳрро аз пойҳои худ бияфшонед, то шаҳодати айборд будани онҳо гардад».

6 Шогирдон аз он ҷо рафтанду деха ба деха гашта, ҳушхабарро эълон мекарданд ва дар ҳама ҷо мардумро шифо мебахшианд.

Ҳайрати Ҳиродус

7 Вақте ки ҳоҳим Ҳиродус ҳамаи инро шунид, ба як ҳолати ногувор афтод, зеро баъзеҳо мегуфтанд, ки ин Яҳҳе аз мурдагон зинда шудааст, ⁸ дигарон бошанд, мегуфтанд, ки Илес пайғамбар зоҳир гардидааст ва баъзеи дигарон мегуфтанд, ки яке аз пайғамбарони давраҳои қадим зинда шудааст. 9 Вале

Хиродус гуфт: «Охир ман сари Яҳёро аз танаш чудо кардам. Пас, ин кист, ки дар борааш чунин суханҳоро мешунавам?» Вай хост Исоро бубинад.

Бо панҷ нону ду моҳӣ сер карданни зиёда аз панҷ ҳазор кас

¹⁰ Вақте ки вакилон баргаштанд, тамоми корҳои иҷроқардаашонро ба Исо баён намуданд. У онҳоро бо худ гирифта ба шаҳри Байт-Сайдо равона шуд, то ки бо шогирдонаш танҳо ба танҳо бимонад. ¹¹ Вале мардум аз ин боҳабар шуда, аз пасаш рафтанд ва Исо онҳоро бо хушнудӣ қабул карда, ба онҳо дар бораи подшоҳии Худо нақл кард ва касонеро, ки ба шифо эҳтиҷӯ доштанд, шифо дод.

¹² Рӯз бегоҳ мешуд ва он дувоздаҳ шогирд ба назди Исо омада гуфтанд: «Ин ҷо ҷои беодам аст. Мардумро ҷавоб намедиҳед, ки ба қишлоқҳо ва деҳоти гирду атроф рафта, барои худ ҷои хоб ва ҳӯроке пайдо кунанд?» ¹³ Вале Вай ба онҳо гуфт: «Шумо ба онҳо ҳӯрок дихед». Шогирдон гуфтанд: «Мо фақат панҷ нону ду моҳӣ дорем. Магар ин ки ҳудамон рафта, барои тамоми мардум ҳӯрок бихарем».

¹⁴ Дар он ҷо тақрибан панҷ ҳазор мард буд ва Исо ба шогирдонаш гуфт: «ОНҲОРО ПАНҶҲОНҲАФӢ ГУРӮҲ-ГУРӮҲ ШИНОНДЕД». ¹⁵ Онҳо гуфтаи Исоро ба ҷо оварда, ҳамаро шинонданд. ¹⁶ Баъд ў он панҷ нону ду моҳиро ба дасташ гирифта, ба осмон нигаристу аз Худо баракат талабид ва нонҳоро пора карда, ба шогирдонаш дод, то ба мардум тақсим бикунанд.

¹⁷ Ҳама то сер шудан ҳӯрданд ва аз пораҳои боқимонда боз дувоздаҳ сабад пур шуд.

Кӣ будани Исоро эълон карданни Петрус

18 Рӯзе, вақте ки Исо дар танҳои дуо мекарду дар наздаш фақат шогирдонаш буданд, аз онҳо пурсид: «Мардум дар бораи кӣ будани Ман чӣ мегӯянд?» ¹⁹ Дар ҷавоб гуфтанд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки Шумо Яҳёи Таъмидидҳанда ҳастед, баъзеи дигарашон фикр мекунанд, ки Шумо Илес ҳастед ва дигарон мегӯянд, ки яке аз пайғамбарони қадим зинда шудааст». ²⁰ ў аз онҳо пурсид: «Шумо чӣ? Шумо Маро кӣ мешуморед?» Петрус ҷавоб дод: «Ту Масех, яъне Таъиншууда Худо ҳастӣ». ²¹ Баъд Исо онҳоро таъкид карда фармон дод, ки дар ин бора ба касе ҷизе нагӯянд.

²² Сипас, суханшро давом дода гуфт: «Фарзанди Инсон бояд бисёр азоб қашад. Пирони қавм, сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон аз Вай рӯй мегардонанд. ў кушта мешавад, вале баъд аз се рӯз аз нав зинда мегардад». ²³ Пас аз он Исо ба ҳама гуфт: «Ҳар касе, ки аз байни шумо пайрави Ман шудан меҳоҳад, бояд аз манфиатҳои худ даст кашида, ҳар рӯз салиби азобу маргашро бардошта барад, он гоҳ Маро пайравӣ кунад». ²⁴ Зоро касе, ки ҳаёташро нигоҳ доштан меҳоҳад, онро аз даст медиҳад, вале ҳар касе, ки ба

хотери Ман ҳаёташро фидо мекунад, онро нигоҳ медорад. ²⁵ Ба одам чӣ фойдае дорад, ки тамоми дунёро ба даст овараду ҷонашро аз даст диҳад ва ҷазо бинад? ²⁶ Зоро ҳар кӣ аз Ман ва аз суханонам шарм кунад, Фарзанди Инсон низ, ҳангоме ки дар дураҳши ҷалоли худ, шӯҳрату ҷалоли Падар ва фариштагони муқаддас меояд, аз ў шарм ҳоҳад кард. ²⁷ Ба рости ҷо шумо мегӯям, дар ин ҷо ҷонд қасе ҳастанд, ки ҳанӯз дар қайди ҳаёт буданашон подшоҳии Худоро мебинанд».

Дигаргун шудани намуди зоҳирӣ Исо

²⁸ Аз ин гуфтагӯ тақрибан ҳашт рӯз гузашт. Исо Петрус, Юҳанно ва Ҷӯқубро бо худ гирифта, барои дуогӯй ба болои кӯҳе баромад. ²⁹ Вақте ки ў ба дуогӯй машғул буд, ҷеҳрааш тағиیر ёфта, либосаш сап-сафеди дураҳшон шуд 30-31 (30-31) ва инак дар мард, Мӯсою Илес дар шӯҳрату ҷалол зоҳир гардианд. Онҳо бо Исо гуфтагӯ карда нақл мекарданد, ки ў дар Ерусалим бояд аз ин дунё равад ва бо ҳамин мақсадашро анҷом медиҳад. ³² Петрус ва ҳамроҳонашро ҳоб бурд ва ҳангоме ки бедор шуданд, шӯҳрату ҷалол Исо ва он ду мардро, ки бо ӯ мейстонанд, диданд. ³³ Вақте ки он ду нағар аз пеши Исо рафтанӣ шуданд, Петрус гуфт: «Эй Ӯстод! Чӣ ҳуб аст, ки мо ин ҷо ҳастем. Биёд, ҳоло се ҳайма месозем: яке — барои Шумо, дигаре — барои Мӯсо ва сеюм — барои Илес». Вай ҳудаш намедонист, ки чӣ мегӯяд. ³⁴ Петрус ҳанӯз суханшро тамом накарда, абр пайдо шуда, онҳоро бо сояш фаро гирифт ва вақте ки Мӯсо ва Илес ба даруни абр даромаданд, шогирдон тарсианд. ³⁵ Ҳамин вақт аз абр овозе шунида шуд, ки мегуфт: «Ин Писари Ман аст, Ман Вайро интиҳоб кардаам. Ӯро гӯш кунед». ³⁶ Вақте ки овоз гум шуд, Исо боз танҳо монд. Шогирдон ҳомӯш монданд ва ҳамон вақт аз он чӣ дидा буданд, ба касе ҷизе нагуфтанд.

Шифо ёфтани бачаи девона

³⁷ Рӯзи дигар, вақте ки онҳо аз кӯҳ мефаромаданд, мардуми бисёре Исоро пешвуз гирифтанд. ³⁸ Ногаҳон марде аз миёни мардум фарёд зад: «Ӯстод! Аз Шумо илтимос мекунам, ки ба писарам як назар андозед, зоро ў фарзанди ягонаи ман аст. ³⁹ Гоҳ-гоҳ ба вай рӯже ҳамла мекунад ва ў яқбора дод зада, беихтиёра печутоб меҳӯраду аз даҳонаш кафк мебарояд. Он рӯҳ ӯро бисёр азоб дода, ба зӯйӣ аз ў даст мекашад. ⁴⁰ Аз шогирdonaton илтимос кардам, ки он рӯҳро берун кунанд, аммо онҳо натавонистанд». ⁴¹ Исо дар ҷавоб гуфт: «Эй насли беимонону гумроҳон! То кай бо шумо бошам ва то кай шуморо тоқат кунам? Писаратро ин ҷо биёр!» ⁴² Вақте ки писар ба назди Исо меомад, дев ӯро ба замин ғалтонда, печутоб дод. Вале Исо рӯҳи нопокро манъ карду писарро шифо баҳшида, ба падараш супорид ⁴³ ва ҳама аз бузургии қудрати Худо дар ҳайрат монданд.

Пешгүйши дуюми Исо дар бораи марги худ

Дар холе, ки мardум аз тамоми корхой кардаи Исо дар тааччуб буданд, Вай ба шогирданаш гуфт: ⁴⁴ «Он чизеро, ки ҳоло мегӯям, бишнавед ва дар ёд доред: Фарзанди Инсон ба дasti одамон супорида мешавад». ⁴⁵ Вале шогирдон маъни ин суханонро нафаҳмиданд, чунки маънояш аз онҳо пӯшида монд, ба тавре ки онро дарк накарданд ва ҳам метарсиданд, ки дар ин бораи Исо чизе билурсанд.

Кӣ аз ҳама бузургтар аст?

⁴⁶ Шогирдон байни худ баҳс мекарданд, ки қадоме аз онҳо бузургтар аст. ⁴⁷ Исо медонист, ки онҳо дар дили худ чӣ фикр доранд, бинобар ин кӯдакеро гирифта, ба паҳлӯи худ гузошт ⁴⁸ ва ба онҳо гуфт: «Ҳар кӣ ба хотири Ман ин кӯдакро қабул кунад, дар асл Маро қабул мекунад ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, касеро қабул мекунад, ки Маро фиристодааст. Зоро он касе, ки дар байни шумо аз ҳама хурдтарин аст, бузургтарин мебошад».

⁴⁹ Он вақт Юҳанно гуфт: «Ҳоҷа, мардеро дидем, ки аз номи Шумо девҳоро берун мекард, аммо чун ў бо монест, кӯшиш кардем, ки ўро аз ин кор боздорем». ⁵⁰ Исо ба ў гуфт: «Ўро аз ин кор бознадоред! Зоро касе ки бар зидди шумо монест, тарафдори шумост».

Исоро қабул накарданни сомариён

⁵¹ Азбаски то ба осмон бурда шудани Исо вақт кам монда буд, ў қарори қатъӣ қабул кард, ки ба сӯи Ерусалим равона гардад. ⁵² Исо одамонашро пешопеши худ фиристод ва онҳо ба дехаи сомариён даромад, барои омадани ў ҳама чизро тайёр намуданд. ⁵³ Аммо сомариён Исоро қабул накарданд, зоро ў ба Ерусалим равона буд. ⁵⁴ Шогирданаш Ёкуб ва Юҳанно инро дила гуфтанд: «Худовандо! Биёд, мегӯем, ки аз осмон оташе борида онҳоро нобуд созад?», ⁵⁵⁻⁵⁶ (55-56) Вале Исо ба Ёкубу Юҳанно рӯ оварда, онҳоро сарзаниш кард ва ҳама ба дехаи дигаре равон шуданд.

Шарту шароити пайрави Исо шудан

⁵⁷ Онҳо сафарашибонро давом медоданд ва дар роҳ марде ба Исо гуфт: «Ман дар ҳама чо Шуморо пайравӣ мекунам». ⁵⁸ Исо ба ў ҷавоб дод: «Рӯбоҳон хона ва мурғони ҳаво лона доранд, аммо Фарзанди Инсон чое надорад, ки сарашро монда дам гирад» ⁵⁹ ва ба дигаре гуфт: «Аз паси Ман биё». Аммо ў ҷавоб дод: «Ҳоҷаам, иҷозат дихед, ки аввал ба хонаам баргашта, падарамро ба ҳок супорам». ⁶⁰ Исо ба ў гуфт: «Бигзор мурдагон мурдаҳои худро ба ҳок супоранд, вале ту рафта, дар бораи подшоҳии Худо эълон бисун».

⁶¹ Шахси дигаре ба Исо гуфт: «Ҳоҷаам! Ман аз паят мераҳам, вале иҷозат дех, ки аввал ба ҳоҷи хонаводаам ҳайруху什 кунам». ⁶² Исо ба

вай гуфт: «Касе, ки ба шудгор кардан шурӯй менамояду баъд ба ақиб нигоҳ мекунад, лоиқ нест, ки дар подшоҳии Худо бошад».

10

Ҳафтод шогирдашро фиристодани Исо

¹ Баъд аз ин Худованд боз ҳафтод^{*} нафари дигарро интиҳоӣ намуда, онҳоро ҷуфт-ҷуфт пешопеши худ ба ҳар шаҳру дехоте, ки рафтани буд, фиристод. ² ў ба онҳо гуфт: «Ҳосили дарав фаровон аст, вале коргарон намерасанд. Аз ин рӯ, аз соҳиби ҳосил илтимос кунед, ки барои фундоштани ҳосилаш коргаронро фиристад.

³ Биравед! Ҳоло шуморо мисли барра ба байни гурӯҳо мефиристам. ⁴ Бо худ ҳеч пул, борхалта ва ё пойафзоли иловагӣ нагиреду дар роҳ бо касе дурудароз саломуалейк накунед. ⁵ Ба ҳар хонае, ки медароед, аввал бигӯед: „Сулҳ бод баъд ин хонадон!“ ⁶ Агар дар он ҷо шахси сулҳарваре бошад, сулҳи шумо бо ў мемонад вагарна, он ба сӯи шумо бармегардад. ⁷ Пас дар ба дар нагардеду дар ҳамон хона бимонед ва аз он чи ки доранд, бихӯреду бинӯshed, зоро коргар лоиқи он аст, ки музди корашро бигирад.

⁸ Агар ба ягон шаҳр дароеду шуморо дар он ҷо қабул кунанд, ҳар ҳӯрокеро, ки пешшон гузоранд, бихӯred, ⁹ беморони он шаҳрро шифо дихед ва бигӯед: „Подшоҳии Худо ба шумо наздик омадааст“. ¹⁰ Вале агар ба шаҳре дароеду шуморо қабул накунанд, дар кӯҷаҳояш гашта, чунин бигӯед: ¹¹ „Ҳатто ҷангу губори шаҳри шуморо, ки бар poi мо нишастааст, афшонда ба шумо бармегарденом, вале аниқ бидонед, ки подшоҳии Худо наздик омадааст“. ¹² Ба шумо мегӯям, ки дар ҳамон рӯз аҳволи шаҳрвандони бадкирдори Садӯм аз ҳоли он шаҳр сабуктар ҳоҳад буд.

Шаҳрои имон наоварда

¹³ Эй аҳли Кӯрӯзину аҳли Байт-Сайдо, вой бар ҳоли шумо! Зоро агар он мӯъчизоте, ки Ман дар байни шумо нишон додам, дар шаҳрои Сур ва Сидун рӯй медоданд, одамони он қайҳо тавба карда, бар тан либоси дагал пӯшида, мӯйканон нишаста нишон мединанд, ки онҳо аз гуноҳҳояшон даст кашидаанд. ¹⁴ Бинобар ин дар рӯзи ҷазо аҳволи шаҳрвандони Сур Сидун аз ҳоли шумо сабуктар ҳоҳад буд. ¹⁵ Инчунин шумо, эй аҳли Кафарнаҳум, гумон мекунед, ки саратон то ба осмон мерасад, аммо шумо ба дӯзах партофта мешавед. ¹⁶ Ҳар кӣ шуморо, шогирданам, гӯш кунад, Маро гӯш мекунад ва ҳар кӣ аз шумо рӯй гардонад, аз Ман рӯй мегардонад ва ҳар кӣ аз Ман рӯй гардонад, аз шахсе рӯй мегардонад, ки Маро фиристодааст».

* ^{10:1} 10:1 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «ҳафтоду ду» омадааст. † ^{10:17} 10:17 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «ҳафтоду ду» омадааст.

Бозгашти ҳафтод шогирд

17 Ҳафтод[†] нафар шогирдон бо ҳүшхолй баргашта, ба Исо гүфтанд: «Худовандо! Бо номи Ту ҳатто девҳо ба мо итоат мекунанд». 18 Ў ба онҳо гүфт: «Ман дидам, ки шайтон барқвор аз осмон ба поён афтод;¹⁹ Ҳоло Ман ба шумо қудратдо додам, ки морону қаждумон ва тамоми қувваи душмандро поймол кунед ва ба шумо ҳеч чиз зарар расонда наметавонад.²⁰ Вале на барои он шод бошед, ки рӯҳҳо ба шумо итоат мекунанд, балки барои он шодӣ кунед, ки номҳоятон дар осмон навишта шудаанд».

Шодии Исо

21 Ҳуди ҳамон лаҳза Исо аз Рӯҳи Муқаддас пур шуда, бо ҳүшхолй гүфт: «Шукри Туро мекунам, эй Падарҷон, ҳокими замину осмон, ки ин ҷизҳоро аз оқилон ва хирадмандон пӯшида мондиву ба одамони одӣ ошкор соҳтӣ. Бале, Падар, ҳоҳиши неки Ту чунин буд.

22 Падарам ҳама чизро ба Ман додааст. Ҳеч кас ғайр аз Падар намедонад, ки Писар кист. Инчунин ғайр аз Писар ва онҳое, ки Писар интихоб кардааст, то Падарро барояшон зоҳир кунад, ҳеч кас намедонад, ки Падар кист».

23 Сипас, Исо ба шогирданаш рӯ оварда, фақат ба онҳо гүфт: «Ҳушбахтанд ҷашмоне, ки чизи шумо мегӯям, ки пайғамбарон ва подшоҳони бисёре меҳостанд он чизеро бубинанд ва бишнаванд, ки шумо мебинед ва мешунавед. Вале онҳо на диданду на шуниданд».

Масал дар бораи сомарии нақӯкор

25 Ҳамин вақт яке аз қонуншиносон барҳест ва Исоро озмудани шуда, ба ӯ чунин савол дод: «Устод! Ҷай кор бояд бикиунам, ки ҳаёти абадӣ насибам гардад?» 26 Исо ҳам аз вай пурсид: «Дар шариат чӣ навишта шудааст? Шумо аз он ҷо чӣ меҳонед?» 27 Вай ҷавоб дод: «Худованда Ҳудои ҳудро бо тамоми дилу ҷонамон ва бо тамоми қуввату ақлу ҳушмон дӯст бидорем ва шахсеро, ки наzdикни мост, мисли ҳуд дӯст бидорем». 28 Исо гүфт: «Дуруст ҷавоб додӣ. Ҳамин тавр бикиун ва ҳаёт ҳоҳӣ дошт?» 29 Вале ӯ ҳудро сафед карданӣ шуда ба Исо гүфт: «Пас, шахси наzdикни ман кист?»

30 Исо дар ҷавоб гүфт: «Марде, ки аз Ерусалим ба Ериҳӯ мерафт, ба дасти роҳзанҳо афтод. Онҳо ўро ғорат карда ҳуб заданд ва дар ҳолати ниммурда партофта рафтанд. 31 Тасодуфан аз ҳамон роҳ рӯҳоние мегузашт ва чун ўро дид, аз тарафи дигари роҳ гузашта рафт. 32 Ҳамчунин марде аз тоифаи Левӣ аз он ҷо мегузашт ва марди заҳмдорро дидан замон, ў низ аз тарафи дигари роҳ гузашта рафт. 33 Вале марди сомарие, ки аз он ҷо савора мегузашт, ба вай наzdик шуда, ўро дид ва дилаш ба ҳоли ў сӯҳт. 34 Сипас наzdи ў омада, заҳмҳояшро бо шароб тоза карду равған молида баст. Баъд ўро бардошта ба

хараш савор қарду ба меҳмонхонае овард ва дар ҳамон ҷо ўро нигоҳубин намуд. 35 Рӯзи дигар ба соҳиби меҳмонхона ду динор дода гүфт: „Ўро нигоҳубин қун ва агар ҳарҷат аз ин зиёдтар шавад, вақти баргаштанам онро ба ту бармегардонам“.

36 Ҳуш, ба фикри ту қадоме аз ин се нафар ба он марде, ки аз дasti роҳзанҳо ҷабр дида буд, шахси наzdик ҳисоб мешавад?» 37 «Он қасе, ки ба ўраҳм кард», — ҷавоб дод шариатдон. «Пас, бирав ва монанди ў рафтор қун», — гүфт Исо.

Марто ва Марям

38 Исо ва шогирданаш сафарашонро давом дода, ба деҳае ворид гаштанд. Дар ҳамон ҷо Марто ном зане ўро дар ҳонаи худ меҳмондорӣ кард. 39 Вай Марям ном ҳоҳаре дошт, ки пеши пои Исо нишаста ба суханони ў гӯш медод. 40 Марто, ки барои меҳмондорӣ намудан бисёр даводав мекард, ба наzdи Исо омада гүфт: «Ҳоҳаам! Шумо парвое надоред, ки ҳоҳарам ҳамаи корро ба сари ман партофтааст? Охир, бигӯед, ки ба ман ёрӣ дихад». 41 «Марто! Марто! — гүфт ба вай Худованда, — ту ғами бисёр ҷизҳоро ҳӯрда, даводав мекунӣ. 42 Вале фақат як чиз лозим аст. Марям қисми ҳуберо интихоб намудааст ва онро аз ў ҳеч кас гирифта наметавонад».

11

Таълими Исо дар бораи тарзи дуогӯй

1 Рӯзе дар ҷои Исо машгули дуогӯй буд. Вақте ки дуояшро тамом кард, яке аз шогирданаш ба ў гүфт: «Худовандо! Ҳамон тавре ки Яҳе ба шогирданаш ёд дода буд, Ту низ ба мо тарзи дуогӯйро ёд дех». 2 Исо ба онҳо гүфт: «Вақте ки дуо мекунед, чунин бигӯед: Эй Падар!

Шаъну шараф бод ба номи муқаддаси Ту. Бигзор подшоҳии Ту биёяд;

3 Ба мо ризку рӯзии ҳаррӯзаамонро* бидех,

4 ва ғуноҳҳои моро бубаҳш, чунон ки мо онҳоеро мебаҳшем, ки бо мо нодуруст рафтор мекунанд ва моро ба озмоиш дучор нақун».

5 Пас ба онҳо гүфт: «Фарз мекунем, ки яке аз шумо дӯсте дореду ними шаб ба ҳонаи ў рафта, мегӯед: „Эй дӯст, ба ман се дона нон қарз дех, 6 ҷун яке аз дӯстонам, ки дар сафар буд, ба ҳонаам омадааст ва ман ҷизе надорам, ки пеши ў ғузорам“. 7 Вале ў аз даруни ҳона чунин ҷавоб медиҳад: „Маро ташвиш надех, ҷунки дари ҳонаам баста аст ва ману бачаҳоям аллакай дар ҷойгаҳ ҳобидаем, ҳоло наметавонам хеста ба та нон дихам“. 8 Ба шумо мегӯям, агар ў аз рӯи дӯстӣ хеста ҷизе наҳидҳад, азбаски беист талаб мекунед, маҷбур мешавад, ки ҳезаду он ҷизеро, ки талаб мекунед, ба шумо дихад. 9 Бинобар ин Ман ҳам ба шумо мегӯям: талаб кунед ва ба шумо

* 11:3 11:3 Ё «пагоҳиамонро»

дода мешавад; бичүед вай пайдо мекунед; дарро бикүбед ва он ба рўятон кушода мешавад. 10 Чун ҳар кй талаб мекунад, ба даст меорад; ҳар кй мечўяд, пайдо мекунад; ва ҳар касе, ки дарро мекўбад, он ба рўяш кушода мешавад.

11 Оё дар байни шумо чунин падаре ёфт мешавад, ки агар писарааш аз ў † моҳӣ билурсад, ба ҷои моҳӣ ба дасташ мори заҳрдор дихад? 12 Ё агар писарааш тухм билурсад, ба ҷояш қаждум ба ў дихад? 13 Пас, агар шумо бо ҳамаи дилсиёҳиатон ба фарзандони худ ҷизҳои хуб дода тавонед, наҳод Падари осмонӣ Рӯҳи Муқаддасро ҷанд маротиба зиёдтар ба онҳо надиҳад, ки аз ў талаб мекунанд».

Исо ва Баал-Забул

14 Боре Iso деви як мардро берун кард. Ин дев, деви гунгӣ буд ва вақте ки ў берун баромад, марди гунг ба ғап даромаду мардум ба ҳайрат афтоданд. 15 Баъзеи одамон чунин мегуфтанд: «Исо девҳоро бо қудрати Баал-Забул, сардори девҳо берун мекунад». 16 Дигарон бошанд, ўро озмудани шуда, талаб мекарданд, ки аз ҷониби Худо нишонае дихад. 17 Вале Iso, ки аз фикрҳои онҳо боҳабар буд, гуфт: «Ҳар давлате, ки дар доҳили худ аз ҳам чудо шуда ҷанг мекунад, ба зудӣ барҳам меҳӯрад ва ҳар хонае, ки дар байни аъзоёнаш ҷудой меафтад, вайрон мегардад. 18 Инак, агар шайтон дар худ ба ду қисм ҷудо шавад, магар давлаташ устувор монда метавонад? Шумо мегӯед, ки Ман девҳоро ба воситай Баал-Забул берун мекунам». 19 Агар Ман девҳоро бо қудрати Баал-Забул берун мекарда бошам, пас, пайравони худатон-чи? Онҳо бо қадом қудрат берун мекунанд? Бигзор онҳо шуморо ҳукм кунанд. 20 Аммо, агар Ман бо қувваи Худо девҳоро берун мекарда бошам, аз ин бармеояд, ки подшоҳии Худо аллакай ба ҳаёти шумо омадааст.

21 Вақте ки марди пурзӯру мусаллаҳ, қасаршро посбонӣ мекунад, ба ҷизу ҷораи ў зараре намерасад. 22 Вале ҳангоме ки шахси аз вай пурзӯртар ба ў ҳамла карда, ғолиб мебарояд, аслихаero, ки соҳиби хона ба он үмед баста буд, аз вай қашида мегираду ҷизи бадастовардаашро бо шариконаш тақсим мекунад.

23 Касе, ки тарафдори Ман нест, дар асл муқобили Ман аст ва касе, ки дар ҷамъ овардани одамон ба Ман ёрӣ намедиҳад, дар асл онҳоро пароканда мекунад.

Бозгаштани рӯҳи нопок

24 Фарз кардем, рӯҳи нопок аз шахсе берун карда мешавад. Баъд ин рӯҳ бо нияти пайдо кардани манзили зист ҷойҳои беобро давр мезанду онро наёфта, ба худ мегӯяд: „Э, ба хонаи пештараам бармегардам“, — 25 ва баргашта мебинад, ки ин хона ба тартиб овардаву рӯбучиншуда аст. 26 Пас, рӯҳи

нопок рафта, ҳафт рӯҳи аз худаш ҳам бадтарро меорад ва ҳамаи онҳо ба он хона даромада зиндагӣ мекунанд. Дар натиҷа аҳволи он шахс аз ҳолати авалааш ҳам бадтар ҳоҳад шуд».

Хушбахтии ҳаҷиқӣ

27 Ҳангоме ки Iso ин суханонро мегуфт, зане аз миёни мардум хитоб кард: «Хушбахт аст он зане, ки Шуморо таваллуд карда шир додааст!» 28 Iso бошад гуфт: «Вале онҳое, ки қаломи Худоро мешунаванду аз рӯи он амал мекунанд, хушбахттаранд».

Мардум нишонаи осмонӣ талаб мекунанд

29 Мардуми зиёде дар гирди Iso ҷамъ меомаданд ва ў сухан оғоз намуда гуфт: «Чӣ бад аст насли ҳозира, ки нишонаэро талаб мекунад, вале гайр аз нишонаи Юнуси пайғамбар ба онҳо нишонаи дигаре дода намешавад. 30 Зоро, ҳамон тавре ки Юнус бар мардуми шаҳри Нинве нишонае буд, Фарзанди Инсон низ бар ин насл нишонае ҳоҳад шуд. 31 Дар рӯзи ҷазо малиқаи сарзамини Сабо барҳеста ин наслро айбор мекунад, зоро ў аз як гӯшаи дунё барои шунидани ҳикмати шоҳ Сулеймон омада буд. Ҳол он ки қаси бузургтар аз Сулеймон дар ин ҷост! 32 Дар рӯзи ҷазо бошад, шаҳрвандони Нинве барҳеста, насли шуморо айбор мекунанд, зоро онҳо бо шунидани пайғомби Юнус тавба кардану аз ҷуноҳхояшон даст қашиданд. Ҳол он ки қаси бузургтар аз Юнус дар ин ҷост!

Чароги бадан

33 Ҳеч кас ҷароғро дарғиронда, ба ҷои ҷашмнорас ва ё ба таги тағора намегузорад, баръақс, онро ба ҷароғпояе мегузорад, то онҳое, ки ба хона медароянд, равшаниро бубинанд. 34 Ҷашм ҷароғи бадан аст. Чун ҷашм солим аст, бадани одам пур аз равшани мегардад, вале агар солим набошад, одамро торикий фаро мегирад. 35 Эҳтиёт бошед, то он нуре, ки дар шумост, боз торикий набошад! 36 Пас, агар тамоми баданатон пур аз равшани бошада дар худ ҳеч торикие надошта бошед, ба монанди он ҷароғе, ки бо дураҳши худ шуморо мунаввар месозад, тамоми баданатон равшан ҳоҳад буд».

Роҳбарони диниро таъни задани Iso

37 Вақте ки Iso ин суханонро мегуфт, яке аз фарисиён ўро ба хонаи худ ба меҳмонӣ даъват намуд ва Iso ба хонаи ў даромада, ба сари дастарҳон нишаст. 38 Фарисӣ ҳайрон шуд, ки Iso пеш аз ҳӯрдани ҳӯрӯк даст нашуст. 39 Вале Ҳудованд ба он фарисӣ гуфт: «Ҳамин шумо, фарисиён, беруни косаву табаки худро мешӯед, аммо дарунатон пур аз ҳасисию бадӣ аст. 40 Эй баеклон! Оё ҳамон як Офарандо тамоми ҷизро, ки ҳам дар берун ва ҳам дар дарун аст, наофаридааст? 41 Пас он чӣ дар

† 11:11 11:11 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот доҳил шудааст: «он бипурсад, ба ҷои он санг дихад ё агар...»

даруни коса доред ба камбағалон садақа диҳед ва ҳама чиз бароятон пок мегардад.

⁴² Вой бар ҳоли шумо, эй фарисиён, ки аз ҳосили пудинаву қашнизу дигар намуди гиёҳҳо ҳиссаи дахумро ба Худо месупоред, аммо таълимотро дар бораи адолат ва муҳаббати Худо беаҳсият мемонед. Шумо мебоист ин қонунҳоро риоя мекардеду қонунҳои дигарро низ беэътибор намемонед.

⁴³ Вой бар ҳолатон, эй фарисиён, шумо дӯст медоред, ки дар ибодатхонаҳо болонишин бошеду дар бозорҳо ба шумо салом диҳанд.

⁴⁴ Вой бар ҳоли шумо, ки ба қабрҳои белавҳасанг монанд ҳастед ва мардум нафаҳмида онҳоро зери по мекунанду ҳаром мешаванд».

⁴⁵ Он гоҳ, яке аз қонуншиносон ба Исо гуфт: «Устод! Шумо бо ин суханонатон моро ҳам таҳқир мекунед». ⁴⁶ Вале Исо гуфт: «Вой бар ҳоли шумо низ, эй шариатдонон, ки бори бениҳоят вазнинро ба гардани мардум бор мекунеду дастатонро ҳам намечунбонед, ки ба онҳо ёрӣ диҳед.

⁴⁷ Вой бар ҳоли шумо, ки барои пайғамбарон мақбараҳо месозед. Охир, ҳамон пайғамбаронро аҷдодони шумо куштаанд.

⁴⁸ Бо ин амалатон шумо тақдиқ мекунед, ки бо корҳои аҷдодонатон розӣ ҳастед, чунки онҳо пайғамбаронро мекуштанд, шумо бошед, барои пайғамбарон мақбараҳо месозед.

⁴⁹ Барои ҳамин Ҳикмати Худо эълон мекунад: „Ба наздашон пайғамбарону вакиilonро мефиристам ва онҳо баъзеашонро мекушанду баъзеи дигарашонро дунболагирӣ мекунанд“.

⁵⁰ Пас мардуми ин насл барои хуни тамоми пайғамбароне, ки аз аввали оғариниши дунё рехта шудааст, ҷазо ҳоҳанд дид, ⁵¹ яъне аз хуни Ҳобил сар карда, то хуни Закарё, ки дар байни қурбонгоҳу мӯқаддастарин ҷои Ҳонаи Худо кушта шуда буданд. Бале, бидонед, ки мардуми ин насл барои ҳамаи ин ҷавоб ҳоҳад дод.

⁵² Вой бар ҳоли шумо, эй қонуншиносон, ки калиди дарвозаи донишро бо ҳуд бурда, ҳам ҳудатон аз он надаромадед ва ҳам ба онҳое, ки меҳоҳанд дароянд, монеъ мешавад».

⁵³ Вакте Исо аз он ҷо мерафт, шариатдонон ва фарисиёни бағазабомада ўро ба ҳолаш нагузошта, аз ҳар хусус саволборон мекарданд. ⁵⁴ Онҳо меҳостанд аз забони Исо сухани нолоиқеро шунида, ба Ў тӯҳмат кунанд.

12

Ҳазар аз дурӯяғии фарисиён

¹ Дар ин миён ҳазор-ҳазор одамон ҷамъомада, якдигарро тела меподанд ва Исо аввал ба шогирдони ҳуд муроҷиат карда гуфт: «Худро аз ҳамиртуруши фарисиён, ки дурӯяғӣ аст, эҳтиёт кунед». ² Зоро ҳеч чизи пӯшидае нест, ки ошкор нашавад ва ҳеч чизи пинҳоне

нест, ки маълум нагардад. ³ Пас он чиро, ки дар торикий гуфта будед, дар рӯшноӣ ҳоҳанд шунид ва он чиро, ки шумо дар пинҳонӣ пичиррос карда гуфтед, аз болои бомҳо эълон ҳоҳанд кард.

⁴ Ба шумо мегӯям: Эй дӯстонам, аз онҳое, ки ҷисматонро мекушанд ва баъд аз он ҳеч кори дигаре карда наметавонанд, натарсед. ⁵ Ман ба шумо мефаҳмонам, ки аз кӣ бояд тарсед. Аз он қасе тарсед, ки баъд аз куштан шуморо ба дӯзах партофта метавонад. Бале, ба шумо мегӯям, ки аз ў бояд битарсед.

⁶ Магар ба ду танга панҷ гунчишк фурӯҳта намешавад? Вале Худо ҳар як гунчишко ҳам дар хотираш нигоҳ медорад ⁷ ва ҳар тори мӯйи сарaton ҳам ба ҳисоб гирифта шудааст. Бинобар ин натарсед, шумо аз бисёр гунчишкҳо ҳам қимматтар ҳастед.

⁸ Ба шумо мегӯям: ҳар кӣ дар пеши мардум гӯяд, ки пайрави Ман аст, Фарзанди Инсон низ дар назди фариштагони Худо пайрави Ман будани ўро тақдиқ мекунад. ⁹ Лекин, ҳар кӣ дар пеши мардум Маро рад кунад, Фарзанди Инсон низ дар пеши фариштагони Худо ўро рад мекунад.

¹⁰ Ҳар кӣ бар зидди Фарзанди Инсон сухане бигӯяд, баҳшида мешавад, лекин қасе, ки бар зидди Рӯҳи Муқаддас сухани кофирона бигӯяд, баҳшида наҳоҳад шуд.

¹¹ Вақте шуморо ба ибодатхонаҳо, ба назди сардорону ҳукуматдорон меоранд, ғам наҳӯред, ки чӣ ҳел бояд ҷавоб диҳед ё ҷи бояд гӯед. ¹² Зоро Рӯҳи Муқаддас ба шумо ёд медиҳад, ки ҳамон лаҳза чӣ бояд бигӯед».

Масал дар бораи бойи нодон

¹³ Марде аз байни мардум ба Исо гуфт: «Устод! Ба бародарам бигӯ, ки меросро бо ман тақсим кунад!». ¹⁴ Исо ҷавоб дод: «Эй мард, кӣ Маро бар шумо қозӣ ё довар таъян кардаст?»

¹⁵ Сипас, ба ҳама муроҷиат карда гуфт: «Аз ҳар гуна ҳирсу ҷашмгурунсагӣ ҳазар кунед, зеро ҳаёти одам аз зиёдатии бойигариаш иборат нест».

¹⁶ Баъд ба онҳо масалero гуфт: «Замини як марди бой ҳосили фаровоне ба бор овард.

¹⁷ Вай ҳуд ба ҳуд фикр карда гуфт: „Чӣ кор бояд қунам, охир барои ҷамъ кардани ҳосили ҳуд ҷои надорам?“ ¹⁸ Баъд гуфт: „Ана ҷои мекунам – анборҳои ҳудро вайрон карда, қалонтарашро месозам ва тамоми ҳосили бойигариамро ба он ҷо бурда, ¹⁹ ба ҳуд мегӯям: Акнун ту бойигари бисёре дорӣ, ки барои солҳои зиёде мерасад. Истироҳат қун, бихӯр, бинӯш ва аз қайду сафои зиндагӣ бебаҳра намон“. ²⁰ Вале Худо ба вай гуфт: „Эй нодон! Ҳамин шаб ҷонат аз ту талаб карда мешавад. Пас, он ҷо заҳира кардай, насиби кӣ мегардад?“

²¹ Ҳамин тавр бо ҳар қасе мешавад, ки барои ҳуд бойигарӣ ҷамъ мекунад, вале дар назари Худо бой нест».

Гам нахұрдан

22 Исо ба шогирдони худ гүфт: «Бинобар ин ба шумо мегұям: на ташвиши онро кашед, ки дар зиндагиатон чй меҳүред ва на ғами баданатонро хұрд, ки чй мепүшед. 23 Охир зиндаги мұхимттар аз ұйық ва бадан мұхимттар аз пүшок аст. 24 Ба зорғо нигоҳ кунед, онҳо на мекоранд, на медараванд, на анбор доранду на қаҳдон, vale Худо ризқу рўзиашонро мефиристанда шумо нисбат ба паррандаҳо қадри баландтаре доред!

25 Кадоме аз шумо бо ғам хұрдан метавонед умратонро ақаллан як соат дарозтар кунед?* 26 Пас, агар шумо чүнин як кори ночизро ичро карда натавонед, чаро ғами чизҳои дигарро меҳүред?

27 Ба нашұнамои гулҳои савсан нигоҳ кунед: Онҳо на меҳнат мекунанду на мересанд,[†] лекин ба шумо мегұям, ки ҳатто шоҳ Сулаймон бо тамоми ҳашамату бойигариаш мисли яке аз онҳо либоси зебое напұшидааст. 28 Пас, агар Худо алағи саҳроири, ки имрәз ҳасту пагоҳ ба оташ партотфа мешавад, чүнин пүшонад, шуморо низ, эй систимонҳо, пүшонда метавонад! 29 Шумо ғам хұрда, аз пайи он нашавед, ки чй меҳүреду чй менүшед. 30 Ин ғами асосии тамоми ҳалиқҳои дигар аст, vale Падари шумо медонад, ки ҳамаи ин чизҳо ба шумо лозиманд. 31 Танҳо подшоҳи ұро бичүед ва ӯ бар замми он ба шумо ин чизҳоро ҳоҳад дод.

32 Эй рамаи хурди гүсфандон, натарсед! Зеро иродай Падаратон чүнин аст, ки подшоҳиро ба шумо дихад. 33 Он чиро, ки доред, бифуршуде ба камбағалон садақа дихед. Ҳамейшою ба даст оред, ки ҳеч вақт намедаранд. Дар осмон бойигариеро ҷамъ кунед, ки ҳеч вақт тамом намашавад, чунки дасти дузд ба он ҷо намерасад ва қуя онро намезанад. 34 Зеро ба он ҷое, ки бойигар доред, дилатон кашол аст.

Хизматгорони ҳүшәр

35 Ҳар яки шумо миёнатонро баста, ҷароғашро равшан нигоҳ доред. 36 Ба монанди хизматгороне бошед, ки интизори аз тўй баргаштани соҳибашон ҳастанд, то ки вақти баргашта дарро кўфтани соҳибашон, онро зуд ба рўяш қушоянд.

37 Ҳушбахтанд хизматгороне, ки соҳибашон вақти баргашта омадан онҳоро бедор мейбад. Ба ростий ба шумо мегұям, ки худи соҳиб миёнашро баста, онҳоро ба сари дастархон менишонад ва ба онҳо хизмат мекунад.

38 Ҳушбахтанд онҳое, ки соҳибашон ҳоҳ ними шаб, ҳоҳ наздики субҳ баргашта, онҳоро бедор мейбад. 39 Бидонед, ки агар соҳибхона вақту соати омадани дуздро донад, вай[‡] намегузорад, ки дузд ба хонааш зада дарояд.

* 12:25 12:25 Ё «қадатонро баландтар кунед». † 12:27 12:27 Дар баъзе нусхаҳо қадими навиштачат омадааст: «Ба нашұнамои гулҳои савсан нигоҳ кунед: онҳо на мересанду на мебофанд». ‡ 12:39 12:39 Дар баъзе нусхаҳо қадими навиштачат дохил шудааст: «посбонӣ мекунад ва...»

40 Пас, шумо низ бояд ба омадани Фарзанди Инсон тайёр бошед, зеро Вай вақте меояд, ки интизораш нестед».

Хизматгорони бовафо ва бевафо

41 Петрус гүфт: «Худовандо! Ин масалро танҳо барои мо ё барои ҳама гутті?»

42 Худованд ҷавоб дод: «Монанди ҳамон хизматтори бовафову хирадманд бошед, ки соҳибаш дилпурона метавонад ұро бар хизматгорони дигар назоратчи таъин кунад ва ба ӯ да Ҷаңи шуда аз додани хұрду ұйырған онҳоро боварй намояд,

43 Ҳуло хизматторе, ки ұро соҳибаш ҳангоми баргаштан дар сари ичрои вазифааш мейбад. 44 Ба ростий мегұям, ки соҳибаш вайро бар тамоми молу мулкаш назоратчи таъин менамояд. 45 Вале агар он хизматтор фикр кунад, ки соҳибаш дер карда истодааст ва хизматторонро, марду занро фарқ накарда, латуқуб кунад ва ба хұрдану нұшидану мастиғарий машгул шавад, 46 ана, он гоҳ дар вақту соате, ки хизматтор аз он бехабару мунтазираш нест, соҳибаш барменгараад ва ұро ду пора карда, насиби беймонарно медиҳад.

47 Хизматторе, ки ҳоҳиши соҳибашро медонад, вале онро ичро наемекунад ва ичро карданай ҳам нест, саҳт лат карда мешавад. 48 Аммо хизматторе, ки иродай соҳибашро нағониста, кори баде мекунад, ҷазои сабуктаре мебинад. Ба ҳар касе, ки зиёд дода шудааст, аз ӯ низ зиёд пурсидга мешавад ба ҳар касе, ки чизи бисёре боварй карда шудааст, аз вай низ бисёртар талаб карда мешавад.

Чудой байни одамон

49 Ман омадам, ки дар рўи замин оташ даргиронам ва бисёр меҳоҳам, ки он зудтар фурӯзон гардад. 50 Ҳамон тавре ки одам дар вақти таъмид гирифтап ба об ғўта мезанад, Ман низ бояд ба азоби марговар ғўтавар гардам ва то ба амал омадани ин кор нороҳат ҳастам. 51 Шумо гумон мекунед, ки Ман барои ба замин овардан сулҳ омадаам? Баръакс, на барои сулҳ, балки барои чудой андохтан омадаам.

52 Баъд аз ин агар дар хонае панҷ нафар бошанд, аз ҳам чудо ҳоҳанд шуд: се нафар ба ду нафар ва ду нафар ба се нафар зид мебароянд. 53 Падар бар зидди писараш ва писар бар зидди падараш, модар бар зидди дұхтараш ва дұхтар бар зидди модараш, ҳушдоман бар зидди келинаш ва келин бар зидди ҳушдоманаш мебарояд».

Фаҳмидани замон

54 Ҳамчунин ба мардум гүфт: «Вақте мебинед, ки аз гарб абре пайдо мешавад, дархол мегүед: „Бояд борон борад“ ва чүнин мешавад. 55 Ва ҳангоме ки боди ҷанубий мевазад, мегүед: „Ҳаво гарм мешавад“ ва

ҳамин тавр ҳам мешавад. ⁵⁶ Эй дурӯяҳо! Шумо нишонаҳои замину осмонро дида чӣ гуна шудани ҳаворо фаҳмида метавонеду чаро фаҳмида наметавонед, ки ҳоло чӣ замоне фаро расидаст?

Оштӣ шудан бо даъвогар

⁵⁷ Барои чӣ худи шумо муайян карда наметавонед, ки чӣ бояд кунед? ⁵⁸ Охир, вақте ки бо даъвогар ба пешӣ қозӣ меравед, бояд ҳаматарафа қӯшиш кунед, ки дар роҳ бо даъвогар оштӣ шавед, вагарна ў шуморо ба назди қозӣ мебаранд ва қозӣ шуморо ба дасти зиндонбон месупораду вай шуморо ба зиндон мепартояд. ⁵⁹ Росташро мегӯям, ки то тангай охирини қарзатонро надиҳед, ҳаргиз аз ҳабс намебароед».

13

Даъват ба таъба

¹ Дар ин маврид баъзеҳо ба назди Исо омада, дар бораи ҷалилиён нақл карданд, ки Пилотус онҳоро ҳангоми қурбонӣ карданашон кушт. ² Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба гумонатон ин ҷалилиён аз ҷалилиён дигар гунаҳкортар буданд, ки бо онҳо ҷунин ҳодиса рӯй дод? ³ Не, мегӯям ба шумо! Вале, агар тавба карда, аз гуноҳҳоятон даст накашед, ҳамаатон монанди онҳо нобуд мешавед. ⁴ Ё ба фикратон он ҳаждаҳо нафаре, ки маноран Шилӯаҳ ба болояшон ҷаппа шуда нобудашон кард, аз дигар сокинони Ерусалим гунаҳкортар буданд? ⁵ Не, мегӯям ба шумо! Вале, агар тавба карда, аз гуноҳҳоятон даст накашед, ҳамаатон монанди онҳо нобуд мешавед».

Масал дар бораи дарахти анҷири бемева

⁶ Исо ҷунин масалеро гуфт: «Дар тоқзори як мард дарахти анҷири шинонда шуда буд. Вай омада, аз он мева ҷустуҷӯ кард, вале ҷизе наёфт. ⁷ Пас, ба бобгон гуфт: «Се сол боз ман меоям, то аз ин дарахт мевае пайдо бикунам, вале ҷизе намеёбам. Онро бурида парто! Чаро заминро бехуда банд мекунад?» ⁸ Вале бобгон ҷавоб дод: «Хоҳа! Як соли дигар ҳам онро набурд. Ман гирдашро побел карда, ба замин пору меандозам. ⁹ Агар соли оянда мева дихад, хуб мешавад ва агар надиҳад, баъд бибуред».

Шифо ёфтани зан дар рӯзи истироҳат

¹⁰ Дар яке аз рӯҳҳои истироҳат Исо дар ибодатхона мардумро таълим медод. ¹¹ Дар он ҷо зане ҳузур дошт, ки ҳаждаҳо сол боз гирифтори рӯҳи нопок буд. Аз ин сабаб миёни зан ҳам гашта, ў ҳеч қоматашро рост карда наметавонист. ¹²⁻¹³ (12-13) Исо инро дида, ба наздаш даъват кард ва дастонашро ба ў гузошта, гуфт: «Эй зан! Ту аз ғомории раҳӣ ёфтӣ». Қомати зан дарҳол рост шуда, вай Худоро ҳамду сано хонд.

¹⁴ Сардори ибодатхона, аз он ки Исо дар рӯзи истироҳат занро шифо баҳшид, ҳашмгин

шуда, ба мардум гуфт: «Барои кор кардан шаш рӯз ҳаст ва бояд на дар рӯзи истироҳат, балки дар яке аз ҳамин рӯзҳо омада, шифо ёбед». ¹⁵ Вале Ҳудованд дар ҷавоб гуфт: «Эй дурӯяғон! Магар ҳар яки шумо дар рӯзи истироҳат банди барзагон ё ҳари ҳудро кушода онҳоро аз оғил берун намебароред, то рафта об бихӯранд? ¹⁶ Ҳол он ки ин зан аз авлоди Иброҳим аст ва шайтон ўро ҳаждаҳо сол боз дар бандҳои худ нигоҳ медошт! Пас, наҳод мумкин набошад, ки ў дар рӯзи истироҳат аз ин бандҳо озод шавад?!»

¹⁷ Бо ин суханонаш ў душманонашро шарманда кард ва тамоми мардум аз корҳои ачибе, ки ў мекард, шод мешуданд.

Масал дар бораи донаи ҳардал ва ҳамиртуруши

¹⁸ Исо гуфт: «Подшоҳии Ҳудо ба чӣ монанд аст? Ман онро ба чӣ ташбӯҳ дихам? ¹⁹ Он ба донаи ҳардал монанд аст, ки шаҳсе гирифта, дар боги худ мекорад. Он рӯида, дарахти қалоне шуду паррандаҳо дар миёни шоҳаҳояш лона гузоштанд».

²⁰ Боз гуфт: «Подшоҳии Ҳудоро ба чӣ монанд кунам? ²¹ Вай монанди он аст, ки зане ҳамиртуруше мегираду бо як тағора орд омехта, ҳамир мекунад ва баъд тамоми ҳамир мерасад».

Дари танҳ

²² Исо дар шаҳру дехаҳо гашта мардумро таълим медод. Вай ба сӯи Ерусалим равона буд. ²³ Шахсе аз ў пурсид: «Хоҳаам! Магар шуморай ками одамон начот мейбанд?» Вай ба мардум гуфт: ²⁴ «Саъю қӯшиш кунед, то аз дари танг дароед, зеро ба шумо мегӯям, ки бисёр қасон қӯшиш ҳоҳанд кард, ки аз он дар дароянд, вале ин ба онҳо муюссар наҳоҳад шуд. ²⁵ Вақте ки соҳибхона хеста дарро маҳкам мекунад, шумо дар берун мемонед ва дарро кӯфта мегӯед: „Хоҳа! Дарро ба рӯи мо бикушо!“ Вале ў ба шумо ҷунин ҷавоб медиҳад: „Ман намедонам шумо аз кучо ҳастед!“ ²⁶ Он вақт шумо мегӯед: „Мо ҳамроҳи ту меҳӯрдему менӯшидем. Ту дар қӯчаҳои мо мардумро таълим медой!“ ²⁷ Вале ў ба шумо ҷавоб ҳоҳад дод: „Ман намедонам шумо аз кучо ҳастед, дур шавед аз ман, эй ҳамаи бадкорон!“ ²⁸ Ва вақте ки шумо дар подшоҳии Ҳудо Иброҳим, Исҳоқ, Ҷӯб ва тамоми пайғамбаронро мебинеду ҳудатон аз он ҷо ронда мешавед, аз дард дандон ба дандон зада гиря мекунад.

²⁹ Мардум аз шарқу гарб ва шимолу ҷануబ омада, дар гирди дастарҳони подшоҳии Ҳудо менишинанд ³⁰ ва баъзе аз онҳое, ки ҳоло дар сафи ақиб ҳастанд, дар сафи пеш мешаванд ва баъзе аз онҳое, ки дар сафи пеш ҳастанд, дар сафи ақиб мешаванд».

Дилсӯзии Исо дар ҳақиқи Ерусалим

³¹ Ҳамин вақт ҷондӯши ғарбӣ аз фарисиён ба назди Исо омада гуфтанд: «Ба шумо лозим

аст, ки аз ин чо баромада раведу сафаратонро давом дихед, зеро Хиродус меҳоҳад шуморо бикушад». ³² Исо ба онҳо гуфт: «Рафта, ба он рӯбӯҳ бигӯед, ки Ман имрӯзу пагоҳ девҳоро берун карда, мардумро шифо медиҳам ва рӯзи сеюм корамро тамом мекунам». ³³ Вале Ман бояд имрӯз, пагоҳ ва ҳам баъд аз пагоҳ роҳамро давом дихам, зеро ин хел шуданаш мумкин нест, ки пайғамбар берун аз Ерусалим ҳалок гардад.

³⁴ Эй Ерусалим, Ерусалим! Пайғамбаронро мекувшигу онҳоеро, ки Худо ба наздат мефиристад, сангсор мекунам! Ман борҳо орзу доштам, мисли мурғе, ки чӯчаҳояшро зери болҳояш ҷамъ мекунад, сокинонатро дар гирди худ ҷамъ оварам, вале ту роҳ надодӣ! ³⁵ Пас ҳоло хонаат бепарастор мемонад. Ба шумо мегӯям, ки то „Баракат ёбад касе, ки аз номи Худованд меояд!“ нағӯед, Маро наҳоҳед дид».

14

Шифо ёфтани марди бемор

1 Боре, дар рӯзи истироҳат Исо барои ҳӯрданни ҳӯрок ба хонаи яке аз сардорони фарисиён рафт ва онҳо корҳои ӯро мушоҳида мекарданд. ² Дар рӯ ба рӯи Исо марде менишаст, ки баданаш варам карда буд. ³ Исо ба қонуншиносону фарисиён муроҷиат намуда гуфт: «Дар рӯзи истироҳат касеро шифо додан мумкин аст ё не?» ⁴ Онҳо хомӯш монданд, ӯ бошад, ба бемор даст расонда шифо баҳизди ҷавоб дод. ⁵ Сипас ба онҳо гуфт: «Агар бача ^{*} ва ё барзагони яке аз шумо дар рӯзи истироҳат ба ҷоҳ афтад, магар онро зуд берун намебароред?» ⁶ Вале онҳо ба ӯ ҷавобе дода натавонистанд.

Таълим дар бораи ҷойталаబӣ

⁷ Исо мушоҳида мекард, чӣ тавр меҳмонон мекостанд ҷойҳои болотарро ишғол кунанд, бинобар ин ба онҳо масалеро гуфт: ⁸ «Вақте ки ба тӯй арӯсӣ даъват мешавӣ, аз боло гузашта нашин, чун шояд шаҳсе даъват шуда бошад, ки аз ту баобрутар аст. ⁹ Он гоҳ соҳибонае, ки ҳардуни шуморо даъват кардааст, омада ба ту нағӯяд: „Ҷоятро ба ӯ бидех“. Он вақт шарм дошта, маҷбур мешавӣ, ки ба поён гузашта шинӣ. ¹⁰ Баръакс, вақте ки туро даъват мекунанд, омада дар чои поён бишин, то соҳибона омада, ба ту бигӯяд: „Дӯстам, болотар бишин“. Он гоҳ иззату эҳтиромат дар пеши назари ҳамаи онҳое, ки дар гирди дастархон нишастаанд, ба ҷо оварда мешавад, ¹¹ Зеро ҳар кӣ худро қалон гирад, паст мешавад ва баръакс, ҳар касе, ки худро хоккор гирад, сарбаланд ҳоҳад шуду».

¹² Баъд ба соҳибонае, ки ӯро даъват карда буд, гуфт: «Вақте ки зиёфате ташкил мекунӣ, дӯстон, бародарон, хешон ва

ҳамсаъоҳо бойи худро даъват накун, чунки онҳо низ туро даъват мекунанду некиатро бармегардонанд. ¹³ Беҳтараш вақти зиёфат оростан камбағалону маъюбон ва шалҳову нобиноёнро даъват намо. ¹⁴ Он гоҳ, хушбахт ҳоҳӣ шуд, чунки онҳо некиатро баргардонда наметавонанд, vale дар рӯзе, ки некон зинда мешаванд, Худо некиатро ба ту бармегардонад».

Масал дар бораи зиёфати қалон

¹⁵ Инро шунида яке аз меҳмонон ба Исо гуфт: «Хушбахт аст он касе, ки дар подшоҳии Худо ҳӯрбондӣ!»

¹⁶ Аммо Исо ба ӯ гуфт: «Марде зиёфати қалоне ороста, мардуми зиёдро даъват намуд. ¹⁷ Чун вақти ҳӯрдани ҳӯрок

расид, хизматгорашро фиристод, то ба даъватшудагон бигӯяд: „Биёед, аллакай ҳама, яке аз чиз тайёр аст“. ¹⁸ Ҳамин вақт ҳама, яке аз пайи дигар ба узроҳӣ даромаданд. Якушаш гуфт: „Ман замин ҳаридам ва бояд рафта, онро бубинам. Ҳоҳиш мекунам, маро бубахшед“. ¹⁹ Дигаре гуфт: „Ман панҷ ҷуфт барзагони ҳаридам ва ҳоло барои санҷидани онҳо меравам. Илтимос мекунам, маро бубахшед“. ²⁰ Саввумӣ гуфт: „Ман зан гирифтам, бинобар ин рафта наметавонам“. ²¹ Хизматтор баргашта ин ҳабарро ба ҳоҷааш расонд. Он гоҳ ҳоҷа дар газаб шуда, ба хизматгораш фармон дод: „Зудтар ба кӯчаву тангкӯҷаҳои шаҳр рафта, камбағалон, маъюбон, шалҳо ва нобиноёнро ба ин чо биёр“. ²² Хизматтор гуфт: „Ҳоҷаам! Фармонатонро иҷро намудам, vale боз ҳам ҷойҳои холӣ ҳастанд“. ²³ Сипас ҳоҷа ба хизматтор гуфт: „Қад-қади роҳҳои васеъву танг гашта, мардумро ба омадан маҷбур кун, то ки хонаам пур шавад.

²⁴ Ба шумо мегӯям, ҳеч нафаре, ки аз аввал даъват шуда буд, мазаи ҳӯркоти идонаи маро наҳоҳад ҷашид“.

Исоро пайравӣ намудан

²⁵ Ҳамроҳи Исо мардуми бисёре равона буданд ва ӯ ба онҳо рӯ оварда гуфт: ²⁶ «Касе, ки пеши Ман меояд Маро бештар аз падару модараш, зану фарзандонаш, бародарону ҳоҳаронаш ва зиёдтар аз ҷони худ дӯст намедорад, шогирди Ман шуда наметавонад. ²⁷ Касе, ки салиби азобу маргашро бо худ набардошта аз пайи Ман ояд, шогирди Ман шуда наметавонад. ²⁸ Зеро кӣ аз байни шумо қалъяе соҳтани мешаваду аввал нишаста ҳарҷи онро ҳисоб намекунад, то бифаҳмад, ки имконияти ба анҷом расондани соҳтмонро дорад ё не? ²⁹ То мабодо баъд аз гузоштани пойдевор он соҳтмонро ба охир расонда натавонад ва ҳамаи онҳое, ки инро мебинанд, писханд зада ³⁰ гӯянд: „Ин мард соҳтмонро сар карду ба тамом кардани он қувваташ нарасид.“ ³¹ Ҳамчунин подшоҳе низ пеш аз

* ^{14:5} 14:5 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот омадааст: «ҳар».

ба ҹанги зидди подшоҳи дигар баромадан, аввал бояд нишаста, нағзакк фикр кунад, ки оё метавонад бо даҳ ҳазор сарбози худ ба подшоҳе, ки бо бист ҳазор сарбозаш бар зидди ў меояд, муқобилат нишон дихад? ³² Пас, агар натавонад, ҳанӯз ки душманаш дур аст, сафиранашро барои сулҳ бастан мөфиристад. ³³ Айнан ҳамин тавр ҳеч яке аз шумо то аз тамоми чизу чораи худ даст накашед, наметавонед шогирди Ман бошед.

Сифати намак

³⁴ Шумо медонед, ки намак чизи хуб аст, вале агар намак сифаташро гум кунад, магар онро боз шўр карда мешавад? ³⁵ Он вақт намак барои ҳеч чиз ба кор намеояд: на барои замин ва на барои пору. Онро бароварда мепартоянд.

Ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!»

15

Масал дар бораи гӯсфанди гумшиуда

¹ Бисёр андоғирон ва дигар қасоне, ки гунаҳкор ҳисоб мешуданд, барои шунидан суханони Исо ба наздаш меомаданд. ² Вале фарисиён ва шариатдонон норозигии худро баён карда, мегуфтанд: «Ин мард гунаҳкоронро қабул мекунад ва ҳамроҳашон ҳўрек мөхӯрад». ³ Бинобар ин Исо ба онҳо чунин масалро гуфт: ⁴ «Фарз мекунем, ки нафаре аз шумо сад сар гӯсфанд дораду якеашро гум мекунад. Магар наваду нўҳтоашро дар ҷароғо гузашта, то ёфтани он гӯсфанди гумшиуда аз пайи вай намеравад? ⁵ Ва чун ёбад, бо ҳурсандӣ онро болои кифтонаш бардошта ⁶ ба ҳонааш меояд ва дўстону ҳамсаҳояшро ҷеф зада мегўяд: „Бо ман ҳурсандӣ кунед. Ман гӯсфанди гумшиудаамро ёфтам“. ⁷ Базумо мегўям, дар осмон барои як гунаҳкоре, ки аз гуноҳ даст қашида, тавба мекунад, ҳурсандии зиёдтаре мешавад, назар ба он наваду нўҳ накӯкоре, ки ба тавба ҳеч эҳтиёҷ надоранд.

Масал дар бораи тангаи гумшиуда

⁸ Фарз мекунем, ки зане даҳ тангаи нуқра дораду якеашро гум мекунад. Магар вай ҷароғо дарғиронда, ҳонаро рӯфта, бодиққат намекобад, то онро пайдо биқунад? ⁹ Ва чун ёбад, дугонаҳову ҳамсаҳояни худро ҷеф зада мегўяд: „Бо ман ҳурсандӣ кунед, чун тангаи гумкардаамро ёфтам“.

¹⁰ Ба шумо мегўям, фариштагони Худо ҳам барои як гунаҳкоре, ки аз гуноҳ даст қашида, тавба мекунад, айнан ҳамин тавр ҳурсандӣ мекунанд».

Писари гумроҳшиуда

¹¹ Боз гуфт: «Марде ду писар дошт. ¹² Писари хурдӣ ба падараш гуфт: „Он қисми молу мулкоро, ки насиби ман аст, ба ман бидеҳ“ ва падар ҳама чизеро, ки дошт, ба

ҳарду писараш тақсим кард. ¹³ Баъд аз чанд рӯй писари хурдӣ чизу чораашро ҷамъ карда, ба қишивари дурдасте рафт. Дар он ҷо ў тамоми бойигариашро бехуда ба айшу ишрат сарф кард. ¹⁴ Баъд аз он ки ҳамаи бойигариашро барбод дод, дар он сарзамин қаҳтияни саҳте ба амал омад ва ў ба мӯҳтоҷӣ дучор шуд. ¹⁵ Сипас рафта хизматтори яке аз сокинони он қишивар шуд ва он мард ўро ба замини худ фиристод, то ки ҳукбонӣ кунад. ¹⁶ Азбаски ба ў чизи ҳӯрданӣ намедоданд, вай тайёр буд, шикамашро бо еме, ки ҳукъо мөхӯрданӣ, пур кунад. ¹⁷ Оқибат вай ба худ омада гуфт: „Падарам хизматторони бисёре дорад ва ҳамаи онҳо нони фаровон ва ҳатто зиёдатӣ доранд, аммо ман дар ин ҷо аз гуруснагӣ мемирам! ¹⁸ Рафта ба назди падарам бармегардаму ба вай мегӯям: „Падарҷон! Ман дар пеши Ҳудову шумо гунаҳкорам ¹⁹ ва дигар лоиқи он нестам, ки писари шумо бошам. Маро ҳамчун яке аз хизматторонатон қабул кунед“: ²⁰ Пас ў хеста ба ҳонаи падараш равона шуд. Вай ҳанӯз хеле дур буд, ки падараш ўро дид, ба ҳоли писараш раҳмаш омад ва давида рафту фарзандашро ба оғӯшаш қашида, бӯса кард. ²¹ Писар ба вай гуфт: „Падарҷон! Ман дар пеши Ҳудову шумо гунаҳкорам ва дигар лоиқи он нестам, ки писари шумо бошам“*. ²² Аммо падар ба хизматторонаш гуфт: „Зудтар ҷомаи беҳтаринро оварда, ба ў пӯшонед. Ба дасташ ғангуштарин ва ба пойҳояш пойафзол пӯшонед. ²³ Гӯсолай боникарدارо биёреду сар бибуред; мөхӯрему ҳурсандӣ мекунем! ²⁴ Охир ин писарам мурда буд ва ҳоло зинда шуд, тумшуда буду ёфт шуд“. Пас онҳо ҷашне оростанд.

²⁵ Ҳамин вақт писари қалонӣ дар қиштзор буд. Ҳангоми баргаштан вай ба ҳона наздик шуда, садои мусикиӣ ва рагсу бозиро шунид.

²⁶ Пас яке аз хизматторонро ҷеф зада пурсид, ки дар он ҷо чӣ воқеа рӯй дода истодааст?

²⁷ Хизматтор ба ў ҷавоб дод: „Бародаратон баргашт ва чун падаратон ўро зиндаву саломат дид, гӯсолай боникардаро сар бурид“. ²⁸ Бародари қалониро чунон қаҳраш омад, ки наҳост ба ҳона дарояд. Он гоҳ падараш берун баромада, ўро розӣ кунонданд шуд.

²⁹ Вай бошад, ба падараш чунин ҷавоб дод: „Ҷандин сол аст, ки ман ба шумо хизмат мекунам ва ҳеч вақт аз гуфтаатон берун набаромадаам, шумо бошед, ягон бор ба ман ҳатто бузголачаеро ҳам надодед, ки бо дўстонам ҳурсандӣ карда тавонам. ³⁰ Вале ин писаратон, ки дорони шуморо ҳамроҳи фоҳишаҳо ҳўрда тамом карду баргашт, шумо барои вай гӯсолай боникардаро сар бурид“. ³¹ Аммо падар ба ў гуфт: „Писараму, ту ҳамеша бо ман ҳастӣ ва ҳар ҷизе, ки ман дорам, аз они

* ^{15:21} Дар баязе нусхаҳои қадими навиштаҷот доҳил шудааст: Бигзор ман мисли яке аз хизматторонатон бошам.

туст. ³² Бояд шодиву хурсанды кунем, чунки бародарат мурда буду зинда шуд, гумшуда буду ёфт шуд“.

16

Назоратчи зирак

¹ Ҳамчунин Исо ба шогирдонаш гүфт: «Марди сарватманде назоратчие дошт ва ба сарватманда шикоят кардан, ки назоратчиаш молу мулки ўро беҳуда сарф мекунад. ² Ҳочааш вайро چег зада гүфт: „Ман дар бораи ту чихо мешунавам? Ба ман ҳисобот дех, ки чӣ корҳо кардай, чунки дигар назоратчи ман шуда наметавонӣ“. ³ Он гоҳ назоратчӣ худ ба худ гүфт: „Чӣ қор кунам? Ҳочаам маро аз кор холӣ мекунад. Ман бел зада наметавонам ва аз гадой кардан ҳам шарм мекунам. ⁴ Ёфтам чӣ бояд кунам. Бояд коре бикунам, ки вақти бекор монданам одамон маро ба хонаҳояшон роҳ диханд“. ⁵ Вай қарздорони ҳочаашро як-як چег зад ва якумашро пурсид: „Ту аз ҳочаам чӣ қадар қарздор ҳастӣ?“ ⁶ Ҷавоб дод: „Сад ҳум равғани зайдун“. Назоратчӣ ба вай гүфт: „Ана забонхати ту, зуд нишаста, ба чои сад панҷоҳ навис“. ⁷ Батъ аз дигаре пурсид: „Ту чӣ қадар қарздор ҳастӣ?“ Ӯ ҷавоб дод: „Сад ҳалта гандум“. Назоратчӣ гүфт: „Ана забонхати ту, ба чои сад ҳаштод навис“. ⁸ Вале ҳочааш назоратчи қаллобро таъриф кард, ки зиракширо ба кор бурда, чунин кардааст. Оҳир одамони ин дунё дар муносибат бо онҳое, ки мисли ҳудашон ҳастанд, назар ба одамони нур, ки аз они подшоҳии Худо ҳастанд, оқилтаранд.

⁹ Пас, Ман ба шумо мегӯям: Пулу моли ин дунёро ба он сарф намоед, ки барои худ дӯстонро пайдо бикунед, то дар вақти тамом шудани бойигариятон онҳо шуморо дар хонаҳои абадӣ қабул кунанд. ¹⁰ Касе, ки дар иҷрои вазифаи майдо вафодор бошад, дар иҷрои вазифаи калон ҳам вафодор мемонад. Ҳамчунин касе, ки дар иҷрои кори ноҷиз беинсоғ бошад, дар иҷрои кори муҳим ҳам беинсоғ мекунад. ¹¹ Пас, агар ба шумо бойигарии ин дунёро боварӣ карда нашавад, кӣ ба шумо бойигарии ҳақиқири боварӣ мекунад? ¹² Ва агар ба шумо бойигарии шахси бегонаро боварӣ карда нашавад, кӣ ба шумо меросатонро медиҳад?

¹³ Ҳеч хизматгор якбора ба ду ҳоча хизмат карда наметавонад, чунки ё якеашро дӯст медораду дигарашро бад мебинад, ё ба яке вафодор мемонаду дигарашро писанд намекунад. Шумо низ наметавонед ҳам бандай Худо бошеду ҳам бандай пул».

Баъзе гуфтаҳои Исо

¹⁴ Фарисиён, ки пулпараст буданд, ҳамаи инро шунида, Исоро масҳара карданд. ¹⁵ Вале ӽ ба онҳо гүфт: «Шумо ҳамон одамоне ҳастед, ки худро дар пеши мардум беайб нишон медиҳед, лекин Худо аз дилҳои шумо

боҳабар аст. Чизеро, ки одамон олидарача мешуморанд, дар назари Худо нафраторар аст.

¹⁶ Шариати Мӯсо ва навиштаҳои пайғамбарон то замони Яҳёи Таъмиддиҳанда амал мекарданд. Аз вақти Яҳё сар карда подшоҳии Худо эълон карда мешаваду ҳама кӯшиш мекунанд, ки зӯр зада вориди он гарданд. ¹⁷ Вале нест шудани замину осмон осонтар аз он, ки ҳатто нуқтае аз ин қонун бекор карда шавад.

¹⁸ Ҳар кӣ зани худро талоқ дода, дигареро ба занӣ гирад, гуноҳи алоқаи беникоҳро мекунад ва ҳар кӣ зани талоқшударо ба занӣ гирад, низ ҳамон гуноҳро содир мекунад.

Сарватманӣ ва Лаъзор

¹⁹ Як замонҳо марди сарватманде зиндагӣ мекард, ки либоси қиматбаҳо мепӯшиду ҳар рӯз ҳӯроки шоҳона мөхӯрд. ²⁰ Лаъзор ном камбагале, ки тамоми баданаш пур аз заҳмҳо буд, дар назди дарвозаи марди сарватманд дароз қашида меҳобид ²¹ ва ҳатто саҳро омада, заҳмҳои ўро мелесиданд. Вай орзу мекард, ки шикамашро бо пасмонаҳои ҳӯроке, ки ба берун партофта мешаванд, сер қунад.

²² Вақте ки Лаъзор мурд, фариштагон ўро ба осмон бурда, ба паҳлӯй Иброҳим шинонданд. Марди сарватманд низ мурд ва ўро гӯронданд. ²³ Ҳангоме ки ӽ дар дӯзах азоб мекашид, ба боло нигоҳ кард ва аз дур Иброҳимро дид, ки Лаъзор дар паҳлӯяш менишаст. ²⁴ Он сарватманӣ фарёд зада гүфт: „Эй аҷдодам Иброҳим! Ба ман раҳм қунед ва Лаъзорро бифиристед, то нӯти ангушташро ба об тар карда, забонамро камтар нам қунад. Ман дар ин оташ азоб мекашам“.

²⁵ Вале Иброҳим чунин ҷавоб дод: „Ба хотир ор, писар, ту дар вақти зинда буданат аллакай ҳама чизи хубро ба даст оварда будӣ, вале насиби Лаъзор факат чизи бад дид. Ҳоло бошад, дили вай дар ин ҷо тусаллӣ мёёбаду ту азоб мекаши. ²⁶ Илова бар ин, байнин мову шумо чунон ҷарии бетаге вуҷуд дорад, ки агар касе аз ин тараф ба пеши шумо гузаштан ҳоҳад ҳам, наметавонад. Ҳамчунин аз он ҷо касе пеши мо гузашта наметавонад“.

²⁷ Марди сарватманд гүфт: „Пас, эй аҷдод, аз шумо илтимос мекунам, ки Лаъзорро ба хонаи падари ман фиристед. ²⁸ Оҳир ман панҷ бародар дорам. Бигзор онҳоро таъқид қунад, то онҳо ҳам ба ин ҷо азоб наафтанд“. ²⁹ Иброҳим ба ӽ гүфт: „Онҳо навиштаҳои Мӯсо ва дигар пайғамбаронро доранд. Бигзор ба суханони онҳо гӯш диханд“. ³⁰ Аммо мард гүфт: „Не, аҷдодам Иброҳим! Танҳо агар яке аз мурдагон назди онҳо биёяд, тавба ҳоҳанд кард“.

³¹ Иброҳим ҷавоб дод: „Модоме ки онҳо ба суханони Мӯсою пайғамбарон гӯш намедиҳанд, ба ҳеч кас, ҳатто ба мурдае, ки зинда шудааст, низ бовар наҳоҳанд кард“.

17

Баъзе гуфтаҳои Исо

¹ Ба шогирдонаш бошад, Исо чунин гуфт: «Албатта васвасаҳои зиёд пайдо мешаванд, vale вой бар ҳоли он касе, ки ба воситан вай васвасаҳо ба миён меоянд. ² Агар бар гарданӣ вай сангӣ осиёбро овехта, ўро ба баҳр мепартофтанд, барояш беҳтар аз он мебуд, ки ў яке аз пайравони хурдтаринро ба васвасаи гуноҳ андозад.

³ Пас, эҳтиёт бошед! Агар бародаратон бар шумо гуноҳе бикинад, ўро таъқид кунед ва агар тавба карда, аз гуноҳ даст қашад, ўро бубахшед. ⁴ Агар рӯзё ҳафт бор гуноҳ кунад ва ҳафт маротиба „Тавба кардам“ гӯяд, бояд ўро бубахшед.

⁵ Вакилон ба Худованд гуфтанд: «Имони моро зиёдтар бикин». ⁶ Худованд гуфт: «Агар имонатон донаи хардал барин бошад, шумо ба ин дарахти тут „Решакан шаву ба баҳр шинонда шав“ гуфта метавонед ва вай ба шумо итоат мекунад.

⁷ Фарз кардем, ки яке аз шумо хизматгоре дореду вай ба шудгори замин ва ё ба чӯпонӣ машғул аст. Магар вақти аз қишилзор баргаштанаш шумо ба вай мегӯед, ки зуд омада назди дастархон бишинад? ⁸ Магар ба ў чунин намегӯед: „Ҳӯроки шомро тайёр кун ва то вақте ки ман меҳӯраму менӯшам, миёнатро маҳкам баста, ба ман хизмат кун. Баъдтар ҳудат меҳӯрӣ ва менӯшӣ?“ ⁹ Охири, шумо ба хизматгоратон барои иҷро кардани фармонҳоятон ташаккур намегӯед-ку? ¹⁰ Пас, шумо низ, баъд аз он ки фармонҳои ба шумо додашударо иҷро мекунед, бигӯед: „Мо танҳо хизматгори ноҷиз ҳастему вазифаи ҳудро иҷро кардем“.

Шифо ёфтани даҳ маҳав

¹¹ Исо ба сӯй Ерусалим равона шуд. Вай қад-қади сарҳаде, ки байни Сомарияву Чалил буд, роҳ мерафт. ¹² Боре, вақте ки ў ба дехае медаромад, бодаҳ одамони маҳав рӯ ба рӯшуд. Онҳо каме дур истода ¹³ дод мезаданд: «Эй Исо, хоча, ба мо раҳм кунед!» ¹⁴ Исо онҳоро дида, гуфт: «Бираведу ҳудро ба рӯҳонӣ нишон дихед». Онҳо рафтанд ва дар аснои роҳ пок шуданд. ¹⁵ Яке аз онҳо чун дид, ки шифо ёфтааст, бо овози баланд Ҳудоро ситоиш намуда, баргаشت ¹⁶ ба ҳудро пеши пойҳои Исо партофта, ба ў миннадорӣ баён кард. ў марди сомарӣ буд. ¹⁷ Исо пурсид: «Магар даҳ нафар пок нашудаанд? Нӯҳ нафари дигар кучоянд? ¹⁸ Пас, наҳод гайр аз ин марди бегона ягон нафаре аз онҳо барнагашт, ки Ҳудоро ҳамду сано ҳонад?» ¹⁹ Баъд ба он мард гуфт: «Бархезу бирав, туро имонат шифо дод».

Омадани подшоҳии Ҳудо

* ^{17:35-36} 17:35-36 Дар баъзе нусхаҳо қадими навиштаҷот ояти 36 дохил шудааст: «Аз ду касе, ки дар қишилзор ҳастанд, яке гирифта мешаваду дигаре не».

²⁰ Фарисиён аз Исо пурсиданд, ки кай подшоҳии Ҳудо фаро мерасад? Ў ба онҳо ҷавоб дод: «Аз рӯи нишонаҳои намоён омадани подшоҳии Ҳудоро муайян кардан имконнозазир аст. ²¹ Касе ба шумо намегӯяд: „Нигоҳ кунед, вай дар ин ҷост“ ва ё „Вай дар он ҷост!“ Охири, подшоҳии Ҳудо аллакай дар байнӣ шумо вуҷуд дорад».

²² Вале ба шогирдонаш гуфт: «Вақте мерасад, ки ба дидани Фарзанди Инсон зор мешавед, vale ўро намебинед. ²³ Ба шумо мегӯянд: „Вай дар он ҷост!“ ё „Вай дар ин ҷост!“ Аз ҷоътон ҷаста, аз қафояшон надавед. ²⁴ Зоро Фарзанди Инсон дар рӯзи омаданаш монанди барқе, ки дураҳшида осмонро аз як сӯи то сӯи дигар нурӯши мекунад, пайдо мешавад. ²⁵ Вале аввал ў бояд азоби бисёре қашида, аз тарафи насли ин замон рад карда шавад. ²⁶ Чи тавре ки дар замони Нӯҳ пайғамбар буд, пеш аз омаданаш Фарзанди Инсон низ ҳамон тавр мешавад. ²⁷ Зоро рӯзи ба қишилӣ даромадани Нӯҳ одамон меҳӯрданд, менӯшиданд, зан мегирифтанд ва ба шавҳар мебаромаданд, vale баъд тӯғон барҳоста, ҳамаро несту нобуд кард. ²⁸ Ҳамчунин монанди замони Лут ҳоҳад буд, ки одамон меҳӯрданду менӯшиданд, меҳариданду меғуруҳтанд, мекоштанду иморат месоҳтанд. ²⁹ Вале рӯзе, ки Лут аз шаҳри Садӯм баромад, ба рӯи замин оташу сулфур борида, ҳамаро нест кард. ³⁰ Рӯзе, ки Фарзанди Инсон зоҳир мегардад, низ ҳамон тавр ҳоҳад буд. ³¹ Агар касе он вақт дар болои бом бошаду ҷизу ҷорааш даруни хона, барои гирифтии онҳо поён нафарояд ва ҳар кӣ дар саҳро бошад, ба ҳонааш барнагардад. ³² Зани Лутро ба хотир оваред. ³³ Ҳар кӣ ҷони ҳудро эмин нигоҳ доштаний аст, онро аз даст медиҳад ва ҳар кӣ ҷони ҳудро фидо кунад, онро эмин нигоҳ ҳоҳад дошт. ³⁴ Ба шумо мегӯям, ки дар он шаб аз ду нафаре, ки дар як ҷойгаҳ ҳобанд, якеаш гирифта мешаваду дигараш мемонад. ³⁵⁻³⁶ (35-36) Аз ду зане, ки дар як осиёб гандум орд мекунанд, якеаш гирифта мешаваду дигараш мемонад».*

³⁷ Он гоҳ шогирдонаш аз ў пурсиданд: «Эй Ҳудованд, ин дар кучо ба амал меояд?» ў ба онҳо ҷавоб дод: «Ҳар ҷо ки ҷасади мурдае бошад, паррандаҳои лошагӯр дар он ҷо гирд меоянд».

18

Масал дар бораи қозии беадолат ва бевазан

¹ Баъд Исо ба онҳо масалеро нақл кард, то бидонанд, ки бояд ҳамеша дуо бигӯянд ва ҳеч вақт рӯҳафтода нагарданд.

² ў гуфт: «Дар як шаҳр қозие буд, ки на тарсе аз Ҳудо дошту на шарме аз мардум.

³ Дар он шаҳр бевазане низ буд, ки ҳамеша

ба назди ў омада мегуфт: „Маро муҳофизат кунед, то бар душманам маълум гардад, ки ман ҳақ ҳастам“. ⁴ Қозӣ муддати дурӯз талаби ўро рад мекард, vale дар охир худ ба худ гуфт: „Гарчанде ман на тарсе аз Худо дораму на шарме аз мардум, ⁵ vale, азбаски ин бевазан маро ба ҳолам намегузорад, ўро ҳимоя мекунам, то ҳар гоҳ омада, маро безор накунад!“ ⁶ Сипас Ҳудованд пурсид: «Шумо шунидед, ки ин қозии беадолат чӣ мегӯяд? ⁷ Наход Ҳудо интихобкардагони худро, ки шабу рӯз ба даргоҳаш зориу тавалло мекунанд, муҳофизат нақунад? Магар ў дер мекунад? ⁸ Ба шумо мегӯям, ки Ҳудо онҳоро зуд муҳофизат мекунад. Vale оё Фарзанди Инсон вақти омаданаш дар рӯи замин имонро ёфта метавонад?»

Масал дар бораи фарисӣ ва андозигӣ

⁹ Байд Исо ба онҳое, ки дар беайб будани худ шубҳае надошта, аз дигарон ҳазар мекарданд, чунин масалеро нақл кард:

¹⁰ «Ду кас барои дуогӯй ба Ҳонаи Ҳудо даромаданд. Яке фарисӣ буду дигаре андозигир. ¹¹ Фарисӣ рост истода, дар дилаш чунин дуо мегуфт: „Ҳудоё! Туру шукр мегӯям, ки мисли одамони дигар қаллобу золим нестам, алоқаи беникоҳ намекунам ва ҳам монанди ин андозигир нестам. ¹² Ман ҳар ҳафта ду бор рӯза мегирам ва аз ҳар даромаде, ки дорам, ҳиссаи даҳумашро месупорам“. ¹³ Вале андозигир дурттар истода, ҳатто чуръат намекард, ки сарашро боло карда, ба осмон нигарад. Вай танҳо бар сандуқи синааш мушт зада мегуфт: „Ҳудоё! Ба мани гунаҳкор раҳм кун!“ ¹⁴ Ба шумо мегӯям, ки на фарисӣ, балки ҳамин андозигир сафед шуда, ба хонааш баргашт. Зоро ҳар кӣ худро қалон гирад, паст мешавад ва, баръакс, ҳар касе, ки худро хоксор гирад, сарбаланд мешавад.».

Баракат ёфтани кӯдакон

¹⁵ Ба назди Исо кӯдакони хурдсолро оварданд, то ки ў бар сари онҳо даст гузорад. Vale шогирдон инро дид, мардумро сарзаниши карданд. ¹⁶ Исо кӯдаконро ба наздаш ҷег зада гуфт: «Монед, ки кӯдакон назди Ман оянд, пеши роҳи онҳоро нагиред, зоро Ҳудо дар ҳаёти онҳое подшоҳӣ мекунад, ки мисли ин кӯдакон ҳастанд. ¹⁷ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар кӣ подшоҳии Ҳудоро мисли кӯдак қабул нақунад, ба он доҳил намешавад.»

Сардори сарватманд

¹⁸ Яке аз ҷумлаи сардорон аз Исо пурсид: «Эй устоди нек! Ҷӣ кор бояд бикинам, ки ҳаёти абадӣ насибам гардад?» ¹⁹ Исо аз ў пурсид: «Чаро Маро нек мегӯй? Ҳеч қас ба гайр аз Ҳудои ягона нек нест. ²⁰ Ту фармоишҳоро медонӣ: алоқаи беникоҳ нақун, одамкуши нақун, дуздӣ нақун, шаҳодати бардуруғ надех, падару модаратро хурмату эҳтиром намо». ²¹ Вай ба Исо чавоб дод: «Ман

аз айёми ҷавониам ҳамаи ин фармоишҳоро риоя мекунам», ²² Исо инро шунида гуфт: «Ба ту фақат як чиз намерасад. Ҳар он чизеро, ки дорӣ, фурӯхта, ба бечорагон бидех. Он тоҳи соҳиби мукофоти осмонӣ мегардӣ. Баъд омада, Маро пайравӣ намо». ²³ Вале он мард инро шунида бисёр ғамгин шуд, чунки хеле бой буд. ²⁴ Исо ба вай нигоҳ карда гуфт: «Ба подшоҳии Ҳудо доҳил шудани одамони бой чӣ душвор аст. ²⁵ Аз сӯроҳи сӯзан гузаштани шутур осонтар аз он, ки шахси бой ба подшоҳии Ҳудо доҳил шавад».

²⁶ Онҳое, ки ўро мешуниданд, пурсиданд: «Пас кӣ начот ёфта метавонад?» ²⁷ Исо ҷавоб дод: «Ҳар ҷизе, ки барои одамон гайриимкон бошад, барои Ҳудо имконпазир аст».

²⁸ Он гоҳ Петрус гуфт: «Ана, мо аз баҳри хонаҳои худ баромада, Шуморо пайравӣ кардем». ²⁹ Исо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар кӣ ба хотири подшоҳии Ҳудо аз баҳри хона, зан, барадарон, падару модар ва фарзандонаш гузарад, ³⁰ дар ин дунё ҳамаи инро ҷанд маротиба зиёдтар ба даст меораду дар он дунё ҳаёти абадӣ насибаш мегардад».

Пешгӯйии сеюмини Исо дар бораи марғи худ

³¹ Исо он дувоздаҳ нафарро як сӯ бурда, ба онҳо гуфт: «Ана, мо ба Ерусалим рафта истодаем. Дар он ҷо ҳар ҷизе ки пайғамбарон дар бораи Фарзанди Инсон навиштаанд, ба амал ҳоҳад омад. ³² Ўро ба дasti беимонон месупоранд. Онҳо ўро масҳара ва ҳақорат карда, туғборон ³³ ва қамчинкорӣ намуда ба қатъ мерасонанд, vale ў дар рӯзи сеюм аз нав зинда ҳоҳад шуд».

³⁴ Лекин шогирдон аз ин гуфтаҳо ҷизеро нафаҳмиданд. Маънои суханони Исо аз онҳо пӯшида монд ва онҳо намефаҳмиданд, ки ў дар бораи чӣ сухан меронад.

Шифо ёфтани нобино

³⁵ Вақте ки Исо ба Ериҳӯ наздиқ мешуд, нобиноеро дид, ки дар канори роҳ нишаста садақа мепурсид. ³⁶ Чун нобино шунид, ки аз наздаш мардуми зиёде мегузаранд, пурсид: «Ҳудаш чӣ гап?» ³⁷ Ба вай гуфтанд, ки аз он ҷо Исои Носирӣ гузашта истодааст. ³⁸ Он нобино дод зада гуфт: «Эй Исои насли Довуд, ба ман раҳм кунед». ³⁹ Онҳое, ки пешопеш равона буданд, ўро сарзаниши карда мегуфтанд, ки хомӯш шавад. Аммо ў торафт баландтар дод зада мегуфт: «Эй насли Довуд, ба ман раҳм кунед». ⁴⁰ Исо аз роҳаш бозистода фармуд, ки он нобиноро ба наздаш биёранд. Вақте ки ў наздиқ омад, Исо аз вай пурсид: ⁴¹ «Ту чӣ меҳоҳӣ? Бароят чӣ кор кунам?» Вай ҷавоб дод: «Ҳудовандо! Меҳоҳам бино шавам». ⁴² Исо гуфт: «Бино шав! Имонат туро шифо дод». ⁴³ Вай ҳамон замон бино шуд ва Ҳудоро ситоишкунон аз паси Исо равона гашт. Тамоми мардум инро дид, Ҳудоро ҳамду сано меҳонданд.

19

Имон овардани Заккай

¹ Исо ба Ерихӯ ворид шуда, аз он чо мегузашт. ² Дар он шаҳр Заккай ном марди сарватманде буд, ки вазифаи сардори андозиронро ба ўҳда дошт. ³ Вай меҳост бубинад, ки Исо кист. Вале, азбаски мардум зиёд буду Заккай қади паст дошт, ўро дида натавонист. ⁴ Бинобар ин ў давида пеш гузашту ба болои дарахти анҷир баромад, то ки Исоро ҳангоми аз он чо гузаштанаш бубинад. ⁵ Исо ба он чо наздик шудан замон ба Заккай нигоҳ карда гуфт: «Заккай! Зудтар поён фаро! Ман бояд имрӯз дар хонаи ту бимонам». ⁶ Вай зуд поён фаромада, бо ҳурсандӣ Исоро меҳмондорӣ кард. ⁷ Иро дида, ҳама норозигии худро баён намуда мегуфтаанд: «Ў дар хонаи марди гунаҳкор меҳмон шудааст». ⁸ Аммо Заккай рост истода ба Худованд гуфт: «Ана, Худованд, ман нисфи бойигариамро ба бечорагон медиҳам ва агар аз касе бо фиреб пул ситонда бошам, чор баробар зиёдтар бармегардонам». ⁹ Исо гуфт: «Имрӯз ба ин хона начот омад, чунки Заккай ҳам аз насли Иброҳим аст. ¹⁰ Зеро Фарзанди Инсон барои он омадааст, ки гумроҳшударо кофта ёбаду начот дихад».

Масал дар бораи даҳ тангаи тилло

¹¹ Азбаски Исо аллакай дар наздикии Ерусалим буду шунавандагони ў гумон доштанд, ки подшоҳии Худо ба зудӣ фаро мерасад, Вай масал гуфтанро давом дод:

¹² «Як шахси олимартаба ба қишвари дурдаст сафар дошт, то ҳукуки ба таҳти подшоҳӣ нишастанашро тасдиқ намуда, баргардад. ¹³ Пеш аз рафтан вай даҳ нафар хизматгоронашро ба наздаш ҷег зада, ба ҳар қадомаш як тангаи тилло доду гуфт: „Дар вақти набудани ман ин тангаҳоро ба муомилот дароред“. ¹⁴ Аммо ҳамشاҳриҳояш, ки ба вай нафрат доштанд, аз паси вай сафиронашонро фиристоданд, то рафта чунин бигӯянд: „Мо намехоҳем, ки вай бар мо подшоҳӣ қунад“. ¹⁵ Вақте ки ў таҳти подшоҳиро соҳиб шуда баргашт, фармон дод, то ҳамон хизматгоронеро, ки ба онҳо пул дода буд, ба наздаш ҷег зананд. Вай меҳост бифаҳмад, ки ҳар яке аз онҳо чӣ қадар фоида ба даст овардааст? ¹⁶ Аввалинаш омада, гуфт: „Хоҷаам, як тангаи тилло шумо даҳ тангаи фоида овард“. ¹⁷ Подшоҳ ба вай гуфт: „Оғарин, хизматгори некам. Азбаски дар иҷрои вазифаи анҷаке вафодориатро нишон додӣ, туро ба даҳ шаҳр ҳоким таъян мекунам“. ¹⁸ Дуюмин омада, гуфт: „Хоҷаам, як тангаи тилло шумо панҷ тангаи фоида овард“. ¹⁹ Подшоҳ ба вай гуфт: „Туро низ ба панҷ шаҳр ҳоким таъян мекунам“. ²⁰ Сеюмин омада, гуфт: „Хоҷаам, ана ин ҳамон тангаи тилло шумо. Ман онро ба рӯймолчае печонда, нигоҳ доштам, ²¹ чунки аз шумо

метарсидаам. Охир шумо одами саҳтиги ҳастед. Аз он ҷое, ки нагузаштаед, мегиред ва он чизеро, ки накоштаед, дарав мекунед“.

²² Подшоҳ ба вай гуфт: „Ту хизматгори бад будай! Аз рӯи он чизе ки гуфтӣ, ба ту ҳукм мебарорам! Охир ту медонистӣ, ки ман одами саҳтиги ҳастам, аз он ҷое, ки нагузаштаам, мегиранд ва он чизеро, ки накоштаам, дарав мекунам. ²³ Пас, ҷаро пули маро ба муомилот нагузаштӣ, то ки вақти баргаштаним онро бо ғоидааш бигирам?“ ²⁴ Баъд ба онҳое, ки дар наздаш буданд, фармон дод: „Аз дасташ тангаи тилло гирифта, ба хизматгоре дихед, ки даҳ танга дорад“. ²⁵ Онҳо гуфтанд: „Хоҷаам, охир вай аллакай даҳ тангаи тилло дорад!“ ²⁶ „Ман ба шумо мегуям, ба ҳар касе, ки чизе дорад, боз ҳам зиёд дода мешавад. Лекин аз касе, ки ҳеч чиз надорад, ҳатто он чизи анҷаке, ки дорад, гирифта мешавад.

²⁷ Ҳоло бошад, он душманонамро, ки намехостанд бар онҳо подшоҳӣ қунам, ба ин ҷо биёреду дар пешни назарам ба қатл расонед“.

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо

²⁸ Исо ин масалро нақӯл карда, роҳашро давом дод ва ба сӯи Ерусалим раҳсипор гашт.

²⁹ Вақте ки онҳо ба дехаҳои Байт-Фоҷӣ ва Байт-Ҳинӣ, ки дар доманаи теппай Зайтун воқеъ гаштаанд, наздик шуданд, Исо ду шогирдашо фиристодани шуда, ³⁰ ба онҳо гуфт: «Ба қишилоқи дарпешистода биравед ва, ҳамин ки вориди он гаштед, ҳаркӯраи бастаero мебинед, ки то ҳол касе ба он савор нашудааст. Бандашро қушода, онро ба ин ҷо биёред. ³¹ Агар касе аз шумо пурсад, ки барои чӣ бандашро мекушоед, гӯед, ки вай ба Худованд даркор шуд».

³² Шогирдони фиристодашуда рафтанд ва, ҳамон тавре ки ў ба онҳо гуфта буд, дарёфтанд. ³³ Вақте ки онҳо банди ҳаркӯраро мекушоданд, соҳибонаш аз онҳо пурсиданд: «Чаро банди ҳаркӯраро мекушоед?» ³⁴ Онҳо ҷавоб доданд: «Вай ба Худованд лозим аст». ³⁵ Пас онҳо ҳаркӯраро ба назди Исо оварда, ба болоиязомаҳои худро партофтанду Исоро ба он савор карданд.

³⁶ Исо савора мерафту мардум ҷомаҳояшонро дар сари роҳи Вай пойандоз мекарданд. ³⁷ Вақте Исо ба роҳе наздик шуд, ки он аз болои теппай Зайтун ба поён мебурд, тамоми ғурӯҳи шогирданаш барои ҳамаи мӯъчизаҳое, ки дидা буданд, шодикунон бо овози баланд Ҳудоро ҳамду сано ҳонда ³⁸ мегуфтаанд:

«Баракат ёбад шоҳе,
ки аз номи Худованд меояд!
Сулҳ дар осмон
ва шӯҳрату ҷалол ба Ҳудо дар осмон!»

³⁹ Баъзе фарисиён аз байни мардум ба Исо гуфтанд: «Эй устод, шогирдонатро ором қун!»

40 Вай چавоб дод: «Бовар кунед, агар онҳо хомӯш шаванд, сангҳо дод мезананд».

Барои Ерусалим гамгин шудани Исо

41 Вақте ки онҳо наздиктар омаданд, Исо шаҳрро дида, дилаш ба ҳоли он сўхта гиря карду гуфт: 42 «Оҳ, кошки ақаллан ҳамин рӯз роҳеро, ки туро ба осоиштагӣ мебарад, мединд! Вале ҳоло он роҳ аз чашмони ту ниҳон аст. 43-44 (43-44) Аз барои он ки ту ба наздат омадани Худовандро нафаҳимидӣ, ба сарат рӯҳзон саҳт ҳоҳанд омад. Душманонат туро бо хоктӯдаҳо ихота карда, муҳосира ҳоҳанд намуд. Онҳо аз ҳар тараф фишор оварда, туви сокинонатро ба хок яксон ҳоҳанд кард ва аз ту санг бар сангте наҳоҳад монд».

Пок намудани Хонаи Худо

45 Исо ба ҳавлии Хонаи Худо даромада, ба пеш кардан савдогарон даромад. 46 Вай ба онҳо гуфт: «Дар навиштачот гуфтаҳои Худо омадаанд, ки „Хонаи Ман ҷои дуогӯй мешавад“. Шумо бошед, онро ба паноҳгоҳи дуздон табдил додаед!»

47 Ў ҳар рӯз дар ҳавлии Хонаи Худо мардумро таълим медод. Сардорони рӯҳонӣ, шариатдонон ва раисони ҳалқи Истроил бушанд, дар фикри күштани ӯ буданд. 48 Вале илочи ин корро ёғта наметавонистанд, чунки тамоми мардум беист ва бодиққат ба ҳар як сухани ӯ гӯш медоданд.

20

Савол дар бораи ҳуқуқи Исо

1 Рӯзе, вақте ки Исо дар ҳавлии Хонаи Худо мардумро таълим дода, хабари хушро эълон мекард, ба наздаш сардорони рӯҳонӣ, шариатдонон ва широни қавм омада 2 пурсиданд: «Ба мо бигӯй, Ту бо қадом ҳуқуқ ин корро мекунӣ? Кӣ ба Ту чунин ҳуқуқро додааст?» 3 Исо дар ҷавоб гуфт: «Ман ҳам ба шумо як савол медиҳам ва шумо ба Ман ҷавоб дихед, ки 4 ба Яҳё кӣ ҳуқуқ дода буд, ки одамонро таъмид дихад: Худо ё инсон?» 5 Онҳо бо ҳам муҳқима намуда, меугфтанд: «Агар „Худо“ гӯем, Вай аз мое мепурсад: „Чаро ба Яҳё бовар накардед?» 6 Агар „одамон“ гӯем, мардум моро сангсор мекунанд. Охир одамон боварии комил доранд, ки Яҳё пайғамбар буд». 7 Онҳо ҷавоб доданд, ки намедонанд. 8 «Пас, Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо қадом ҳуқуқ ин корро мекунам», — гуфт Исо.

Масал дар бораи иҷоракорон

9 Баъд Исо ба ҳалқ нақл кардан чунин масалро сар кард: «Шахсе токзоре бунёд карда, онро ба иҷоракорон ба иҷора дод ва худаш ба муддати дуру дароз ба қишивари дигар сафар кард. 10 Чун вақти ҳосилғундорӣ расид, ў ҳизматгореро ба назди иҷоракорон фиристод, то ҳаққи худро аз он токзор бигирад. Вале иҷоракорон ўро латуқӯй карда, бо дasti ҳолӣ баргардонданд. 11 Он вақт ў

ҳизматтори дигарашро фиристод. Вале онҳо ўро ҳам зада, шарманда карданда бо дasti ҳолӣ баргардонданд. 12 Ў боз ҳизматтори сеюмашро фиристод. Вайро низ маҷрӯҳ намуда, берун партофтанд. 13 Он гоҳ соҳиби токзор гуфт: „Чӣ бояд биқунам? Писари азизамро мефиристам, шояд ўро эҳтиром кунанд“. 14 Вале иҷоракорон писари ўро дида, ба яқдигар гуфтанд: „Вай меросхӯр аст! Биёд, ўро мекушем ва токзор аз они мешавад!“ 15 Ва ўро аз токзор берун бароварда күштанд.

Ба фикри шумо соҳиби токзор бо онҳо чӣ хел рафтор мекунад? 16 Вай баргашта, он иҷоракоронро мекушаду токзорро ба дигарон медиҳад».

ОНҲОЕ, ки Исоро мешуниданд, гуфтанд: «Худо нигоҳ дорад!» 17 Ў ба онҳо нигоҳ карда гуфт: «Пас ин калимаҳои навиштачот чӣ маъно доранд:

,„Он сангера, ки бинокорон нодаркор ҳисоб карда, як сӯ партофтанд, сангси асосии таҳқуссии бино гардид“.

18 Ҳар кӣ ба болои он санг ғалтад, шикаста майдо-майдо мешавад ва агар ин санг ба болои касе афтад, вайро маҷақ мекунад».

Вазифаи одамон дар назди ҳоқимон ва Худо

19 Шариатдонону сардорони рӯҳонӣ фаҳмиданд, ки ин масал ба зидди онҳо равона шуда буд ва хостанд ҳамон замон Исоро дасттири қунанд, вале аз мардум метарсиданд. 20 Онҳо яқчанд нафарро барои аз пайи Исо поидан фиристоданд, то ки худро ростқавл нишон дода, ўро бо сухан ба дом афтонанду барои ҳукм шудан ба дasti ҳоқими румӣ супоранд.

21 Онҳо аз Исо пурсиданд: «Устод! Монедонем, ки суханону таълимоти Шумо аз бӯи ҳақиқат аст. Медонем, ки нисбати ҳеч кас рӯйбинӣ надоред ва роҳҳои Худоро аз рӯи ҳақиқат таълим медиҳед. 22 Бигӯед, оё раво аст, ки мо ба императори Рум анҷозу хироҷ супорем ё не?» 23 ӯ аз макри онҳо пай бурда, ба онҳо гуфт: 24 «Ба Ман динореро нишон дихед. Дар он акс ва номи кӣ аст?» «Император», — ҷавоб доданд онҳо. 25 Исо ба онҳо гуфт: «Пас, он чӣ аз они император аст, бояд ба император баргардонда шавад ва он чӣ аз они Худост, ба Худо».

26 Онҳо натавонистанд Исоро пеши мардум бо сухан ба дом афтонанд ва аз ҷавоби ў ба ҳайрат афтода, хомӯш шуданд.

Савол дар бораи аз нав зиндашавӣ

27 Ҷанд нафар аз саддуқиён (онҳо аз нав зиндашавиро инкор мекарданд) ба пеши Исо омаданд 28 ба Вай чунин савол доданд: «Устод, Мӯсо дар қонун ба монавиштааст, ки агар бародари касе фарзанд наёфтад бимирад, бигзор вай занӣ ўро ба никоҳи худ дарорад ва фарзандони ба дунё омадаро ҳамчун насли бародари мархумаш бидонад.

²⁹ Инак, ҳафт бародар буданд. Бародари калонй зан гирифту фарзанде ба дунё наоварда мурд. ³⁰⁻³¹(30-31) Бародари дуюм, сеюм ва ҳамин тавр ҳамаи ҳафт бародарон ўро ба занй мегирифтанд, vale ҳеч яке аз онҳо фарзанде ба дунё наоварда мурданд. ³² Оқибат зан ҳам аз дунё чашм пӯшид. ³³ Пас, рӯзе, ки мурдаҳо аз нав зинда мешаванд, вай занй қадоме аз онҳо мешавад? Охир ҳамаи ҳафт бародарон ўро ба занй гирифта буданд!»

³⁴ Исо ҷавоб дод: «Одамони ин олам зан мегиранд ва ба шавҳар мебароянд. ³⁵ Вале онҳое, ки ба зинда шудану дар олами оянда зиндагӣ кардан лоиқ дониста шудаанд, на зан мегиранд ва ба шавҳар мебароянд. ³⁶ Онҳо дигар мурда наметавонанд, чунки мисли фариштаҳо мешаванд. Онҳо фарзандони Худо ҳастанд, охир Худо онҳоро аз мурдагон зинда кардааст. ³⁷ Дар бораи аз нав зинда шудани мурдагон бошад, худи Мӯса ба воситаи буттаи сӯхтаистода нақл карда, Ҳудовандро Ҳудои Иброҳим, Ҳудои Исҳоқ ва Ҳудои Ёкӯб меномад. ³⁸ Ӯ на Ҳудои мурдагон, болки Ҳудои зиндагон аст. Барои Ӯ ҳама зинда ҳастанд». ³⁹ Он ғоҳ баъзе аз шариатдонон гуфтанд: «Хуб гуфтӣ, устод!»

⁴⁰ Ва дигар ҳеч кас чуръат накард, ки ба Ӯ саволе дихад.

Савол дар бораи Maseҳ

⁴¹ Аммо Исо ба онҳо гуфт: «Чӣ тавр одамон гуфта метавонанд, ки Татиншудаи Худо аз насли Довуд аст? ⁴²⁻⁴³(42-43) Охир, худи Довуд дар китоби Забур мегӯяд:

„Ҳудованд ба Ҳудованди ман гуфт:

«То даме ки душманонатро зери пойҳоят наандозам,

аз тарафи дasti рости Ман бишин!».

⁴⁴ Довуд ӽро „Ҳудованд“ меномад. Пас, чӣ тавр Вай аз насли Довуд шуда метавонад?»

Оғоҳӣ аз ҳуднамоши роҳбарони динӣ

⁴⁵ Ҳангоме ки тамоми мардум ба суханони Вай гӯш мекарданд, Исо ба шогирдони худ гуфт: ⁴⁶ «Аз шариатдонон эҳтиёт шавед. Чун либосҳои қимат пӯшида мегарданд ва ба онҳо маъқул аст, ки мардум дар бозорҳо ба онҳо салом диханд. Онҳо дӯст медоранд, ки дар ҷойҳои беҳтарини ибодатхонаҳо бишнанд ва дар тӯю зиёфатҳо бологузар бошанд. ⁴⁷ Онҳо намоишкорона дурӯз дуо меҳонанд, vale дар асл молу муълиси бевазанонро хӯрда горат мекунанд! Барои ин корашон ҷазои саҳттар мебинанд».

21

Ду тангаи бевазан

¹ Исо як назар андохта, бойҳоеро дид, ки ба сандуқи ҳайрия ҳадҳои худро меандохтанд. ² ӽ бевазани камбагалеро низ дид, ки ба он ҷо ду тангаи хурди мисинро андохт. ³ Баъд гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани бечора аз ҳама зиёдтар ҳайрот кард.

⁴ Чунки онҳо аз зиёдатии бойигариашон ҳайрия карданд, вай бошад, ҳамаи он ризку рӯзиашро, ки дошт, дод».

Азобу уқубатҳои дарпешистода

5 Вақте ки баъзеҳо дар бораи Ҳонаи Худо сухан меронданду таъриф мекарданд, ки он бо чӣ гуна сангҳои зебо ва ҳадҳои қиматбаҳо оро дода шудааст, Исо гуфт: ⁶ «Рӯзҳое моеянд, ки аз ҳамаи ин ҷизҳои медидаатон санг бар болои сангаш намонда ба замин яксон мегардад».

⁷ Аз ӽ пурсиданд: «Устод, пас ин ҳодиса кай рӯй медиҳад ва ба амал омадани онро аз қадом нишона мефаҳҳем?» ⁸ ӽ ҷавоб дод: «Эҳтиёт шавед, ки мабодо шуморо гумроҳ накунанд, зеро бисёр қасоне пайдо мешаванд, ки гӯё аз номи Ман омада бошанду „Ман ҳамонам!“ ва ё „Вақташ расид!“ мегӯянд. Аз паси онҳо наравед! ⁹ Вақте ки овозаи ҷангҳоу шӯришҳо ба гӯштанон мерасад, ба воҳима наафted. Зеро аввал бояд ҳамаи ин воқеаҳо ба вучуд оянд, vale ин маънии якбора расидани охирзамонро надорад». ¹⁰ Баъд Исо ба онҳо гуфт: «Як ҳалқ бо ҳалқи дигар ҷанг мекунад ва як давлат ба давлати дигар ҳуҷум мекунад.

¹¹ Заминчунбииҳо саҳт ва дар ҷойҳои гуногун қаҳтива гуруслагӣ ва вабо ҳоҳад шуд. Аз осмон ҳодисаҳои пурдаҳшат ва нишонаҳои бузург намоён ҳоҳанд гашт. ¹² Вале, пеш аз он ки ҳамаи ин ба амал ояд, шуморо дастгири карда, азоб ҳоҳанд дод ва ба ибодатхонау зиндорҳо ҳоҳанд буд. Аз бораи номи Ман шуморо ба назди подшоҳону ҳокимон мебаранд. ¹³ Ин ҳамон вақтест, ки дар бораи Ман шаҳодат медиҳед. ¹⁴ Қарор дихед, то пешакӣ ташвиш накашед, ки дар ҷавоб чӣ бояд бигӯед. ¹⁵ Зеро Ман ба шумо чунон ҳикмат ва суханпардозиро ато мекунам, ки ҳеч яке аз душманонатон наметавонад бар он муқобилини мекунад, норозигии худро баёни кунад. ¹⁶ Ҳатто падару модарон, бародарон, хешон ва дӯстонатон шуморо таслим ҳоҳанд намуд ва баъзеи шумо күшта мешавед. ¹⁷ Аз бораи Маро пайравӣ карданатон ҳама ба шумо бо ҷашми нафрат нигоҳ мекунанд. ¹⁸ Вале як тори мӯйе ҳам аз сари шумо наҳоҳад афтод. ¹⁹ Истодагарӣ намоед ва ҳаётро ба даст ҳоҳед овард.

Пешӯйии Исо дар бораи вайрон шудани Ерусалим

²⁰ Ҳамин ки Ерусалимро дар ихотаи аскарон дидед, бидонед, ки вақти вайрон шудани он наздин аст. ²¹ Он вақт, агар касе дар Ҳядия бошад, ба қӯҳистон гурезад. Касе, ки дар Ерусалим бошад, аз он ҷо биравад ва касе, ки дар гирду атрофи шаҳр ҳаст, ба шаҳр барнагардад. ²² Чун он рӯзҳо, ҳамчун иҷрошавии гуфтаҳои навиштаот, рӯзҳои ҷазо мешаванд.

²³ Вой бар ҳоли заноне, ки он рӯзҳо ҳомиладор ҳоҳанд буд ва модароне, ки кӯдаки ширҳор ҳоҳанд дошт, чунки дар замин мусибати бузурге ба амал моеяду ин мардум

гирифтори газаб мешавад. ²⁴ Батъехо аз дами шамшер ҳалок мегарданду дигаронро ба мамлакатҳои гуногун асир карда мебаранд. Файрияхудиён бошанд, то вақти ба охир расидани давраи онҳо Ерусалимро поймол мекунанд.

Нишонаи омадани Фарзанди Инсон

²⁵ Дар офтоб, моҳ ва ситорагон нишонаҳое зоҳир мешаванд ва дар рӯй замин мардум бағаму андӯҳ печида, аз хурӯши баҳру мавҷҳо ба ҳайрат меафтанд. ²⁶ Аз барои он ки ҳама чиз дар осмон ба ҷунбиши меояд, одамон аз наздин шудани мусибате, ки ба сари ҷаҳон меояд, тарсида беҳуш мешаванд. ²⁷ Дар он вақт одамон Фарзанди Инсонро мебинанд, ки дар болои абр бо қудрат ва шӯҳрату ҷалоли бузурге меояд. ²⁸ Вақте ки ба амал омадани ин гуфтаҳо сар мешавад, қомататонро рост карда саратонро боло бардоред, ҷунки вақти ҳарида гирифта шуданатон наздик аст».

Масал дар бораи дараҳти анҷир

²⁹ Баъд Исо ба онҳо ҷунин масалеро нақл кард: «Ба дараҳти анҷир ва дигар дараҳтҳо нигоҳ қунед. ³⁰ Вақте мебинед, ки онҳо барг мебароранд, медонед, ки тобистон аллакай наздик аст. ³¹ Пас шумо ҳам вақте ки ба амал омадани ин ҷизҳоро мебинед, донед, ки подшоҳии Худо наздик аст. ³² Ба рости ба шумо мегӯям, ки ҳанӯз одамони ин насл аз олам нагузашта, ҳамаи ин ба амал меояд. ³³ Замину осмон нест мешавад, аммо гуфтаҳои Ман то абад мемонанд. ³⁴ Пас, боҳабар бошед, ки дилҳои шумо саргарми айшу ишрат, бадмастӣ ва ташвиҳҳои ин рӯзгор нашавад, ки, вагарна он рӯз ногаҳон, ³⁵ мисли дом барои шумо фаро ҳоҳад расид. Зеро он рӯз ба сари тамоми сокинони рӯи замин ҳоҳад омад. ³⁶ Ҳамеша бедор бошед ва дуо гӯёд, то қувват дошта бошед, ки аз мусибатҳои омадаистода ҳалосӣ ёбед ва дар назди Фарзанди Инсон истед».

³⁷ Ҳар рӯз Исо дар ҳавлии Ҳонаи Худо таълим медод ва бо фарорасии бегоҳ ба теппани Зайтун рафта, ҳамон ҷо шабро рӯз мекард. ³⁸ Тамоми мардум бошанд, саҳарии барвақт барои шунидани суханони ӯ ба ҳавлии Ҳонаи Худо меомаданд.

22

Нақшаи күштани Исо

¹ Иди Фатир, ки боз иди Балогардон ном дорад, наздик мешуд. ² Сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон аз мардум метарсианд, бинобар ин роҳи пинҳонӣ ба қатл расондани Исо ҷустуҷӯ мекарданд. ³ Ҳамон вақт ба дили Яҳудои Исқарют, ки яке аз он дувоздаҳ шогирд буд, шайтон даромад. ⁴ Яҳудо ба назди сардорони рӯҳонӣ ва саркорони посbonони Ҳонаи Худо омада, бо онҳо маслиҳат кард, ки

бо қадом роҳ метавонад Исоро ба онҳо таслим кунад. ⁵ Онҳо шод гашта, розӣ шуданд, ки ба Яҳудо пул диҳанд. ⁶ Яҳудо ҳам розӣ шуд ва фурсати қулай мечуст, ки аз мардум пинҳонӣ Исоро ба онҳо таслим кунад.

Тайёрӣ ба ҳӯроқи иди Балогардон

⁷ Рӯзи иди Фатир ҳам фаро расид ва дар ин рӯз бояд барраи балогардонро курбонӣ мекарданд. ⁸ Исо Петрус ва Юҳанноро фиристода, гуфт: «Бираవеду бароямон дастарҳони иди Балогардонро тайёр қунед». ⁹ Онҳо аз ӯ пурсиданд: «Дар куҷо меҳоҳед, ки тайёр қунем?» ¹⁰ Исо ба онҳо дар ҷавоб гуфт: «Вақте ки ба шаҳр медароед, шуморо марде пешвуз мегирад, ки кӯзаи об бардошта мебарад. Аз ақибаш то ба ҳонае, ки вай медарояд, биравед. ¹¹ Ба соҳиби он ҳона бигӯед: „Устод аз ту менпурсад, кучост меҳмонҳонае, ки ӯ дар он бо шогирданаш ҳӯроқи иди Балогардонро ҳӯрда метавонад?“ ¹² Ӯ ба шумо болоҳонаи калонеро нишон медиҳад, ки аллакай ба тартиб оварда шудааст. Дастарҳонро дар ҳамон ҷо андозед». ¹³ Онҳо рафта, ҳамаро ҳамон тавре ки Исо гуфта буд, дарёфтанд ва ҳӯроқи иди Балогардонро тайёр намуданд.

Таоми шом бо Ҳудовонд

¹⁴ Ҳангоме ки вақту соаташ расид, вакилон ҳамроҳи Исо ба гирди дастарҳон нишастанд. ¹⁵ Исо ба онҳо гуфт: «Бисёр меҳостам, ки пеш аз азобу укубатҳоям бо шумо ин ҳӯроқи иди Балогардонро биҳӯрам. ¹⁶ Ба шумо мегӯям, аз он дигар наҳоҳам ҳӯрд, то он вақте ки ба маънии пуррааш дар подшоҳии Худо ба амал наояд».

¹⁷ Баъд косаи майро гирифта дуои шукрони карду гуфт: «Ин гиреду банаҷат бинӯshed. ¹⁸ Ба шумо мегӯям, минбаъд то вақти омадани подшоҳии Худо аз меваи ангур наҳоҳам нӯшид». ¹⁹ Сипас, нонро гирифта, дуои шукрони намуд ва онро пора карда, ба вакилон доду гуфт: «Ин бадани Ман аст, ки аз барои шумо қурбонӣ карда мешавад. Ба хотираи Ман ҳамин тавр бисунед». ²⁰ Ва айнан ҳамин тавр баъд аз ҳӯроқи шом косаро гирифта гуфт: «Ин коса аҳди навест, ки дар хуни барои шумо мерехтаам, баста шудааст.* ²¹ Ҳоло нигоҳ қунед, касе, ки Маро таслим мекунад, бо Ман дар сари як дастарҳон нишастааст. ²² Бале, Фарзанди Инсон бо роҳе меравад, ки барояш муайян шудааст, вале вой бар ҳоли касе, ки ба ӯ хиёнат мекунад!»

²³ Вакилон аз яқдигар пурсидан гирифтанд, ки қадоме аз онҳо ин корро мекарда бошад.

Баҳсу мунозира дар бораи бузургӣ

²⁴ Дар байнини шогирдон баҳсу мунозира ба амал омад, ки қадоме аз онҳо бояд бузургтар шумурда шавад. ²⁵ Исо бошад, ба онҳо

* 22:20 22:20 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаот қисми дуюми ояти 19 ва ояти 20 дохил нашудааст.

гүфт: «Подшохони халықдо ва ҳокимони онҳо хукмашонро бар зердастони худ мегузаронанд ва „эхсонкор“ номида мешаванд. ²⁶ Аммо дар байни шумо набояд ин тавр бошад. Бигзор бузургтарин аз байни шумо мисли хурдтарин рафтор бикунад ва сардор мисли хизматтор. ²⁷ Пас, кий бузургтар аст? Оне, ки дар сари дастархон нишаастааст ва ё касе, ки ба вай хизмат мекунад? Магар на он касе, ки дар сари дастархон нишаастааст? Вале Ман дар мобайни шумо мисли хизматтор ҳастам! ²⁸ Шумо ҳамроҳам аз озмоишҳои Ман гузаштед ²⁹ ва он подшохиеро, ки Падарам ба Ман ато намудааст, Ман низ ба шумо тӯҳфа мекунам, ³⁰ то ки шумо дар подшохии Ман аз дастархонам бихӯреду бинӯшад ва бар тахтҳо нишаста, ба дувоздаҳ қабилаи Исройл ҳукмронӣ кунед.

Пешгӯй дар бораи инкори Петрус

³¹ Исо гүфт: «Шимӯён, Шимӯён! Бидон, ки шайтон талабгори он шуд, ки ҳамаи шуморо монаанди гандум аз ғалбер гузаронад. ³² Вале Ман барои ту дуо кардам, то ки имонатро аз даст надиҳӣ ба вақти ба наздам баргаштнат бародарони худро устувор гардонӣ». ³³ Петрус ба ӯ гүфт: «Худовандо! Ман тайёр ҳастам, ки бо Ту ҳам ба ҳабс ва ҳам ба мурдан биравам!» ³⁴ Вале Исо гүфт: «Ба ту мегӯям, ҳой Петрус! Худи ҳамин рӯз, пеш аз он ки хурӯс ҷег занад, ту се бор мегӯй, ки Маро намешиноси». ³⁵

Исо аз шогирдон пурсид: «Вақте ки Ман шуморо бе пул, бе борхалта ва бе пойафзол фиристода будам, магар ба чизе мӯҳтоҷ шуда будед?» Онҳо ҷавоб доданд: «Ба ҳеч ҷиз». ³⁶ Ӯ гүфт: «Вале акнун, бигзор он касе, ки пул дорад, пулу борхалтаашро бо худ бигирад. Агар шамшер надошта бошад, бигзор ҷомаашро фурӯҳта, онро бихарад.

³⁷ Ба шумо мегӯям, дар навиштаҷот гуфта шудааст: „ӯро ба қатори ҷинояткорон дароварданд“. Ин гуфтаҳо дар Ман бояд иҷро шаванд ва дар ҳақиқат ҳамаи он ҷизе, ки дар ҳақиқи Ман навишта шудааст, иҷро шуда истодааст». ³⁸ Онҳо гуфтанд: «Худовандо! Ана дар ин ҷо ду шамшер ҳаст». Вай ҷавоб дод: «Кифоя аст!»

Исо дар бөғи Ҷатсамонӣ

³⁹ Исо аз хона баромада, ҷун ҳарвақта ба теппай Зайтун рабона шуд. Шогирдон низ аз ақиби ӯ рафтанд. ⁴⁰ Ба он ҷо расида, Исо ба онҳо гуфт: «Дуо кунед, то ки ба васваса наафтед». ⁴¹ Худаш бошад, ба масофаи партофтани сангэ аз онҳо дур шуд ва ба зону истода дуо кард:

⁴² «Эй Падар! Илтимос мекунам, ин косай азобро аз Ман дур кун. Вале бигзор на хости Ман, балки хости Ту ба амал ояд!» ⁴³ Аз осмон фариштае зоҳир шуд ва ба ӯ қувват баҳшид. ⁴⁴ Исо аз дарду сӯзиши зиёд бо ҷиду

ҷаҳди бештаре дуо мекард ва арақ аз ӯ мисли қатраҳои хун ба замин мечакид.[†] ⁴⁵ Батъд аз дуо Исо барҳеста, ба назди шогирдон рафт ва дид, ки онҳо аз ғаму ғусса бемадор шуда хобидаанд. ⁴⁶ Пас, ба онҳо гүфт: «Чаро хоб рафтаед? Барҳеста дуо кунед, то ки ба васваса наафтед».

Дастгир шудани Исо

⁴⁷ Ҳанӯз ӯ суханашро тамом накарда, мардуми бисёре пайдо шуданд ва пешопеши онҳо касе меомад, ки Ҳуҳудо ном дошту яке аз он дувоздаҳ шогирд буд. Вай ба Исо наздик шуд, то ки ӽуро бибӯсад. ⁴⁸ Исо ба вай гүфт: «Ҳуҳудо, магар бо ин бӯсаат Фарзанди Инсонро таслим мекунӣ?» ⁴⁹ Пас шогирдоне, ки дар гирди Исо истода буданд, аз оқибати кор пай бурда гуфтанд: «Ҳудовандо! Шояд шамшерҳоро ба кор барем?» ⁵⁰ Ва яке аз онҳо ба гуломи сарвари рӯҳониёни ҳамла оварду гӯши росташро бурида партофт. ⁵¹ «Бас кунед, бас!» — гүфт Исо ва ба гӯши гулом даст расонда, ӯро шифо дод. ⁵² Батъд ба сардорони рӯҳонӣ, саркорони посбонии Ҳонаи Ҳудо ва пирони қавм, ки барои дастгир намудани ӯ омада буданд, гүфт: «Шумо магар Маро роҳзан гумон мебаред, ки бо таёқу шамшерҳо омадаед?» ⁵³ Ҳар рӯз ҳамроҳатон дар Ҳонаи Ҳудо будам ва шумо ба Ман даст боло намекардед. Ҳоло бошад, даври шумо, яъне вақти ҳукмронии зулмот фаро расидааст».

⁵⁴ Онҳо Исоро дастгир намуда, ба Ҳонаи сарвари рӯҳониёни бурданд. Петрус каме дурттар аз онҳо роҳ мерафт.

Исоро инкор намудани Петрус

⁵⁵ Дар мобайни ҳавлӣ гулҳан даргиранданд ва одамон якъо нишастанд. Петрус ҳам бо онҳо нишааст. ⁵⁶ Яке аз канизакон дид, ки вай дар равшанини оташ нишаастааст, бодиқат ба ӯ нигоҳ карда гүфт: «Ий одам ҳам бо Исо буд!» ⁵⁷ Вале Петрус инкор карда гүфт: «Эй ҳоҳар! Ман ӽуро намешиносам». ⁵⁸ Батъд аз ҷонд муддат як одами дигар вайро дида гүфт: «Ту ҳам яке аз онҳо ҳастӣ». «Не охир, ака!» — гүфт Петрус. ⁵⁹ Таҳминан як соат гузаштуз боз як нафар бо боварии комил гүфт: «Аниқ ин қас ҳам бо Исо буд, ҷунки ӯ ҷалилий аст». ⁶⁰ «Гӯш қун, ман намедонам, ту дар ҷӣ ҳусус гап мезаний», — гүфт Петрус. Вақте ки инро мегуфт, хурӯс ҷег зад. ⁶¹ Ҳудованд ба Петрус рӯй оварда нигоҳ кард ва Петрус суханони Ҳудовандро ба ёдаш овард, ки гуфта буд: «Худи ҳамин рӯз, ҳанӯз хурӯс ҷег назада, ту се бор Маро инкор мекунӣ». ⁶² Петрус аз ҳавлӣ берун баромада, зор-зор гирия кард.

Исо дар назди шӯро

⁶³ Одамоне, ки Исоро дастгир карда буданд, ӽуро таҳқир намуда мезаданд. ⁶⁴ Ҷашмонашро баста, аз ӯ мепурсиданд: «Ҳой пайғамбар!

[†] 22:44 22:44 Дар баъзе нусхаҳо қадими навиштаҷот оғтҳои 43 ва 44 дохил нашудаанд.

Канй, гүй-чи Туро кй зад?» ⁶⁵ Ва ўро бисёр ҳақорат мекарданд.

⁶⁶ Вақте ки рўз шуд, ҷамоате аз пирони қавм, сардорони рўҳонӣ ва шариатдонон ҳамроҳ шуда, Исоро ба шўрои худ оварданд.

⁶⁷ Онҳо гуфтанд: «Ба Ҷаволамон ҷавоб дех. Оё Ту Таъиншудаи Худо ҳастӣ?» Исо гуфт: «Агар Ман ба Ҷаволатон ҷавоб дихам, шумо бовар намекунед ⁶⁸ ва агар худам Ҷаволатон ҷавоб намегардонед. ⁶⁹ Вале минбаъд Фарзанди Инсон аз тарафи рости Худои Пурӯздрат ҳоҳад нишаст». ⁷⁰ Ҳозирбугон гуфтанд: «Пас, Ту чи писари Худо ҳастӣ?» ў ҷавоб дод: «Ҳастам, аз рӯи гуфти худатон». ⁷¹ Пас, онҳо гуфтанд: «Боз чӣ далеле ба мо лозим аст? Ҳуди мо ҳама чизро аз забони ў шунидем!»

23

Исо дар ҳузури Пилотус

¹ Баъд тамоми аҳли маҷлиси онҳо аз ҷой барҳеста, Исоро ба назди Пилотус бурданд ² ва ба айборд кардан ў шурӯб намуда, гуфтанд: «Мо аниқ кардем, ки ин одам мардуми моро аз роҳ мезанд. Вай ба император супоридани андозро манъ мекунад ва ҳатто ҳудро Таъиншудаи Худо, Подшоҳ меномад». ³ Пилотус аз ў пурсид: «Магар Ту Шоҳи Яхудиён ҳастӣ?» Исо ба вай ҷавоб дод: «Ҳудатон ҳамин тавр мегӯед». ⁴ Пилотус ба сардорони рўҳонӣ ва мардум гуфт: «Ман дар ў ҳеч айб наёфтам». ⁵ Вале онҳо дар гапи худ истода меғуфтанд: «Ў бо таълимиташ тамоми мардуми Яхудияро ба шўр меандозад. Аз Ҷалил сар карда то ин ҷо омад». ⁶

Пилотус инро шунида пурсид: «Ин одам аз Ҷалил аст?» ⁷ Ва ҷун фаҳмид, ки Исо аз вилюяти дар зердасти Ҳиродус будааст, ўро ба назди Ҳиродус фиристод. Ҳуди Ҳиродус ҳамон вакт дар Ерусалим буд.

Исо дар ҳузури Ҳиродус

⁸ Ҳиродус Исоро дид, бисёр ҳурсанд шуд, зеро қайҳо боз ўро дидан мехост ва азбаски дар борааш бисёр ҷизҳоро шунида буд, умединшт, ки ягон мӯъчииза Исоро мебинад. ⁹ Вай ба Исо Ҷаволоҳи бисёре дод, вале ў дар ҷавоб ҳеч ҷиз нагуфт. ¹⁰ Сардорони рўҳонӣ ва шариатдонон бошанд, дар ҷои худ истода ба шиддати ҳашму газаб ўро айборд менамуданд. ¹¹ Ҳиродус бо сарбозонаш Исоро таҳқир ва масҳара кард. Баъд ба ў ҷомаҳи шоҳона пӯшонда, боз ба назди Пилотус фиристод.

¹² Гарчанде пештар Ҳиродус ва Пилотус бо якдигар душман буданд, аз ҳамон рўз сар карда бо ҳам дӯст шуданд.

Ба марг маҳкум шудани Исо

¹³ Пилотус сардорони рўҳонӣ, роҳбарон ва мардумро дâъват карда, ¹⁴ ба онҳо гуфт:

* ^{23:16-17} 23:16-17 Дар бâъзе нусхаҳо қадими навиштаот ояти 17 дохил шудааст: «Ба ў лозим ҳам буд, ки ба муносибати ид барои мардум як нафарро аз ҳабс озод намояд».

«Шумо ин одамро ҳамчун вайронкунандаи ҳалқ ба назди ман овардед. Ман дар ҳузури шумо ба Вай савол дода фаҳмидам, ки ин одам дар ягон ҷинояте, ки шумо ўро гунаҳкор мекунед, айборд нест. ¹⁵ Ҳиродус ҳам дар ў ягон айбе наёфта, ўро боз ба назди мо фиристод. Пас ин одам ҳеч коре накардааст, ки сазовори марг бошад. ¹⁶⁻¹⁷ (16-17) Ман фармон медиҳам, ки ўро қамчинкорӣ карда, баъд ҷавоб диханд». ¹⁸ Ҳамин вақт ҳама бо як овоз дод заданд: «Қатл кунед ўро! Барои мо Бараббосро озод кунед!» ¹⁹ (Бараббос одаме буд, ки аз барои бардоштани шўриш дар шаҳр ва одамкуший ба ҳабс партофта шуда буд.) ²⁰ Пилотус, ки Исоро озод кардан мехост, боз ба онҳо сухан гуфт. ²¹ Вале онҳо дод мезаданд: «Ўро ба салиб мекхӯб кунед! Меххӯб кунед!» ²² Пилотус бори сеюм ҳам ба онҳо гуфт: «Чаро? Охир Вай чӣ бадие кардааст? Ман дар ў ҳеч айберо намебинам, ки сазовори марг бошад. Ман ўро қамчинкорӣ карда ҷавоб медиҳам». ²³ Вале онҳо ду пойро ба як мӯза андохта, бо тамоми овоз дод мезаданду талаб мекарданд, ки Исо дар салиб мекхӯб карда шавад. Доду фарёди онҳо бар Пилотус ғалаба намуд ²⁴ ва ў ҳамон ҳукмро баровард, ки онҳо талаб мекарданд. ²⁵ Мувоғики ҳоҳиши онҳо вай шахсеро, ки барои шўриш ва одамкуший ба ҳабс партофта шуда буд, озод намуд. Исоро бошад, ба ихтиёри онҳо супорид.

²⁶ Вақте ки сарбозон Исоро ба қатл мебурданд, бо Шимъун ном марди қуринӣ дучор шуданд, ки аз деҳа омада истода буд. Онҳо ўро дастгири карда ба болояш салибро бор карданд, ки онро аз ақиби Исо бардошта барад.

²⁷ Аз ақиби Исо одамони бешуморе мерафтанд ва дар байнин онҳо заноне буданд, ки барои ў бо оҳу нола навҳа мекарданд.

²⁸ Исо ба онҳо рӯ оварда гуфт: «Эй занҳои Ерусалим, ба ҳоли Ман гиря накунед! Ба ҳоли худ ва фарзандонатон гиря кунед.

²⁹ Зеро рӯзҳое меоянд, ки одамон ҷунин мегӯянд: „Ҳушбахтанд занҳое, ки нозой ҳастанд, таваллуд нақардаанд ва фарзанд намакондаанд“. ³⁰ Он вақт ба кӯҳҳо ҳоҳанд гуфт: «Ба сари мо биафted!» ва ба теппаҳо ҳоҳанд гуфт: «Моро пинҳон кунед!» ³¹ Агар бо Ман, ки мисли дарахти сабз ҳастам, ҷунин рафтор кунанд, аҳволи онҳое, ки мисли дарахти ҳушк ҳастанд, чӣ мешуда бошад?»

³² Ҳамроҳи Исо боз ду ҷинояткорро ба қатл мебурданд. ³³ Ҷун ба ҷое расиданд, ки «Қосаҳонаи Сар» ном дорад, Исоро ба салиб мекхӯб карданд ва он ҷинояткорон низ, яке аз тарафи рост ва дигаре аз тарафи чапи ў ба салибҳо мекхӯб карда шуданд.

³⁴ Исо гуфт: «Эй Падар! Онҳоро бубаҳш, ҷун намефаҳманд, ки чӣ кор мекунанд!» Сипас сарбозон бо партофтани қуръа соҳибшавандай

либоси Исоро мұайян намуда, онро байни ҳам тақсым қарданд.[†] ³⁵ Мардум рост истода тамошо мекарданд. Рохбарони халқ бошанд, ба қоли Исо хандыда мегуфтанд: «Дигаронро начот медод, қанй, агар Таъиншуда ва интихобшудаи Худо бошад, худро начот диҳад!» ³⁶ Сарбозон низ ўро таҳқири менамуданд. Онҳо ба Исо наздик мешуданд ва ба ў майи туршударо дароз карда, ³⁷ мегуфтанд: «Агар Ту Шоҳи Яхудиён бошӣ, худро начот дех!» ³⁸ Ба лавҳае, ки болотар аз сари Исо зада шуда буд,[‡] чунин навиштанд: «Ин Шоҳи Яхудиён аст».

Имон оварданни ҷинояткор

³⁹ Яке аз ҷинояткорони меҳкӯбшуда ба сари Исо дод зада гуфт: «Магар Ту Таъиншудаи Худо нест? Охир ҳудату моро ҳам начот дех!» ⁴⁰ Вале дуюмин ўро сарзаниш карда гуфт: «Магар аз Худо наметарсӣ? Охир, мо ҳам ба марғ маҳқум шудаем. ⁴¹ Вале ҷазои мо аз рӯи адолат аст, зеро чиро сазовор шуда бошем, ҳамонро гирифтем. Вай бошад, ҳеч кори баде накардааст». ⁴² Баъд ў гуфт: «Исо, илтимос, вақте қи ба подшоҳият доҳил мешавӣ, маро ба ёдат биёр». ⁴³ Исо ба ў ҷавоб дод: «Ба рости ба ту мегӯям, ки худи ҳамин рӯз бо Ман дар биҳишт ҳоҳӣ буд».

Марғи Исо

⁴⁴ Қариби нисифирӯзӣ буд, ки тамоми заминро торикий фаро гирифт ва се соат давом ёфт. ⁴⁵ Офтоб рӯшнӣ намекард ва ҳамин вақт пардаи даромади ҷои муқаддастарини Ҳонаи Худо ба ду қисм пора шуд.

⁴⁶ Исо бо овози баланд ниҳо карда гуфт: «Эй Падар! Рӯҳи худро ба дasti Ту месупорам!» Инро гуфта, ҷон дод.

⁴⁷ Сардори лашкар ин ҳодисаро дид, Ҳудоро ҳамду сано ҳонд ва гуфт: «Дар ҳақиқат ин одам бегуноҳ буд». ⁴⁸ Тамоми мардуме, ки ба тамошои ин ҳодиса ҷамъ омада буданд, инро дид, аз ғам мушт бар сина мезаданду ба ҳонаҳояшон бармегаштанд. ⁴⁹ Вале ҳамаи онҳое, ки Исоро пештар мешинохтанд ва занҳое, ки ба ў аз Ҷалил омада буданд, аз дур истода тамоми воқеаҳоро мединанд.

Гӯронидани Исо

⁵⁰⁻⁵¹⁽⁵⁰⁻⁵¹⁾ Як марди бо номи Юсуф аз шаҳри Аромоти яхуднишин буд, ки фаро расидани подшоҳии Ҳудоро интизорӣ мекашид. Ў шахси хубу нақӯкор буд ва гарҷанд аъзои шӯро бошад ҳам, бо кору қарори бароварда шӯро розӣ набуд.

⁵² Юсуф ба назди Пилотус омада, ҳоҳиши кард, ки ҷасади Исоро ба ў дижанд. ⁵³ Ў онро аз салиб поён фароварда, ба суфи сафед кафандеч

намуду ба қабре гузошт, ки аз санг ба шакли торошида шуда буд. То ҳол ба он қабр касеро нагузошта буданд.

⁵⁴ Саршавии рӯзи истироҳат наздик буду мардум ба он тайёрӣ мединанд. ⁵⁵ Занҳое, ки бо Исо аз Ҷалил омада буданд, аз ақиби Юсуф рафта, ҳам қабр ва ҳам тарзи гӯронда шудани ҷасади Исоро диданд. ⁵⁶ Баъд онҳо ба ҳонаҳояшон баргашта, атҳрои хушбӯй ва молиданиҳоро тайёр намуданд.

Дар рӯзи истироҳат онҳо мувофиқи қонун истироҳат карданд.

24

Зинда шудани Исо

¹ Рӯзи якшанбе, саҳарии барвақт занҳо атҳрои хушбӯйро гирифта, ба сӯи қабр равона шуданд. ² Вале омада диданд, ки сангни даҳҳани қабр ба як тараф гелонда шудааст. ³ Онҳо ба дарун даромада ҷасадро * наёфтанд. ⁴ Занҳо ҳайрон шуда менистоданд, ки баногоҳ дар пешни низарашон ду одам пайдо шуданд, ки дар тан либосҳои дураҳшон доштанд. ⁵ Занҳо аз тарс ҳудро рӯй ба замин партофтанд, вале он ду нафар ба онҳо гуфтанд: «Чаро зиндаро дар байнин мурдаҳо мекобед?» ⁶ Ба ёд оред, ки вақти дар Ҷалил буданаш Вай ба шумо чӣ гуфта буд? ⁷ Ў гуфта буд, ки Фарзанди Инсон бояд ба дасти гунаҳкорон супорида шавад ва онҳо бояд ўро ба салиб меҳкӯб қунанд, вале дар рӯзи сеюм ў бояд зинда гардад». ⁸ Ва занҳо суханони Исоро ба хотир оварданд. ⁹ Сипас он занҳо аз сари қабр баргашта, ҳамаи инро ба он ёздаҳ шогирд ва ҳамаи дигарон нақл намуданд. ¹⁰ Дар ин бора ба вакилон Маряими Мачдалия, Ҳуона, Марям, ки модари Ҷӯқуб буд ва занҳои дигар низ нақл қарданд. ¹¹ Вале суханони онҳо ба назари вакilon ҳамчун сафсатай бофташуда намуд ва онҳо ба гапи занҳо бовар нақарданд. ¹² Петрус бошад, ҳамон замон ба сӯи қабр давида, ба даруни он нигоҳ кард, лекин танҳо қафани холиро диду аз ин ҳодиса ҳайрон шуда, ба хона баргашт:[‡]

Ба ду шогирд зоҳир ғаштани Исо

¹³ Ҳуди ҳамон рӯз ду нафар аз пайравони Исо ба Аммоус ном деҳае равона буданд, ки тақрибан 12 километр аз Ерусалим дур буд. ¹⁴ Роҳравон бо якдигар дар борай ҳамаи ин воқеаҳо гуфтутгӯ мекарданд. ¹⁵ Ҳангоми гуфтутгӯ муҳқимашон ҳуди Исо ба онҳо наздик шуда, ҳамроҳашон равона шуд. ¹⁶ Аммо ҷашмони он ду нафарро гӯё чизе гирифта бошад, ки Исоро мединанду намешинохтанд. ¹⁷ Пас, ў ба сухан даромада аз онҳо пурсид: «Шумо роҳравон чиро

[†] 23:34 23:34 Дар баъзе нусхаҳои қадими навишташот чумлаи аввали ояти 34 доҳил нашудааст. [‡] 23:38 23:38 Дар баъзе нусхаҳои қадими навишташот доҳил шудааст: «бо забонҳои юнонӣ, лотинӣ ва ибронӣ». ^{*} 24:3 24:3 Дар баъзе нусхаҳои қадими навишташот доҳил шудааст: «ҷасади Ҳудованд Исоро». [†] 24:5 24:5 Дар баъзе нусхаҳои қадими навишташот ин оят бо чунин ҷумла сар мешавад: «Ў дар ин чо нест, ў зинда шудааст». [‡] 24:12 24:12 Дар баъзе нусхаҳои қадими навишташот ояти 12 доҳил нашудааст.

муҳокима мекунед?» Онҳо, ки чехраҳои ғамгин доштанд, бозистоданд¹⁸ ва якеашон, ки Клеюпос ном дошт, ба саволи Исо бо савол ҷавоб дод: «Магар Шумо ягона мусофири дар Ерусалим ҳастед, ки аз воқеаи ҳамин рӯзҳо дар ин ҷо рӯйдода ҳабар надоред?»¹⁹ Исо пурсид: «Аз қадом воқеа?» Онҳо гуфтанд: «Аз воқеа, ки ба Ииси Носирӣ рӯй дод. ӯ дар пеши Ҳудову тамоми мардум пайғамбари дар гуфтору кирдор тавоно буд.²⁰ Вале сардорони рӯҳонӣ ва аъзоёни шӯрои мо ӯро ба дасти румиён супориданд, то ба марг маҳқум намоянд ва ӯро ба салиб меҳкӯб карданд.²¹ Мо башем, умед доштем, ки ӯ Истроилро озод мекунад. Ҳа, боз як чиз. Имрӯз се рӯз мешавад, ки ин воқеа рӯй дод²² ва ҳоло занҳои гуруҳамон моро ҳайрон карданд. Онҳо саҳарии барвақт ба сари қабр рафта,²³ часади Исоро наёфтанд. Сипас баргашта, арз намуданд, ки ба онҳо фариштагон зоҳир шуда гуфтанд, ки ӯ зинда аст.²⁴ Ҷанд нафар аз турӯҳи мо ба сари қабр рафта, ҳамон тавре ки занҳои гуфта буданд, дарёфтанд, vale ҳуди Исоро надиданд.²⁵ Исо ба он ду нафар гуфт: «Оҳ, чӣ хел шумо қундфаҳм ҳастед! Бо чӣ душворӣ ба ҳамаи он чизе, ки пайғамбарон гуфта буданд, имон меваред!»²⁶ Магар Таъиншудаи Ҳудо пеш аз соҳиби тамоми шӯҳрату ҷалолаш шудан набояд ҳамаи ин азобро аз сар мегузаронд?»²⁷ Он ғоҳ ӯ аз навиштаҳои Мӯсо ва ҳамаи пайғамбарон сар карда ҳар як ҷои навиштаҷотро, ки дар борааш чизе гуфта шуда буд, ба онҳо фаҳмонд.

²⁸ Вақте он ду нафар ба дехае, ки мерафтанд, наздик шуданд, ба назарашон намуд, ки Исо роҳашро давом додан меҳоҳад.²⁹ Вале онҳо ӯро бисёр ҳоҳиш карда гуфтанд: «Бо мон. Рӯз ба охир расида истодаству шом наздик аст». Исо ба хона даромада, бо он ду нафар монд.³⁰ ӯ бо онҳо дар сари дастарҳон нишаста, нонро ба даст гирифт ва дуои шукрони карду онро пора карда ба он ду нафар дод.³¹ Ҳамин вакт гӯ пардае аз ҷашмони он ду нафар бардошта шуд ва онҳо Исоро шинохтанд, вале ӯ аз назари онҳо нопадид гашт.³² Онҳо ба яқдигар мегуфтанд: «Вақте ки ӯ дар роҳ бо мон сӯҳбат мекарду навиштаҷотро мепаҳмонд, магар мон ба ҳаяҷон намеомадем?»

³³ Онҳо зуд аз ҷои барҳеста, ба Ерусалим баргаштанду он ёздаҳ вакил ва пайравони дигари Исоро ҷамъ шуда ёфтанд,³⁴ ки байни ҳуд мегуфтанд: «Дар ҳақиқат Ҳудованд аз мурдагон зинда шуд! Вай ба Шимтӯн зоҳир гардидааст». ³⁵ Баъд он ду нафар низ ба ҷамъшудагон нақл карданд, ки дар аснои роҳ ҷои воқеа рӯй дод ва ҷои хел онҳо Исоро дар

вақти нон шикастанаш шинохтанд.

Ба ёздаҳ шогирд зоҳир шудани Исо

³⁶ Вақте ки шогирдон дар ин бора нақл мекарданд, бандоҳо дар мобайнашон Исо пайдо шуда ба онҳо гуфт: «Ҳудо шуморо баракат дихад!»³⁷ Онҳо ба тарсу ҳарос афтода, фикр мекарданд, ки арвоҳро мебинанд.³⁸ ӯ аз онҳо пурсид: «Чаро ин қадар метарсад ва барои чӣ дар дилатон шӯбҳае пайдо шуд?³⁹ Ба дастонам ва пойҳоям нигоҳ кунед, ин Ман ҳастам. Ба Ман даст росонда бинед, ки Ман ҷисму устухон дoram, vale арвоҳ ин ҷизҳоро надорад».⁴⁰ Инро гуфта, ба онҳо дастону пойҳои худро нишон дод.^{*} ⁴¹ Онҳо аз хурсандӣ ҳеч бовар карда наметавонистанду хеле ҳайрон буданд. Он ғоҳ ӯ аз онҳо пурсид: «Шумо дар ин ҷо ягон ҷизиҳи ҳӯрдани доред?» ⁴² Онҳо ба Исо як бурда мөҳии пухтагӣ доданд.⁴³ Вай мөҳиро гирифта, дар пеши назари онҳо ҳӯрд.⁴⁴ Баъд ба онҳо гуфт: «Суҳанҳоеро, ки ҳанӯз дар вақти бо шумо буданам ба шумо мегуфтам, ҷунин маъно доранд: ҳамаи он ҷизи, ки нисбати Ман дар шариати Мӯсо, гуфтаҳои пайғамбарон ва дар Забур навишта шудааст, бояд иҷро шавад».⁴⁵ Он ғоҳ Исо хиради онҳоро равшан соҳт, то ки маъни навиштаҷотро фаҳмида тавонанд.

⁴⁶ Баъд ба онҳо гуфт: «Мувоғиҳи гуфтаҳои навиштаҷот Таъиншудаи Ҳудо бояд азоб қашад ва дар рӯзи сеюм аз мурдагон зинда шавад.⁴⁷ Ба номи ӯ аз Ерусалим сар карда ба ҳамаи ҳалиқҳо тавба ва баҳшиши гуноҳҳо эълон карда мешавад⁴⁸ ва шумо шоҳидони ҳамаи ин воқеаҳо ҳастед.⁴⁹ Ман ба шумо ҷизи Падарам ватъдакардaro мефиристам. Инак, шумо то вақти аз осмон қувват гирифтани хот дар Ерусалим бимонед».

Ба осмон бурда шудани Исо

⁵⁰ Исо шогирдонро берун аз шаҳр бароварда, ҳамроҳашон то ҳуди Байт-Ҳинӣ рафт ва дастонашро боло бардошта, онҳоро баракат дод.⁵¹ Вақте ки баракат медод, аз онҳо ҷудо шуда, ба осмон бурда шуд[†] ⁵² ва онҳо ба ӯ сачда намуда,[‡] бо шодии бепоён ба Ерусалим баргаштанд.⁵³ Сипас, тамоми вақти ҳуд дар ҷавлии Хонаи Ҳудо монда, Ҳудоро ҳамду сано меҳонданд.

§ 24:36 24:36 Дар бâъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «ба онҳо гуфт: „Ҳудо шуморо баракат дихад!“» дохил нашудааст.

* 24:40 24:40 Дар бâъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот ояти 40 дохил нашудааст. † 24:51 24:51 Дар бâъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил нашудааст: «ба осмон бурда шуд». ‡ 24:52 24:52 Дар бâъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил нашудааст: «ба ӯ сачда намуда».

Хушхабар аз Юханно Пешгуфтор

Муаллифи ин Хушхабар Юханно яке аз дувоздаҳ шогирдони Исои Масех буд ва аз рӯи навиштаҳои худи Юханно, ў шогирди бисёр наздик ва дӯстдоштаи Исо ба ҳисоб мерафт. Тахмин аст, ки Юханно ин Хушхабарро тақрибан дар охири асри аввал, байни солҳои 90–95 навиштааст, ҳангоме ки дар шаҳри Эфсуси ҳозираи Туркия зиндагӣ мекард ва хизмати худро пеш мебурд.

Юханно мисли Матто ҳар ҷое, ки Исои Масех мерафт, ўро ҳамроҳӣ мекард ва шоҳиди тамоми хизмат ва мӯъчиҳоти Исо буд. Дар замоне, ки дар бораи Исои Масех ҳар гуна таълимоти хато пайдо шуданд, муаллиф дар пеши ҳуд мақсад гузошт, ки бо навиштани ин Хушхабар ба имондорони дониши мустаҳкам дар бораи Исои Масех дихад, ки ў дар асл кӣ аст ва чӣ хислат дорад. Дар ҷамъбасти нақли ҳуд Юханно мегӯяд: «Вале ҳамаин ин барои он навишта шудааст, ки шумо ба Таъиншууда ва Писари Ҳудо будани Исо имон овареду ба воситай имон ба ў ҳаётӣ абадӣ ёбед» (20:31).

Бинобар ин ҳам муаллиф нақли ҳудро аз баён карданӣ он сар мекунад, ки Исои Масех Каломи абадии Ҳудо буд ва ба ҳаммин сабаб хислати Ҳудоро низ дорад. Юханно дар ин китоб он воқеаҳо ва суханони Исоро бештар овардааст, ки дар Хушхабарҳои дигар наомадаанд. Масалан суханоне, ки Исо дар бораи Ҳуд гуфтааст, ки ў роҳ, ростӣ, ҳаёт, нони ҳаёт, чӯпонӣ нек, токи ҳақиқӣ, нури ҷаҳон, оби ҳаёт ва ғайра аст.

Юханно ҳамчунон дигар як мавзӯи калонро баён мекунад, ки Исои Масех, нисбат ба ҳар шаҳс чи шогирдони худаш ва чи бегонаҳо меҳру муҳабbat ва ғамхорӣ нишон медод: ба занӣ сомарӣ оби ҳаётбахӣ пешниҳод кард, гуноҳи занеро, ки ҳангоми алоқаи ғайриникоҳ гирифта шуда буд, бахшид, дӯсташ Лаъзорро, ки дар тӯли ҷор рӯз мурда буд, зинда кард, ба шогирди ҳуд Тумо, ки ба зинда шудани ў шубҳа кард, дастони Ҳудро нишон дод.

Тарзи нақли Юханно дар бораи Исои Масех аз се муаллифи дигари Хушхабар фарқ мекунад. Чун дар ин Хушхабар мөмбинем, ки чӣ тавр Исо бо одамони гуногун сӯҳбатҳои дароз дар бораи кӣ будану чӣ супорише аз тарафи Ҳудо доштанаш мегузаронад. Аз ин сӯҳбатҳо дарсҳои зиёд ёд гирифтани мумкин аст, фарзи мисол аз сӯҳбати Исои Масех бо роҳбари динӣ Никодимус мос меваҳам, ки зиндагии навро бо кӯшиҳу ҳарқати ҳудамон ба даст оварда наметавонем, балки Ҳудо одамони ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки начоти онҳоро ба таври тӯҳфа пешниҳод мекунад.

Каломи ҳаёт

¹ Дар ибтидо Калом буд ва ин Калом бо Ҳудо буд ва Калом Ҳудо буд. ² Вай дар аввал бо Ҳудо буд ³ ва ҳама чиз ба воситай ў оғарида шуду бе ў ҳеч чизе аз оғариниш пайдо нашуд. ⁴ Дар ў ҳаёт буд ва ин ҳаёт барои одамон равшани буд.

⁵ Равшани дар торикий медураҳшад ва торикий онро фаро гирифта наметавонад.

⁶ Марде бо номи Яҳё аз тарафи Ҳудо фиристода мешавад, ⁷ ки дар бораи равшани шаҳодат дихаду ҳама ба воситай ў имон оваранд. ⁸ Яҳё ҳуд равшани набуд, вале барои он омад, ки дар бораи равшани шаҳодат дихад. ⁹ Он равшани ҳақиқие, ки ба ҳамаи одамон медураҳшад, ба ҷаҳон омадани буд.

¹⁰ Калом дар ҷаҳон буд ва мардуми ҷаҳон ба воситай ў оғарида шуда бошанд ҳам, ўро нашинохтанд. ¹¹ Вай ба назди қавмаш омад, вале онҳо ўро қабул накарданд. ¹² Аммо ба қасоне, ки ўро қабул карданд ва ба ў имон оваранд, ҳуқуқ дод, ки фарзандони Ҳудо шаванд. ¹³ Онҳо на ба таври табӣӣ ва на аз рӯи ҳоҳиши инсонӣ, балки аз Ҳудо таваллуд ёфтанд.

¹⁴ Инак, Калом инсон шуд ва дар миёни мо истиқомат дошт. Мо шӯҳрату ҷалоли ўро дидем, ки мисли ҷалоли фарзанди ягонаи Падар пур аз марҳамату ростӣ буд. ¹⁵ Яҳё дар бораи ў шаҳодат доду бо овози баланд гуфт: «Ман ўро дар назар дошта ба шумо гуфта будам, ки баъд аз ман қаси аз ман бузургтаре меояд, ҷунки Вай пеш аз ман вучуд дошт».

¹⁶ Аз фаровонии файзи ў ҳамаи мо баракат аз паси баракат ёфтаем. ¹⁷ Ҳудо шариатро ба воситай Мӯсо додааст, вале файзу ростӣ ба воситай Исои Масех омад. ¹⁸ Ҳудоро ҳеч тоҳ касе надидааст. Ўро фақат Писари яққаву ягона, ки ҳамеша бо Падар аст, барои мо ошкор кардааст.

Шаҳодати Яҳёи Таъмиддӯҳанд

19-20 (19-20) Вақте роҳбарони яхудӣ аз Ерусалим ба назди Яҳё ҷанд нафар рӯҳониён ва левизодагонро фиристоданд, то аз ў кӣ буданашро бипурсанд, Яҳё аз ҷавоб рӯ нагардонду ошкоро эълон карда, ҷунин шаҳодат дод: «Ман Масех, яъне Таъиншуудаи Ҳудо нестам». ²¹ Онҳо боз пурсиданд: «Пас, шумо кистед? Оё Илёс пайғамбаред?» «Не», — ҷавоб дод ў. «Еҳ ҳамон пайғамбаред, ки мунтазираш ҳастем?» «Не», — гуфт ў. ²² Онҳо пурсиши ҳудро давом доданд: «Охир, шумо кистед? Мояд ба қасоне, ки моро фиристодаанд, ҷавоб дижем. Шумо дар бораи ҳуд чӣ мегӯед?» ²³ Яҳё бо суханоне, ки Ишаъе пайғамбар гуфта буд, ҷавоб дод: «Ман касе ҳастам, ки дар биёбон фарёд зада мегӯяд:

„Барои Ҳудованд роҳро рост намоед!“.

²⁴ Аз тарафи фарисиён низ фиристодашудагоне буданд, ²⁵ ки аз ў пурсиданд: «Модоме ки шумо на Таъиншуудаи Ҳудо, на Илёс ва на

хамон пайғамбаре ҳастед, ки дар мунтазираш ҳастем, пас чаро мардумро таъмид медиҳед?»²⁶⁻²⁷ (26-27) «Ман бо об таъмид медиҳам, — ҷавоб дод Яҳё. — Вале дар байнин шумо шахсе ҳаст, ки баъд аз ман меояд ва ман ҳатто лоиқи он нестам, ки банди пойафзолашро кушоям. Шумо ўро намешиносад». ²⁸ Ҳамаин ин воқеа дар Байт-Хинӣ, дар соҳили дигари дарёи Урдун ба амал омад, ки Яҳё дар он ҷо мардумро таъмид медод.

Барраи Ҳудо

²⁹ Рӯзи дигар Яҳё ба наздаш омада истодани Исоро дид, гуфт: «Ана ин аст Барраи Ҳудо, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад! ³⁰ Ман дар бораи ӯ гуфта будам, ки аз паси ман касе меояд, ки аз ман бузургтар аст, зеро пеш аз ман вучуд дошт. ³¹ Ҳуди ман ўро намешиноҳтам, vale барои ҳамин омада, бо об таъмид додам, ки ӯ барои мардуми Исройл маълум гардад». ³² Баъд шаҳодат дода гуфт: «Ман дидам, ки Рӯҳи Муқаддас монанди қабутар аз осмон фаромада, бар ӯ қарор гирифт. ³³ Ҳуди ман ўро намешиноҳтам, vale Ҳудо, ки маро барои бо об таъмид додан фиристод, ба ман гуфта буд: „Бар касе бинӣ, ки Рӯҳ бар ӯ фаромада қарор мегирад, ғидон, ки Вай ҳамон қасест, ки бо Рӯҳи Муқаддас таъмид медиҳад“. ³⁴ Ман инро дидам ва шаҳодат медиҳам, ки ӯ Писари Ҳудост».

Шогирдони аввалини Исо

³⁵ Рӯзи дигар Яҳё бо ду нафар шогирди худ боз дар ҳамон ҷо меистод ³⁶ ва Исои аз роҳ гузашта истодаро дид, гуфт: «Ана ӯ Барраи Ҳудо аст!» ³⁷ Он ду шогирд суханонашро шунида, аз паси Исо равона шуданд. ³⁸ Вақте Исо ба ақибаш нигоҳ карда дид, ки онҳо аз паси ӯ меоянд, ба онҳо гуфт: «Шумо чиро мекобед?» Онҳо дар ҷавоб пурсиданд: «Раббӣ! Шумо дар кучо зиндагӣ мекунед? (Маънои қалимаи „Раббӣ“ устод аст)». ³⁹ Ӯ гуфт: «Рафтем, мебинед».

Вақте ки онҳо ҳамроҳаш рафта, ҷои истиқомати ўро диданд, соат қариби ҷори бегоҳ буд ва онҳо ҳамон рӯз бо ӯ монданд.

⁴⁰ Яке аз он ду нафар, ки суханони Яҳёро шунида, аз паси Исо равона шуд, Андриёс, бародари Шимъўни Петрус буд. ⁴¹ Ӯ аввал бародари худ Шимъўнро ёфта ба ӯ гуфт: «Мо Масехро ёфтем» (Маънои қалимаи «Масех» Тაъиншуудаи Ҳудо аст). ⁴² Андриёс Шимъўни Петрусро ба назди Исо овард. Исо бо диккат ба ӯ нигоҳ карда гуфт: «Ту Шимъён, писари Юханно ҳастӣ. Аммо аз ин баъд Кифо номида мешавӣ» (Калимаи Петрус бо юнонӣ ва Кифо бо арамей — маънои ҳардуяш ҳам «санѓ» аст).

⁴³ Рӯзи дигар Исо қарор дод, ки ба Ҷалил биравад, ӯ Филиппусро ёфта, гуфт, ки аз пасаш биняд. ⁴⁴ Филиппус ҳам монанди Андриёс ва Петрус яке аз сокинони Байт-Сайдо буд.

⁴⁵ Филиппус, дар навбати худ, Натаноилро ёфта, ба ӯ гуфт: «Мо он қасеро ёфтем, ки

дар борааш Мӯсо дар шариат ва пайғамбарон дар гуфтаҳои худ навишта буданд! Ин Исои писари Юсуф, аз аҳли Носира аст». ⁴⁶ «Аз Носира? Магар аз Носира чизи хубе баромада метавонад?» — гуфт Натаноил. Филиппус ҷавоб дод: «Рафтем ва худат мебинӣ».

⁴⁷ Исо Натаноили ба наздаш омада истодаро дид, дар бораи ӯ гуфт: «Ана ин истроили ҳақиқист, ки дар дил макре надорад». ⁴⁸ «Ту маро аз кучо мешиноси?» — пурсид Натаноил. Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Ҳанӯз, пеш аз он ки Филиппус туро фарёд кунад, Ман туро дар зери дараҳти анҷир дидам». ⁴⁹ «Устод, Ту Писари Ҳудо ва Подшоҳи Исройл ҳастӣ!» — гуфт Натаноил. ⁵⁰ Исо ҷавоб дод: «Магар ту барои он имон овардӣ, ки „туро дар зери дараҳти анҷир диди будам“ гуфтам? Ту корҳои аз ин ҳам бузургтарро мебинӣ». ⁵¹ Ба шумо рост мегӯям, ки баъд аз ин шумо осмонро кушода ва ба пеши Фарзанди Инсон фаромадану боло баромадани фариштагони Ҳудоро ҳоҳед дид».

2

Тӯй дар Қанои Ҷалил

¹ Рӯзи сеюм дар шаҳри Қанои Ҷалил тӯй арӯсӣ буд ва модари Исо дар он ҷо иштирок дошт. ² Исо низ бо шогирдони худ ба тӯй даъват шуда буд. ³ Вақте ки шароб тамом шуд, модари Исо ба Вай гуфт: «Инҳо шароб надоранд», ⁴ «Ин ба мо чӣ даҳл дорад, модар! — ҷавоб дод ба ӯ Исо. — Вақту соати Ман ҳанӯз нарасидааст». ⁵ Модари ӯ ба хизматгорон гуфт: «Ҳар чӣ Вай ба шумо бигӯяд, бикинед».

⁶ Дар он ҷо шаш қӯзai сангин барои об буд, ки аз рӯи урғу одати яҳудиён онро барои расму таомули покшавӣ истифода мебурданд. Ҳар қадоми онҳо аз ҳафтод то яксуда даҳ литр ғунҷоиш дошт. ⁷ Исо ба хизматгорон гуфт: «Қӯзаҳоро аз об пур кунед». Хизматгорон онҳоро лабрез карданд. ⁸ «Акнун аз он гирифта, ба роҳбари тӯй баред», — гуфт ба онҳо Исо. Онҳо бурданд. ⁹ Роҳбари тӯй аз кучо будани шаробро намедонист, фақат хизматгороне, ки аз қӯза об гирифтанд, аз ин оғоҳ буданд. Роҳбари тӯй оби ба шароб табдилшударо ҷашида, домодро ба назди худ даъват карду ¹⁰ ба ӯ гуфт: «Ҳар қас аввал шароби хуҷисифатро оварда мегузораду баъд, вақте ки меҳмонон бисёр нӯшиданд, шароби пастсифатро меорад, аммо ту шароби хуҷисифатро то ҳол нигоҳ доштай».

¹¹ Ҳамин тавр Исо дар Қанои Ҷалил нишонаи аввалини шӯҳрату ҷалоли худро зоҳир кард ва шогирданаш ба ӯ имон оварданд.

¹² Баъд аз он Исо ба шаҳри Кафарнаҳум рафт. Модари Исо, бародарон ва шогирданаш ҳам ҳамроҳи ӯ буданд. Онҳо дар он ҷо яқчанд рӯз монданд.

Ҳонаи Ҳудоро пок кардани Исо

¹³ Рӯзи иди Балогардони яҳудиён наздик омад ва Исо ба Ерусалим рафт. ¹⁴ Ӯ

дар Хонаи Худо шахсонеро дид, ки бо фурӯши барзагов, гӯсфанд ва кабӯтар машгул буданд. Пуливаzkунандагон низ дар сари мизҳои худ нишаста буданд.¹⁵ Исо аз таноб қамчин сохта, ҳамаи онҳоро бо барзагову гӯсфандонашон аз Хонаи Худо берун ронду мизҳои пуливаzkунандагонро чаппа ва пулҳояшонро парокандо кард.¹⁶ Ба кабӯтарфурӯшон бошад, гуфт: «Инҳоро аз ин ҷо бардошта дур кунед! Хонаи Падари Маро ба тиҷоратхона табдил надиҳед!»

¹⁷ Шогирдони ӯ ба ёд оварданد, ки дар навиштаҷот ҷунин гуфта шудааст: «Оташи ҳавасмандӣ ба Хонаи Ту дар дилам аланга мезанд».

¹⁸ Он гоҳ роҳбарони яхудӣ аз ӯ пурсиданд: «Бо қадом нишона ҳақ будани ин рафтаратро исбот мекунӣ?»¹⁹ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ин Хонаи Худоро вайрон кунед ва Ман онро дар муддати се рӯз аз нав барпо мекунам». ²⁰ «Ин Хонаи Худо дар давоми чилу шаш сол сохта шуда буд. Ту бошӣ, онро дар муддати се рӯз аз нав барпо кардан меҳоҳӣ!» — гуфтанд онҳо. ²¹ Аммо ӯ «Хонаи Худо» гуфта бадани ҳудро дар назар дошт. ²² Аз ин рӯ, вақте ки ӯ аз мурдагон зинда шуд, шогирданаш ин суханони ӯро ба хотир оварданд ва ба навиштаҷоту гуфтаҳои Исо имон оварданд.

²³ Дар он рӯзҳо иди Балогардон, ки Исо дар Ерусалим буд, мардуми бисёре мӯъчизаҳои ӯро дидо ба ӯ имон оварданд. ²⁴ Аммо ҳуди Исо ба ҳеч қас дилашро нақушод, ҷунки аз дили ҳамаи онҳо боҳабар буд. ²⁵ Бинобар ин ӯ мӯҳточи он набуд, ки қасе ба ӯ дар бораи одамон шоҳидӣ дихад. Ӯ худ медонист, ки дар дили инсон чӣ ҳаст.

3

Сӯҳбати Исо бо Ниқодимус

¹ Дар байни роҳбарони қавми яхудӣ аз фирқаи фарисиён Ниқодимус ном марде буд. ² Ӯ шабона назди Исо омада гуфт: «Устод, мо медонем, ки Шумо аз тарафи Худо фирристодашида ҳастед. Ҷунки, агар Худо бо қасе набошад, ӯ ҷунин мӯъчизаҳоер, ки Шумо нишон додаед, ба амал оварда наметавонад». ³ Исо дар ҷавоб ба ӯ гуфт: «Ба ту рост мегӯям, то қасе аз нав таваллуд наёбад, ҳаргиз подшоҳии Худоро дидо наметавонад». ⁴ «Чӣ тавр одами солхӯрда аз нав таваллуд ёфта метавонад? — пурсиd аз ӯ Ниқодимус. — Маргар ӯ метавонад ба шиками модарааш баргашта, дубора таваллуд шавад?»

⁵ Исо ҷавоб дод: «Ба ту рост мегӯям, агар қасе аз об ва Рӯҳ таваллуд нашавад, ба подшоҳии Худо доҳил шуда наметавонад.⁶ Он чӣ аз ҷисм таваллуд мешавад, ҷисм аста ва он чӣ аз Рӯҳ таваллуд мешавад, рӯҳ аст.⁷ Аз он ки ба ту „Шумо бояд аз нав таваллуд ёбед“ гуфтам

ҳайрон нашав. ⁸ Бод ^{*} ҳар ҷо ки ҳоҳад, мевазад. Ту садои онро мешунавӣ, аммо намедонӣ, ки аз кучо меояд ва ба кучо мераవад. Бо ҳар қасе, ки аз Рӯҳ таваллуд мейёбад, ана ҳамин тавр мешавад». ⁹ Ниқодимус пурсид: «Ин чӣ хел мешавад?»

¹⁰ Исо дар ҷавоби ӯ гуфт: «Ту устоди мардуми Исиорӣ ҳастӣ ва магар ин чизҳоро намедонӣ? ¹¹ Ба ту рост мегӯям, Ман чизи медонистагиамро мегӯям ва дар бораи чизи дидагиам шоҳидӣ медиҳам, аммо шумо шаҳодати Маро қабул намекунед. ¹² Агар шумо ба ҷизҳои заминӣ, ки дар бораашон ба шумо гуфтам, бовар нақунед, пас, вақте ки дар бораи ҷизҳои осмонӣ мегӯям, ба Ман чӣ тавр бовар мекунед? ¹³ Гайр аз Фарзанди Инсон, ки аз осмон фаромадааст, ҳеч қаси дигар ба осмон набаромадааст.

¹⁴ Чӣ тавре ки Мӯсо дар биёбон морро боло бардошта буд, ҳамон тавр Фарзанди Инсон ҳам бояд боло бардошта шавад,¹⁵ то ҳар қасе, ки ба ӯ имон меоварад, ҳаёти абадӣ ёбад.¹⁶ Зоро Худо ҷаҳонро ҷунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи ҳудро дод, то ҳар кӣ ба ӯ имон оварад, намирад, балки ҳаёти абадӣ дошта бошад.¹⁷ Зоро Худо Писарро на барои ҳукм кардани ҷаҳон фиристод, балки барои он, ки ҷаҳон ба воситати ӯ начот ёбад.

¹⁸ Ҳар кӣ ба ӯ имон оварад, ҳукм карда намешавад, аммо ҳар кӣ имон наоварад, аллакай ҳукм карда шудааст, ҷунки ба номи Писари ягонаи Ҳудо имон наовардааст.¹⁹ Ана ҳукм аз чӣ иборат аст: равшани ба ҷаҳон омад, вале мардум торикиро аз рӯшной зېҳдтар дӯст доштанд, ҷунки корҳои онҳо бад аст.²⁰ Ҳар қасе, ки кори бад мекунад, аз равшани нафрят дорад ва барои он ки корҳои бади ӯ ошкор нашаванд, ба сӯи рӯшной намоёяд.²¹ Аммо ҳар қасе ки кори дуруст мекунад, ба сӯи рӯшной меояд, то корҳои бо ёрии Худо кардааш ошкор шаванд».

Исо ва Яҳҷ

²² Байд аз он Исо бо шогирdonи ҳуд ба сарзамини Яхудия рафта, ҳамроҳи онҳо дар он ҷо монда, мардумро таъмид дод.

²³ Яҳҷ бошад, ин вақт дар Энони наздики Солим, ки дар он ҷо об фаровон буд, ба таъмид додан машгул буд. Мардум ба назди ӯ меомаданду таъмид мегирифтанд.²⁴ Он вақт Яҳҷро ҳанӯз ба зиндон наандохта буданд.

²⁵ Боре дар байни шогирdonи Яҳҷ ва як нафар аз яхудиён дар бораи расму таомули покшавӣ баҳс барпо шуд. ²⁶ Онҳо ба назди Яҳҷ омада, ба ӯ гуфтанд: «Устод, он қасе, ки дар соҳили шарқии Урдун бо шумо буд ва шумо дар борааш шаҳодат дода будед, ӯ ҳам таъмид дода истодааст ва ҳамаи пешӣ ӯ мераవанд!» ²⁷ Яҳҷ ҷавоб дод: «Инсон фақат он ҷизро дошта метавонад, ки аз осмон ба ӯ баҳшида шудааст. ²⁸ Шумо ҳудатон

* ^{3:8} 3:8 Ин калима дар забони юнонӣ ҳам буд ба ҳам рӯҳро мефаҳмонад.

тасдиқ карда метавонед, ки „Ман Масех, яъне Таъиншудай Худо нестам“ гуфта будам, аммо пеш аз ў фиристода шудам. ²⁹ Домод сохиби арўс аст ва дўсти домод бошад, дар паҳлӯи ў истода, овози домодро шунида хурсанд мешавад. Ҳамин тавр ёшоди ман пурра шуд. ³⁰ Ў бояд боз ҳам бузургтар шавад, аммо ман боз ҳам хурдтар.

³¹ Касе ки аз боло меояд, аз ҳама бузургтар аст. Касе ки аз замин аст, худ заминист ва чун заминӣ сухан мегўяд. Аммо, касе ки аз осмон меояд, аз ҳама болотар аст. ³² Ў дар бораи он чий худ диддаасту шунидаст, шоҳидӣ медиҳад, аммо шоҳидии ўро ҳеч кас қабул намекунад. ³³ Вале ҳар кас ки шоҳидии ўро қабул мекунад, бо ин тасдиқ мекунад, ки Худо ҳамеша ҳақ аст. ³⁴ Фиристодашудай Худо суханони Худоро мегўяд, чунки Худо Рӯҳашро бе меъёр мебахшад. ³⁵ Падар Писарро дўст медорад ва ҳама чизро ба дасти ў супоридааст. ³⁶ Ҳар кӣ ба Писар имон меовараад, сохиби ҳаёти абадӣ мешавад, аммо ҳар кӣ ба Писар итоат намекунад, ҳеч гоҳ ҳаёт наҳоҳад дид ва гирифтори ғазаби Худо мегардад».

4

Сўхбати Исо бо зани сомарӣ

¹ Вақте Исо фаҳмид, ки ба гӯши фарисиён ҳабар расидааст, ки ў аз Яхё бештар шогирд дорад ва бештар мардумро таъмид медиҳад, ² ҳол он ки мардумро шогирданаш таъмид мебоданд, ³ ў Яхудияро тарқ карда, боз ба сўи ҷалил раҳсипор шуд. ⁴ Роҳи ў аз вилояти Сомария мегузашт. ⁵ Инак, Исо ба Суҳор ном шарқи Сомария омада расид, ки он дар наздикии заминест, ки Ёкуб ба писари худ Юсуф дода буд. ⁶ Дар он чо ҷоҳи Ёкуб буд. Исо аз сафар монда шуда, барои дам гирифтган дар канори ҷоҳ нишаст. Вақт қариби нисфириӯзи буд. ⁷⁻⁸ (7-8) Шогирдони ў барои ҳаридани ҳўрокворӣ ба шаҳр рафтанд.

Ҳамин вақт як зани сомарӣ барои об ба сари ҷоҳ омад. Исо ба зан гуфт: «Барои нӯшиданам об дех». ⁹ «Чий тавр Шумо, ки яхудӣ ҳастед, аз мани сомарӣ об мепурсед?» — гуфт ба ў зани сомарӣ. (Гап дар сари он аст, ки яхудиён бо сомариён рафтуомад надоранд). ¹⁰ Исо ҷавоб дод: «Агар ту мединисти, ки Худованд чий чизро ато мекунад ва касе ки ба ту „Барои нӯшиданам об дех“ мегўяд, кист, ту худат аз ў об ҳоҳиш мекардӣ ва ў ба ту оби ҳаёт медод». ¹¹ Зан ба ў мегўяд: «Хочаам, Шумо сатил надоред, ҷоҳ бошад, чукур аст. Пас, аз куҷо оби ҳаёт мегиред? ¹² Магар Шумо аз аҷоди мо Ёкуб, ки ин ҷоҳро ба мо дод ва аз он худаш, писаронаш ва чорвояш об менӯшиданд, бузургтар ҳастед?»

¹³ Исо ҷавоб дод: «Ҳар касе ки аз ин об нӯшад, боз ташна ҳоҳад шуд. ¹⁴ Аммо ҳар кӣ аз обе, ки Ман ба ў медиҳам, бинӯшад, ҳеч гоҳ ташна наҳоҳад шуд. Обе, ки Ман ба ў медиҳам,

аз даруни ў мисли чорй шудани оби ҳаёти абадӣ мешавад».

¹⁵ Зан ба ў гуфт: «Хочаам, ба ман аз ин об диҳед, ки дигар ташна нашавам ва барои об ба ин ҷоҳ, наоям!» ¹⁶ Исо ба ў гуфт: «Рафта, шавҳарратро ҷег зада биё». ¹⁷ «Ман шавҳар надорам», — ҷавоб дод зан.

Исо ба ў гуфт: «Рост гуфтӣ, ки шавҳар надорай. ¹⁸ Ту панҷ шавҳар доштӣ ва он марде, ки бо ў ҳоло зиндагӣ мекунӣ, шавҳари ту нест. Ту рост гуфтӣ». ¹⁹ Зан ба ў гуфт: «Хочаам, мебинам, ки Шумо пайғамбар ҳастед. ²⁰ Аҷдодони мо дар сари ин қӯҳ ибодат мекарданд, аммо шумо, яхудиён мегӯед, ки одамон бояд дар Ерусалим ибодат кунанд». ²¹ Исо ба ў дар ҷавоб гуфт: «Эй зан, ба Ман бовар кун, ки вақту соате фаро мерасад, ки ба Падари осмонӣ на дар сари ин қӯҳ ва на дар Ерусалим саҷда ҳоҳед кард. ²² Шумо, сомарӣ намедонед, ки ба чий саҷда мекунед, аммо мо медонем, ки ба кӣ саҷда мекунем, зеро наҳот ба воситаи яхудиён меояд. ²³ Вале вақту соате меояд ва аллакай фаро расидааст, ки саҷдакунандагони ҳаққиӣ ба Падар дар рӯҳ ва ростӣ саҷда мекунанд, зеро Падар барои худ чунин саҷдакунандагонро мечӯяд! ²⁴ Худо рӯҳ аст ва онҳое, ки ба ў саҷда мекунанд, бояд дар рӯҳ ва ростӣ саҷда кунанд».

²⁵ Зан ба ў гуфт: «Медонам, ки Таъиншудай Худо бояд биёйд. Вақте ки ў меояд, ҳама чизро ба мо баён мекунад». ²⁶ «Он қас Манам, ки ба ту сўхбат мекунам», — ҷавоб дод Исо.

²⁷ Ҳамин вақт шогирдони Исо аз шаҳр баргашта, ҳайрон монданд, ки Исо бо зане сўхбат мекунад. Лекин касе напурсид, ки Исо чий меҳоҳад ё ҷаро бо он зан сўхбат мекунад. ²⁸ Зан кӯзai худро монду ба шаҳр рафта, ба мардум гуфт: ²⁹ «Рафтем, шахсеро мебинед, ки ҳар кори дар зиндагӣ кардаамро ба ман як ба як гуфт. Шояд ў Таъиншудай Худо бошад?»

³⁰ Он гоҳ мардум аз шаҳр баромада ба назди Исо омаданд. ³¹ Дар ин миён шогирdon аз Исо ҳоҳиш карда гуфтанд: «Устод, ягон чиз хўрд!» ³² Исо ҷавоб дода гуфт: «Ман хўроке дорам, ки шумо аз он бехабаред». ³³ Шогирдон боз ба ҳамдигар гуфтанд: «Шояд касе ба ў хўрок оварда бошад?» ³⁴ Исо ба онҳо гуфт: «Хўроки Ман ичро кардани хости Фиристондаам ва ба анҷом расондани корҳои ўст. ³⁵ Магар шумо намегӯед, ки „Баъд аз чор моҳи дигар мавсими дарав фаро мерасад?“ Аммо Ман ба шумо мегуям, ки ҷашмонатонро кушода, ба қишизорниги кунед, ки он чий гуна пухта расида, барои дарав тайёр шудааст! ³⁶ Даравгар ҳам музди худро мегирад ва ҳам барои ҳаёти абадӣ ҳосил ҷамъ мекунад, то ки ҳам коранд ва ҳам даравгар якҷоя хурсанд шаванд. ³⁷ Ин чо ҷунин сухан бамаврид аст: „Яке мекораду дигаре медаравад“. ³⁸ Ман шуморо барои даравидани ҳосиле фиристодам, ки шумо барои он заҳмат накашидаед, дигарон заҳмат

кашидаанд, аммо шумо ба маҳсули меҳнати онҳо шарик шудаед».

³⁹ Мардуми зиёде аз сомариёни ин шаҳр ба түфайли суханони он зан, ки «ҳар кори дар зиндагӣ кардаамро ба ман як ба як баён кард» гуфта буд, ба Исо имон оварданд.

⁴⁰ Вакте ки сомариён ба назди Исо омада, аз ӯ хоҳиш карданд, ки ҳамроҳи онҳо бимонад, ӯ ду рӯз дар он ҷо монд. ⁴¹ Он гоҳ шуморан зиёдтари мардум ба Исо аз рӯи суханони худи ӯ имон оварданд. ⁴² Онҳо ба он зан гуфтанд: «Акнун мо на аз барои суханони ту имон меоварем, балки худамон суханояшро шунида фахмидем, ки Вай ҳақиқатан Наҷотдиҳандаи ҷаҳон аст».

Шифо ёфтани писари амалдор

⁴³ Баъд аз ду рӯз Исо аз он ҷо баромада, ба Ҷалил рафт. ⁴⁴ Ӯ худ шоҳидӣ медод, ки пайғамбар дар диёри худ қадр надорад. ⁴⁵ Аммо, вакте ки ӯ ба Ҷалил омад, мардуми он ҷо ӯро қабул карданд, ҷунки онҳо ҳангоми ҷашни ид дар Ерусалим буданд ва ҳамаи корҳоеро, ки Исо дар он ҷо карда буд, дида буданд.

⁴⁶ Исо боз ба Қанои Ҷалил, ки пештар дар он ҷо обро ба шароб табдил дода буд, омад. Дар Кафарнаҳум писари як амалдори дарбор бемор буд. ⁴⁷ Ин амалдор аз Яҳудия ба Ҷалил омадани Исоро шунида ба назди ӯ омад ва илтиҷо кард, ки ба Кафарнаҳум омада, писари ӯро, ки дар дами марг буд, шифо баҳшад. ⁴⁸ Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Шумо то ягон нишона ва мӯҷизае набинед, имон намеоваред». ⁴⁹ «Хоҷаам! Писарам ҳанӯз намурда биёед!» — гуфт амалдори дарбор. ⁵⁰ Исо гуфт: «Ба ҳонаат баргард, писарат намемирад». Он мард ба суханони Исо имон оварда, сӯи ҳонааш раҳсипор шуд.

⁵¹ Ҳанӯз дар аснои роҳ ҳизматгоронаш ӯро пешвоз гирифта гуфтанд, ки писари ӯ зинда аст. ⁵² Амалдор аз онҳо пурсид, ки дар қадом соат ҳолаш хуб шуд. Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Табаш дирӯз соати яки рӯз паст шуд». ⁵³ Он гоҳ падари бача фахмид, ки ин ҳамон соат рӯй дод, ки Исо ба ӯ «Писарат намемирад» гуфта буд. Пас ӯ ба тамоми аҳли ҳонаводааш ба Исо имон оварданд. ⁵⁴ Ин мӯҷизаи дуюме буд, ки Исо баъди аз Яҳудия ба Ҷалил баргаштанаш нишон дода буд.

5

Шифо ёфтани мард дар назди ҳавз

¹ Баъд аз он айёми иди яҳудиён буду Исо ба Ерусалим рафт. ² Дар Ерусалим дар наздикии Дарвозаи Гӯсфандон ҳавзэ буд, ки ба забони ибронӣ Байт-Ҳасдо номида мешуд. Он панҷ айвон дошту 3-4 (3-4) шуморан зиёди беморон:

* ⁵³⁻⁴ 5:3-4 5:3-4 Дар баъзе нусхаҳо қадими навиштаҷот пурра ё қисман доҳил шудааст, ки: «Онҳо мунтазири ба ҷунбиши омадани об буданд, зоро фаршишта Худованд дар мавриди муяян ҳавз поён фаромада, обро мечунбонд ва касе, ки баъди ҷунбиши об якум шуда ба об медаромад, аз ҳар беморие, ки дошт, шифо меафт».

кӯрҳо, лангҳо ва шалҳо дар он ҷо меҳобиданд.*

⁵ Дар он ҷо инчунин мард мекӯрҳо, ки сио ҳашт сол боз гирифтори беморӣ буд. ⁶ Вакте Исо дид, ки ӯ дар он ҷо хобидааст ва фахмид, ки вай муддати дароз бемор аст, аз вай пурсид: «Мехоҳӣ сиҳат шавӣ?» ⁷ «Хоҷаам, — ҷавоб дод бемор, — ман касе надорам, ки ҳангоми ба талотум омадани об маро ба ҳавз андоزاد. То ман наздики меоям ки, каси дигар аллакай аз ман пештар ба ҳавз медарояд». ⁸ Исо ба ӯ гуфт: «Барҳез, ҷойгаҳатро бардошта роҳ гард!» ⁹ Он мард фавран сиҳат шуда, ҷойгаҳи худро бардошта рафт.

Он рӯи рӯзи истироҳат буд. ¹⁰ Аз ин сабаб роҳбарони яҳудӣ ба марди шифоёфта гуфтанд:

«Имӯрӯз рӯзи истироҳат аст, бинобар ин раво нест, ки ҷойгаҳатро бардошта барӣ!» ¹¹ «Касе, ки маро шифо дод, ба ман „Ҷойгаҳатро бардошта роҳ гард“ гуфт», — ҷавоб дод ӯ.

¹² Онҳо аз ӯ пурсиданд: «Қадом одам ба ту „Ҕойгаҳатро бардошта роҳ гард“ гуфт?» ¹³ Аммо марди шифоёфта намедонист, ки Вай кӣ буд, ҷунки Исо дар байнӣ мардуми онҷобуда аз назар ғоиб шуд.

¹⁴ Пас аз он Исо ӯро дар Ҳонаи Ҳудо дидা гуфт: «Гӯш кун, акнун ту шифо ёфтӣ. Дигар гуноҳ накун, то ба ҷизи бадтаре дучор нашавӣ». ¹⁵ Он мард ба назди роҳбарони яҳудӣ раfta, гуфт, ки ӯро Исо шифо додааст.

¹⁶ Азбаски Исо ҷунин корҳоро дар рӯзи истироҳат мекард, яҳудиён аз дунబоли ӯ афтоданд. ¹⁷ Аммо Исо ба онҳо ҷавоб дода гуфт: «Падари Ман ҳамеша кор мекунад ва Ман низ ҳамеша кор мекунам». ¹⁸ Бинобар ин дар роҳбарони яҳудӣ нияти куштани Исо боз зиёдтар шуд, ҷунки ӯ на танҳо қоидӣ рӯзи истироҳатро вайрон мекард, балки Ҳудоро боз Падари худ номида, бо ҳамин худро бо Ҳудо баробар мекард.

Иҳтиёри Писар

¹⁹ Аммо Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, Писар бо иҳтиёри худ ҳеч көрөри карда наметавонад, фақат он ҷай ҷонанд, ки Падар мекунанд, Писар низ мекунад. Ҳар ҷай Падар мекунанд, ҳамонро Писар ҳам мекунад. ²⁰ Азбаски Падар Писарро дӯст медорад, ҳар чиро ки худ мекунад, ба ӯ низ нишон медиҳад. Вай ба Писар аз ин ҳам корҳои бузургтарро нишон медиҳад, ки ҳамаи шумо ба ҳайрат меафted. ²¹ Ҳамон тавр ки Падар мурдагонро зинда мекунанд ва ба онҳо ҳаёт мебахшад, ҳамчунин Писар, ба ҳар қай ҳоҳад, ҳаёт мебахшад. ²² Зоро Падар ҳеч касро ҳукм намекунад, балки ҳукм карданро пурра ба Писар супоридааст, ²³ то ҳамаи Писарро ҳамон тавр эҳтиром кунанд, ки Падарро эҳтиром мекунанд. Касе, ки Писарро эҳтиром

намекунад, Падарро ҳам, ки фиристандаи ўст, эҳтиром намекунад.

²⁴ Ба шумо рост мегўям, ҳар кй сухани Маро мешунавад ва ба фиристандаи Ман имон меоварад, соҳиби ҳаёті абадӣ мебошад. Ў хукм карда намешавад, балки аллакай аз марг ба ҳаёт гузаштааст. ²⁵ Ба шумо рост мегўям, вақту соате меояд ва аллакай фаро расидааст, ки мурдагон садои Писари Худоро мешунаванд ва ҳар қасе, ки йро бишнавад, зинда мешавад. ²⁶ Чунон ки Падар сарчашмаи ҳаёт аст, Писарро низ сарчашмаи ҳаёт кардааст. ²⁷ Инчунин Ў ба Писар қудрати ҳукм карданро додааст, зеро Писар Фарзанди Инсон аст. ²⁸⁻²⁹ (28-29) Аз ин дар ҳайрат намонед, чунки вақту соате фаро мерасад, ки ҳамаи мурдагон садои йро шунида аз қабрҳояшон мебароянд. Онҳо, ки некӣ карда буданд, барои ҳаёт ва онҳое, ки бадӣ карда буданд, барои маҳкум шудан бармехезанд.

³⁰ Ман наметавонам ба иҳтиёри худ кореро иҷро кунам: Ман он чӣ бишнавам, ҳамон тавр ҳукм мекунам ва ҳукми Ман одилона аст, зеро Ман на хости худамро, балки хости фиристандаамро иҷро кардан меҳоҳам.

Шоҳидони Исо

³¹ Агар Ман дар бораи худ шаҳодат дихам, шаҳодати Ман эътибор надорад. ³² Аммо Ман шоҳиди дигаре дорам ва медонам, ки шоҳидии ў дар бораи Ман ҳаққонист. ³³ Шумо одамони худро ба назди Яҳё фиристодед ва ў дар бораи ростӣ шаҳодат дод. ³⁴ Дар воқеъ, Ман мӯҳтоҷи шаҳодати инсон нестам, факат ба хотири начоти шумо инро гуфтам. ³⁵ Яҳё монанди ҷароғи фурӯзон дураҳшанда буд ва шумо хостед, ки муддате ҳам бошад, дар равшани ў ҳурсандӣ кунед.

³⁶ Вале Ман шаҳодати бузургтар аз он, ки яхё дода буд, дорам. Он корҳоё, ки барои иҷро кардан Падар ба Ман супоридааст ва худи он корҳоё, ки Ман ба ҷо меоварад, шоҳиди онанд, ки Маро Падар фиристодааст! ³⁷ Ҳамин Падарам, ки Маро фиристодааст, дар бораи Ман шаҳодат медиҳад. Шумо тамоман на овозашро шунидаед ва на намуди йро дидед. ³⁸ Каломи Ў дар дилҳои шумо нест, зеро шумо ба қаси фиристодааш имон намеоваред. ³⁹ Шумо навиштаҷотро меомӯзед ва фикр мекунед, ки дар он ҳаёті абадӣ мёббед. Вале он ҳам дар бораи Ман шаҳодат медиҳад. ⁴⁰ Бо вуҷуди ин шумо намехоҳед, ки ба пеши Ман оеду ба ҳаёт соҳиб шавед.

⁴¹ Ман ба таърифи инсон мӯҳтоҷ нестам. ⁴² Ман медонам, ки шумо дар дилҳоятон муҳаббати Худоро надоред! ⁴³ Ман назди шумо аз номи Падари худ омадаам ва шумо Маро қабул намекунед, вале агар қаси дигар ба назди шумо аз номи худ биёд, шумо ѹро қабул мекунед. ⁴⁴ Агар шумо таърифи яқдигарро маъқул донеду барои чустани таърифи Худои

яқкаву ягона кӯшиш намуна, чӣ тавр имон оварда метавонед?

⁴⁵ Гумон намуна, ки Ман шуморо дар пеши Падар айбор мекунам, айборкунандай шумо Мӯсо аст, ки ба ў умедин мебандед! ⁴⁶ Агар шумо ба Мӯсо имон медоштед, ба Ман ҳам имон меовардед, зеро ў дар бораи Ман навиштааст. ⁴⁷ Вале, агар шумо ба он чӣ, ки ў навиштааст, имон наоваред, чӣ тавр ба суханони Ман бовар мекунед?

6

Сер кардан панҷ ҳазор кас

¹ Баъд аз ин Исо ба соҳили дигари кӯли Ҷалил, ки баҳри Табария низ номидан мешавад, равона шуд. ² Аз паси Ў мардуми бисёре рафтанд, зеро онҳо мӯҷизаҳои йро дар шифо додани беморон диданд. ³ Исо ба болои кӯҳ баромада, ҳамроҳи шогирдонаш дар ҳамон ҷо нишаст. ⁴ Айёми ҷашигирӣ иди Балогардони яхудиён наздик омада буд. ⁵ Исо ба атроф нигоҳ қарду мардуми зиёди ба тарафаши омадаистодаро дид, ба Филиппус гуфт: «Барои сер кардан инҳо аз қуҷо бояд нон ҳарем?» ⁶ Ў хуб медонист, ки чӣ кор мекунад, аммо Филиппусро санҷидан шуда ин суханонро гуфт. ⁷ Филиппус дар ҷавоб гуфт: «Ба дусад динор нон ҳарем ҳам, ба ҳар қас ақаллан яқлуқмагӣ намерасад».

⁸ Яке аз шогирдонаш, Андриёс, ки бародари Шимӯни Петрус буд, ба Исо гуфт: ⁹ «Дар ин ҷо писарбачаҳ ҳаст, ки панҷ нони ҷав ба ду моҳӣ дорад. Вале ба ин қадар мардуми зиёд вай чӣ мешавад?» ¹⁰ «Ба мардум гӯед, ки бишнанд», — гуфт Исо. Дар он ҷо сабзазор буд. Шумори ҳамаи нишастагон қариб панҷ ҳазор мард буд. ¹¹ Исо нонро гирифта дуои шукрони хонди онро ба нишастагон тақсим карда дод. Баъд бо моҳиҳо ҳам ҷунин кард ва ба ҳама чӣ қадаре ки меҳостанд, ҳамон қадар дод. ¹² Вақте мардум сер шуданд, Исо ба шогирдони худ гуфт: «Нонпораҳои боқимондаро ҷамъ кунед, ки ҳеч ҷиз исроф нашавад». ¹³ Шогирдон нонпораҳои панҷ нони ҷавро, ки аз ҳӯрандахо боқӣ монда буд, ҷамъ намуда, дувоздаҳо сабадро пур карданд.

¹⁴ Мардум мӯҷизаи Исоро дид, гуфтанд: «Ӯ ҳақиқатан ҳамон пайғамбарест, ки бояд ба ҷаҳон биёд!» ¹⁵ Исо фаҳмид, ки онҳо нияти омада, йро дастигир ва ба зўрӣ подшоҳ кардан доранд, аз ин рӯ, танҳо ба кӯҳ баромад.

Дар рӯи оброҳ гаштани Исо

¹⁶ Вақте шаб шуд, шогирдони Исо ба лаби баҳр фаромаданд ¹⁷ ва ба қаиқ савор шуда, ба соҳили дигари баҳр, ба сӯй Кафарнаум равона шуданд. Рӯз аллакай торик шуд, валио Исо ҳанӯз ба наздашон наомада буд. ¹⁸ Аз сабаби вазидани шамоли саҳт баҳр ба талотум омад. ¹⁹ Вақте онҳо ба масофаи панҷ-шаш километр қаикиро ронда рафтанд, Исоро диданд, ки дар рӯи об қадамзанон

ба қаңқ наздик мешавад. Онҳо тарсиданд. 20 «Натарсед, ин Манам!» — гуфт ба онҳо Исо. 21 Онҳо меҳостанд, ки ӯро ба қаңқ гиранд, vale қаңқ ҳамон замон ба соҳиле, ки онҳо равона буданд, омада расид.

Исо нони ҳаёт аст

22 Рӯзи дигар мардуме, ки дар соҳили дигари баҳр монда буданд, фахмиданд, ки шогирдони Исо ба ягона қаңқе, ки дар он ҷо буд, савор шуда рафтаанд. Онҳо боз дида буданд, ки Исо ҳангоми ба қаңқ савор шудани шогирдонаш ба онҳо ҳамроҳ нашуд ва онҳо бе ӯ рафта буданд. 23 Он вақт одамон аз Табария дар якчанд қаңқ ба наздикии маҳале омаданд, ки дар он ҷо пас аз дуои шукрони Худованд нон ҳӯрда буданд.

24 Вақте мардум диданд, ки дар он ҷо на Исо ҳасту на шогирдонаш, ба қаңқҳо савор шуда, ба ҷустуҷӯи ӯ ба Кафарнаум рафтаанд. 25 Баъд ӯро дар он тарафи баҳр ёфта, аз ӯ пурсиданд: «Устод, Шумо кай ба ин ҷо омадед?» 26 Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, ки шумо Маро аз барои он ки мӯҷизаҳоямро диданд, ҷустуҷӯ мекунед, балки аз барои он ки то сер шудан нон ҳӯрдед! 27 На барои ҳӯроки нешшаванд, балки барои ҳӯроке, ки то ҳаёти абадӣ мемонад, меҳнат кунед. Ин ҳӯрокро Фарзанди Инсон ба шумо медиҳад, чунки Худо-Падар ба иҷрои ин кор ба ӯ розигиашро додааст».

28 Онҳо аз Вай пурсиданд: «Барои иҷро кардани талаби Худо мо ҷо бояд кунем?» 29 Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Талаби Худо ин аст, ки ба қаси фиристодааш имон оваред». 30 Онҳо пурсиданд: «Ту ба мо ҷо мӯҷизае нишон медиҳӣ, ки мо онро диданд ба Ту имон оварем? Ту ҷо кор мекунӣ?» 31 Аҷдодони мо дар биёбон нони манна^{*} ҳӯрданд. Чунон ки дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки ӯ барои ҳӯрдан ба онҳо аз осмон нон дод». 32 Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба шумо рост мегӯям, ки онро аз осмон ба шумо Мусо надодааст, ин Падари Ман аст, ки ба шумо аз осмон нони ҳақиқӣ медиҳад. 33 Зеро нони Худо он аст, ки аз осмон поён меояду ба ҷаҳон ҳаёт мебахшад». 34 «Хоҷаам, — гуфтаанд онҳо, — ба мо ҳамеша чунин нон бидех!»

35 Исо ба онҳо гуфт: «Ман нони ҳаёт ҳастам. Ҳар қасе ки назди Ман биёд, ғурӯсна наҳоҳад монд ва ҳар қасе ки ба Ман имон оварад, ҳаргиз ташна наҳоҳад шуд. 36 Аммо, чунон ки Ман ба шумо гуфта будам, шумо Маро дидед, vale бовар намекунед. 37 Ҳар қасе ки ӯро Падар ба Ман ато кардааст, сӯи Ман ҳоҳад омад ва ҳар қасе ки ба назди Ман биёд, Ман ӯро берун наҳоҳам ронд. 38 Зеро Ман аз осмон на барои иҷро кардани иродай худ, балки барои иҷро кардани иродай фиристандам фаромадаам.

39 Иродай фиристандам Ман ин аст, ки аз он

касоне, ки ӯ ба Ман ато кардааст, ҳеч якеро аз даст надиҳам, балки дар рӯзи қиёмат онҳоро зинда гардонам. 40 Зеро иродай Падари Ман ин аст: ҳар қасе ки Писарро бинаду ба ӯ имон оварад, ҳаёти абадӣ ба даст оварад ва дар рӯзи қиёмат Ман ӯро зинда мекунам».

41 Он гоҳ дар байни мардум барои он ғавро барҳост, ки ӯ «Ман нонам, ки аз осмон фаромадаам» гуфт. 42 Онҳо гуфтанд: «Магар ин ҳамон Исои писари Юсуф нест, ки ҳам падар ва ҳам модари ӯро мешиноsem? Акунун ӯ чӣ тавр „Ман аз осмон фаромадаам“ гуфта метавонад?» 43 «Байни худ гур-гур накунед!» — дар ҷавоб гуфт ба онҳо Исо. 44 «То Падар, ки Маро фиристодааст, қасеро ба Ман ҷалб накунонад, ҳеч касе назди Ман омада наметавонад ва ҷалвшударо дар рӯзи қиёмат Ман зинда ҳоҳам кард. 45 Дар китоби пайғамбарон навишта шудааст: „Ҳамаи онҳо аз Худо таълим ҳоҳанд гирифт“. Ҳар қасе ки Падарро шунида ва аз ӯ таълим гирифта бошад, ба назди Ман меояд. 46 Ин маънои онро надорад, ки қасе Падарро диддааст. Ҷағат қасе, ки аз пеши Худо омадааст, Падарро диддааст. 47 Ба шумо рост мегӯям, он ки имон дорад, ҳаёти абадӣ ёфтааст.

48 Ман нони ҳаёт ҳастам. 49 Аҷдодони шумо дар биёбон ҳӯроки маннaro ҳӯрданд, vale аз марг начот наёфтанд. 50 Аммо ноне, ки аз осмон мефурӯяд, дигар ҳел аст: қасе ки онро бихӯрад, наеменирад. 51 Ман ин нони ҳаётам, ки аз осмон фаромадааст. Ҳар қасе ин онро бихӯрад, ҳаёти абадӣ пайдо мекунад. Ноне, ки Ман медиҳам, бадани Ман аст, ки онро ба хотира зинда мондани ҷаҳон фидо мекунам».

52 Пас аз ин дар байни мардум баҳси пуршиддат авҷ гирифт: «Ин шаҳс ҷо тавр бадани худро барои ҳӯрдан монд да метавонад!» 53 Исо ба онҳо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, ки агар бадани Фарзанди Инсонро нахӯред ва хуни ӯро нанӯшед, ҳаёт пайдо намекунед. 54 Ҳар кӣ бадани Маро бихӯрад ва хуни Маро бинӯшад, ҳаёти абадӣ мейбад ва Ман дар рӯзи қиёмат ӯро зинда ҳоҳам кард. 55 Зеро бадани Ман ҳӯроки ҳақиқист. 56 Ҳар кӣ бадани Маро бихӯрад ва хуни Маро бинӯшад, вай дар Ман зиндагӣ мекунад ва Ман дар ӯ. 57 Чунон ки Маро Падар фиристод, ки ӯ худ сарҷашмаи ҳаёт аст ва Ман ба воситай ӯ зиндаам, ҳамчунин, қасе ки Маро бихӯрад, ба воситай Ман зиндагӣ мекунад. 58 Ин аст ноне, ки аз осмон поён фаромад. Вай монанди он ноне нест, ки аҷдодони шумо ҳӯрданд, vale аз марг начот наёфтанд. Аммо ҳар кӣ ин онро бихӯрад, то абад зинда ҳоҳад монд». 59 Ин суханонро Исо ҳангоми дар ибодатхонаи Кафарнаум таълим доданаш гуфт.

Калом дар бораи ҳаёти абадӣ

* 6:31 6:31 Ин ҳӯрокест, ки Худо ба ҳалқи Исроил аз осмон медод, вақте ки онҳо аз ғуломии Миср баромада, дар биёбон буданд (ниг. китоби Хуруҷ 16:13-19).

60 Бисёре аз шогирддон суханони ўро шунцида гуфтанд: «Ин таълимоти вазнин аст! Кй онро қабул карда метавонад?» 61 Исо медонист, ки шогирдонаш аз суханонаш гургур карда истодаанд ва ба онҳо гуфт: «Магар ин шуморо аз роҳ мезанд?» 62 Пас, агар шумо ба ҷои аввалии худ боло баромадани Фарзанди Инсонро мединед, чӣ кор мекардед? 63 Ҳаётро Рӯҳ мебахшад ва ҷисм ин корро карда наметавонад. Он суханоне, ки Ман ба шумо гуфтам, рӯҳ ва ҳаётанд. 64 Аммо дар байни шумо шахсоне ҳам ҳастанд, ки имон намеовараанд». (Исо аз аввал медонист, ки ба Ў кй имон наовардааст ва кй дар ҳаққи Ў хиёнат мекунад). 65 Ӯ давом дода гуфт: «Аз ин рӯ ба шумо гуфтам, ки факат он кас назди Ман омада метавонад, ки Падар ба Ў ихтиёри омаданро дода бошад».

66 Баъд аз ин бисёри шогирдонаш аз Ў рӯй гардонданду дигар ҳамроҳи Ў нарафтанд. 67 Пас, Исо аз он дувоздаҳ шогирдаш пурсид: «Шояд шумо ҳам рафтани ҳастед?» 68 «Эй Худованд, — ҷавоб дод ба Ў Шимъуни Петрус, — мо ба назди кй меравем? Суханони ҳаёти абадӣ аз они туанд. 69 Мо имон овардем ва фаҳмидем, ки Ту Шахси Муқаддаси Худо ҳастӣ». 70 Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Магар Ман худам дувоздаҳ шогирдро интихоб накардаам? Вале як нафар аз байни шумо шайтон аст!»

71 Ў инро дар бораи Яхудои писари Шимъуни Исқарют, яке аз дувоздаҳ шогирдонаш мегуфт, ки дар оянда ба Исо хиёнат кард.

7

Беимонии бародарони Исо

1 Баъд аз он Исо дар сарзамини Чалил мегашт. Ў намехост, ки дар Яхудия бошад, ҷunksи роҳбарони яхудӣ ҳоҳони марги Ў буданд. 2 Иди Ҳаймаҳои яхудиён наздик омад 3 ва бародарони Исо ба Ў гуфтанд: «Аз ин ҷо баромада, ба Яхудия рав! Бигзор шогирдонат ҳам корҳои мекардагиатро дар он ҷо бубинанд. 4 Зоро қасе ки шӯҳрат пайдо кардан меҳоҳад, корҳои худро дар пинҳонӣ намекунад. Ту, ки ин гуна корҳоро мекунӣ, худро ба ҷаҳон ошкор намо» 5 (Ҳатто бародаронаш ба Ў имон надоштанд). 6 «Вақту соати Ман ҳанӯз нарасидааст, — ҷавоб дод ба онҳо Исо, — барои шумо ҳар вақт хуб аст. 7 Ҷаҳон наметавонад аз шумо нафрот дошта бошад, вале Маро бад мебинад, ҷunksи Ман бад будани корҳои онро шаҳодат медиҳам. 8 Шумо ба ин ид равед, вале Ман намеравам, ҷunksи вақти Ман ҳанӯз нарасидааст». 9 Инро ба онҳо гуфта, Исо дар Чалил монд.

Таълимоти Исо дар вақти ид

10 Аммо, пас аз он ки бародаронаш ба ид рафтанд, Исо ҳам на ошкоро, балки пинҳонӣ ба он ҷо рафт.

11 Дар вақти ид роҳбарони яхудӣ ўро ҷустуҷӯ карданд. Онҳо «Ин одам дар кучост?» гуфта мепурсиданд. 12 Дар байни мардум низ дар хусуси Ў баҳси зиёде ба миён омад. «Вай одами хуб аст», — мегуфтанд баъзеҳо, дигарон эътиroz карда «Не, Ў мардумро гумроҳ мекунад» мегуфтанд. 13 Аммо ҳама аз роҳбарони яхудиён тарсида, ошкоро дар бораи Ў сухане ҳам ба забон намегирифтанд.

14 Дар миёни ҳафтаи ид Исо ба Хонаи Худо омада, ба таълим додан шурӯъ намуд. 15 Роҳбарони яхудӣ тааҷҷуб карда мегуфтанд: «Аз кучо Вай ин қадар дониш дорад, дар сурате ки дар ҳеч ҷо таълим ногирифтааст?» 16 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Таълимоти Ман аз худам нест, балки аз қасест, ки Маро фиристодааст. 17 Қасе ки хости Худоро ба ҷо овардан меҳоҳад, мефаҳмад, ки ин таълимот аз Худост ё Ман аз худ мегӯям. 18 Ҳар кй аз номи худ сухан мегӯяд, барои худ шӯҳрат мечӯяд, вале қасе ки барои фиристандано худ шӯҳрат ба даст овардан меҳоҳад, ростқавл аст ва дар дили ўғифре нест.

19 Магар Мӯсо ба шумо шариатро надодааст? Бо вучуди ин ҳеч қадоми шумо онро риоя намекунед! Чаро Маро куштан меҳоҳад?» 20 Мардум ҷавоб доданд: «Ту дев дорӣ! Кй Туро куштан меҳоҳад?» 21 Исо ба онҳо гуфт: «Ман танҳо як кор кардам ва шумо ҳама дар ҷааҷҷуб мондед. 22 Мӯсо ба шумо анъанаи ҳатнаро фармуд (ин анъана на аз Мӯсо, балки аз аҷодон мондааст) ва шумо писаронатонро ҳатто дар рӯзи истироҳат ҳатна мекунед. 23 Агар шумо барои вайрон нашудани шариати Мӯсо дар рӯзи истироҳат писаратонро ҳатна мекарда бошед, пас ҷаро аз Ман ҳашмитин мешавед, ки дар рӯзи истироҳат инсонеро пурра шифо баҳшидам? 24 Аз рӯи намуди зоҳирӣ ҳукм нақунед, балки аз рӯи адолат ҳукм қунед!»

Оё Исо Таъвиншуудаи Худо аст?

25 Баъзе аз сокинони Ерусалим гуфтанд: «Магар Ў ҳамон одам нест, ки ўро куштан меҳоҳанд? 26 Бинед, Ў рӯйирост таълим медиҳад ва қасе ба Ў ҷизе намегӯяд. Наход ҳуқуматдорон фаҳмида бошанд, ки Ў ҳақиқатан Таъвиншуудаи Худо аст? 27 Мобошем, аз қучу будани ин одамро медонем. Аммо, вақте ки Таъвиншуудаи Худо меояд, аз қучо будани ўро ҳеч кас намедонад».

28 Он гоҳ Исо, ки дар Хонаи Худо машғули таълимдиҳӣ буд, хитоб карда гуфт: «Шумо Маро ва аз қучо буданамро медонед-а? Ман аз номи худам наомадаам. Қасе ки Маро фиристодааст, ҳақ аст. Шумо ўро намениносед, вале 29 Ман ўро мешиносам, ҷunksи Ман аз пеши Ў омадаам ва Ў Маро фиристодааст».

30 Сипас онҳо хостанд Ўро дастгир кунанд, вале аз сабаби он ки вақти Ў ҳанӯз нарасида буд, қасе ба Ў даст нарасонд. 31 Бо вучуди

он, аз байни мардум бисёриҳо ба ў имон оварда метуфтанд: «Вакте ки Таъиншудаи Худо меояд, магар аз ин одам бештар мӯъчиза нишон дода метавонад?»

32 Фарисиён дар байни мардум пиҷиркиунон дар бораи Исо гуфтани чунин ҷизҳоро шуниданд. Баъд онҳо ва сардорони рӯҳонӣ барои дастгир кардан Исо пособони Ҳонаи Ҳудоро фиристоданд. 33 Он ғоҳ, Исо гуфт: «Боз каме вақт бо шумо мемонаму баъд ба назди фиристанди худ бармегардам. 34 Шумо Маро мекобед, аммо намеёбед. Ба он ҷое, ки Ҷан меравам, шумо омада наметавонед». 35 Роҳбарони яхудӣ ба яқдигар гуфтанд: «Ӯ ба қучо рафтан меҳоҳад, ки мо ўро ёфта наметавонем? Оё ў барои таълим додани гайрияҳудӣён ба шаҳрҳои онҳо рафтанист, ки мардуми мо низ он ҷо зиндагӣ мекунад? 36 ў „Шумо Маро мекобед, аммо намеёбед“ ва „Ба он ҷое, ки Ҷан меравам, шумо омада наметавонед“ гуфта чиро дар назар дорад?»

37 Дар рӯзи оҳирин ва муҳимтарини ид Исо аз ҷояш барҳест, бо овози баланд эълон кард: «Қасоне ки ташнаанд, назди Ҷан оянд ва бинӯшанд! 38 Дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки аз ботини он касе, ки ба Ҷан имон меоварад, дарёҳои оби ҳаёт ҷорӣ мешаванд». 39 ў инро дар бораи Рӯҳе гуфт, ки қасони ба ў имонварда қабул карданашон лозим буд. Рӯҳ ҳанӯз ато нашуда буд, зеро Исо ҳанӯз соҳиби таъми шӯҳрату ҷалоли худ нагардида буд.

40 Баъзе аз мардум суханони ўро шунида гуфтанд: «Ин одам дар ҳақиқат ҳамон пайғамбарест, ки мо мунтазираш будем!» 41 «Ин Таъиншудаи Худо аст!» — метуфтанд дигарон.

Баъзеи дигарон метуфтанд: «Таъиншудаи Худо ҳаргиз аз Ҷалил пайдо намешавад! 42 Оҳир, дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки Ҷасех, яъне Таъиншудаи Худо бояд аз авлоди шоҳ Довуд, дар деҳаи Байт-Лаҳм, ки Довуд зиндагӣ мекард, пайдо шавад». 43 Инак, дар байни мардум дар бораи Исо низоъ барҳост. 44 Баъзеҳои меҳостанд ўро дастгир кунанд, лекин ҳеч кас ба ў даст нарасонд.

Нобоварии роҳбарони яхудӣ

45 Вакте ки пособонон ба назди сардорони рӯҳонӣ ва фарисиён баргаштанд, аз пособонон пурсиданд: «Чаро ўро наовардед?» 46 Пособонон ҷавоб доданд: «Қасе ҳаргиз монанди ин шаҳс сухан нагуфтааст!» 47 Фарисиён ба онҳо гуфтанд: «Наход ў шуморо ҳам гумроҳ карда бошад? 48 Магар касе аз сардорон ё фарисиён ба ў имон овардааст? 49 Мардум бошад, аз шариат бехабар ва лаънатзадаанд!»

50 Аммо яке аз онҳо Ниқодимус, ки пештар ба назди Исо омада буд, ба онҳо гуфт: 51 «Оё аз рӯи шариатамон мо касеро нашунида ва

кори кардаашро муайян накарда, ба ў ҳукм мебарорем?» 52 Онҳо ҷавоб доданд: «Ту ҳудатку аз Ҷалил нестӣ? Навиштаҷотро биомӯз ва мебинӣ, ки аз Ҷалил пайғамбар баромада наметавонад».

[53 Он ғоҳ ҳама ба хонаҳояшон рафтанд.

8

Бахшиш ёфтани занги гунаҳкор

1 Исо бошад, ба теппай Зайтун рафт. 2 Саҳарии барвақт ў боз ба Ҳонаи Ҳудо омад. Тамоми мардум ба наздаш омаданд ва ў нишаста ба таълим додани онҳо шурӯъ кард.

3 Дар ин вақт шариатдонону фарисиён ба назди ў занеро оварданд, ки ҳангоми алоқаи беникоҳ доштанаш дастгир шуда буд. Ўро дар пеши ҳама гузошта, 4 ба Исо гуфтанд: «Эй устод, ин зан ҳангоми алоқаи беникоҳ доштанаш дастгир шудааст. 5 Мӯсо дар шариат фармудааст, ки чунин занон бояд сангсор карда шаванд. Шумо чӣ мегӯед?» 6 Онҳо ин суханонро барои ба дом афтондани Исо гуфтанд, то ки баъд ўро айборд намоянд.

Аммо Исо сарашро ҳам карда бо ангушташ дар рӯи замин ҷизе менавишт. 7 Онҳо савол додандро бас намекарданд, ки Исо барҳеста, ба онҳо гуфт: «Қасе ки дар байни шумо бегуноҳ бошад, бигзор аввалин шуда, ўро бо санг зананд!» 8 Исо боз сарашро ҳам карда дар рӯи замин менавишт.

9 Мардум инро шуниданду аз қалонсолон сар карда яке аз паси дигар ба ҳар тараф пароқанда шуданд. Он ғоҳ Исо бо зане, ки дар пеши ў истода буд, танҳо монд. 10 ў сари ҳудро бардошта, аз зан пурсид: «Эй зан, ҳамаи онҳо қучо рафтанд? Магар касе туро айборд накард?» 11 «Ҳеч кас, ҳоча», — гуфт он зан. «Ман ҳам туро айборд намекунам, — гуфт Исо. — Рав ва дигар гуноҳ накун».]

Нури ҷаҳон

12 Исо боз ба мардум гуфт: «Ман нури ҷаҳон ҳастам. Қасе, ки аз паси Ҷан меравад, дар ториқӣ намегардад, балки нури ҳаёт бо ўст?» 13 Фарисиён ба ў гуфтанд: «Ту аз номи ҳудат шаҳодат медиҳӣ, бинобар ин шаҳодати Ту эътибор надорад». 14 Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ҳатто агар Ҷан аз номи ҳудат шаҳодат дижам, шаҳодати Ҷан боеътибор аст, зеро Ҷан медонам, ки аз қучо омадаам ва ба қучо меравам, вале шумо инро намедонед. 15 Шумо аз рӯи мөъёри инсонӣ ҳукм мекунед, аммо Ҷан ҳеч касро ҳукм намекунам. 16 Агар Ҷан ҳукм кунам ҳам, ҳукми Ҷан ҳақ аст, чунки Ҷан танҳо нестам: Падаре, ки Маро фиристодааст, бо Ҷан аст. 17 Дар шариати шумо ҳам навишта шудааст, ки шаҳодати ду гувоҳ боеътибор аст. 18 Ҷан аз номи ҳудат шаҳодат медиҳам ва Падаре, ки Маро фиристодааст, низ бар Ҷан шаҳодат медиҳад». 19 Бинобар ин онҳо

* 8:11 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот матни аз 7:53 то 8:11 дохил нашудааст.

пурсиданд: «Падари Ту күчост?» «Шумо на Маро ва на Падарамро мешиносед, — чавоб дод Исо. — Агар шумо Маро мешинохтед, Падари Маро низ мешинохтед». ²⁰ Ин суханонро ӯ ҳангоми дар назди ҳазинаи Хонаи Худо таълим додан гуфта буд. Вале касе ӯро дастгир накард, чунки вақту соати ӯ ҳоло нарасида буд.

Пешгӯши марги Исо

²¹ Исо боз ба онҳо гуфт: «Ман баъд аз ҷаңд вақт меравам. Шумо Маро ҷустуҷӯ мекунед, vale бо гуноҳатон ҳоҳед мурд. Инчунин ба он ҷое, ки Ман меравам, шумо рафта наметавонед». ²² Роҳбарони яхудӣ гуфтанд: «Ӯ „Ба он ҷое, ки Ман меравам, шумо рафта наметавонед“ гуфта чиро дар назар дошт? Оё Ӯ ҳудкушӣ кардан меҳоҳад?» ²³ Исо ба онҳо гуфт: «Шумо аз олами поён ҳастед, vale Ман аз олами боло. Шумо аз ин ҷаҳон ҳастед, vale Ман аз ин ҷаҳон нестам». ²⁴ Ман ба шумо гуфтам, ки „бо гуноҳҳоятон ҳоҳед мурд“. Зоро, агар бовар нақунед, ки он чӣ дар бораам гуфтам, Ман ҳастам, шумо ҳатман бо гуноҳҳоятон мемиред!» ²⁵ «Ту қистӣ?» — пурсиданд онҳо аз Исо. Ӯ ҷавоб дод: «Ман ҳамонам, ки аз аввал ба шумо гуфта будам. ²⁶ Ман барои айбордор кардани шумо ҷизҳои зиёде гуфта метавонам, vale касе, ки Маро фиристодааст, ҳақ аст ва Ман он чиро, ки аз ӯ шунидам, ба ҷаҳон эълон мекунам».

²⁷ Онҳо нағаҳмиданд, ки Вай ба онҳо дар бораи Падар мегуфт. ²⁸ Инак, Исо давом дода гуфт: «Вақте ки Фарзанди Инсонро дар салиб боло мебардор, мефаҳмад, ки Ман ҳамонам[†] ва аз ҳуд ҳеч коре намекунам, факат он ҷизҳоеро мегӯям, ки Падар ба Ман таълим додааст. ²⁹ Фиристандаи Ман бо Ман аст, Ӯ Маро танҳо нагузаштааст, зоро Ман ҳамеша кори табии дили ӯро мекунам».

³⁰ Бисёр касон аз рӯи ин суханон ба Ӯ имон оварданد.

Шогирди ҳақиқӣ

³¹ Пас, Исо ба онҳое, ки ба Ӯ имон оварданд, гуфт: «Агар шумо гуфтаҳои Маро риоя кунед, шогирдони ҳақиқии Ман мешавед ³² ва ростиро мефаҳмад ва ин ростӣ шуморо озод мекунад». ³³ Онҳо гуфтанд: «Мо аз авлоди Иброҳим ҳастем ва ҳаргиз гуломи касе набудем! Пас, „озод ҳоҳед шуд“ гуфта, чиро дар назар дорӣ?» ³⁴ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба шумо рост мегӯям, ҳар касе ки гуноҳ мекунад, гуломи гуноҳ аст. ³⁵ Үгулом дар як хонадон то охир зиндагӣ намекунад, аммо писар ҳамеша дар хонадон мемонад. ³⁶ Агар Писар ба шумо озодӣ баҳшад, он вақт ҳақиқатан озод ҳоҳед шуд. ³⁷ Ман медонам, ки шумо аз авлоди Иброҳим ҳастед, бо вучуди он шумо барои куштани Ман тайёрд, чунки суханони Маро қабул намекунед. ³⁸ Ман ба шумо ҷизҳоеро

мегӯям, ки дар назди Падарам дидам, шумо бошад, он кореро мекунед, ки аз падари худ шунидаед».

³⁹ «Аҷдоди мо Иброҳим аст!» — ба Ӯ ҷавоб доданд онҳо. Исо ба онҳо гуфт: «Агар шумо ҳақиқатан аз авлоди Иброҳим мебудед, корҳои Иброҳимро ба ҷо меовардед. ⁴⁰ Вале шумо Маро, ки ростиро аз Худо шунида ба шумо гуфтам, куштан меҳоҳед! Иброҳим чунин кор наркардаст! ⁴¹ Шумо корҳои падари худро ба ҷо меовард!» «Мо-ку ҳаромзода нестем! — ба ғазаб омаданд онҳо, — мо як падар дорем, ки Ӯ Худо аст!»

⁴² Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Агар Худо падари шумо мебуд, шумо Маро дӯст медоштед, зоро Ман аз ҷониби Худо омадаам. Ман худсарона наомадаам, балки Ӯ Маро фиристодааст. ⁴³ Чаро шумо суханони Маро намефаҳмад? Чунки шумо тоқати шунидани онҳоро надоред! ⁴⁴ Падари шумо иблис аст ва шумо орзуви ҳаваси падари худро иҷро кардан меҳоҳед. Ӯ аз азал одамкуш буд ва ҳеч гоҳ рост нагуфтааст, ҷун дар ӯ ростӣ нест. Дурӯғ гуфтан ба ӯ ҳос аст, ӯ дурӯғ мегӯяд, чунки ӯ дурӯғгӯй ба падари ҳамаи дурӯғҳост. ⁴⁵ Лекин, азбаски Ман рост мегӯям, шумо ба Ман имон намеоред. ⁴⁶ Қадоме аз шумо метавонад Маро дар ягон гуноҳ айборд кунад? Пас, агар Ман ба шумо ростиро гӯям, ҷаро ба Ман имон намеоред? ⁴⁷ Касе ки аз Худо бوشад, ба қаломи Худо гӯш медиҳад. Шумо барои он гӯш намедиҳад, ки аз Худо нестед».

Иса во Иброҳим

⁴⁸ Мардум ба Ӯ гуфтанд: «Магар мо нагуфтем, ки Ту сомарӣ ҳастӣ ва девдорӣ?» ⁴⁹ Исо ҷавоб дод: «Ман дев надорам, балки Падари худро ҳурмат мекунам, vale шумо Маро бадном мекунед. ⁵⁰ Ман дар ҷустуҷӯи шӯҳрати худ нестам, қаси дигаре дар ҷустуҷӯи он аст ва Ӯ довар мешавад. ⁵¹ Ба шумо рост мегӯям: касе ки гуфтаҳои Маро иҷро мекунад, ҳаргиз наҳоҳад мурд».

⁵² Онҳо ба Вай гуфтанд: «Акнун мо яқин доностем, ки Ту девона ҳастӣ. Аҷдоди мо Иброҳим мурд ва пайғамбарон ҳам мурданд. Вале Ту мегӯй, ки касе суханони Туро иҷро кунад, ҳаргиз намемирад. ⁵³ Иброҳим мурд, магар Ту аз ӯ бузургтар ҳастӣ? Пайғамбарон ҳам мурданд. Ту худро кӣ ҳисоб мекунӣ?» ⁵⁴ Исо ҷавоб дод: «Агар Ман худро шӯҳрат меподад, шӯҳрати Ман арзише намедашт. Аммо Маро Падарам шӯҳрат медиҳад, ки шумо ӯро Худои худ меҳонед! ⁵⁵ Шумо ҳеч вақт ӯро намешинохтед, vale Ман ӯро мешиносам. Агар Ман мегуфтам, ки ӯро намешиносам, монанди шумо дурӯғгӯй мешудам. Вале Ман ӯро мешиносам ва гуфтаҳои ӯро ба ҷо меорад. ⁵⁶ Аҷдоди шумо Иброҳим шод буд, ки рӯзи

[†] 8:28 Ӣ: «Ман ҳастам» — ин номест, ки Худо бо он худро номида буд (Ниг. Хуруҷ 3:14).

омадани Маро мебинад. Вай ин рўэро дид ва курсанд шуд!»

57 «Ту ҳанӯз панҷоҳсола нашудай ва наҳод

Иброҳимро дида бошӣ?!» — гуфтанд одамон.

58 Исо ҷавоб дод: «Ба шумо рост мегӯям, ки пеш аз ба дунҷе омадани Иброҳим ҳам

Ман ҳастам». 59 Он гоҳ онҳо барои сангсор

кардани ӯ санг гирифтанд, вале Исо худро

пинҳон карда, аз Ҳонаи Ҳудо баромада рафт.

9

Шифо ёфтани кӯри модарзод

1 Исо роҳравон шахсери дид, ки кӯри модарзод буд. 2 Шогирдон аз Исо пурсиданд: «Устод, аз барои ғуноҳи кӣ ў кӯр таваллуд шудааст? Аз барои ғуноҳи ҳудаш ё ғуноҳи падару модараш?» 3 Исо дар ҷавоб гуфт: «На аз барои ғуноҳи ҳудаш ва на аз барои ғуноҳи падару модараши. Кӯрии вай барои он аст, ки корҳои Ҳудо дар ҳаёти вай нишон дода шаванд. 4 То рӯз аст, мо бояд корҳои фиристиданӣ Маро иҷро қунем. Вақте ки шаб мешавад, касе кор карда наметавонад. 5 То Ман дар ҷаҳон ҳастам, Ман нури ҷаҳонам».

6 Инро гуфта, ба замин туғ карду онро бо хок омехта, гилро ба ҷашмони кӯр молид ва 7 ба ў гуфт: «Рафта, дар ҳавзи Шилӯаҳ (маъни он „фиристиода „аст) рӯярото бишӯй!»

Ӯ рафта, рӯйшро шусту бо ҷашмони бино барагашт. 8 Ҳамсаъоӣ ў ва қасони дигаре, ки ўро дар вақти садақа пурсиданаш дида буданд, ба ҳамдигар мегуфтанд: «Оё ин ҳамон шахс нест, ки нишаста гадой мекард?» 9 «Бале, ин ҳамон шахс аст», — мегуфтанд баъзеҳо. Дигарон мегуфтанд: «Не, ў фақат монанд аст». Он мард бошад, мегуфт, ки ман ҳамон одам ҳастам. 10 «Ту чӣ тавр бино шудӣ?» — пурсиданд аз ў. 11 Ў дар ҷавоб гуфт: «Марде бо номи Исо гилем соҳта, ба ҷашмони ман молиду гуфт, ки ба Шилӯаҳ рафта, рӯямро шӯям. Ман рафта, рӯямро шустаму бино шудам». 12 «Ӯ дар кучот?» — пурсиданд онҳо. «Намедонам», — ҷавоб дод ў.

Пурсучӯ оид ба шифо ёфтани марди кӯр

13 Мардеро, ки пештар қўр буд, назди фарисиён бурданд. 14 Рӯзе, ки Исо гил соҳта, ҷашмони ўро шифо дод, рӯзи истироҳат буд. 15 Фарисиён ҳам ўро пурсиданд, ки чӣ тавр ў бино шуд. Ӯ ҷавоб дод: «Ӯ ба ҷашмонам гил молиду ман рӯямро шустам ва акнун мебинам». 16 Баъзе аз фарисиён гуфтанд, ки одами ин корро карда аз ҷониби Ҳудо нест, ҷунки қоидоҳои рӯзи истироҳатро риоя намекунад. Лекин дигарон мегуфтанд: «Магар шахси ғунаҳкор метавонад ҷунин мӯъчизаҳоро нишон дихад?» Ҳамин тавр дар миёни онҳо низоъ ба вучуд омад.

17 Онҳо боз аз қўр пурсиданд: «Ту дар бораи Вай чӣ гуфта метавонӣ? Охир Вай ҷашмони

туро бино кард-ку». «Ӯ пайғамбар аст», — ҷавоб дод он мард.

18 Онҳо то падару модари он кӯрро даъват накарданд боварӣ надоштанд, ки ин одам пештар қўр буду баъд бино шуд. Баъд аз даъват кардан¹⁹ аз онҳо пурсиданд: «Ин писари шумост? Шумо мегӯед, ки ў кӯр таваллуд шуда буд. Пас, чӣ тавр ў ҳоло дида метавонад?» 20 Падару модари вай ҷавоб доданд: «Мо медонем, ки ин писари мост ва қўр таваллуд шудааст. 21 Аммо намедонем, ки чӣ тавр ў акнун медидағӣ шуд ва кист он қасе, ки ҷашмони ўро шифо додааст. Аз ҳуди ў бипурсед. Ӯ ба воя расидааст ва ҳудаш дар бораи ҳудгуфта метавонад». 22 Падару модари ў аз тарси роҳбарони яхудӣ ҷунин ҷавоб доданд, зеро роҳбарони яхудӣ ҷунин қарор карданд: ҳар кӣ Исоро Таъиншудаи Ҳудо гӯяд, аз ибодатхона чудо карда мешавад. 23 Барои ҳамин ҳам падару модари вай гуфтанд, ки «Ӯ ба воя расидааст, аз ҳудаш пурсед».

24 Инак, шахсери, ки қўр буд, бори дигар ҷеф зада, ба ў гуфтанд: «Ба Ҳудо росташро бигӯй! Мо медонем, ки он шахс ғунаҳкор аст».

25 «Гунаҳкор аст ё не, ман намедонам, — ҷавоб дод ў. — Ҳаминашро медонам, ки ман қўр будам ва акнун мебинам».

26 Онҳо боз пурсиданд: «Ӯ бо ту чӣ кор кард? Чӣ тавр ҷашмони туро бино кард?» 27 «Ман ба шумо гуфта будам, вале шумо гӯш накардед, — ҷавоб дод ў. — Чаро боз шунидан меҳоҳед? Шояд шумо ҳам шогирди Ӯ шудани ҳастед?»

28 Онҳо ўро ҷанг карда: «Ин ту шогирди ў ҳастӣ, аммо мо шогирдони Мӯсо ҳастем.

29 Мо медонем, ки Ҳудо бо Мӯсо гап задааст, вале дар бораи ин одам бошад, ҳатто аз кучо буданашро намедонам».

30 Он мард дар ҷавоб гуфт: «Ачиб аст, ки шумо аз кучо будани ўро намедонед, ҳолон ки ў ҷашмони маро бино кард.

³¹ Мо медонем, ки Ҳудо дуюи ғунаҳкоронро намешуванад, фақат онҳоеро мешуванад, ки ҳудотарс ҳастанду хости ўро иҷро мекунанд.

³² Аз рӯзе, ки олам ҳаст, боре нашунидаем, ки қасе кӯри модарзодро бино карда бошад!

³³ Агар ў аз ҷониби Ҳудо намеомад, ў ҳеч чиз карда наметавонист!»

³⁴ Онҳо ба ў ҷавоб доданд: «Ту пурра дар ғуноҳ таваллуд шудай ва боз моро тазлим медиҳӣ!» Инро гуфта, ўро берун ронданд.

Кӯрии рӯҳӣ

35 Вақте Исо фаҳмид, ки он мардро берун ронданд, вайро ёфта пурсиид: «Ту ба Фарзанди Инсон имон дорӣ?» 36 ў ҷавоб дод: «Хоҷа, ба ман бигӯй, ки ў қист, то ба ў имон оварам».

37 «Ту ўро дидай, — гуфт Исо. — ў ҳамон қасест, ки ҳоло бо ту гап мезанад».

³⁸ «Эй Ҳудованд, имон дорам!» — ҷавоб дод вай ва ба Исо саҷда кард.

³⁹ Исо гуфт: «Ман ба ин ҷаҳон барои доварӣ омадам, то онҳое, ки қўр

[‡] 8:58 Ниг. эзоҳи 8:28.

ҳастанд, бино шаванд ва онҳое, ки мебинанд, кўр шаванд».

⁴⁰ Баъзе фарисиёне, ки назди ў истода буданд, ин суханонро шунида ба ў гуфтанд: «Шумо моро-ку кўр намешуморед?» ⁴¹ Исо ҷавоб дод: «Агар шумо дар ҳакиқат кўр мебудед, дар гуноҳ айборд намешудед. Вале ҳоло худатон мегўед, ки бино ҳастед, пас гуноҳатон дар гарданни худатон мемонад».

10

Масал дар бораи чўпони нек

¹ Исо гуфт: «Ба шумо рост мегўям, ҳар кӣ ба оғили гўсфандон аз дар, балки аз ҷои дигар гузашта дарояд, дузд ва роҳзан аст. ² Он ки аз дар медарояд, чўпони гўсфандон аст. ³ Дарвозабон дарро барои ў мекушояд ва гўсфандон садои ўро мешувананд. Ў гўсфандони худро ном ба ном фарёд карда, берун мебарорад. ⁴ Баъди берун баровардани ҳамаи гўсфандонаш худ, пешопеши онҳо равона мешаваду гўсфандон аз паси ў мераванд, чунки овози ўро мешиносанд. ⁵ Гўсфандон аз қафои каси бегона намераванд, балки аз ў метурезанд, чунки овози каси бегонаро намешиносанд».

⁶ Исо ба онҳо ин масалро нақл кард, аммо онҳо маънои гуфтаҳояшро нафаҳимиданд.

⁷ Инак, Исо боз ба онҳо гуфт: «Ба шумо рост мегўям, ки Ман барои гўсфандон дарвоза ҳастам. ⁸ Ҳамаи онҳое, ки пеш аз Ман омада буданд, дузд ва роҳзан ҳастанд, лекин гўсфандон онҳоро гўш накарданд. ⁹ Ман дарвоза ҳастам. Ҳар касе ки ба воситали Ман медарояд, наҷӯт мейбад. Ў ҳам медарояду ҳам мебарояд ва барои худ ҷароғот пайдо мекунад. ¹⁰ Дузд факат барои дуздидан, күштан ва нобуд кардан меояд. Ман омадаам, ки гўсфандонам ҳайёт дошта бошанд ва ҳаёти фаровон.

¹¹ Ман чўпони нек ҳастам. Чўпони нек ҷони худро барои гўсфандон фидо мекунад. ¹² Одами кирошуда, ки чўпон нест ва гўсфандон аз они ў нестанд, ба рама наздик шудани гургро бинад, гўсфандонро монда, метурезад ва гург ба онҳо дарафтода, онҳоро пароканда мекунад. ¹³ Одами кирошуда аз он сабаб метурезад, ки парвои гўсфандонро надорад. ¹⁴⁻¹⁵ (14-15) Ман чўпони нек ҳастам ва ҷай тавре ки Падар Маро мешиносаду Ман Падарро мешиносам, ҳамон тавр Ман гўсфандони худро мешиносаму онҳо Маро мешиносанд. Ман ҷони худро барои гўсфандон фидо мекунам. ¹⁶ Ман гўсфандони дигаре ҳам дорам, ки аз ин оғил нестанд; Ман бояд онҳоро низ биёрам. Онҳо ба овози Ман гўш мекунанд ва он гоҳ як рама бо як чўпон ҳоҳад шуд!

¹⁷ Падар барои он Маро дўст медорад, ки Ман ҷони худро фидо мекунам, то боз онро ба даст оварам. ¹⁸ Ҳеч кас ҷони Маро аз Ман намегирад, Ман онро бо ихтиёри худ

фидо мекунам. Ман қудрат дорам, ки онро фидо кунам ва қудрат дорам, ки онро боз ба даст орам. Ин фармонро Ман аз Падарам гирифтаам».

¹⁹ Аз сабаби ин суханон дар байнни мардум бори дигар низоъ ба вучуд омад. ²⁰ Бисёре аз онҳо мегуфтанд: «Ў дев дорад ва аз ақл бегона шудааст! Чаро ба суханони ў гўш медиҳед?» ²¹ «Ин суханони шахси девона нестанд, — норозӣ шуданд дигарон. — Магар дев ҷашмони кўрро бино карда метавонад?»

Рад шудани Исо

²²⁻²³ (22-23) Зимистон фаро расид. Дар Ерусалим иди хотираи Бахшидашавии Хонаи Худо буд. Исо дар ҳавлии Хонаи Худо, дар айвони Сулаймон мегашт. ²⁴ Одамон ўро миёнагир карда пурсиданд: «То кай моро дар ноаний нигоҳ медорй? Ба мо рӯйирост бигў, ки Ту Таъиншудаи Худо ҳастӣ ё не?» ²⁵ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ман ба шумо аллакай гуфта будам, вале шумо ба Ман бовар намекунед. Он корҳое, ки Ман аз номи Падари худ иҷро мекунам, дар бораи Ман шаҳодат медиҳанд, ²⁶ аммо шумо ба Ман имон намеоваред, зеро шумо аз ҷумлаи гўсфандони Ман нестед. ²⁷ Гўсфандони Ман овози Маро мешувананд. Ман онҳоро мешиносам ва онҳо аз паси Ман меоянд. ²⁸ Ман ба онҳо ҳаёти абадӣ мебахшам ва онҳо ҳаргиз нобуд намешаванд ва касе наметавонад онҳоро аз дasti Ман бирабойд. ²⁹ Падари Ман, ки онҳоро ба Ман бахшидааст, аз ҳама бузургтар аст ва ҳеч кас онҳоро аз дasti Падари Ман кашида гирифта наметавонад. ³⁰ Ману Падар як ҳастем».

³¹ Яхудиён боз барои сангсор кардани ў санги бардоштанд. ³² Исо ба онҳо гуфт: «Ман ба шумо аз ҷониби Падар бисёр корҳои нек нишон додаам, пас, барои қадоме аз онҳо шумо Маро сангсор кардан меҳоҳед?» ³³ Онҳо ба ў ҷавоб доданд: «Мо Туро на барои корҳои некат сангсор кардан меҳоҳем, балки барои сухани кофирионаат, ки Ту инсон ҳастибу даъвои худой мекунӣ!» ³⁴ Исо ҷавоб дод: «Магар дар шариати шумо навишта нашудааст: „Ман мегўям, ки шумо худоён ҳастед?“ ³⁵ ва ин навиштаочат ҳеч вақт бекор карда намешавад. Пас, агар Худо қасонеро, ки ба онҳо суханонаш равона шудаанд „худоён“ номида бошад, ³⁶ ҷай тавр шумо суханони Маро, ки „Ман Писари Худо ҳастам“ гуфтам, кофириона мегўед? Ба Ман, ба он касе мегўед, ки Падар чудо карда, ба ҳаҷон фиристодааст?! ³⁷ Агар Ман корҳои Падарро бя амал наоварам, ба Ман имон наоваред! ³⁸ Лекин, агар Ман онҳоро ба амал оварам, ҳарчанд ба Ман имон наоваред ҳам, ба корҳои Ман имон оваред, то бидонед ва бифаҳмад, ки Падар дар Ман аст ва Ман дар Падар ҳастам».

³⁹ Онҳо бори дигар хостанд ўро дастгир кунанд, вале ў худро аз дasti онҳо раҳо кард.

40 Исо боз ба он тарафи дарёи Урдун, ки Яхё дар он чо пештар мардумро таъмид медод, рафта, дар ҳамон чо монд. ⁴¹ Мардуми зиёде пеши ў омаданд. Онҳо мегуфтанд, ки Яхё ҳеч мӯъчизае нишон надода буд, vale ҳамай суханони Яхё дар бораи ин шахс гуфтааш дурустанд. ⁴² Он гоҳ шумораи бисёри одамон дар он чо ба Исо имон оварданд.

11

Марги Лаъзор

¹ Марде, ки Лаъзор ном дошт, бемор шуд, ўз Байт-Ҳинӣ, аз деҳае буд, ки дар он Марям бо ҳоҳараш Марто зиндагӣ мекард. ² Марям ҳамон зан буд, ки ба пойҳои Худованд атриёт молида, онҳоро бо мӯйи сари худ ҳушк карда буд. ³ Лаъзори беморшуда бародари ў буд. ³ Ҳоҳарони Лаъзор касеро бо хабаре назди Исо фиристоданд, ки бигӯяд: «Эй Худованд, он касе, ки Ту дӯст медорӣ, бемор аст».

⁴ Исо ин хабарро шунида гуфт: «Ин беморӣ на барои марг, балки барои шӯҳрату ҷалоли Худо ва барои он аст, ки Фарзианди Инсон ба воситаи он ҷалоли худро нишон диҳад». ⁵ Исо Марто, ҳоҳари ў ва Лаъзорро дӯст медошт. ⁶ Вале аз бемории Лаъзор ҳабардор шуда бошад ҳам, боз ду рӯзи дигар дар ҷояш монд.

⁷ Байъд ба шогирдонаш гуфт: «Биёед, ба Яхудия бармегардем». ⁸ «Устод, — гуфтанд шогирдони ў, — навакак мардум шуморо сангкор кардан меҳостанду Шумо боз ба он чо рафтани ҳастед?» ⁹ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Магар як рӯз аз дувоздаҳ соат иборат нест? Касоне, ки рӯзона роҳ мераванд, пешпо намехӯранд, чунки рӯшнои ин ҷаҳонро мебинанд. ¹⁰ Аммо касоне, ки шабона роҳ мераванд, пешпо меҳӯранд, чунки равшаний надоранд». ¹¹ Исо инро гуфта, давом дод: «Дӯсти мо Лаъзор хобидааст, Ман рафта, ўро бедор мекунад». ¹² Шогирдон ба ў гуфтанд: «Худованд, агар хоб рафта бошад, сиҳат мешавад».

¹³ Исо мурдани Лаъзорро дар назар дошт, аммо онҳо фикр мекарданд, ки ў дар бораи хоби муқаррарӣ гат мезанад. ¹⁴ Он гоҳ Исо ошқоро ба онҳо гуфт: «Лаъзор мурдааст, ¹⁵ vale Ман ба хотираи шумо ҳурсандам, ки дар он чо набудам, то ки имон оваред. Ҳоло бошад, биёед, назди ў меравем». ¹⁶ Он гоҳ Тумо, ки ўро боз Дугоник меномиданд, ба шогирдони дигар гуфт: «Биёед, мо ҳам меравем, то ҳамроҳи ў бимирим!»

Исо зиндакунанда ва ҳаётбахшанд аст

¹⁷ Ба он чо расида омадан замон Исо фаҳмид, ки Лаъзорро чор рӯз пеш гӯронидаанд. ¹⁸ Деҳаи Байт-Ҳинӣ аз Ерусалим дур набуд, тақрибан дар масофаи се километр роҳ буд, ¹⁹ бинобар ин бисёре аз яҳудиён ба назди Марто ва Марям омаданд, то ки барои марги бародарашон ҳамдардиашонро изҳор намоянд. ²⁰ Марто ҳамин ки ҳабари ба назди

онҳо омада истодани Исоро шунид, ба пешвози ў рафт, vale Марям дар хона монд.

²¹ Марто ба Исо гуфт: «Худованд, агар Ту дар ин чо мебудӣ, бародарам аз дунё намегузашт! ²² Аммо ман медонам, ки ҳоло ҳам ҳар чӣ аз Худо талаб кунӣ, ба Ту мединад». ²³ «Бародарат гашта зинда мешавад», — гуфт ба ў Исо. ²⁴ «Медонам, ки дар рӯзи қиёмат, ҳангоми зинда шудани мурдагон вай ҳам зинда мешавад», — ҷавоб дод Марто. ²⁵ Исо гуфт: «Ман каси зиндақунанда ва ҳаётбахш ҳастам. Касе ки ба Ман имон дорад, бимирад ҳам, аз нав зинда мешавад». ²⁶ Инчунин, ҳар касе ки дар Ман зиндагӣ мекунад ба Ман имон меоварад, ҳаргиз намемирад. Ту ба ин бовар мекунӣ?» ²⁷ «Бале, Худованд, — ҷавоб дод Марто, — ман бовар мекунам, ки Ту Таъиншууда ва Писари Худо ҳастӣ, ки бояд ба ҷаҳон биёяд».

²⁸ Инро гуфта, Марто рафт ва ҳоҳари худ Марямро ҷег зада, фақат ба ў гуфт: «Устод омадааст ва туро давват мекунад».

²⁹ Марям инро шунида, зуд аз ҷояш бархест ва ба назди Исо рафт ³⁰ (Исо ҳанӯз ба деҳа надаромада буд, балки дар ҳамон чое монд, ки Марто ба пешвозаш баромада буд).

³¹ Дар хона ҳамроҳи Марям яҳудиёне буданд, ки ўро дилбардорӣ мекарданд. Онҳо зуд аз ҷояш ҳеста ва аз хона баромадани Марямро дид, гумон карданд, ки вай ба сари қабр рафта, гиря мекунад ва аз паси ў равона шуданд. ³² Вақте Марям ба ҷое, ки Исо буд, омаду ўро дид, пешо пойҳояш худро партофта, гуфт: «Худованд, агар дар ин чо мебудӣ, бародaram намемурд».

³³ Вақте Исо Марям ва одамони ҳамроҳаш омадаро гирён дид, дилаш саҳт безобита шуда ³⁴ гуфт: «Шумо ўро дар куҷо гӯронидед?» Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Рафтем, Худованд, нишон медиҳем». ³⁵ Исо ашкии ҷашм рехт. ³⁶ Он гоҳ яҳудиён гуфтанд: «Бубинед, ҷӣ қадар ўро дӯст медошт!» ³⁷ Лекин бâъзеи онҳо гуфтанд: «Ў, ки ҷашмони кӯрро бино карда буд, магар Лаъзорро аз марг нигоҳ дошта наметавонист?»

Исо Лаъзорро зинда мекунад

³⁸ Исо бори дигар ҳашмгин шуда, ба сари қабр омад. Ин як горе буд, ки дар даромадгоҳи он санг гузашта шуда буд. ³⁹ «Сангро дур кунед!» — гуфт Исо. Марто, ҳоҳари марҳум ба ў гуфт: «Худованд, аллакай бӯй гирифтааст. Охир аз рӯзе, ки ўро дағн кардем, чор рӯз гузашт». ⁴⁰ Исо ба ў гуфт: «Магар Ман ба ту нагуфта будам, ки агар имон оварӣ, шӯҳрату ҷалоли Худоро ҳоҳӣ дид?»

⁴¹ Сангро дур карданд. Исо ба боло нигоҳ карда гуфт: «Эй Падар, шукри Туро мекунам, ки дую Маро шунидӣ. ⁴² Ман медонистам, ки Ту ҳамеша дуюи Маро мешунавӣ, vale инро ба хотираи мардуме, ки дар ин чо истодаанд, гуфтам, то онҳо имон оваранд, ки Маро

Ту фиристодай!»⁴³ Ииро гуфта, бо овози баланд хитоб кард: «Эй Ләъзор, берун баро!»

44 Мурда, ки дасту пойҳояш бо кафанду рӯяш бо рӯймол печонда шуда буд, аз қабр баромад. Исо ба онҳо гуфт: «Дасту пойҳои ўро кушоед, ки роҳ равад!»

45 Бисёре аз яхудиёне, ки назди Марям омада буданд, мӯъчиизаи Исоро дида ба ўимон овардан. ⁴⁶ Аммо баъзе аз онҳо ба пешни фарисиён рафта, дар бораи корҳои Исо хабар доданд.

47 Он гоҳ сардорони рӯҳонӣ ва фарисиён маҷлиси шӯроро ҷамъ карда, гуфтанд: «Чӣ кор мекунем? Ин одам мӯъчиизаҳои зиёде нишон медиҳад. ⁴⁸ Агар мо имиконият дихем, ки ў кори худро давом дихад, ҳама ба ўимон меваранд. Он вақт румиён омада, ҳам ҷои муқаддасамон ва ҳам ҳалқи моро нест мекунанд».

49 Яке аз онҳо ба номи Қаёфо, ки дар он сол сарвари рӯҳониён буд, гуфт: «Шумо ҳеч чизро намефаҳмад! ⁵⁰ Магар аён нест, ки агар як нафар ба хотири ҳалқ бимирад, барои шумо беҳтар аст, аз он ки тамоми ҳалқ нобуд шавад».

⁵¹ Қаёфо ин суханонро боихтиёри худ нағуфт, балки аз сабаби ҳамон сол сарвари рӯҳониён буданаш аз ў ин пешшӯй баромаданд, ки Исо барои ҳалқ мемирад. ⁵² Вале на танҳо барои ҳалқи яхудиён, инчунин барои муттаҳид гардондани тамоми фарзандони Худо низ, ки дар рӯй замин парокондаанд, мемирад. ⁵³ Аз ҳамон рӯз сар карда, онҳо роҳи чӣ тавр ба қатли расондани ўро фикр карданд. ⁵⁴ Аз ин сабаб Исо дигар дар Яхудия ошкоро рафтуомад намекард. Вай аз он ҷо ба Эфроим ном шаҳре, ки дар наздикии биёбон ҷойигир шуда буд, рафта, бо шогирдонаш дар ҳамон со монд.

55 Иди Балогардони яхудиён наздик мешуд ва аз гӯшаву канори мамлакат мардуми зиёд ба Ерусалим равона шуданд, то пеш аз сар шудани ид расму таомули покшавиро ба ҷо оваранд. ⁵⁶ Онҳо дар ҷустуҷӯи Исо буданду дар Ҳонаи Худо аз ҳамдигар мепурсиданд: «Чӣ фикр доред? Наход ў ба ид биёяд?» ⁵⁷ Зоро сардорони рӯҳонӣ ва фарисиён фармон бароварданд, ки агар қасе дар кучо будани Исоро донад, бояд ба онҳо ҳабар дихад, то ўро дастгир карда тавонанд.

12

Бо равған молида шудани Исо

¹ Шаш рӯз пеш аз сар шудани иди Балогардон Исо ба Байт-Хинӣ ба ҳонаи ҳамон Ләъзор, ки зинда карда буд, омад. ² Ба шарафи ў зиёфат барпо кардан. Марто хизмат мекард ва Ләъзор ба ҳамроҳии Исо ва меҳмонони дигар дар сари дастарҳон нишаста буд. ³ Марям бошад, як шишаи атри ниҳоят қиматбаҳои гирифта, ба пойҳои Исо молиду бо мӯйҳояш

пойҳои ўро ҳушк кард. Ҳонаро бӯйи муаттар фаро гирифт.

⁴ Ҳамин вақт Яҳудои Исқарют, яке аз шогирдон, ки дар оянда ба Исо хиёнат мекунад, гуфт: ⁵ «Чаро ин атр ба сесад динор фурӯҳта, пули он ба камбагалон тақсим карда нашуд?» ⁶ (ӯ ҳазинадор буд аз барои манфиати худ аз он ҷо пул мегирифт. Бинобар ин ў на аз сабаби ғами камбагалонро хӯрдан, балки аз барои дузд буданаш он суханонро гуфт). ⁷ Вале Исо дар ҷавоб гуфт: «Марямро ором гузор! Бимон, ки аттро барои рӯзи дағни Ман нигаҳ дорад. ⁸ Камбагалон ҳамеша бо шумо ҳастанд, вале Ман ҳамеша бо шумо намемонам».

⁹ Дар айни ҳол бисёре аз аҳолии Яхудия дар Байт-Хинӣ будани Исоро доноста, ба он ҷо рафтанд. Вале онҳо на фақат ба хотири Исо, балки барои дидани Ләъзор ҳам, ки Исо ўро зинда карда буд, ба он ҷо рафта буданд. ¹⁰ Он гоҳ сардорони рӯҳонӣ қарор доданд, ки Ләъзорро ҳам бикушанд, ¹¹ зоро аз барои ў мардуми зиёди Яхудия аз онҳо рӯ гардонда, ба Исо имон меварданд.

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо

¹² Рӯзи дигар мардуми сершуморе, ки ба ид омада буданд, шуниданд, ки Исо ба Ерусалим омада истодааст. ¹³ Он гоҳ онҳо шоҳаҳои дарахти нахлро ба даст гирифта, ба пешвози ў баромаданд, ва фарёд мекарданд: «Шаъну шараф ба Худо! Барракат ёбад қасе, ки аз номи Худованд меояд ва Шоҳи Истроил аст!» ¹⁴ Исо ҳаркӯрае ёғта, ба он савор шуд, зоро дар навиштаҷот ҷунин гуфта шудааст: ¹⁵ «Натарс, эй шаҳри Ерусалим! Ана, Шоҳи ту савораи ҳаркӯра омада истодааст».

¹⁶ Шогирдони ў инро он вақт нафаҳмиданд, вале ҳангоме ки Исо ба тамоми шӯҳрату ҷалоли Худо соҳиб шуд, онҳо ба ёд оварданд, ки дар навиштаҷот ҳамаи ин дар борааш навишта шуда буд ва бо ў ҳамин тавр ҳам рӯй дод.

¹⁷ Мардуме, ки дар ҳузурашон Исо Ләъзори мурдаро аз қабр ҷег зада, зинда карда буд, паҳн карданни ин ҳабарро давом мебоданд. ¹⁸ Аз сабаби шунидани ин мӯъчиза тӯда-тӯда одамон ба пешвози ў баромаданд. ¹⁹ Аммо фарисиён ба қайдигар гуфтанд: «Медонед, аз дастамон ҳеч коре намеояд! Ана бинед, тамоми ҷаҳон аз пайи ў меравад!»

Маргашро пешшӯй кардан Исо

²⁰ Дар байнин онҳое, ки барои саҷдаи Худо ба ид омада буданд, юнонҳо ҳам буданд. ²¹ Онҳо ба назди Филиппус, ки аз аҳли Байт-Сайдои Ҷалил буд, омада гуфтанд: «Хоча, мо меҳоҳем, ки Исоро бинем». ²² Филиппус рафта, инро ба Андриёс ҳабар доду баъд ҳардӯяшон рафта, ба Исо гуфтанд. ²³ Исо ҷавоб дод: «Вақту соати он расидааст, ки тамоми шӯҳрату ҷалоли Фарзанди Инсон ошкор гардад!» ²⁴ Ба шумо рост мегӯям: то донаи гандум ба замин афтида

намирад, вай як донаи танҳо мемонад, аммо агар бимирад — хосили зиёд меоварад. ²⁵ Касе ки ҳаёташро азиз дорад, онро аз даст медиҳад ва касе ки дар ин дунё аз ҳаёти худ нафрат кунад, онро барои ҳаёти абадӣ нигоҳ медорад. ²⁶ Ҳар кӣ ба Ман хизмат кунад, бояд аз пасам ояд ба ҳар чое, ки Ман ҳастам, хизматгорад низ ҳамон до мешавад. Касеро, ки ба Ман хизмат кунад, Падарам сарфазор менамояд.

²⁷ Чонам ҳоло дар азоб аст ва намедонам чӣ гӯям? Бигӯям, ки „Падар, Маро аз ин соат ҳалос кун!“, vale Ман маҳ барои ҳамин соат омадаам! ²⁸ Эй Падар, номи худро шӯҳрат дех!»

Он гоҳ аз осмон садое шунида шуд: «Аллакай шӯҳрат додам ва боз ҳам шӯҳрати бештар медиҳам!»

²⁹ Тӯдаи мардум, ки дар он ҷо истода буданд, ин овозро шунида, баъзеашон гуфтанд, ки ин гуруши раъд буд, дигарон гуфтанд, ки фариштае ба ӯ сухан гуфт. ³⁰ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ин садо на ба хотираи Ман, балки ба хотираи шумо буд! ³¹ Акунун вақти хукм шудани ин ҷаҳон аст, ҳоло ҳукмрони ин ҷаҳон берун ронда мешавад! ³² Вақте ки Ман аз замин боло бардошта мешавам, ҳамаро ба сӯи худ мекашам!» ³³ Бо ин суханон ӯ ишора мекард, ки чӣ таро ҷон медиҳад.

³⁴ Мардум ҷавоб доданд: «Мо аз шариат медонем, ки Таъиншудаи Худо то абад зинда мемонад. Пас, чӣ тавр мегӯй, ки Фарзанди Инсон бояд боло бардошта шавад? Охир, Фарзанди Инсон кист?» ³⁵ Исо ба онҳо гуфт: «Боз муддати кӯтоҳе равшани бо шумо мемонад. Ҳанӯз ки равшани доред, роҳ равед, то ки торикий шуморо фаро нагирад, зеро ҳар кӣ дар торикий роҳ мераవад, ҷои мерафтагиашро намедонад. ³⁶ Пас, ҳанӯз ки равшани бо шумост, ба он имон биёваред, то ки писарони равшани шавед!» Исо инро гуфта, он ҷойро монда рафту аз назари онҳо гоиб шуд.

Беимонии одамон

³⁷ Bo вучуди он ки Исо дар ҳузури онҳо мӯъчизиоти бисёр нишон дод, онҳо ба ӯ имон наоварданд. ³⁸ Ишаъё пайғамбар гуфта буд: «Эй Ҳудованд, кӣ ба пâеми мо бовар кардааст? Ба кӣ қудрати Худо ошкор гардидааст?»

Ин пешгӯй ҳамин тавр иҷро шуд.

³⁹ Инчунин онҳо боз аз он сабаб имон оварда натавонистанд, ки Ишаъё пайғамбар чунин ҳам гуфта буд:

⁴⁰ «Худо ҷашмони онҳоро нобино ва ақли онҳоро тира кардааст, то ки онҳо бо ҷашмони худ набинанд ва бо ақли худ дарик накунанд. Вагарна, мегӯяд Ҳудо, ба Ман муроҷиат мекарданд, то Ман онҳоро шифо дихам».

⁴¹ Ишаъё барои он чунин гуфта буд, ки шӯҳрату ҷалоли Исоро дид ва дар бораи ӯ сухан гуфт.

⁴² Ба ҳар ҳол, бисёри одамон, ҳатто аз байнин мансабдорон низ ба Исо эътиқод карданд, vale аз тарси фарисиён ошкоро ба ин икror намешуданд, ки мабодо онҳоро аз ибодатхонаҳо ҷудо накунанд. ⁴³ Зоро онҳо назар ба таърифе, ки аз ҷониби Худо аст, таърифи инсониро беҳтар донистанд.

⁴⁴ Исо бо овози баланд хитоб кард: «Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, на ба Ман, балки ба касе, ки Маро фиристодааст, имон меоварад. ⁴⁵ Ҳар кӣ Маро мебинад, он касеро мебинад, ки Маро фиристодааст. ⁴⁶ Ман ҳамчун равшани ба ҷаҳон омадаам, то ҳар кӣ ба Ман имон оварад, дар торикий намонад. ⁴⁷ Ман ҳеч касеро, ки суханони Маро мешунаваду иҷро намекунад, ҳукм наҳоҳам кард, ҷониби Ман ба барои ҳукм мебинад, ҳукмни Ман аз ҳуд сухан нағуфтаам, балки Падаре, ки Маро фиристодааст, чӣ гуфтану ҷӣ накӯ карданамро фармон додааст. ⁴⁸ Ва Ман медонам, ки фармони ӯ ҳаёти абадӣ мебахшад. Бинобар ин Ман танҳо он чиро, ки Падар ба Ман фармудааст, мегӯям».

13

Пойҳои шогирдонро шустани Исо

¹ Як рӯз пеш аз иди Балогардон Исо дид, ки вақту соати аз ин дунё рафтанд ва ба пеши Падарааш баргаштани ӯ расидааст. ӯ дар ин дунё одамони худро дӯст медошт ва мубҳаббаташ нисбат ба онҳо то охир пойдор буд.

²⁻³ (2-3) Иблис аллакай ба дили Яҳудои писари Шимъуни Исқарют фикри дар ҳаққи Исо хиёнат карданро ҷо карда буд. Исо медонист, ки Падар ҳама чизро ба дasti ӯ супоридааст ва ӯ аз ҷониби Худо омада, ба пеши Худо бармегардад. Аз ин рӯ, ҳангоми ҳӯроки шом ⁴ ӯ аз сари дастарҳон барҳеста, ҷомаашро қашиду миёни худро бо сачои баст. ⁵ Пас, ба тағорон дастурӯшӣ об рехта, ба шустану бо сачои дар миён бастааш ҳушк кардани пойҳои шогирдон шурӯй кард.

⁶ ӯ ба назди Шимъуни Петрус омад ва Шимъуни Петрус гуфт: «Ҳудованд, магар Ту пойҳои маро шустани ҳаştӣ?!» ⁷ Исо ҷавоб дод: «Ҳоло ту кори мекардаамро намефаҳмӣ, баъдтар мефаҳмӣ». ⁸ Он гоҳ, Петрус ба ӯ гуфт: «Ҳаргиз пойҳои маро намешӯй». «Агар нашӯjam, ту бо Ман шарик намешавӣ!» — ҷавоб дод Исо. ⁹ Шимъуни Петрус дар ҷавоб гуфт: «Ҳудовандо, пас на фақат пойҳоямро, балки дасту сараро низ бишӯй!» ¹⁰ «Барои касе, ки ҳаммом кардааст, танҳо пойҳояшро шустан лозим аст, ҷониби ӯ комилан пок аст, — гуфт Исо. — Шумо ҳам пок ҳастед, vale на ҳама». ¹¹ Зоро ӯ медонист, ки дар ҳаққаш кӣ хиёнат

мекунад ва барои ҳамин гуфт, ки на ҳама пок ҳастанд.

¹² Баъд аз он ки пойҳои онҳоро шуст, либосашро пӯшиду боз ба сари дастархон нишаста гуфт: «Оё медонед, ки Ман бароятон чӣ кор кардам? ¹³ Шумо Маро устод ва Худованд меномед ва ин дуруст аст, чунки Ман ҳамонам. ¹⁴ Пас, агар Ман, ки Худованд ва устоди шумо ҳастам, пойҳои шуморо шуста бошам, шумо низ бояд пойҳои яқдигарро бишӯед. ¹⁵ Ман ба шумо намунаи ибрат шудам, ки шумо айнан мисле ки Ман нисбат ба шумо рафтор кардам, рафтор кунед. ¹⁶ Ба шумо рост мегӯям, ки хизматтор аз ҳоҷаи худ ва фиристодаша аз шахсе, ки ўро фиристодааст, бузургтар нест. ¹⁷ Акуну ки шумо ин ҷизҳори медонед, хушбахт мешавед, агар онҳоро ба амал оваред.

¹⁸ Ман на дар бораи ҳамаи шумо мегӯям; Ман қасони интиҳобкардаамро медонам. Вале, бигзор, суханон аз навиштаот ба амал оянд: «Касе ки нони Маро меҳӯрд, бар зидди Ман даст бардошт». ¹⁹ Инро ҳоло пеш аз рӯй додданаш ба шумо мегӯям, то ки ҳангоми ба амал омадани ин ҳодиса имон оваред, ки ин Ман ҳастам*. ²⁰ Ба шумо рост мегӯям, ҳар кӣ фиристодаи Маро қабул кунад, Маро қабул мекунад ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, фиристандаи Маро қабул мекунад».

Пешгӯши Исо дар бораи ҳиёнат дар ҳаққи ў

²¹ Инро гуфта, Исо саҳт безобита шуду эълон кард: «Ба шумо рост мегӯям, яке аз шумо ба Ман ҳиёнат мекунад».

²² Шогирдон ба яқдигар нигоҳ карда, дар ҳайрат монданд, ки ў инро дар бораи кӣ гуфта бошад. ²³ Яке аз шогирдон, ки Исо ўро дӯст медошт, дар паҳӯли ў така карда нишаста буд. ²⁴ Шимъўни Петрус ба ў ишора кард, то аз Исо бипурсад, ки ў инро дар бораи кӣ гуфт. ²⁵ Он шогирд ба Исо наздиктар шуда пурсид: «Худованд, ин кист?» ²⁶ Исо ҷавоб дод: «Ба кӣ луқмаи нонро дар коса тар карда диҳам, ҳамон аст». Баъд луқмаи нонро тар карда, ба Яхудо писари Шимъўни Исқарот дод. ²⁷ Ҳамин ки Яхудо луқмаи нонро гирифт, иблис ба вучуди ў доҳил шуд. Исо ба ў гуфт: «Он ниятеро, ки дар дил дорӣ, зудтар иҷро бикиун».

²⁸ Ҳеч касе аз онҳое, ки дар сари дастархон буданд, нафаҳмиданд, ки барои чӣ Исо ба ў ин суханро гуфт. ²⁹ Азбаски ҳазинаи пул дар дasti Яхудо буд, бэъзеҳо гумон карданд, ки Исо ба ў фармуд, то ҳар чӣ барои ид лозим аст, барояшон бихарad ё ки ба бенавоён ҷизе бидиҳад.

³⁰ Яхудо нонро гирифта, ҳамон замон берун баромад. Шаб буд.

Фармони нав

³¹ Вақте ки ў берун баромад, Исо гуфт: «Акуну Фарзанди Инсон шӯҳрату ҷалол ёфт

ва Худо низ ба воситай ў шӯҳрату ҷалол ёфт. ³² Агар Худо дар ў шӯҳрату ҷалол ёфта бошад, пас Худо низ дар худ ўро шӯҳрату ҷалол медиҳад ва фавран инро мекунад. ³³ Эй фарзандонам, муддати кам мондааст, ки Ман ҳамроҳи шумо мемонам. Шумо Маро ҷустуҷӯ ҳоҳед кард, vale, чӣ тавре ки ба роҳбарони яхудӣ гуфта будам, акуну ба шумо низ мегӯям, ба он ҷое, ки Ман меравам, шумо омада наметавонед. ³⁴ Ман ба шумо фармони нав медиҳам, ки яқдигарро дӯст доред. Ҳамон тавре ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ яқдигарро дӯст доред. ³⁵ Агар нисбат ба яқдигар муҳаббат дошта бошед, ҳама ҳоҳанд ғаҳмид, ки шумо шогирдони Ман ҳастед».

Пешгӯши Исо дар бораи ўро инкор кардани Петрус

³⁶ Шимъўни Петрус аз ў пурсид: «Худованд, Ту ба кучо меравӣ!» «Ба ҷое, ки Ман меравам, ту ҳоло аз паси Ман омада наметавонӣ, — ҷавоб дод Исо, — аммо баъдтар ҳоҳӣ омад». ³⁷ Петрус ба ў гуфт: «Худованд! Чаро ман ҳоло аз паси Ту рафта наметавонам? Ман тайёрам ҷони худро барои Ту фидо қунам!» ³⁸ Исо ҷавоб дод: «Ҷонатро фидои Ман мекунӣ?! Ба турош мегӯям, ки пеш аз ҷеъ задани хурӯс ту се бор Маро инкор ҳоҳӣ кард!»

14

Исо роҳ ба сӯи Падар аст

¹ Исо суханашро давом дода гуфт: «Бигзор дилҳоятонро ғаму гусса фаро нагираф! Ба Худо имон оваред ва ба Ман низ имон оваред! ² Дар хонаи Падари Ман ҳуҷраҳо бисेरанд. Агар ҷунин намебуд, магар Ман ба шумо мегуфтам, ки рафта, барои шумо ҷой тайёр мекунам? ³ Вақте ки Ман меравам ва барои шумо ҷой тайёр мекунам, баргашта, шуморо пеши худ мебарам, то дар ҷое, ки Ман ҳастам, шумо ҳам бошед. ⁴ Роҳ ба он ҷое, ки Ман меравам, барои шумо маълум аст».

⁵ Он гоҳ Тумо ба ў гуфт: «Худовандо, мо намедонем, ки Ту ба кучо меравӣ. Пас роҳро аз кучо дониста метавонем?» ⁶ Исо ба ў гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеч қас пеши Падар намеояд, магар ин ки фақат ба воситай Ман. ⁷ Модоме ки шумо Маро мешиносад, Падарамро ҳам мешиносад. Аз имрӯз эътиборан шумо ўро мешиносад, ва ҳатто ўро дидаад!»

⁸ «Худовандо! — гуфт ба ў Филиппус, — Падарро ба мо нишон дех, ва ин бароямон кифоя аст». ⁹ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ман ин қадар ҳамроҳи шумо будам ва ту, Филиппус, Маро то ҳол намешиносӣ? Ҳар кӣ Маро дидা бошад, Падарро дидааст. Пас чӣ гуна ту „Падарро ба мо нишон дех“ мегӯй? ¹⁰ Магар бовар намекунӣ, ки Ман дар Падар ҳастам ва Падар дар Ман аст? Суханонеро, ки Ман ба шумо мегӯям, аз худам намегӯям. Падарам,

* ^{13:19} 13:19 Ниг. эзоҳи 8:28.

ки дар Ман аст, корҳои худро ичро мекунад. ¹¹ Ба Ман бовар кунед, ки Ман дар Падар ҳастам ва Падар дар Ман аст. Вагарна ба хотири он корҳое, ки мекунам, бовар кунед. ¹² Ба шумо рост мегӯям, ҳар кӣ ба Ман имон оварад, корҳоери, ки Ман мекунам, вай ҳам мекунад ва ҳатто корҳои бузургтар аз он мекунад, чунки Ман ба назди Падарам меравам. ¹³ Инчунин ҳар чиро, ки аз номи Ман талаб кунед, Ман ичро мекунам, то ки шӯҳрату ҷалоли Падар дар Писар намоён гардад. ¹⁴ Агар аз номи Ман ҷизеро аз Ман талаб кунед, онро ичро ҳоҳам кард.

Ваъда дар бораи Рӯҳи Муқаддас

¹⁵ Агар шумо Маро дўст доред, фармонҳои Маро ичро мекунед. ¹⁶ Он гоҳ Ман аз Падарам ҳоҳиш мекунам ва Ў ба шумо Мададгори дигареро медиҳад, ки то абад бо шумо мемонад. ¹⁷ Ин Рӯҳи ростӣ аст, ки ҷаҳон Ӧро қабул карда наметавонад, чунки Ӧро на мебинад ва мешиносад. Вале шумо Ӧро мешиносед, чун Вай ҳамроҳи шумо аст ва дар шумо мешавад.

¹⁸ Ман шуморо бепарастор намегузорам: боз ба назди шумо бармегардам. ¹⁹ Пас аз андаке ҷаҳон Маро дигар намебинад, вале шумо Маро ҳоҳед дид. Азбаски Ман зиндаам, шумо ҳам зинда мешавед. ²⁰ Дар он рӯз медонед, ки Ман дар Падарам ҳастам ва шумо дар Ман ҳастед ва Ман дар шумо.

²¹ Ҳар кӣ бо фармонҳои Ман розӣ шаваду онҳоро ичро кунад, вай қасест, ки Маро дўст медорад ва ҳар кӣ Маро дўст дорад, Ӧро Падари Ман ҳам дўст медорад. Ман низ Ӧро дўст медорам ва худро ба ўшкор мекунам». ²² Яхудо (на Искаригут) гуфт: «Худовандо, ин чӣ тавр мешавад, ки Ту худро ба мо зоҳир мекунӣ, аммо на ба ҷаҳон?» ²³ Исо дар ҷавоби ў гуфт: «Ҳар кӣ Маро дўст дорад, қаломи Маро риоя мекунад. Он гоҳ Падари Ман ҳам Ӧро дўст медорад. Мо пеши ў меом ва дар наздаш ҷой мегирем. ²⁴ Қасе ки Маро дўст намедорад, суханони Маро ичро намекунад. Он сухане, ки шумо мешунавед, аз Ман нест, балки сухани Падар аст, ки Маро фиристодааст.

²⁵ Ман ин суханонро ба шумо ҳанӯз, ки бо шумо ҳастам, мегӯям. ²⁶ Вале Мададгор, Рӯҳи Муқаддас, ки Ӧро Падар аз номи Ман ба шумо мефиристад, ҳама чизро ба шумо ёд медиҳад ва ҳар сухани Маро ба хотири шумо меоварад.

²⁷ Ман оромиро ба шумо мемонам, оромии худамро ба шумо медиҳам. Ман онро ба шумо на ба он тавре медиҳам, ки ҷаҳон медиҳад. Гаму гуссаро аз дилҳоятон дур кунеду ҳаросон нашавед! ²⁸ Шумо аллакай суханони Маро шунида будед, ки Ман меравам ва ба назди шумо бармегардам, гуфта будам. Агар Маро дўст медоштед, курсанд мешудед, ки Ман ба пеши Падар меравам, зоро Падар аз Ман бузургтар аст. ²⁹ Ана Ман инро пеш аз ба амал омаданаш ба шумо гуфтам, то вақте ки

ин ҳодиса ба амал меояд, имон оваред! ³⁰ Ман дигар вақти дароз бо шумо гап намезанам, чунки ҳукмрони ин ҷаҳон омада истодааст. Вай бар Ман ҳеч курдрате надорад, ³¹ вале Ман аз рӯи фармони Падар, ки ба Ман додааст, ин корро мекунам, то ҷаҳон бидонад, ки Ман Падарро дўст медорам. Бархезед, биёед, аз ин ҷо меравем!»

15

Исо токи ҳақиқӣ аст

¹ Исо суханашро давом дода гуфт: «Ман токи ҳақиқӣ ҳастам ва Падари Ман токпарвар аст. ² Ҳар шоҳаеро, ки дар Ман ҳосил намедихад, Ӧ бурида мепартояд ва ҳар шоҳи ҳосилдиҳандаро ҳомтот мекунад, то меваи бештаре ба бор оварад. ³ Шумо аллакай ба воситай суханоне, ки Ман ба шумо гуфтаам, пок шудаед. ⁴ Дар Ман бимонед, чунон ки Ман дар шумо ҳастам. Ҳамон тавр ки шоҳа, агар дар ток набошад, аз худ ҳосил ба бор оварда наметавонад, ҳамчунин шумо низ, агар дар Ман намонед, аз худ самара оварда наметавонед. ⁵ Ман ток ҳастам ва шумо шоҳаҳо ҳастед. Танҳо онҳое, ки дар Ман ҳастанд ва Ман дар онҳо ҳастам, ҳосили фаровон ба бор меоваранд, чунки бе Ман шумо ҳеч коре карда наметавонед. ⁶ Ҳар кӣ дар Ман намонад, монанди шоҳа партофта шуда, баъд ҳушк мешавад. Чунин шоҳаҳоро ҷамъта карда, ба оташ мепартоянду месӯzonанд. ⁷ Агар шумо дар Ман бимонед ва суханони Ман дар шумо бимонанд, ҳар ҷизеро, ки талаб кунед, бароятон ичро мешавад! ⁸ Падари Ман бо он шӯҳрату ҷалол мёбайд, ки шумо самари зиёд меоваред ва бо ин нишон медиҳед, ки шогирдони Ман ҳастед.

⁹ Ҷӣ тавре ки Падар Маро дўст медорад, ҳамон тавр Ман ҳам шуморо дўст медорам. Дар муҳаббати Ман бимонед! ¹⁰ Айнан чӣ тавре ки Ман фармонҳои Падарро ичро кардаам дар муҳаббаташ мондам, шумо низ агар фармонҳои Маро ичро кунед, дар муҳаббати Ман мемонед. ¹¹ Ман инро ба шумо барои он гуфтам, ки шодии Ман дар шумо бошад ва шодии шумо пурра гардад. ¹² Фармони Ман ин аст: чуноне ки Ман шуморо дўст медорам, ҳамон тавр шумо яқдигарро дўстдоред. ¹³ Аз он муҳаббате, ки қасонашро барои дўстонаш фидо мекунад, муҳаббати бузургтаре нест. ¹⁴ Агар фармонҳои Маро ичро кунед, шумо дўстони Ман ҳастед. ¹⁵ Ман дигар шуморо хизматгор наменомам, зоро хизматгор намедонад, ки ҳочаи ў ба чӣ кор машғул аст. Лекин Ман шуморо дўстони худ меҳонам, чунки ҳама ҷизи аз Падар шунидаамро ба шумо гуфтаам. ¹⁶ Шумо Маро интиҳоб накардаед, балки Ман шуморо интиҳоб карда, таъян намудаам, ки рафта мева биёред ва мевае, ки то абад мемонад. Инак, ҳар кӣ ба номи Ман аз Падар талаб кунед,

Ў ба шумо бидиҳад. ¹⁷ Пас, фармони Ман барои шумо ин аст, ки ҳамдигарро дӯст доред».

Нафрати ҷаҳон

¹⁸ «Агар ҷаҳон аз шумо нафрат кунад, донед, ки аввал аз Ман нафрат дошта буд. ¹⁹ Агар шумо аз ин ҷаҳон мебудед, ҷаҳон шуморо ҳамчун аз они худ дӯст медошт. Вале, аз сабаби он ки Ман шуморо аз ин ҷаҳон интихоб карда гирифтам ва шумо аз ин ҷаҳон нестед, ин ҷаҳон аз шумо нафрат дорад. ²⁰ Дар хотир доред, ки Ман ба шумо чӣ гуфта будам: „Хизматтор аз ҳоҷаи худ, бузургтар нест“. Пас, агар Маро барои азоб додан дунбологирӣ карда бошанд, шуморо низ дунбологирӣ мекунанд. Агар суханони Маро иҷро карда бошанд, суханони шуморо низ иҷро мекунанд. ²¹ Аммо мардум ҳамаи инро бо шумо аз барои Ман мекунанд, ҷунки фиристандони Маро намешинансанд. ²² Агар Ман ба ҷаҳон намеомадам ва ба онҳо сухане намегуфтам, онҳо гуноҳе намедоштанд, вале акнун барои сафед кардани гуноҳи худ баҳона надоранд. ²³ Касе, ки аз Ман нафрат мекунад, аз Падари Ман низ нафрат дорад. ²⁴ Агар Ман дар байни онҳо он корҳоеро, ки қасе накардааст, намекардам, онҳо гуноҳ намедоштанд. Вале акнун онҳо он корҳоро диданд ва бо вуҷуди ин аз Ман ва ҳам аз Падарони нафрат доранд. ²⁵ Ин барои иҷро шудани гуфтаҳои шариати онҳо ба амал меояд, ки гуфта шудааст: „Бесабаб аз ман нафрат доштанд“.

²⁶ Вале, вақте Мададгоре, ки Ман аз ҷониби Падар Ӧро назди шумо мефиристам, меояд, яъне Рӯҳи ростӣ, ки аз Падар мебарояд, дар бораи Ман шаҳодат медиҳад. ²⁷ Инчунин шумо ҳам шаҳодат медиҳед, зеро шумо аз рӯзҳои аввал бо Ман будед».

16

¹ Исо суханашро давом дода гуфт: «Ман инро ба шумо барои он гуфтам, ки роҳзада нашавед. ² Шуморо аз ибодатҳонаҳо чудо мекунанд. Ҳатто ҷунон замоне фаро мерасад, ки кушандагони шумо фикр мекунанд, ки бо ин корашон ба Худо хизмат мекунанд. ³ Онҳо аз сабаби он ҷунун рафтор мекунанд, ки на Падар ва на Маро мешинансанд. ⁴ Аммо Ман ин ҷизҳоро ба шумо барои он гуфтам, ки ҳангоми расидани ин вақт шумо ба хотир оред, ки Ман дар бораи онҳо ба шумо гуфта будам.

Кори Рӯҳи Муқаддас

Аз аввал дар бораи ин ҷизҳо ба шумо нағуфтам, ҷунки ҳамроҳи шумо будам. ⁵ Акнун пеши он қасе мераравам, ки Маро фиристодааст. Вале ҳеч қасе аз шумо ба Ман савол намедиҳад, ки „Ту ба кучо меравӣ?“, ⁶ ҷунуни суханони Ман дилҳои шуморо пур аз ғам карданд. ⁷ Аммо Ман ба шумо рост мегӯям: рафтани Ман барои ғоидай шумост. Зоро, агар Ман наравам, Мададгор пеши шумо намеояд ва агар бираравам, Ӧро ба назди шумо мефиристам.

⁸ Вақте ки Ӧ меояд, фикрронии нодурусти ин ҷаҳонро дар бораи гуноҳ, ростӣ ва ҳукмқунӣ фош мекунад: ⁹ гуноҳ дар ин аст, ки онҳо ба Ман имон намеоваранд; ¹⁰ ростӣ дар ин аст, ки Ман ба пеши Падарам мераравам ва шумо дигар Маро намебинед; ¹¹ ҳукмқунӣ дар ин аст, ки ҳукмрони ин ҷаҳон аллакай айбордор шудааст.

¹² Ман боз бисёро ҷизӣ ба шумо гуфтанӣ дорам, аммо алҳол шумо онҳоро гунҷонда наметавонед. ¹³ Вақте ки Рӯҳи ростӣ меояд, Ӧ шуморо сӯи тамоми ростӣ роҳнамоӣ мекунад, зеро Ӧ аз худ ҷизе намегӯяд, балки он чиро, ки мешунавад, ба шумо мегӯяд. Ӧ ба шумо дар бораи ҳодисаҳои оянда ҳабар медиҳад. ¹⁴ Ӧ Маро шӯҳрату ҷалол медиҳад, зеро Ӧ гуфтаҳои Маро гирифта, ба шумо нақъл мекунад. ¹⁵ Ҳар чӣ Падар дорад, аз они Ман аст. Аз ин сабаб Ман гуфтам, ки Ӧ гуфтаҳои Маро гирифта, ба шумо нақъл мекунад».

Ба шодӣ табдил ёфтани ғами гусса

¹⁶ «Баъд аз андаке шумо Маро дигар намебинед, вале баъд аз андаки дигар Маро боз хоҳед дид». ¹⁷ Он ғоҳ баъзе аз шогирдон ба ҳамдигар гуфтанд: «Ӧ „баъд аз андаке шумо Маро дигар намебинед, вале баъд аз андаки дигар Маро боз хоҳед дид“ ва „ҷунки Ман ба пеши Падар мераравам“ гуфта чиро дар назар дорад? ¹⁸ Ӧ „андаке“ гуфта чиро дар назар дорад? Мо намефаҳмем, Ӧ дар бораи чӣ гуфта истодаст».

¹⁹ Исо ғаҳмид, ки онҳо ба Ӧ савол додани ҳастанд, бинобар ин гуфт: «Шумо аз яқдигар мепурсед, ки „баъд аз андаке шумо Маро дигар намебинед, вале баъд аз андаки дигар Маро боз хоҳед дид“ гуфта чиро дар назар доштам? ²⁰ Ба шумо рост мегӯям, ки шумо гирия карда, андӯҳгин мешавед, вале ҷаҳон шодӣ мекунад. Шумо ғамгин мешавед, аммо ғами шумо ба шодӣ мубаддал мегардад. ²¹ Ҳангоми таваллуди қӯдак зан ғамгин мешавад, ҷун соати азоби вай расидааст, вале вақте ки қӯдакро мезояд, азобу шиканҷаро фаромӯш карда, шодӣ мекунад, ки инсоне ба дунё омадааст. ²² Инак, шумо ҳам ҳоло ғамгин ҳастед, аммо Ман шуморо боз мебинам ва дилҳои шумо аз шодӣ пур мешаванд ва он шодиро ҳеч кас аз шумо гирифта наметавонад.

²³ Он рӯз шумо аз Ман ҷизе намепурсед. Ба шумо рост мегӯям, ҳар чиро ки бо номи Ман аз Падар талаб кунед, Ӧ ба шумо ҳоҳад дод. ²⁴ То ҷунун шумо аз номи Ман ҷизеро талаб нақардаад. Талаб кунед ва ба даст меоваред ва курсандии шумо пурра мешавад».

Ғалаба бар ҷаҳон

²⁵ «Ман дар ин бора ба шумо бо рамзҳо гуфтам, лекин замоне фаро мерасад, ки ба шумо на бо рамзҳо, балки қушоду равшан дар бораи Падар нақъл мекунам. ²⁶ Дар он рӯз бо номи Ман аз Ӧ талаб мекунед. Ман намегӯям, ки барои шумо аз Падар талаб мекунам, ²⁷ зеро ҳуди Падар шуморо дӯст медорад, аз сабаби он

ки шумо Маро дўст доштед ва имон овардед, ки Ман аз чонибай Ўомадаам.²⁸ Ман аз чониби Падар ба ин чаҳон омадаам ва боз ин чаҳонро тарк карда, ба назди Ўмеравам.

29 «Акнун Шумо кушоду равшан ва бе рамзҳо гап зада истодаед, — гуфтанд ба Ўшогирдон. 30 — Ҳоло мо фахмидем, ки Шумо ҳама чизро медонед ва ҳочати аз Шумо пурсидан нест. Бинобар ин мо имон дорем, ки Шумо аз назди Худо омадаед».³¹ «Шумо акнун имон овардед? — гуфт дар ҷавоби онҳо Исо. 32 — Инак вақту соате меояд ва он аллакай фаро расидааст, ки ҳамаи шумо пароканд шуда ба ҳонаҳои худ меравед ва Маро танҳо мегузоред. Вале Ман танҳо нестам, зеро Падар ҳамроҳи Ман аст.³² Ман ин чизҳоро ба шумо гуфтам, то ки шумо дар Ман оромӣ пайдо кунед. Дар дунё шуморо азобу укубат интизор аст, вале шумо мардонагиро аз даст надиҳед: Ман бар ин чаҳон ғолиб шудаам!»

17

Барои шогирданаш дуо қардани Исо

1 Баъд аз ин суханон Исо ба сӯи осмон нигоҳ қарда гуфт: «Эй Падар, вақт фаро расид. Писари худро шӯҳрату ҷалол дех, то ки Писари Туро шӯҳрату ҷалол бидиҳад, 2 ҷунки Ту ихтиёри ҳамаи одамонро ба дасти Ўсупоридай, то ки Ў низ ба ҳамаи қасоне, ки ба Ў бахшидай, ҳаётӣ абадӣ дихад. 3 Ва ҳаётӣ абадӣ ин аст, ки Туро, Ҳудои ягонаи ҳақиқӣ ва Исои Масехро, ки Ту фиристодай, шиносанд.⁴ Ман ба анҷом додани он коре, ки Ту ба Ман супорида будӣ, бароят дар рӯи замин шӯҳрату додам.⁵ Акнун, эй Падар, он шӯҳрату ҷалолеро, ки пеш аз пайдоши олам дар назди Ту доштам, ба Ман бидех.

6 Ман номи Туро ба он қасоне, ки Ту аз чаҳон гирифта, ба Ман бахшидай, маълум қардам. Онҳо аз они Ту буданду Ту онҳоро ба Ман бахшидай ба онҳо қаломи Туро риоя қарданд.⁷ Акнун онҳо медонанд, ки ҳама чизи ба Ман додаат, аз они туст.⁸ Зеро он қаломеро, ки Ту ба Ман додӣ, Ман ба онҳо расондам ва онҳо қабул қарда, дар ҳақиқат ғаҳмидаанд, ки Ман аз назди Ту омадаам ва боварӣ доранд, ки Ту Маро фиристодай.

9 Ман барои онҳо дуо мекунам. Ман на барои чаҳон, балки барои онҳо дуо мекунам, ки Ту ба Ман додӣ, ҷунки онҳо аз они туанд.¹⁰ Зеро ҳамаи онҳое, ки Ман дорам, аз они туанд ва онҳое, ки Ту дорӣ, аз они Мананд ва ба василаи онҳо Ман шӯҳрату ҷалол ёфтам.¹¹ Ман дигар дар ин чаҳон нестам, балки пеши Ту меравам, вале онҳо дар ин чаҳон мемонанд. Эй Падари Муқаддас, бо қудрати номи худ, ки Ту ба Ман додӣ, онҳоро муҳофизат биқун, то онҳо як бошанд, ҷунони ки Ману Ту бо ҳам як ҳастем.¹² То вақте ки Ман бо онҳо будам, онҳоро бо қудрати номи ту, ки ба Ман бахшидай, муҳофизат ва

нигаҳбонӣ қардам. Аз онҳо қасе ҳам ҳалок нашуд, гайр аз як нафар, ки бояд ҳалок мешуд, то гуфтаҳои навиштаот ба амал оянд.¹³ Вале акнун Ман назди Ту меравам ва ин чизҳоро ҳанӯз ки дар ин чаҳон ҳастам, мегӯям, то шодии Ман дар онҳо пурра шавад.¹⁴ Ман қаломи Туро ба онҳо расондам ва ҳамон аз онҳо нафрят кард, ҷунки онҳо аз ин ҳамон нестанд, ҳамон тавр ки Ман ҳам аз ин ҳамон нестам.¹⁵ Ман талаб намекунам, ки Ту онҳоро аз ҳамон бибариӣ, аммо меҳоҳам, ки онҳоро аз иблис муҳофизат намой.¹⁶ Онҳо аз ин ҳамон нестанд, ҷунон ки Ман ҳам аз ин ҳамон нестам.¹⁷ Тавассути ростӣ онҳоро барои худ ҷудо кун; қаломи Туро ростӣ аст.¹⁸ Ҷунон ки Ту Маро ба ҳамон фиристодай, ҳамин тавр Ман ҳам онҳоро ба ҳамон фиристодаам.¹⁹ Ман ба хотири онҳо худро ба Ту бахшидам, то ки онҳо низ ба тавассути ростӣ худро ба Ту бахшида тавонанд.

20 Ман на фақат барои онҳо дуо мекунам, балки барои қасоне ҳам, ки ба воситаи суханони онҳо ба Ман имон меваранд.²¹ Бигзор ҳамаи онҳо як шаванд. Бигзор, чӣ тавре ки ту, Падар, дар Ман ҳастӣ ва Ман дар Ту ҳастам, онҳо низ дар мо бошанд, то ҳамон имон оварад, ки Маро Ту фиристодай.²² Ман ба онҳо ҳамон шӯҳрату ҷалолеро додаам, ки Ту ба Ман додай, то онҳо як бошанд, ҷунони ки Ману Ту як ҳастем.²³ Ман дар онҳо ҳастам ва Ту дар Ман ҳастӣ, то онҳо дар яғонагии комил бошанду ҳамон бидонад, ки Ту Маро фиристодай ва онҳоро ҳамон тарз дўст медорӣ, ки Маро дўст медорӣ.

24 Эй Падар, меҳоҳам, онҳое ҳам, ки Ту ба Ман бахшидай, ҳамроҳи Ман дар он ҷоё бошанд, ки Ман мешавам ва он шӯҳрату ҷалолеро бубинанд, ки Ту ба Ман додай, зеро Ту Маро пеш аз оғарниши олам дўст дошта будӣ.²⁵ Эй Падари одил, ҳамон Туро нашиноҳт, вале Ман Туро мешиносам ва онҳо медонанд, ки Ту Маро фиристодай.²⁶ Ман ба онҳо Туро ошкор қардам ва боз ҳам ошкор мекунам, то он муҳаббате, ки Ту нисбат ба Ман дорӣ, дар онҳо низ бошад ва Ман ҳам дар онҳо бошам».

18

Дастгиҳ шуданни Исо

1 Пас аз ин суханон Исо ҳамроҳи шогирданаш баромада, ба қанори дигари водии Қидрун гузашт. Дар он ҷо бое буд ва Исо бо шогирданаш ба он бое даромад.² Яхудо, ки ба Исо хиёнат қард, низ он ҷоро медонист, ҷунки Исо ва шогирданаш бисёр вақт дар он ҷо ҷамъ меомаданд.³ Инак, Яхудо дастаи аскарони румӣ ва посбонони Ҳонаи Ҳудоро, ки аз тарафи сардорони рӯҳонӣ ва фарисиён фиристода шуданд, бо худ ба он ҷо овард. Онҳо ҳама мусаллаҳ буданд ва дар даст фонусу машъъал бардошта меомаданд.

⁴ Исо медонист, ки бо ў чй ҳодиса рўй мединад, бинобар ин ба пеши онҳо баромада, пурсид: «Шумо киро чустучў мекунед?» ⁵ Онҳо чавоб доданд: «Исои Носириро». «Ин Манам», — чавоб дод Исо. Яхудо, ки ба Исо хийнат кард, низ ҳамроҳи онҳо буд. ⁶ Ҳамин ки Исо «Ин Манам» гуфт, онҳо акбиноқи рафта, ба замин афтоданд. ⁷ Исо боз аз онҳо пурсид: «Шумо киро чустучў мекунед?» «Исои Носириро», — гуфтанд онҳо. ⁸ «Ман ба шумо гуфтам, ки ин Ман ҳастам. Агар барои шумо Ман лозим бошам, пас монед, ки ин одамон раванд». ⁹ Ў барои он ин тавр гуфт, то суханони «Аз он касоне, ки Ту ба Ман бахшидӣ, касеро аз даст надодам» гуфтааш ичро шаванд.

¹⁰ Шимъуни Петрус, ки шамшер дошт, онро аз ғилоф кашида, гуломи сарвари рӯҳониёнро заду гўши рости ўро бурида партофт. Он гулом Малхус ном дошт. ¹¹ Исо ба Петрус гуфт, ки шамшерашро ба ғилофаш андозад. Инчунин илова кард: «Наход, ки аз косаи азобе, ки Падарам барои Ман додааст, нанӯшам?»

¹² Он гоҳ дастай аскарони румй бо фармондехи худ ва посбонони яхудӣ Исоро дастгир карда бастанд. ¹³ Аввал ўро назди Ҳонон, падарарӯси Қаёфо бурданд, ки ҳамон сол сарвари рӯҳониён буд. ¹⁴ Қаёфо ин ҳамон шахсе буд, ки ба ҳизматдорони яхудӣ маслиҳат дод, ки агар ба ҷои тамоми мардум як нафар бимирад, беҳтар аст.

Исоро инкор карданы Петрус

¹⁵ Шимъуни Петрус ва як шогирди дигари Исо аз паси ў рафтанд. Он шогирд бо сарвари рӯҳониён ошной дошт, бинобар ин ҳамроҳи Исо ба ҳавлии сарвари рӯҳониён даромад. ¹⁶ Вале Петрус дар беруни ҳавлӣ, дар назди дарвоза истод. Пас он шогирде, ки бо сарвари рӯҳониён ошной дошт, баромада, бо зане, ки дарвозабон буд, гуфтутӯг карда, Петрусо ба ҳавлӣ даровард. ¹⁷ Зани дарвозабон ба Петрус гуфт: «Оё ту аз шогирдони он кас нестӣ?» «Не, нестам», — чавоб дод Петрус.

¹⁸ Азбаски ҳаво хунук буд, ҳизматгорон ва посбонон гулхан даргиронда, дар гирди он ҳудро гарм мекарданд. Петрус низ дар паҳлӯи онҳо истода, ҳудро гарм мекард.

Исоро пурсуҷӯ карданы сарвари рӯҳониён

¹⁹ Сарвари рӯҳониён аз Исо дар бораи шогирдон ва таълимоти ў пурсуҷӯ кард. ²⁰ Исо дар чавоб гуфт: «Ман дар пеши ҳама ошкоро сухан гуфтаам. Ман доимо дар ибодатгоҳо ва дар Ҳонаи Ҳудо, ки ҳамаи мардум чамъ мешаванд, таълим медодам ва пинҳонӣ чизе нагуфтаам. ²¹ Пас, чаро шумо аз Ман мепурсед? Аз шунавандагон билурсед, ки Ман дар бораи чӣ ба онҳо гуфтаам. Онҳо медонанд, ки Ман чӣ гуфтаам». ²² Ҳангоме ки ў ин суханонро гуфт, яке аз посбонони дар паҳлӯиаш истода Исоро торсакӣ зада, гуфт: «Ту чӣ тавр ба сарвари рӯҳониён гап гардонда метавонӣ?» ²³ «Агар чизе нодуруст гуфта бошам, бигӯ, ки

хатои Ман дар чист, — чавоб дод Исо. — Вале агар дуруст гуфта бошам, чаро Маро мезанӣ?»

²⁴ Он гоҳ Ҳонон Исои дастбастаро ба назди Қаёфои сарвари рӯҳониён фиристод.

Бори дигар Исоро инкор карданы Петрус

²⁵ Шимъуни Петрус бошад, дар ҷои пештарааш истода, ҳудро гарм мекард. Аз ў пурсиданд: «Магар ту ҳам аз шогирдони ў нестӣ?» Вале Петрус инро инкор карда, «не» чавоб дод. ²⁶ «Магар туро дар бօ бо ў надида будам?» — гуфт яке аз ҳизматгорони сарвари рӯҳониён, хеши ҳамон касе, ки гӯшашро Петрус бурида буд. ²⁷ Петрус боз инкор кард. Ҳамон лаҳза хурӯс ҷеф зад.

Исо дар назди Пилотус

²⁸ Пагоҳии барвақт Исоро аз назди Қаёфо ба қасри ҳокими румй бурданд. Онҳое, ки ўро оварданд, ба хотири он ки ҳаром нашаванду ҳӯроки иди Балогардонро ҳӯрда тавонанд, ба қаср надаромаданд. ²⁹ Пас, Пилотус ба назди онҳо баромада, гуфт: «Айби ин одам дар чист?» ³⁰ Онҳо чавоб доданд: «Агар ў ҷинояткор намебуд, магар ба дасти шумо месупоридем?» ³¹ «Худатон ўро гирифта аз рӯи қонунатон ҳукм қунед», — гуфт ба онҳо Пилотус. «Ба мо раво нест, ки касеро ба қатл расонем», — чавоб доданд роҳбарони яхудӣ. ³² (Ҳамаи ин барои он рўй дод, то суханони Исо, ки дар бораи тарзи маргаш гуфта буд, ичро шаванд).

³³ Пилотус ба қаср баргашт ва Исоро ҷеф зада гуфт: «Оё Ту Шоҳи Яхудиён ҳастӣ?»

³⁴ Исо дар чавоб гуфт: «Ту ин саволро аз худат мегӯй ё дигарон дар бораи Ман ба ту гуфтанд?» ³⁵ Пилотус чавоб дод: «Магар ман яхудӣ ҳастам? Ҳалқ ва сардорони рӯҳонии худат Туро дошта, ба дасти ман супориданд. Ту ҷо кор кардӣ?» ³⁶ Исо гуфт: «Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон нест. Агар подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон мебуд, одамон зердастам мечангиданд, то ки Ман ба дасти ҳукumatдорони яхудӣ таслим нашавам. Не, подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон нест». ³⁷ «Пас, Ту Шоҳ ҳастӣ?» — пурсид аз ў Пилотус. Исо чавоб дод: «Ту мегӯй, ки Ман подшоҳ ҳастам. Ман барои он таваллуд шуда ба ин ҷаҳон омадам, ки шоҳиди ростӣ бошад. Ҳар кӣ тарафдори ростӣ бошад, Маро гӯш мекунад!» ³⁸ «Ростӣ чист?» — пурсид аз ў Пилотус.

Ба марг ҳукм шудани Исо

Ин суханонро гуфта, Пилотус боз ба назди яхудиён баромаду гуфт: «Ман дар ў ҳеч айборо наёфтам. ³⁹ Лекин шумо як анъана доред, ки ҳар иди Балогардон ман бароятон яки зиндониро озод мекунам. Мехоҳед, ки бароятон Шоҳи Яхудиёнро озод кунам?» ⁴⁰ «Не! — дод зада чавоб доданд онҳо. — Ба ҷои ў Бараббосро озод кун!» Бараббос як марди роҳзан буд.

19

¹ Он вақт Пилотус фармуд, ки Исоро бо қамчин зананд. ² Сарбозон аз хор точе бофта, бар сари ӯ гузоштанд ва ба ӯ чомай бунафшранг пӯшонданд. ³ Онҳо ба пеши ӯ омада, «Зинда бод Шоҳи Яхудиён!» мегуфтанду ӯро торсакӣ мезаданд. ⁴ Пилотус боз берун баромада, ба онҳо гуфт: «Акнун ман ин одамро пеши шумо меорам. Бидонед, ки ман дар ӯ ҳеч айбе наёфтам». ⁵ Исо берун баромад ва дар сар точи хордору дар тан чомай бунафшранг дошт. Пилотус ба онҳо гуфт: «Ана ин одам!»

⁶ Сардорони рӯҳонӣ ва посбонон ӯро дида, фарёд карданд: «Ӯро ба салиб меҳкӯб кунед! Ӯро меҳкӯб кунед!» Пилотус ба онҳо гуфт: «Шумо худатон ӯро гирифта, меҳкӯб кунед! Зеро ман дар ӯ ҳеч айбе наёфтам». ⁷ Онҳо ба ӯ ҷавоб доданд: «Мо дар шариат қонун дорем, ки мувофиқи он ӯ бояд бимирад, чунки худро Писари Ҳудо эълон кардааст».

⁸ Вақте Пилотус иро шунид, аз пештара зиёдтар тарсид. ⁹ Ӯ боз ба доҳили қаср баргашта, аз Исо пурсид: «Ту аз кучой?» Вале Исо ҷавобе надод. ¹⁰ «Бо ман гап задан намехоҳӣ? — пурсид Пилотус. — Магар намедонӣ, ман курдат дорам, ки Туро озод қунам ва курдат дорам, ки Туро ба салиб меҳкӯб қунонам?» ¹¹ Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Агар ба ту аз болу қурдат дода намешуд, ту бар Ман ҳеч қурдат дошта наметавонист. Бинобар ин касе, ки Маро ба ту таслим кардааст, гуноҳи бузургтаре дорад».

¹² Аз ин лаҳза Пилотус кӯшиш кард, ки ӯро озод қунад, вале мардум фарёд мекарданд: «Агар ӯро озод қунӣ, ту дӯстӣ император нестӣ! Касе, ки худро подшоҳ эълон мекунад, вай душмани император аст!»

¹³ Вақте ки Пилотус ин суханонро шунид, Исоро берун овард ва дар маҳале ба номи Санғфарш, ки ба забони ибронӣ онро «Чабто» мегуфтанд, ба курсии доварӣ нишаст. ¹⁴ Арафаи иди Балогардон, қарibi нисифӯзӣ шуда буд. Пилотус ба мардум гуфт: «Ана Шоҳи шумо!» ¹⁵ Онҳо фарёд зада гуфтанд: «Нест қун! Нест қун! Ӯро меҳкӯб қун!» «Шумо меҳоҳед, ки ман Шоҳи шуморо меҳкӯб қунам?» — гуфт Пилотус. Сардорони рӯҳонӣ ҷавоб доданд: «Мо гайр аз император подшоҳи дигаре надорем!»

¹⁶ Он ғоҳ Пилотус Исоро барои меҳкӯб кардан ба дасти онҳо супорид.

Mehkӯb шудани Исо

¹⁷ Онҳо Исоро бурданд ва ӯ то «Чои қосаҳонаи сар», ки ба забони ибронӣ «Чолчото» ном дошт, салиби худро бардошта, рафт. ¹⁸ Дар он ҷо ӯро ба салиб меҳкӯб карданд ва ҳамроҳи ӯ боз ду нафари дигарро дар салибҳо, яке аз тарафи чап ва дигаре аз тарафи рост, меҳкӯб карданд ва Исо дар мобайни онҳо буд. ¹⁹ Пилотус лавҳачаero

нависонда, ба салиб меҳкӯб қунонд, ки дар он чунин навишта шуда буд: «Исой Носирӣ, Шоҳи Яхудиён». ²⁰ Одамони зиёд ин навиштаро хонданд, чунки ҷое, ки Исо меҳкӯб шуд, аз шаҳр дур набуд ва он суханон ба забонҳои ибронӣ, румӣ ва юнонӣ навишта шуда буданд.

²¹ Сардорони рӯҳонии яхудиён ба Пилотус гуфтанд: «„Шоҳи Яхудиён“ нанавис, баъли бинавис, ки „Ин одам «Ман Шоҳи Яхудиён ҳастам» мегуфт“. ²² «Ҳар ҷой навиштаам, навиштам», — ҷавоб дод Пилотус.

²³ Баъд аз он ки сарбозон Исоро меҳкӯб карданд, либоси ӯро гирифта, аз рӯи шумораи сарбозон ба ҷор қисим тақсим карданд. Куртаи ӯро ҳам гирифтанд; ин курта аз матои якљут бофта шуда буд ва ҷои ҷойваст надошт. ²⁴ Онҳо ба якдигар гуфтанд: «Биёд, инро пора намекунему қуръа партофта мебинем, ки соҳиби он кӣ мешавад».

Дар навиштаотом омадааст: «Либоси Маро дар байнҳо ҳуд тақсим карданд ва бар куртаи Ман қуръа партофтанд». Барои иҷро шудани ин навиштаотом ҳамаи ин ба амал омад. ²⁵ Чунин буд амали сарбозон.

Дар назди салиби Исо модар ва холааш, Марями зани Келуп ва Марями Маҷдалия истода буданд. ²⁶ Исо модари ҳуд ва дар канори ӯ шогирди дӯстдошташро дида, ба модараши гуфт: «Модар, ана ин писари туст». ²⁷ Баъд ба он шогирд гуфт: «Ана, ин модари туст». Аз ҳамон вақт он шогирд модари Исоро ба хонai ҳуд бурд.

Марғи Исо

²⁸ Исо донист, ки ҳама чиз иҷро шуд ва барои ба амал омадани пешгӯйии навиштаот гуфт: «Ташна мондам!»

²⁹ Дар он ҷо як қосаи пур аз сирко буд ва латтаero гирифта, ба он сирко тар карданду ба нӯғи ҷӯбе гузошта, ба лабони ӯ наздик оварданд. ³⁰ Чун Исо сиркоро ҷашид, гуфт: «Иҷро шуд!» Баъд сар ҳам карда ҷон дод.

³¹ Он рӯзи тайёрӣ ба рӯзи истироҳат буд ва сардорони яхудӣ намехостанд, ки ҷаҳсади меҳкӯбшудагон дар рӯзи истироҳат дар салиб бимонад, чунки он рӯзи истироҳат ба рӯзи иди бузург рост омада буд. Бинобар ин онҳо аз Пилотус дарҳост карданд, ки пойҳои меҳкӯбшудагонро шикананду ҷаҳсади онҳоро аз салиб ба поён фароранд. ³² Сарбозон омада, аввал пойҳои меҳкӯбшудаи якум ва баъд меҳкӯбшудаи дуюмро шикастанд. ³³ Вале вақте ки ба Исо наздик омаданд, диданд, ки ӯ мурдааст, бинобар ин пойҳои ӯро нашикастанд. ³⁴ Яке аз сарбозон бо найза ба паҳлӯй ӯ зад ва ҳамон дам аз бадани ӯ хун ва об ҷорӣ шуд.

³⁵ (Касе, ки тамоми ин ҳодисаҳоро диддааст, шаҳодат медиҳад, то шумо низ имон оваред. Шаҳодати ӯ рост аст ва ӯ медонад, ки ҳақиқатро мегӯяд). ³⁶ Ҳамаи ин барои он ба амал омад, ки гуфтаҳои навиштаот, ки Ҳеч

як устухони ў шикаста нахоҳад шуд» ичро шаванд.³⁷ Боз дар дигар чои навиштачот гуфта шудааст, ки «Онҳо ба касе нигоҳ ҳоҳанд кард, ки ўро найза заданд».

Дафни Исо

³⁸ Баъд аз он Юсуфи аромотӣ, ки аз тарси роҳбарони яхӯй шогирди маҳфии Исо буд, аз Пилотус иҷозат хост, ки часади Исоро гирад. Пилотус иҷозат дод ва ў омада, часади Исоро гирифт.³⁹ Ниқодимус, ки пештар шабона ба дидани Исо омада буд, низ омад ва қарб сио ҷориши ширеши хушбӯй бо гиёҳи дорувор омехтаро бо ҳуд овард.⁴⁰ Онҳо аз рӯи расми яхудиён часади Исоро гирифта, ба кафани бо ҳамон дорувории хушбӯй омехта пеҷонданд.⁴¹ Дар ҷои меҳкӯшдаши Исо бое ва дар он боян қабри наве буд, ки ҳанӯз касе дар он дағн нашуда буд.⁴² Азбаски арафаи рӯзи истироҳати яхудиён буд ва қабр ҳам наздик буд, Исоро дар он ҷо дағн карданд.

20

Зиндашавии Исо

¹ Пагоҳии барвақти рӯзи якшанбе, ҳанӯз равшан нашуда, Марями Мачдалия ба сари қабр омад ва дид, ки санг аз даромадгоҳи он гирифта шудааст.² Ў давида назди Шимъӯни Петрус ва шогирди дигар, ки Исо ўро дӯст медошт, омада, ба онҳо гуфт: «Онҳо Худованди моро аз қабр бурдаанд ва монамедонем, ки ўро ба кучо гузаштаанд».

³ Пас, Петрус ва он шогирди дигар ба тарафи қабр равона шуданд.⁴ Ҳарди онҳо медавиданд, валие он шогирди дигар аз Петрус тезтар давида, аввалин шуда ба сари қабр расида омад.⁵ Ў ҳам шуда кафандро дид, валие ба даруни қабр надаромад.⁶ Аз паси ў Шимъӯни Петрус ҳам давида омад. Вай ба даруни қабр даромада, дид, ки кафан ҳаст ва 7 матое, ки дар сари Исо буд, на бо кафан, балки дар каноре чудо пеҷонда шудааст.⁸ Он ғоҳ шогирди дигар ҳам, ки аввалин шуда ба сари қабр омада буд, ба қабр даромаду ҳамаи инро дида имон овард.⁹ Онҳо ҳанӯз суханони навиштачотро намефаҳмиданд, ки дар бораи ў гуфта шуда буд, ки бояд баъд аз марг зинда шавад.¹⁰ Шогирдон ба хонаашон баргаштанд.

Ба Марями Мачдалия зоҳир шудани Исо

¹¹ Аммо Марям берун аз қабр истода гирия мекард. Ў гириякунон ҳам шуда ба даруни қабр нигоҳ кард¹² ва ду фариштаги сафедпӯшро дид, ки дар ҷое, ки пештар Исо гузашта шуда буд, нишастанд, яке аз тарафи сар ва дигаре аз тарафи пой.¹³ «Эй зан, ҷаро гирия мекунӣ?» — пурсиданд онҳо. Марям ба онҳо ҷавоб дод: «Худованди моро бурдаанд ва мон намедонам, ки ўро дар кучо гузаштаанд».

¹⁴ Инро гуфта, ў ба қафо рӯ гардонду дид, ки дар рӯ ба рӯи ў Исо истодааст. Вале ў надонист, ки ин Исо аст.¹⁵ Исо ба вай гуфт: «Эй зан, ҷаро гирия мекунӣ? Ту киро

мечӯй?» Марям ўро багбон фикр карда ба ў гуфт: «Эй ҳоҷа, агар шумо ўро бурда бошед, ба ман бигӯед, ки дар кучо гузаштаед, то ўро гирифта барам!»¹⁶ «Эй Марям!» — гуфт Исо. Марям рӯ оварда, бо забони ибронӣ фарёд зад: «Эй Раббуни (ки маънояи „устод“ аст)!»¹⁷

Исо ба ў гуфт: «Ба Ман даст нарасон, ки ҳанӯз ба пешни Падар боло нарафтаам. Лекин назди бародаронам рафта гӯй, ки Ман назди Падари Ману шумо, ба назди Худои Ману шумо меравам». ¹⁸ Марями Мачдалия ба назди шогирдон омада, дар бораи Худовандро диданаш ба онҳо ҳабар дод. Инчунин суханони Исо, ки ба ў гуфта буд, ба онҳо нақл кард.

Ба шогирдон зоҳир шудани Исо

¹⁹ Бегоҳии ҳуди ҳамон рӯз, яъне рӯзи якшанбе, вакте ки шогирдон якҷоя ҷамъ шуда, аз тарси роҳбарони ҳалқ дарҳоро маҳкам баста менишастанд, Исо омада дар миёни онҳо истода гуфт: «Ба шумо оромӣ меҳоҳам!»²⁰ Инро гуфта, дастҳо ва паҳлӯяшро ба онҳо нишон дод. Шогирдон аз дидани Худовандашон ҳурсанд шуданд.²¹ «Ба шумо оромӣ меҳоҳам! — такрор кард Исо. — Чунон ки Падар Маро фиристодааст, Ман низ шуморо мебиристам».

²² Баъд аз ин суханон ў бар онҳо пуф карда, гуфт: «Рӯҳи Муқаддасро қабул кунед!

²³ Гуноҳи қасонеро, ки бубахшед, ба онҳо бахшида мешавад ва онҳоеро, ки набахшед, гуноҳ дар гардани онҳо мемонад».

Исо ва Тумо

²⁴ Тумо, яке аз он дувоздаҳ шогирди Исо, ки боз дугоник номидা мешуд, ҳангоми омадани Исо дар он ҷо ҳамроҳи онҳо набуд.

²⁵ Шогирдони дигар ба ў гуфтанд: «Мо Худовандро дидем!» Вале ў ба онҳо ҷавоб дод: «То бо ҷашмони ҳудам изҳои меҳро дар дастони ў набинам ва ангуштамро ба он нагузорам ва дастамро ба заҳми паҳлӯяш намонам, бовар намекунам!»

²⁶ Баъд аз як ҳафта шогирдон боз ҷамъ омаданд ва Тумо ҳам ҳамроҳи онҳо буд. Дар баста буд, валие Исо омада, дар миёни онҳо истоду гуфт: «Ба шумо оромӣ меҳоҳам!»

²⁷ Баъд ба Тумо гуфт: «Ангуштатро ба ин ҷо гузору дастонамро бин ва дастатро ба заҳми паҳлӯяш гузор! Дигар шубҳа нақуну бовар кун!»²⁸ Тумо ба Вай ҷавоб дод: «Эй Худованди ман, Худои ман!»

²⁹ Он ғоҳ Исо ба ў гуфт: «Магар аз сабаби он бовар мекунӣ, ки Маро мебинӣ? Вале ҳушбахтанд онҳо, ки Маро надида имон овардаанд».

³⁰ Исо дар ҳузури шогирдони ҳуд бисёр мӯъчизоти дигареро ҳам нишон дода буд, ки дар бораи онҳо дар ин китоб гуфта нашудааст.³¹ Вале ҳамаи ин бараи он навишта шудааст, ки шумо ба Таъиншуда ва Писари Худо будани Исо имон овареду ба воситаи имон ба ў ҳаёти аబадӣ ёбед.

21

Ба ҳафт шогирд зоҳир шудани Исо

¹ Баъд аз ин Исо дар канори баҳри Табария бори дигар ба шогирдони худ зоҳир шуд. Зоҳир шудани ў ана ин тавр ба амал омад: ² Шимъұни Петрус, Тумо, ки боз Дугоник номида мешуд, Натаноил, ки аз аҳли Қанои Чалил буд, ду писари Забдой ва ду шогирди дигари ў — ҳама дар як чамъ омада буданд. ³ Шимъұни Петрус ба онҳо гуфт: «Ман рафта, моҳӣ сайд мекунам». «МО ҳам ҳамроҳи ту меравем», — гуфтанд дигарон.

Онҳо рафта ба қаиқ савор шуданд, аммо он шаб чизе сайд накардан.

⁴ Вақти баромади офтоб Исо дар соҳил истода буд. Аммо шогирдон нафаҳмиданд, ки ин Исо аст. ⁵ Исо аз онҳо пурсид: «Эй бародарон, яғон моҳӣ сайд кардед?» «Не», — ҷавоб доданд онҳо. ⁶ Вай ба онҳо гуфт: «Тўрро аз тарафи рости қаиқ партоед ва моҳӣ медоред». Онҳо тўр партофтанду аз сабаби зиёд будани моҳӣ онро ба қаиқ кашида натавонистанд. ⁷ Он шогирде, ки Исо ўро дўст медошт, ба Петрус «Ин Худованд аст!» гуфт. Вақте Шимъұни Петрус шунид, ки ин Худованд аст, либосашро пӯшиди (чунки либосашро кашида буд) худро ба об партофт. ⁸ Шогирдони дигар бо қаиқ ба тарафи соҳил ҳаракат карда, тўри пур аз моҳиро аз паси худ кашида овардан. Онҳо аз соҳил на он қадар дур буданд, тахминан дар масоғай сад қадам.

⁹ Вақте онҳо ба соҳил расиданд, гулханеро диданд, ки рӯи он моҳӣ гузошта шудааст ва дар паҳлуй он нон ҳам буд. ¹⁰ Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Аз моҳиҳои сайд кардаатон биёред». ¹¹ Шимъұни Петрус ба қаиқ даромада, тўри пур аз яксаду панҷоҳу се моҳии калонро аз об ба соҳил кашид. Бо вучуди ин қадар зиёд будани моҳӣ тўр канда нашуд. ¹² Исо ба онҳо гуфт: «Биёед ва ноништа кунед». Аз шогирдон касе чуръъат накард, ки «Ту кистӣ?» гуфта бипурсад, чунки онҳо фаҳмиданд, ки ин Худованд аст. ¹³ Он гоҳ Исо пеш омада, нонро гирифту дар байнин онҳо тақсим кард, инчунин моҳиҳоро ҳам. ¹⁴ Ин бори сеюм буд, ки Исо баъд аз зинда шуданаш худро ба шогирдон нишон дод.

Исо ва Петрус

¹⁵ Баъд аз хўрдани хўрок Исо ба Шимъұни Петрус гуфт: «Эй Шимъұни писари Юханно, оё ту Маро аз онҳо бештар дўст медорӣ?» «Оре, Худованд, Ту медонӣ, ки ман Туро дўст медорам», — ҷавоб дод Петрус. «Барраҳои Маро чарон», — гуфт Исо. ¹⁶ Бори дуюм Исо ба ў гуфт: «Эй Шимъұни писари Юханно, ту Маро дўст медорӣ?» «Бале, Худованд, Ту медонӣ, ки ман Туро дўст медорам», — ҷавоб дод Петрус. «Гўсфандони Маро саробонӣ кун», — гуфт Исо. ¹⁷ Бори сеюм Исо ба ў гуфт: «Эй Шимъұни писари Юханно, ту Маро дўст медорӣ?» Петрус ғамгин шуд, ки Исо бори

сеюм аз ў мепурсад, ки ўро дўст медорад ё не. «Худованд, ба Ту ҳама чиз маълум аст, — гуфт ў ба Исо. — Ту медонӣ, ки ман Туро дўст медорам». Исо ба ў гуфт: «Гўсфандони Маро чарон. ¹⁸ Ба ту рост мегўям, вақте ки ҷавон будӣ, худат камарбандатро баста ба ҳар ҷое, ки меҳостиӣ, мерафтиӣ, вале вақте ки пир мешавӣ, дастҳои худро дароз мекунӣ ва каси дигар камарбандатро баста ба ҷое, ки намехоҳӣ, туро мебарад».

¹⁹ Ба ин суханон Исо ба Петрус фаҳмонд, ки бо қадом роҳ марғи Петрус Худоро шўхрату ҷалол тоҳоҳад дод. Баъд ба Петрус гуфт: «Аз паси Ман биё!»

Исо ва шогирди дўстдоштааш

²⁰ Петрус ба ақиб нигоҳ карда, шогирдеро дид, ки Исо ўро дўст медошт. Ў аз паси онҳо меомад. Ин ҳамон шогирде буд, ки дар вақти шом ҳўрдан ба Исо тақя карда пурсида буд: «Эй Худованд, кий ба Ту хиёнат мекунад?» ²¹ Инак, Петрус ўро дида, аз Исо пурсида: «Эй Худованд, бо ў чӣ мешавад?» ²² Исо ҷавоб дод: «Агар Ман ҳоҳам, ки ў то вақти бозгаштанам зинда монад, ба ту ин чӣ даҳл дорад?» ²³ Ин ҳамон шогирдест, ки ҳамаи инро навишистаас ва дар бораи ин чизҳо шаҳодат медиҳад ва мо медонем, ки шаҳодати ў рост аст.

²⁴ Инчунин Исо боз бисёр корҳои дигареро ҳам кардааст. Агар ҳамаи онҳо навишиста мешуданд, ба гумонам, дар тамоми олам барои ин миқдор китоб ҷой ёфт намешуд.

Номаи якуми Павлуси фириста ба Тасслўнициён Пешгуфтор

¹ Мо Павлус, Силўс * ва Тимотиюс ба чамоати имондорони шаҳри Тасслўниций, ки аз они Худо-Падар ва Худованд Исои Масеҳ аст, салом мерасонем. Файзу осоиштагӣ бар шумо бод![†]

Тасслўнициён аз рӯи имон зиндагонӣ мекунанд
² Мо ҳамеша шумо — тасслўнициёнро дар дуохоямон ба хотир оварда, барои ҳамаи шумо Худоро шукр мегӯм. ³ Инчунин дар наазди Худо-Падари мо имон ва муҳаббату умеди шуморо ба ёд меорем. Яъне корҳои шуморо, ки бо имон содир кардед, меҳнатеро, ки бо муҳаббат мекунед, умедеро, ки ба Худованд Исои Масеҳ доред ва онро нигоҳ медоред. ⁴⁻⁵ (4-5) Эй бародарони азизи Худо, азбаски ҳушхабари расондаамонро на танҳо дар сухан, балки бо қуввати Рӯҳи Пок қабул кардед ва ба он ҳушхабар боварии комил доред, мо медонем, ки Худо шуморо интихоб кардааст. Худатон ҳам медонед, ки мо чӣ гуна одамон будем, чун барои беҳбудии шумо дар назданот мондем. ⁶ Шумо аз мову Худованд ибрат гирифтед: бо вучуди азобҳои бисёр шумо қаломро бо ҳуҷнудии Рӯҳи Пок қабул кардед. ⁷ Аз ҳамин сабаб, шумо барои ҳамаи имондорони вилоятиҳои Мақдуния ва Оҳоия намунаи ибрат шудед. ⁸ Акунун қаломи Худованд аз тарафи шумо на танҳо дар Мақдуния ва Оҳоия, балки дар ҳама ҷое, ки дар бораи имони шумо шунидаанд, паҳн гардид. Барои ҳамин лозим нест, ки дар бораи имони шумо ба касе гӯем. ⁹ Чунки дигарон аллакай ба мо нақл мекунанд, ки чӣ тавр шумо моро қабул кардаст ва аз бутъо рӯй гардонида, ба Худои зиндаву ҳақиқӣ рӯй овардаед, то ки ба ӯ хизмат кунед. ¹⁰ Инчунин интизори аз осмон омадани Писараш ҳастед, ки ӯро Падар аз мурдагон зинда кардааст — Исоро, ки моро аз ғазаби омадаистодай Худо раҳӣ мебахшад.

2

Хизмати Павлус дар Тасслўниций самар меовараф

¹ Бародарон, худи шумо медонед, вақте ману Силўс ва Тимотиюс ба назди шумо омадем, хизматамон самаранок буд. ² Чуноне ки медонед, дар шаҳри Филиппӣ моро бисёр азоб доданд, паст заданд, vale Худо ба мо ҷуръат дод, ки бо вучуди зиддиятиҳо саҳт ҳушхабари ӯро ба шумо қушоду равшан

* ^{1:1} Шакли дигари номи Силўс Силвонус аст. [†] ^{1:1} Дар баязе нусхаҳо «Файзу осоиштагӣ аз Худо-Падари мо ва Худованд Исои Масеҳ» омадааст.

эълон намоем. ³ Охир, дар дაъвати мо турмоҳ, кардан, нияти бад ва ё фиребе нест. ⁴ Бартакс, Худо баъди санчишҳо моро супориш додааст, ки ҳушхабарро эълон кунем. Барои ҳамин бартарие, ки ба мо дода шудааст, ҳангоми сухан гуфтан кӯшиш мекунем, ки на ба одамон, балки ба Худое, ки дилҳои моро месанҷад, писанд оем. ⁵ Шумо медонед ва Худо низ шоҳид аст, ки мо ҳаргиз ҳушомадгӯй накардаем ва ба манфиати худ кор набурдаем. ⁶ Зоро мо на аз шумо ва на аз қаси дигар таътиф начустаем. ⁷ Мо чун

фиристагони Масеҳ ҳақ доштем, ки аз шумо ҳурмату эҳтиром талаб кунем, аммо, мисли он ки модар навозишкорона ба қӯдаконаш ғамхорӣ мекунад, дар байнатон меҳрублон будем. ⁸ Мо шуморо чунон дӯст доштем, ки тайёр будем на танҳо ҳушхабари Худоро ба шумо расонем, балки ҷони ҳудро бароятон фидо кунем, ҷонки шумо бароямон хеле азиз ва гиромӣ ҳастед. ⁹ Бародарон, шумо дар ёд доред, чӣ тарз мо заҳмат мекашидем: ҳушхабари Худоро ба шумо расонда, боз шабу рӯз кор ҳам мекардем, то ки ба дӯши ягон қаси шумо бор нашавем. ¹⁰ Ҳам шумо ва ҳам Худо шоҳид ҳастед, ки рафтори мо нисбати шумо, имондорон, то чӣ андоза пок, дуруст ва беайб буд. ¹¹ Худатон медонед, ки мо бо ҳар яки шумо мисли падар бо фарзандонаш шумонила мекардем; ¹² шуморо қувват баҳишдаву рӯхбаланд карда, насиҳат мекардем. Мехостем, ки тарзи зиндагии шумо писанди Худо бошад, ки шуморо ба шуқӯҳу ҷалол ва подшоҳиаш даъват кардааст.

¹³ Мо ҳамеша Худоро шукр мегӯем, ки шумо ҳангоми аз мо шунидани қаломи Худо, онро на ҳамчун сухани одамизод, балки чун қаломи Худо қабул кардед, ки он дар ҳақиқат ҳам ҷунин аст. Ин қалом дар ҳаёти шумо, имондорон, амал мекунад. ¹⁴ Охир шумо, бародарон, дар азоб қашиданатон ба одамони Худо дар вилояти Яҳудия, ки ба Исои Масеҳ бовар мекунанд, монанд шудед — шумо аз ҳалқи худ ҳамон азобҳоеро қашидед, ки онҳо аз яҳудӣ дида буданд. ¹⁵ Яҳудиён Худованд Исо ва пайғамбаронро қуштанд, инчунин моро пеш карданд. Рафтори онҳо ба Худо маъқул нест, онҳо ба одамон зиддият карда ¹⁶ намегузоранд, ки мо ҳушхабарро ба мардум расонем, то ки начот ёбанд. Бо ин корашон ҳамеша қосаи гуноҳҳояшонро лабрез намуда, ба ғазаби Худо гирифтор мешаванд.

Павлус орзу мекунад, ки бори дигар имондорони тасслўнициро бубинад

¹⁷ Эй бародарон, азбаски мо ноҳоҳ барои муддати кӯтоҳе на дар дил, балки ҷисман аз шумо ҷудо шудем, ҳоҳиши зиёд доштем, ки шуморо боз рӯ ба рӯ бубинем. ¹⁸ Бале, хеле

* ^{2:7} Шогирдони аввалини Худованд, ки вазифаи маҳсус доштанд.

мехостем ба назди шумо равем. Ман, Павлус, бошам на як бору ду бор кўшиш кардам, аммо иблис пеши роҳамонро гирифт. ¹⁹ Вақте ки Худованд Исо[†]бармегардад, дар назди ў шумо боиси умеду шодмонй ва сарбаландии мо мешавед! ²⁰ Охир шумо сабаби фаҳру хушнудии мо ҳастед!

3

¹ Пас, чун дигар тоқати чудой надоштем, фикр кардем, ки дар шахри Атино худ танҳо бимонем, ² vale ба назди шумо ба шахри Таслуниий Тимотиосро фиристем. Ҳамон Тимотиосро, ки бародари мо буда, дар эълон кардани хушхабари Масеҳ хизматтори Худо мебошад. Ҳостем, ки ў шуморо дар имонатон устувор ва бокувват гардонад; ³ то касе аз шумо ҳангоми азобҳо ба дудилагӣ роҳ надиҳад. Шумо пештар ҳам медонистед, ки мо бояд азоб қашем. ⁴ Охир, ҳангоми дар назди шумо буданамон ҳам оғоҳ карда будем, ки моро азоб дода, дунibbleгирӣ ҳоҳанд кард. Чуноне ки мебинед, ҳамин тавр ҳам шуд. ⁵ Аз ин сабаб, вақте ки тоқатам тоқ шуд, ба назди шумо Тимотиосро фиристодам, то дар бораи имонатон бифаҳмад; мабодо иблиси васвасакор шуморо аз роҳ занад ва тамоми меҳнатамон барбод равад.

⁶ Vale алҳол Тимотиос аз наздатон баргашта, дар бораи муҳаббату имони шумо ҳабарҳои хуш овард. Ў ба мо нақл кард, ки шумо ҳамеша бо некӣ моро ёд мекунед ва меҳоҳед, ки моро боз бубинед, чуноне ки мо ҳам ҳоҳони дидори шумоем. ⁷ Бародарон, дар ин ҳама ранҷу азобу душвориҳоямон имони шумо моро рӯҳбаланд кард. ⁸ Агар имони шумо ба Худованд устувор бошад, мо ҳам зиндадил мегардем. ⁹ Бародарон таслўникий, дар ҳузури Худо шумо ба мо ҳурсандии бузурге баҳшидед, ки барои он Худоро беохир шуқр мегӯем. ¹⁰ Мо шабу рӯз аз таҳти дил дуо мегӯем, ки боз бо шумо воҳӯрём, то норасоии имонатонро пурра гардонем. ¹¹ Бигзор худи Худо — Падар ва Худовандамон Исо моро сӯи шумо равона кунад! ¹² Бигзор Худованд бо он муҳаббати бузурге, ки нисбат ба шумо дорем, шуморо ҳам нисбат ба яқдигар ва ҳамагон пур ва лабрез намояд. ¹³ Ҳамин тавр, ў дили шуморо бокувват гардонад, то ҳамон рӯзе, ки Худованд Исо бо пайравонаш меояд, дар пеши Худо-Падарамон беайб ва пок бошед.*

4

Дар бораи зиндагие, ки ба Худо писанд аст

¹ Инак, бародарон, бо номи Худованд Исо^{*} ҳоҳиш ва илтиҷо мекунем, чи тавре ки мо таълим додем, зиндагиро давом диҳед, то ки ба Худо писанд оед. Шумо аллакай

* 2:19 Дар баъзе нусхаҳои қадима «Худованд Исои Масеҳ» омадааст. * 4:1 Дар баъзе нусхаҳои қадима «Исиои Масеҳ» омадааст.

ҳамин тарз рафтор мекунед, vale кўшиш намоед, ки аз ин ҳам беҳтар зиндагӣ кунед. ² Зеро шумо медонед, ки бо қудрати Худованд Исо чӣ гуна таълимотро ба шумо додаем. ³ Худо меҳоҳад, ки шумо худро пурра ба ў баҳшида, аз бадаҳлоқи чинсӣ худро никоҳ доред. ⁴ Ҳости Худо ин аст, ки ҳар яки шумо ҷисми ҳоҳишҳои худро идора карда, беайб ва бономус бошед. ⁵ Боз Худо меҳоҳад мисли беимононе, ки ўро намешиносанد, пойбанди ҳавасҳои чинсӣ набошед. ⁶ Инчунин мувофиқи хости Худо шумо набояд аз боварии бародаратон сӯйистифода карда, ба занӣ вай ҳамхоба шавед. Мо пештар ҳам инро ба шумо қатъиян гуфта ва оғоҳ қарда будем, ки барои ҳамаи ин гуноҳҳо Худо аз одам қасос мегирад. ⁷ Чунки ў моро на ба нопокӣ, балки ба ҳаёти пок даъват қардааст. ⁸ Инак, касе ки аз фармудаҳои Худо саркаш мекунад, на одамро, балки Худоеро, ки ба шумо Рӯҳи Муқаддасро медиҳад, рад мекунад.

⁹ Оид ба хусуси бародардӯстӣ ҳоҷат ба сухан нест, ҷунки худи шумо аз Худо таълим гирифтаед, ки яқдигарро дӯст доред. ¹⁰ Бале, шумо ҳамаи имондоронеро, ки дар саросари вилояти Мақдумия ҳастанд, дӯст медоред. Ба ҳар ҳол, ҳоҳиш мекунем, ки яқдигарро боз зиёдтар дӯст доред. ¹¹ Чи тавре ки фармуда будем, оромона зиндагӣ кунед, ҳар қас бо кори худ машғул шуда, бо дастонаш меҳнат кунад. ¹² Чунон зиндагӣ кунед, ки ҳаёти шумо сазовори ҳурмати беимонон бошад, то ки шумо аз дигарон вобаста набошед.

Ҳангоми бозгашти Масеҳ чӣ рӯй медиҳад

¹³ Эй бародарон, намехоҳем, ки шумо дар бораи гузаштагон беҳбар монда, ба монанди беимононе, ки умед надоранд, ғамгин бошед. ¹⁴ Мо бовар мекунем, ки Исиои Масеҳ мурда зинда шуд ва инчунин бовар мекунем, ки Худо қасонеро, ки ба Исиои Масеҳ имон доштанду аз олам гузаштаанд, ба назди ў ба осмон мебарад. ¹⁵ Мувофиқи суханони Худованд ба шумо мегӯем: мо, ки то бозгаши Худованд зинда мемонем, аз имондорони гузашта, ҳарғиз пеш намеравем. ¹⁶ Зеро худи Худованд аз осмон бо фармони қатъӣ, бо овози сарфариштаву карнайи Худо фуруд меояд ва аввал онҳое, ки ба Масеҳ имон доштанду мурдан зинда мешаванд. ¹⁷ Сипас мо, зиндаҳои боқимонда, ҳамроҳи онҳо дар абрे ба ҳаво, ба пешвози Худованд боло мешавем ва то абад бо ў мемонем. ¹⁸ Бо ин суханон яқдигарро рӯҳбаланд кунед.

5

Барои бозгашти Исиои Масеҳ омода бошед

¹ Бародарон, ҳоҷат нест, ки мо ба шумо дар бораи вақту соати он рӯз нависем.

* 3:13 Дар баъзе нусхаҳои қадима дар

² Зеро шумо хуб медонед, ки рўзи Худованд ногаҳон фаро мерасад мисли дуздэ, ки шабона меояд. ³ Ҳангоме ки одамон «дар ҳама чо сулху осоиштагӣ» мегӯянд, ногаҳон ҳалокат меояд, мисли он ки пеш аз таваллуд зани ҳомиладорро дарди мегирад. Ҳамин тавр, ба онҳо низ роҳи гурез нест. ⁴ Аммо шумо, бародарон, дар торикий нестед, то ки он рўз ногаҳон чун дузд шуморо дар гафлат ёбад. ⁵ Зеро ҳамаи шумо писарони нур ва рўзи равшан ҳастед. Мо аз они шаб ва торикий неstem. ⁶ Инак, мисли дигарон дар хоби гафлат намонем, балки бедор ва ҳушёр бошем. ⁷ Чунки онҳое, ки хобанд, шабона хоб мераванд; онҳое, ки бадмастанд, шабона шароб менӯшанд. ⁸ Лекин мо аз они нури рўз ҳастем, пас биёед имону муҳаббатро ҳамчун либоси ҷангӣ дар бар кунем ва умеди начоти ояндaro ҳамчун қулоҳи ҷангӣ ба сар қашида, ҳушёр биистем. ⁹ Зеро Ҳудо моро на барои ғазабаш, балки барои начот ба воситай Худованди мо, Исой Масеҳ, пешакӣ мӯайян кардааст. ¹⁰ Исо барои мо ҷонашро фидо кард, то ки мо ҳоҳ зинда бошем, ҳоҳ мурда – ҳамроҳи ӯ зиндагӣ кунем. ¹¹ Пас рӯҳбаланд кардан ва устувор гардондани яқдигарро давом дихед.

Насиҳатҳои амалий

¹² Бародарон, аз шумо ҳоҳиш мекунем: намояндагони Худовандро, ки дар байни шумо меҳнат ва шуморо роҳбарию насиҳат мекунанд, иззат намоед. ¹³ Барои корашон онҳоро ҳурмату эҳтиром кунед ва дӯст доред. Бо яқдигар сулху осоиштагӣ дошта бошед.

¹⁴ Эй, бародарон, аз шумо илтиҷо мекунем, ки танбалонро насиҳат кунед; ба тарсончакон кувват баҳшед; систимонҳоро дастгирӣ кунед; нисбат ба ҳама сабру тоқат дошта бошед. ¹⁵ Нагузоред, ки касе ба ӣвази бадӣ бо бадӣ ҷавоб дихад, балки ҳамеша нисбат ба яқдигар ва ҳама ба нейӣ кардан кӯшиш кунед. ¹⁶ Ҳама вақт шод бошед, ¹⁷ ҳамеша дуо гӯед, ¹⁸ дар ҳар ҳолат Ҳудоро шукр гӯед, зеро хости Ҳудо барои шумо, ки ба Исой Масеҳ тааллуқ доред, ҳамин аст. ¹⁹ Ба кори Рӯҳи Пок ҳалал нарасонед; ²⁰ пешгӯйиҳоро зери пой нанамоед, ²¹ лекин ҳамаи инро санҷида, пешгӯйиҳои хубро қабул кунед, ²² аз ҳар намуди бадаш дурӣ кунед!

²³ Бигзор ҳуди Ҳудои осоиштагӣ шуморо комилан пок гардонад, то ки ҳангоми бозгашти Худованди мо Исой Масеҳ тамоми вучудатон, яъне рӯҳ, чон ва ҷисматон беайб нигоҳ дошта шавад. ²⁴ Ҳудо – Даъваткунандаи шумо вафдор аст ва ӯ шуморо беайб нигоҳ, медорад.

²⁵ Бародарон, барои мо дуо кунед. ²⁶ Ҳамаи бародаронро ба оғӯш гирифта, салом расонед. ²⁷ Дар назди Худованд шуморо вазифадор мекунам, ки ин номаро ба ҳамаи бародарон хонед.

²⁸ Файзу марҳамати Худованд Исой Масеҳ бо шумо бошад*!

* 5:28 Дар баъзе нусхаҳои қадима «Омин» омадааст.

**Номай Павлус
ба
Филемӯн
Пешгуфтор**

Павлус ба Филемӯн ва ҷамъомади хонагии ўсалом мерасонад.

1 Филемӯни азиз, дӯст ва ҳамхизмати мо! Ман Павлус, ки бандии Исои Масеҳ ҳастам, ҳамроҳи бародари имондори мо Тимотиос ба ту² ва ба имондороне, ки дар хонаат ҷамъ мешаванд, салом мерасонем. Ҳамчунин, ба ҳоҳари имондори мо Апия ба ҳамсафи мо Архипус саломи моро бирасон.³ Бигзор файз ва осоиши Падари мо Худо ва Ҳудовандамон Исои Масеҳ бар шумо бод!

Павлус дар бораи меҳру имони Филемӯн менаависад

4 Ман ҳамеша туро ба ёд оварда, дар дуоҳоям Ҳудои худро шукр мегуям,⁵ зоро шунидам, ки ту — Филемӯн муқаддасони Ҳудоро дӯст медоштай ва ба Ҳудованд Исои Масеҳ имон доштай. 6 Бигзор имони ту, ки дар бародарӣ дида мешавад, ғаҳмиши туро дар бораи ҳама баракатҳое, ки дар Масеҳдорӣ,* афзун намояд. 7 Бародар Филемӯн, муҳаббати ту маро хеле хурсанд ва рӯҳбаланд намуд, чунки ту ба дили муқаддасон қувват бахшидӣ.

Павлус аз Филемӯн дар бораи Онисимус ҳоҳии мекунад

8 Алҳол дар имон, ки ба Масеҳ дорем, метавонистам далерона ба ту кореро бифармоям. 9 Лекин баҳри муҳаббати мо ҳамчун Павлуси пир ва шахсе, ки ба хотири Исои Масеҳ зиндонӣ аст, аз ту танҳо ҳоҳиш мекунам. 10 Ҳоҳиши ман дар бораи Онисимус аст, ки дар зиндон ба воситай ман имон овард. 11 Пеш Онисимус ба ту даркор набуд, лекин ҳоло ба ҳардӯямон ҳам даркор[†] аст. 12 Ӧро ба ту гӯё бо ҷони худ бармегардонам[‡]. 13 Хеле меҳостам, дар наздам бошаду, ҳангоме ки барои хушхабар зиндонӣ ҳастам, ба ҷойи ту ба ман хизмат қунад. 14 Аммо наҳостам бе розигият коре биқунам, то некии ту на ба тарзи маҷбуриӣ, балки бо хости ту бошад. 15 Шояд Онисимус барои ҳамин муддате аз ту чудо карда шуда бошад, ки сипас то абад бо ту монад. 16 Лекин ақнун на чун гуломи ту, балки хеле беҳтар аз гулом, ҳамчун бародари азизат бошад. Барои ман Онисимус хеле азиз аст, лекин барои ту ў ҳамчун коргар ва пайрави Масеҳ азизтар аст.

* 1:6 Дар баязе нусхаҳои юнонӣ «дорем» омадааст.

аст. † 1:12 Ӧро ба ту гӯё бо ҷони худ бармегардонам — дар баязе нусхаҳо Ӧро ҷун ҷони ман қабул намо омадааст. § 1:20 Дар баязе нусхаҳои юнонӣ «Ҳудованд» омадааст. * 1:25 Дар баязе нусхаҳо «Ҳудованди мо» омадааст. † 1:25 Дар баязе нусхаҳо нома бо «Омин» тамом мешавад.

† 1:11 Маънои номи Онисимус «даркор» ё «فوиданок»

аст. § 1:20 Дар баязе нусхаҳои юнонӣ «Ҳудованд» омадааст. * 1:25 Дар баязе нусхаҳо «Ҳудованди мо» омадааст. † 1:25 Дар баязе нусхаҳо нома бо «Омин» тамом мешавад.

17 Инак, агар маро шарики худ донӣ, Ӧро чун ман қабул намо. 18 Агар пеши ту ҳатое карда бошад ё қарзе дошта бошад, онро ба ҳисоби ман гузарон. 19 Инак, ман, Павлус, бо дасти худ ба ту менависам, ки қарзҳои Ӧро бармегардонам, агарчи метавонистам гӯям, ки худи ту бо буду шудат аз ман қарздор ҳастӣ. 20 Бале, бародар Филемӯн, меҳоҳам ба хотири Ҳудованд аз ту фоиде бинам. Дилямро дар Масеҳ[§] қувват бубахш!²¹ Дилям аз ту пур аст, ки гапи маро ба замин намегузорӣ. Бинобар ин, ба ту менависам, зоро медонам, ки барои ман аз ҳоҳишам бештар ҳоҳӣ кард.²² Ӧз як ҳоҳиши дигар дорам: барои ман ҳуҷрае омода намо, зоро умед дорам, ки ба сабаби дуоҳои шумо ба наздатон бозгardonam.

Саломҳои ниҳоӣ

23 Эпафрос, ки ба хотири Исои Масеҳ бо ман зиндонӣ аст,²⁴ ҳамчунин ҳамкоронам: Марқӯс, Ористархус, Димос ва Луқо ба ту салом мегӯянд.²⁵ Ҳайр, файзи Ҳудованд^{*} Исои Масеҳ бо рӯҳи шумо бод![†]

Номаи Ёкуб Пешгуфтор

¹ Ман — Ёкуб, бандай Худо ва Худованд Исои Масеҳ саломи худро ба дувоздаҳ қабилаи Истроил, ки саросари дунё парокондаанд, мефиристам.

Душвориҳо ва васвасаҳо

² Бародаронам, вақте ки ҳар гуна душвориҳо ба сарaton меоянд, онҳоро бо шодио курсандӣ қабул кунед, ³ зеро мединед, ки ҳангоми аз санчиш гузаштани имонатон сабру тоқататон обутоб мейёбад. ⁴ Тоқати шумо бояд пурра обутоб ёбад, он вақт шумо шахси комил ва баркамол расида шуда, бароятон ҳеч чиз камӣ намекунад.

⁵ Аммо агар ба шумо хирад камӣ кунад, метавонад аз Худо онро талаб кунед ва ў, ки ба ҳама бо дасти кушод ва бе таънаву миннат медиҳад, ба шумо низ хирад мебахшад. ⁶ Вале ҳангоми талаб кардан бояд бешакку шубҳа боварӣ дошта бошед, ки ў медиҳад. Зеро касе, ки шубҳа мекунад, монанди мавҷи бâхр аст, ки бо вазидон шамол паству баланд мешавад. ⁷ Бигзор чунин шахс фикр нақунад, ки аз ҷониби Худованд чизе гирифта метавонад, ⁸ чунки ў дудила буда, дар ҳар қарори худ ноустувор аст.

⁹ Бародари бечора бояд аз он фарҳ кунад, ки Худо ўро сарбаланд кардааст. ¹⁰ Сарватманд бошад, аз он фарҳ кунад, ки Худо ўро хоксор мегардонад, чунки умри ў мисли гули саҳро мегузарад. ¹¹ Чуноне ки аз нурҳои сӯзони офтоб сабзаҳо хушкида ва барғҳои гул рехтаву аз зебоиаш чизе боқӣ намемонад, сарватманд низ ҳангоми саргармии машғулияташ аз ин дунё мераవад.

¹² Ҳушбахт он касест, ки дар вақти санчишҳо сабру тоқат дорад, зеро ҳангоме ки аз ин гуна имтиҳони зиндагӣ мегузарад, точи ҳайёро ба даст меорад. Ин тоҷро Худо ба дӯстдорони худ ваъда додааст. ¹³ Аммо, вақте ба васваса меафтед, нагӯед, ки «Худо маро месанҷад», чунки Худо худ ба васваса намеафтад ва дигаронро низ ба васваса намеандозад. ¹⁴ Балки ҳар шахс он вақт ба васваса меафтад, ки ҳаваси бад мекунад баъд саргармии он ҳавас шуда, ба домис васваса меафтад. ¹⁵ Сипас, ҳамин ки дили вай бо ин ҳавас ҳомиладор мешавад, гуноҳро таваллуд мекунад. Гуноҳ бошад, ба воя расида, маргро таваллуд мекунад.

¹⁶ Пас, эй бародарони азизам, фиреб нахӯрёд, ¹⁷ балки бидонед, ки ҳар неъмати нек ва бекамбудӣ аз боло, яъне аз ҷониби Падар меояд, ки ў Офарандай офтобу моҳ ва ситораҳо мебошад. Агарчи ин ҷонибҳо осмонӣ гоҳе равшану гоҳе тира мешаванд,

Худо ҳеч вақт тафйир намеёбад. ¹⁸ Ў аз рӯйи хости худ ба воситай қаломи ростӣ ба мо ҳаёти навро бахшидааст, то ки мо дар байнӣ ҳамаи оғардиҳои ў ҳамчун ҳосили аввал бошем.

Шунидану иҷро кардан

¹⁹ Бародарони азизам, дар ёд дошта бошед, ки ҳар кас бояд ба гӯш кардан чусту ҷолоқ бошаду ба гуфтани газаб кардан саросема нашавад. ²⁰ Чунки қаҳру газаби инсон он ҳаёти дурустери, ки аз рӯйи хости Худо аст, ба амал намеорад. ²¹ Бинобар ин ҳар бадӣ ва бадаҳлоқии одатшударо аз худ дур намоед ва қаломи ба дилатон кошташударо хоккорона қабул кунед, ки ин қалом ҷонатонро начот дода метавонад.

²² Худро фиреб дода, гумон нақунед, ки фақат шунидани қаломи Худо басанда аст, балки гуфтаҳои онро ба ҷо оваред. ²³ Агар қаломро фақат гӯш кунеду иҷро нақунед, монанди шахсе ҳаsted, ки рӯйи худро дар оина мебинаду ²⁴ аз пеши он дур рафтан замон аз ёдаш мебарорад, ки чехрааш чӣ гуна буд. ²⁵ Лекин шахсе, ки ба қонуни комил ва озодибаҳшандо бодиқат нигоҳ карданро давом медиҳаду суханони шунидашро фаромӯш накарда, иҷро мекунад, дар ҳар кораш баракат мейёбад.

²⁶ Ҳар кӣ худро диндор ҳисоб мекунаду забонашро идора карда наметавонад, ҳам худро фиреб медиҳад ва ҳам диндориаш ба як пули пуч намеарзад. ²⁷ Вале диндорие, ки Падари мо Худо пок ва беайбу нуқсон ҳисоб мекунад, ин аст, ки ба ятимону бевазанон дар ҳолати душвориашон ғамхорӣ қунем ва худро аз олуда шудан бо ин ҷаҳон нигоҳ дорем.

2

Оғоҳӣ аз рӯйбинӣ

¹ Эй бародаронам, шумо ки ба Худованди пуршӯҳрату ҷалоламон Исои Масеҳ, имон овардаед, ҳаргиз рӯйбинӣ нақунед. ² Фарз қунем, ки шахсе бо ангуштарини тилло дар даст ва либосҳои қиматбаҳо дар тан ба ҷамъомади шумо медарояд. Ҳамин вақт як камбағале ҳам бо либоси кӯҳнаву ҷанда дохили маҷлис мешавад. ³ Шумо бошед, ба шахси сарулибоси қиматбаҳо пӯшида «Аз боло гузаред!» мегӯеду ба камбағал «Ана, ҳо дар он ҷо ист» ё «Пеши пойҳои ман, рӯйи замин нишин» мегӯед. ⁴ Пас, магар дар байнатон рӯйбинӣ нест ва оё шумо аз рӯйи фикрҳои бад ҳуқм намекунед?

⁵ Гӯш кунед, бародарони азизам. Охир Худо онҳоеро интиҳоб кардааст, ки дар назари мardумi ҷаҳон камбағал, аммо аз ҷиҳати имон бой ҳастанд ва подшоҳии Худо, ки ў ба дӯстдорони худ ваъда додааст, насибашон мегардад. ⁶ Шумо бошед, камбағalonро меранҷонед. Магар худи ҳамин бойҳо шуморо сӯйиистеъмол намекунанд ва ба пеши қозӣ намебаранд? ⁷ Магар онҳо шахсоне

нестанд, ки номи бошарафи Масеҳро дашном медиҳанд? Дар ҳоле ки шумо аз они Масеҳ ҳастед. ⁸ Пас, агар шумо аз рўйи шариати Шоҳи мо рафтор намоед, ки он дар навиштачот омадааст: «Ҳар шахсеро, ки наздики мост, бояд мисли худ дўст бидорем», он гоҳ кори хуб мекунед. ⁹ Аммо агар рўйбани намоед, гуноҳ содир мекунед ва аз рўйи шариат шумо қонуншикан ҳисоб мешавед. ¹⁰ Зеро агар шахсе ҳамаи гуфтаҳои шариатро ичро намуда, фақат як нуқтаи онро вайрон қунад, дар шикастани тамоми қонуни шариат айборд мегардад. ¹¹ Зеро ҳамоне ки «Алоқаи ғайриникоҳ накун» гуфтааст, ҳамчунин фармудааст, ки «Одамкушӣ накун». Пас, агар шумо алоқаи ғайриникоҳ накунед, vale одам кушед, қонуншикан мешавед.

¹² Бинобар ин гуфтоту рафтори шумо бояд мисли гуфтоту рафтори шахсе бошад, ки аз рўйи шариати озодибахшанда ҳукм ҳоҳад шуд. ¹³ Зеро ба шахсе, ки нисбати дигарон раҳму шафқат нишон намедиҳад, дар вақти ҳукмшавӣ ба ў низ раҳму шафқат нишон дода намешавад. Чунки раҳму шафқат бар ҳукм дастболо мешавад.

Имон ва амал

¹⁴ Инак, эй бародаронам, чӣ фоида аст, агар касе гўяд, ки имон дорад, аммо амал накунад? Магар чунин имон вайро начот дода метавонад? ¹⁵ Фарзи мисол, як бародар ё ҳоҳаре аз ҷумлаи имондорон сарулибос ва ризқу рӯзӣ надошта бошаду ¹⁶ яке аз шумо ба вай гўёд, ки «Сиҳату саломат гарду ҳеч туруснагию ҳуњукиро аз сар нагузарон», аммо ба мӯҳточиҳи моддиаш ҳеч кўмак накунед, пас аз суханони шумо чӣ фоида аст? ¹⁷ Имон ҳам айнан мисли ҳамин беамал бошад, имони мурда аст.

¹⁸ Шояд касе мегўяд: «Яке имон дорад, дигаре бошад, амал мекунад». Ман мегўям: «Каний ба ман имони беамалро нишон дех ва ман ба ту дар амали худ имонамро нишон медиҳам». ¹⁹ Ана ту имон дорӣ, ки Худо ягона аст. Кори хуб мекунӣ! Аммо ҳатто девҳо ба ин бовар мекунанд ва бинобар ин меларзанд. ²⁰ Эй беақӣ, меҳоҳӣ исбот кунам, ки имон беамал фоида надорад? ²¹ Бубин, ки аҷоддамон Иброҳим писараш Исҳоқро дар болои қурбонгоҳ қурбонӣ карданӣ шуд. Магар аз рўйи ҳамин амалаш ў беайб шуморида нашуд? ²² Мебинӣ, ки ў ҳам бовар карду ҳам амал кард ва имонаш бо амалаш пурра шуд. ²³ Ана ҳамин тавр, гуфтаҳои навиштачот дар бораи Иброҳим, ки «Вай ба Худо имон оварду аз рўйи он беайб ҳисоб шуд» ичро гаштанд ва ў дўстии Худо номида шуд. ²⁴ Пас, ҳоло мебинед, ки инсон на фақат аз рўйи имонаш, балки ҳамчунин аз рўйи амалаш сафед мешавад. ²⁵ Ба монанди ин ҳатто фоҳишае ба номи Роҳоб

бо амалаш беайб ҳисоб шуд. Ў ба ҷоссусони аз тарафи ҳалқи Худо фиристодашуда паноҳ дода, баъд онҳоро аз роҳи дигар ба саломатӣ равона қарда буд.

²⁶ Хулоса, ҳамон тавре ки бадан бе рӯҳ мемираид, имон низ бе амал мемираид.

3

Ром карданӣ забон

¹ Эй бародаронам, бигзор бисёре аз шумо ҳароати муаллими қалом шуданро накунад, зеро ҳудатон мединад, ки аз мо, муаллимон, дар вақти ҷавобдӣ ҳисёртар пурсида ҳоҳад шуд. ² Чун ҳама дар соҳаҳои гуногуни ҳаёт пешпо меҳӯранд, аммо касе, ки дар сухан ҳеч хото намекунад, шахси комил аст ва тамоми баданашро ҳам идора карда метавонад. ³ Масалан, мо барои ром карданӣ аспҳо ба даҳонашон лаҷом мезанем ва он вақт тамоми баданашонро ба ҳар ҷо ки ҳоҳем, гардонда метавонем. ⁴ Ё мисоли дигар қишириро гирем. Ҳарчанд он қалон буда, бо вазидани шамоли шадид ҳароат қунад ҳам, аммо роҳбари қишири онро ба ҳар тарафе, ки ҳоҳад, бо як ҷарҳи ҳурди суккон мегардонад.

⁵ Забон низ айнан монанди ҳамин аст. Он як узви ҳурди бадан аст, аммо чӣ лофи зиёд мезанад. Ана як ҷангали бузург ҳам бо як лаҳчай ҳурди оташ дармегирад. ⁶ Ҳамчунон забон низ оташест, ки аз дӯзах дармегирад. Он як ҷаҳон байдӣ дар байнӣ узвҳоямон мебошад, ки тамоми баданамонро ҳаром мекунад ва тамоми вучудамонро ба оташ гирифтор менамояд.

⁷ Инсон ҳар гуна ҳайвоноту паррандаҳо ва ҳазандоҳову ҷонварони обиро ром кардааст ва ром мекунад, ⁸ лекин забони ҳудро ҳеч яке ром карда наметавонад. Забон як бадии идоранашавандана ва пур аз заҳри марговар аст. ⁹ Бон мо Ҳудованд ва Падари Осмониамонро^{*} ҳамду сано меҳонем ва ҳамчунон бо он одамонро лаънат мегӯем. Ҳол он ки инсон ба шакли Ҳудо оғарида шудааст. ¹⁰ Пас, аз як забон ҳам ҳамду сано ва ҳам лаънат мебарояд. Бародаронам, ин хел набояд бошад. ¹¹ Магар аз як ҷашма оби ширину оби шӯр ҷорӣ шуда метавонад?! ¹² Ё магар дарҳати анҷир бор меварад?! Аз ҷашма оби шӯр низ оби ширин ҷорӣ шуда наметавонад.

Ду намуди ҳирад

¹³ Касе ки дар байнӣ шумо бохираду бофаҳом бошад, бигзор инро бо зиндагии ҳуб ва амалҳо, ки бо хоккории ҳираду ҳикмат анҷом дода мешаванд, нишон диҳад. ¹⁴ Аммо агар дар дилҳои шумо қинаву ҳасад ва ҳудпарастӣ вучуд дошта бошад, ҳудситой накунед, ки таърифатон бар зидди ростиё аст. ¹⁵ Ин гуна ҳираду ҳикмат аз ҷониби Ҳудо нест, балки

* ^{3:9} Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштачот «Ҳудованд Ҳудоро» омадааст.

хикмати заминй, дуняй, яъне шайтонй мебошад.¹⁶ Зеро ҳар вақте ки дар байни шумо кинаву ҳасад ва худпарастй ҳаст, дар ҳамон чо бетартибий ва ҳар гуна фисқу фасод мебошад.

¹⁷ Аммо хираду ҳикмате, ки аз ҷониби Ҳудо меояд, пеш аз ҳама пок аст ва баъд сулҳпарвар, нармид, равшанфир, пур аз раҳму шафқат ва самараҳонек, самимӣ ва бе рӯйбинӣ мебошад.¹⁸ Шахсони сулҳпарвар тухми сулҳро мекоранд ва ҳосилашро, ки адолат аст, ба даст меоваранд.

4

Итоат ба Ҳудо

¹ Сабаби ҳамаи баҳсҳову ҷангҳои байни шумо дар чист? Магар дар ҳамон орзу ва ҳавасҳоятон нест, ки дар дарунатон ҷанг мекунанд?² Шумо ҷизеро саҳт меҳоҳед, аммо ба даст намеоред ва барои ҳамин одамкуши мекунед. Шумо ҳамчунон ҷизеро саҳт ҳавас мекунед, аммо боз ҳам ба мақсадатон намерасед, бинобар ин гирифтари ҷанггу мочаро мешавад. Сабаби ба даст наовардани ҷизи дилҳоҳатон дар он аст, ки аз Ҳудо ҳоҳиш намекунед.³ Вале ҳоҳиш кунед ҳам, ба даст намеоред, ҷонки бо нияти айшу ишрати ҳуд талаб мекунед ва ин нияти нодуруст аст.

⁴ Эй мардуми бевафо, магар намедонед, ки дӯстӣ кардан бо ин ҷаҳон бо Ҳудо душманий карданро мефаҳмонад? Ҳар кӣ бо ин ҷаҳон дӯст шудан ҳоҳад, душмани Ҳудо мешавад.⁵ Ӯ ғифр мекунед, ки дар навиштаҷот бехуда гуфта шудааст: «Рӯҳи Ҳудованд, ки Ҳудо дар дарунамон гузоштааст, саҳт рашик мекунанд?»⁶ Ба мо бошад, Ӯ қуввати бештар аз пештараро ато мекунад, то бар зидди ин ҳавасҳо истодагарӣ қунем. Барои ҳамин ҳам дар навиштаҷот гуфта шудааст: «Ҳудо бар зидди ҳавобаландон аст, лекин ба хоккорон қувват мебахшад».

⁷ Пас, ба Ҳудо пурра итоат кунеду ба иблис зид бароед ва Ӯ аз пеши шумо мегурезад.⁸ Ба Ҳудо наздик шавед ва Ӯ низ ба шумо наздик мешавад. Шумо, эй гунаҳкорон, дастонатонро аз ғуноҳ пок созеду шумо, эй дудилагон, дилҳоянро тоза кунед.⁹ Аз корҳоятон пушаймон шуда, нолаву гиря ва ғифон бардоред. Ба ҷойи ҳанда нола кунед ва ба ҷойи шодӣ кардан ғамгин бошад.¹⁰ Дар пеши Ҳудованд сарҳои ҳудро ҳам кунед ва Ӯ шуморо сарбаланд ҳоҳад кард.

¹¹ Эй бародарон, яқдигарро бадгӯйӣ накунед. Ҳар кӣ бар зидди бародараш сухан мегӯяд ё ӯро ҳукм мекунад, дар асл, зидди шариати Ҳудо сухан мегӯяд ва шариатро ҳукм мекунад. Агар шумо шариатро ҳукм мекарда бошад, пас дигар иҷроқунандон он нестед, балки ҳукмкунанда ҳастед.¹² Аммо ҳаминро донед, ки фақат як Шариатдиҳанда ва Ӯ ҳам Ҳукмкунанда аст, ки қудрати начот додан ва

нобуд карданро дорад. Лекин шумо кистед, ки яқдигарро ҳукм мекунед?

Бадии лофзаний

¹³ Гӯш андозед шумое, ки мегӯед: «Имрӯз ё фардо фалон шаҳр мераҳом, он чо як сол монда, савдо мекунему фоида ба даст меоварем». ¹⁴ Шумо аз кучо медонед, ки фардо чи рӯй медиҳад? Охир умри шумо мисли буг аст, ки барои як лаҳзаи кӯтоҳ пайдо мешаваду баъд нопадид мегардад.¹⁵ Пас, шумо бояд чунин бигӯед: «Ҳудованд ҳоҳаду зинда монем, фалон корро мекунем». ¹⁶ Дар акси ҳол суханони шумо лофзаний аз корҳои ҳуд мешавад ва чунин болиданҳо байд аст.

¹⁷ Пас, ҳар кас ки нек будани кореро медонаду онро иҷро намекунад, ғуноҳ содир менамояд.

5

Оғоҳӣ ба сарватмандон

¹ Ҳоло шумо, эй сарватмандон, гӯш андозед! Шумо бояд гиряву нола кунед, ҷонки бало ба шумо наздик шуда истодааст.² Сарвати шумо пӯсидаасту либосатонро куя задааст.³ Тиллову нуқраатон занг задааст. Ҳуди ҳамин занг бар зидди шумо шаҳодат дода, баданатонро мисли оташ дармегиронад. Шумо бошад, дар ин рӯзҳои охир бойигарӣ ҷамъ кардаед.

⁴ Бинед, шумо ба мардикороне, ки ҳосили заминҳоятонро ҷамъ овардаанд, бояд музди меҳнаташонро медодед, вале гораттарона онро надодед. Ҳоло ҳамин музди меҳнати онҳо бар зидди шумо нола фарёд мекунад ва ин фарёди ҳосилҷамъкунандагон то ба гӯши Ҳудои пуркудрат расидааст.⁵ Ана шумо умри ҳудро дар ин дунё бо қайфу сафо ва айшу ишрат гузаронда, ҳудро мисли ҷонвароне, ки барои қуштан парвариш мешаванд, барои рӯзи ҷаводӣӣ парвариш кардаед.⁶ Одами бегуноҳро, ки ба шумо зиддият нишон намедод, ҳукм карда, ба қатл расонидаед.

Сабру тоқат дар вақти азобҳо

⁷ Бинобар ин, эй бародарон, ҷонон ки дехқон бо сабру тоқат интизори борони баҳору тирамоҳ мешавад, то ки қиштози галлаи гаронбаҳояш ҳосил дихад, шумо низ то омадани Ҳудованд сабру тоқат кунед.⁸ Монанди ҳамин шумо низ бо сабру тоқат устувор истед, ҷонки вақти омадани Ҳудованд наздик аст.⁹ Аз яқдигар, бародарон, арзу шикоят накунед, вагарна ҳукм мешавед, зеро Ҳукмкунанда дар остонаи дар истодааст.

¹⁰ Ҳӯш, бародарон, аз пайғамбароне, ки аз номи Ҳудованд пайғом мёдоданд, ибрат ғигриед, ки чи тавр онҳо дар вақти азобӯ шиканҷаҳо сабру тоқат нишон мёдоданд.¹¹ Шумо медонед, ки мо онҳоеро пурбаракат мешуморем, ки ба азобҳо тоб меоваранд. Тавре ки шумо шунидаед, чи гуна Айоб пайғамбар бо сабру тоқат аз азобҳо гузашт ва

медонед, ки Худованд дар охир барояш чй кор кард*. Худованд пур аз раҳму шафқат аст.

¹² Аз ҳама мухимаш, бародаронам, ҳеч қасам нахўред, на бо Худо, на бо замин ва на бо ҳеч чизи дигар. Бигзор «ҳа» гуфтани шумо «ҳа» бошад ва «не» гуфтанатон «не» бошад. Вагарна шумо ҳукм мешавед.

Дуои натиҷабаҳш

¹³ Агар касе аз байнни шумо мушкилие дошта бошад, бояд дуо қунад. Агар ҳурсанд бошад, бояд сурудҳои ҳамду сано бихонад. ¹⁴ Агар касе бемор бошад, бояд роҳбарони ҷамоати имондоронро дайвашт қунад, то ки барояш дуо қунанду бо номи Худованд бар бемор равған моланд. ¹⁵ Он гоҳ дуои боимон беморро шифо мебахшад ва Худованд ўро аз бистари беморӣ мехезонад. Агар ўгуноҳ карда бошад, гуноҳаш баҳшида мешавад. ¹⁶ Бинобар ин дар пеши яқдигар ба гуноҳҳоятон икror шавед ва барои яқдигар дуо қунед, то ки шифо ёбед. Дуои шахси дурусткор бокӯдрат ва натиҷабаҳш аст.

¹⁷ Илёс пайғамбар низ шахсе мисли мо буд, аммо вақте аз сидқи дил дуо кард, ки борон наборад, сеюним сол ба замин борон наборид. ¹⁸ Боз дуо кард, ки борон борад ва аз осмон борон бориду замин ҳосил дод.

¹⁹ Пас, эй бародаронам, бидонед, ки агар касе аз байнни шумо аз роҳи ростӣ барояду дигаре ўро ба роҳ баргардонад, ²⁰ вай гунаҳкорро аз роҳи хато баргардонда, ўро аз марғ начот медиҳад ва гуноҳҳои зиёдаш баҳшида мешаванд.

* **5:11** Айюб пайғамбар фарзандон ва молу мулкашро аз даст дода, инчунин ба қасалии саҳт гирифтор шуда буд. Аммо бაъд аз ин азобҳо Худо ўро шифо баҳшида, бисёр баракат дода буд.

Номаи якуми Юҳанно Пешгуфтор

Шаҳодат дар бораи Каломи ҳаёт

1 Мо ба шумо дар бораи Каломи ҳаёт эълон мекунем, ки Ў аз ибтидо буд. Мо Ўро шунидему ба ҷашмони худ дидем, инчунин ба Ў нигоҳ қардему ба Ў даст расондем.² Ин ҳаёт намоён шуд. Мо Ўро дидем ва ба шумо дар борааш шаҳодат медиҳем. Мо дар бораи ин ҳаёти абадӣ ҳабар медиҳем, ки Ў бо Падари Осмонӣ буд ва ба мо намоён шуд. ³ Мо ба шумо дидаву шунидаамонро эълон мекунем, то шумо низ шарики муносибатҳои мо шавед, ки ин муносибат аслан бо Падари Осмонӣ ва Писари Ў, Исои Масеҳ аст. ⁴ Ин суханонро барои он менависем, ки шодии мо^{*} пурра гардад.

Бо роҳи равшани рафтан

5 Ана ин пайғом, ки мо аз Масеҳ шунидем ва ба шумо эълон мекунем: «Худо нур аст ва дар Ў ҳеч торикие вучуд надорад». ⁶ Пас, агар гӯем, ки бо Худо муносибат дорем, аммо бо роҳи торикий равем, он гоҳ мо дурӯғгӯй ҳастем ва дар роستӣ зиндагӣ намекунем. ⁷ Аммо агар мо дар равшани роҳ равем, ҳамон тавре ки Худо дар равшани аст, пас бо яқдигар муносибат дорем ва он гоҳ хуни Писари Ў, Исо моро аз ҳар гуноҳ пок мекунад. ⁸ Лекин агар гӯем, ки мо гуноҳкор неstem, худро фиреб медиҳем ва нишон медиҳем, ки дар вучудамон роستӣ нест. ⁹ Вале агар ба гуноҳҳои худ икror шавем, он гоҳ Худо, ки бобафа во оидл аст, гуноҳҳои моро мебахшад ва аз ҳар нодурустӣ моро пок месозад. ¹⁰ Агар гӯем, ки ҳеч гуноҳ накардаем, Худоро дурӯғгӯй мекунем ва нишон медиҳем, ки каломи Ў дар мо нест.

2

1-2(1-2) Эй фарзандони азизам, ин суханонро ман барои он ба шумо менависам, то ки гуноҳ содир нақунед. Вале вақте касе гуноҳ кунад, мо Исои Масеҳи бейбро дорем, ки ҳоло дар пеши Падари Осмонӣ моро тарафдорӣ мекунад. Ў барои ором карданӣ ғазаби Худо ва бахшида шудани гуноҳҳои мо ба нафакат барои гуноҳҳои мо, балки барои гуноҳҳои тамоми ҷаҳон ҷони худро фидо кардаст.

3 Агар мо ба фармонҳои Худо итоат қунем, он гоҳ боварӣ дошта метавонем, ки Ўро ба роستӣ шинохтаем. ⁴ Ҳар касе, ки «ман Худоро шинохтаам» мегӯяду фармонҳои Ўро иҷро намекунад, дурӯғгӯй аст ва роستӣ дар вучудаш нест. ⁵ Мо факат ҳамон вақт Худоро ҳақиқатан дӯст медорем, ки фармонҳояшро иҷро қунем. Он гоҳ медонем, ки аз они Худо ҳастем. ⁶ Вақте

касе мегӯяд, ки Ў бо Худо аст, бояд ҳамон тавре амал кунад, ки Исо амал мекард.

7 Азизонам, ман ба шумо фармони нав наменависам, балки фармони қадимаэро менависам, ки шумо аз аввал доштед. Фармони қадима ҳамон пайғомест, ки шумо шунидаед. ⁸ Ба ҳар ҳол, ман ба шумо фармони навро менависам, ки ҳақиқат будани он дар Масеҳ ва шумо намоён шудааст, чунки торикий аз байн рафта истодааст ва равшани аслий аллакай медураҳшад. ⁹ Ҳар касе, ки «ман дар равшани ҳастам» мегӯяду бародарро бад мебинад, ҳанӯз дар торикий мебошад. ¹⁰ Лекин ҳар касе, ки бародарро дӯст медорад, дар равшани зиндагӣ мекунад ва дар вай чизе нест, ки сабаби пешшо ҳӯрданаш шавад. ¹¹ Аммо касе, ки ба як бародар нафрат дорад, дар торикист. Вай бо роҳи торикий равона асту роҳи мерафтаашро намедонад, чунки торикий ҷашмонашро кӯр соҳтааст.

12 Эй фарзандон, ман ба шумо менависам, чунки гуноҳҳои шумо аз барои Масеҳ бахшида шудаанд.

13 Эй падарон, ман ба шумо менависам, чунки шумо Ҳашси Бадро мағлуб кардаед.

Эй ҷавонон, ман ба шумо менависам, чунки шумо Шахси Бадро мағлуб кардаед.

Эй фарзандон, ман ба шумо менависам, чунки шумо Падарро мешиносад.

14 Эй падарон, ман ба шумо менависам,

чунки шумо Ҳамонеро, ки аз ибтидо, мешиносад.

Эй ҷавонон, ман ба шумо менависам, чунки шумо бокувват ҳастед ва каломи Худо дар шумо Ҳамеша натиҷабаҳш аст, инчунин шумо бар Шахси Бад ғолиб баромадаед.

Ба дунё дил набастан

15 Ба ин дунё ва ба ҳар он чӣ, ки дар он аст, дил набандед. Касе, ки ба ин дунё дил мебандад, муҳаббати Худо дар вай нест. ¹⁶ Чунки ҳар чизе, ки дар ин дунё ҳаст, яъне ҳавасҳои нафсонӣ, ҷашмгурунӣ ва бо молу мулк қалонгирӣ кардан, ҳамаи ин на аз ҷониби Падари Осмонӣ, балки аз ин дунё мебошад. ¹⁷ Ин дунё бо ҳавасҳояш гузарон аст, аммо онҳое, ки хости Худоро иҷро мекунанд, то абад зинда мемонанд.

Оғоҳӣ аз душмани Масеҳ

18 Эй фарзандон, ин замони охир аст ва чӣ тавре ки шумо шунида будед дар бораи омадани шахси зидди Масеҳ, ҳоло чунин шахсон зиёд баромадаанд. Аз ҳамин ҳам мефаҳмем, ки ин замони охир аст. ¹⁹ Гарчанде ки ин шахсон аз байнӣ мо набуданд, чунки агар аъзои мо мебуданд, ҳамроҳи мо мемонанд. Вале вақте аз мо ҷудо шуданд, маълум карданӣ, ки ҳеч якеашон аъзои мо набуданд.

* 1:4 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «шодии шумо» омадааст.

²⁰ Бар шумо бошад, Шахси муқаддаси Худо Рӯхи худро рехтааст, бинобар ин ҳамаи шумо чӣ будани ростиро медонед. ²¹ Инак, ман ба шумо на барои он менависам, ки шумо ростиро намедонед, балки барои он менависам, ки шумо ростиро медонед ва ҳамчунон огоҳ ҳастед, ки аз ростӣ ҳеч дурӯғ барнамояд. ²² Дурӯғӣ кист? Магар он касе нест, ки Таъиншиудаи Худо будани Исоро инкор мекунад? Ин дурӯғӣ ҳамон душмани Масех аст, ки ҳам Падар ва ҳам Писарро рад мекунад. ²³ Ҳар кӣ Писарро рад кунад, бо Падар буда наметавонад ва ҳар кӣ Писарро қабул кунад, Падарро ҳам қабул мекунад. ²⁴ Бигзор пайғоми аз аввал шунидаатон дар шумо бимонад. Зоро агар пайғоми аз аввал шунидаатон дар дилҳои шумо монад, он гоҳ шумо дар муносибати Падару Писар мемонед. ²⁵ Ана ваъдаи Масех низ, ки ба мо додааст, ҳаёти абадӣ аст. ²⁶ Ҳамаи ин суханонро ман оид ба қасоне навиштаам, ки шуморо аз роҳ задани ҳастанд. ²⁷ Шумо бошад, Рӯҳро доред, ки ӯ ба шумо додааст ва ин Рӯҳ, дар шумо сокин мебошад, бинобар ин эҳтиёҷ надоред, ки каси дигар шуморо ёд дидҳад. Ҳуди ҳамин Рӯҳ дар бораи ҳама чиз ёд медиҳад ва таълимоти ӯ дурӯғ нест, балки рост аст. Пас, ҳамон тавре ӯ шуморо таълим додааст бо Масех монед.

Фарзандони Худо

²⁸ Ҳоло бошад, фарзандони азизам, бо Масех муносибати худро давом дидҳед, то ки дар вақти баргаштан ва зоҳир шуданаш дар пешӣ ӯ сари худро ҳамшуда ҳис нақунем, балки бочуръят бошем. ²⁹ Мо медонем, ки Масех дурусткор аст. Бинобар ин медонем, ки ҳар кӣ корҳои дуруст мекунад, таваллуди нав аз Худо гирифтааст.

3

¹ Бинед, ки Падар чӣ қадар моро дӯст доштааст, ки мо фарзандони ӯ номида мешавем ва ҳам фарзандони ӯ ҳастем. Сабабе, ки ҳаҷон моро намешиносад дар он аст, ки он Ҳудоро нашинохт. ² Азизон, мо ҳоло фарзандони Худо ҳастем ва ҳанӯз намоён нашудааст, ки мо чӣ гуна мешавем. Лекин ҳаминро медонем, ки ҳангоми зоҳир шудани Масех мисли ӯ ҳоҳем шуд, ҷунки ӯро ҳамон тавре ки ҳаст, ҳоҳем дид. ³ Инак, ҳар кӣ ба ӯ умед мебандад, худро пок нигоҳ медорад, ҷуноне ки Масех пок аст.

⁴ Ҳар кӣ дар гуноҳ зиндагӣ мекунад. Қонуншикан аст. Аслан ҳуди гуноҳ беқонунӣ аст. ⁵ Шумо ҳам медонед, ки Масех барои аз байн бардоштани гуноҳҳои мо зоҳир шуд. Шумо инчунин медонед, ки ӯ комилан бегуноҳ аст. ⁶ Пас, ҳар кӣ дар ӯ зиндагӣ мекунад, гуноҳ карданро давом намедиҳад. Ҳар кӣ гуноҳ карданро давом медиҳад, Масехро на додааст ва на шинохтааст.

⁷ Фарзандони азиз, нагузоред, ки касе шуморо гумроҳ созад. Ҳамаи онҳое, ки кори дуруст мекунанд, дурусткор ҳастанд, айнан мисли Масех, ки дурусткор аст. ⁸ Аммо ҳамоне, ки гуноҳ карданро давом медиҳад, аз иблис аст, зоро иблис аз ибтидо гуноҳ карда меояд. Сабаби зоҳир шудани Писари Худо низ дар ҳамин буд, ки корҳои иблисро нобуд созад. ⁹ Ҳар касе, ки Худо барояш таваллуди нав бахшидааст, гуноҳ карданро давом намедиҳад, зоро дар дохилаш табииати Худо мебошад. Инчунин вай наметавонад, ки зиндагии гуноҳкоронаро давом дидҳад, ҷунки таваллуди нав аз Худо гирифтааст. ¹⁰ Қӣ фарзанди Худо ва кӣ фарзанди иблис буданаш ин тавр маълум мегардад: ҳар кӣ чизи дурустро иҷро намекунад ва ҳамчунин бародари худро дӯст намедорад, фарзанди Худо намебошад.

¹¹ Зоро пайғоме, ки шумо аз аввал шунида будед, ин аст, ки мо бояд яқдигарро дӯст дошта бошем. ¹² Мисли Қобил набошем, ки зердасти Шахси Бад буда, бародари худро күшт. Аз чӣ сабаб бародарашро күшт? Ҷунки корҳои ӯ баду корҳои бародараш дуруст буданд. ¹³ Бинобар ин, эй бародаронам, агар одамони ҳаҷон аз шумо нафрат кунанд, ҳайрон нашавед. ¹⁴ Азбаски бародарони худро дӯст медорем, мо медонем, ки аз марг ба ҳаёти гузаштем. Ҳар кӣ бародари худро дӯст намедорад, ҳанӯз ҳам зери дasti марг аст. ¹⁵ Ҳар кӣ бародари худро бад мебинад, одамкуш аст. Шумо бошед, медонед, ки дар даруни ҳеч як одамкуш ҳаёти абадӣ нест. ¹⁶ Чӣ будани муҳаббатро мо дар Исои Масех мебинем, ки ӯ ҷони худро барои мо фидо кард. Мо низ бояд худро барои бародарони худ фидо кунем. ¹⁷ Агар касе молу муљу дошта бошаду бинад, ки бародараш мӯҳтоҷдорад, вале нисбати ӯ сангид монад, магар муҳаббати Худо дар дили вай ҳаст? ¹⁸ Фарзандони азиз, биёед мо на бо забону сухан, балки дар амал ва ростӣ муҳаббатро нишон дидҳем. ¹⁹⁻²⁰ (19-20) Агар ҳамин тавр кунем, медонем, ки мо аз они ростӣ ҳастем ва агарчи вичдонамон моро азоб дидҳад ҳам, дар ҳузури Ҳудо диламон ором мебошад, зоро Ҳудо аз вичдони мо бузургтар аст ва аз ҳама чиз огоҳ мебошад.

²¹ Дӯстони азиз, агар вичдонамон моро азоб надиҳад, пас дар пешӣ Ҳудо сарамонро бардошта меистем ва ²² азбаски ба фармонҳои ӯ итоат мекунем ва кори писандидай ӯро иҷро менамоем, ҳар чӣ ҳоҳиш кунем, аз ӯ мегирем. ²³ Фармони Ӯ ин аст, ки ба Писараши Исои Масех бовар кунем ва аз рӯи фармони ӯ яқдигарро дӯст дошта бошем. ²⁴ Ҷононе, ки ба ин фармон итоат мекунанд, дар ӯ зиндагӣ мекунанд ва ӯ дар дохили онҳо зиндагӣ мекунанд. Аз кучо мо мефаҳмем, ки ӯ дар дохили мо зиндагӣ мекунанд? Аз Рӯҳи Муқаддас мефаҳмем, ки ӯ ба мо додааст.

4*Санчидани рӯҳҳо*

¹ Эй азизон, ба ҳар касе, ки «ман Рӯҳи Худо дорам» мегӯяд, бовар нақунед. Онҳоро санҷед, ки оё ростӣ аз тарафи Худоянӣ, чунки ба ҷаҳон бисёр пайғамбарони бардуруғ омадаанд. ² Шумо Рӯҳи Худоро ин тавр шинохта метавонед: ҳар рӯҳе, ки бо ҷисми инсонӣ омадани Исои Масехро иқор мекунанд, аз Худост, ³ аммо ҳар рӯҳе, ки инро иқор намекунад, аз Худо нест. Баръакс ин рӯҳ аз ҷониби душмани Масех аст, ки шумо дар бораи омада истодани ў шунидаед ва ў аллакай дар ҷаҳон аст. ⁴ Фарзандони азиз, шумо аз они Худо ҳастед, бинобар ин Касе, ки дар доҳили шумо ҳаст, бузургтар аз онест, ки дар ҷаҳон мебошад. Пас шумо пайғамбарони бардуруғро мағлуб соҳтаед. ⁵ Онҳо аз они ҷаҳон мебошанд, бинобар ин мувоғиҳи ин ҷаҳон гап мезананд ва одамони ҷаҳон онҳоро гӯш мекунанд. ⁶ Мо бошем, аз они Худо ҳастем ва ҳар касе, ки Худоро мешиносад, моро гӯш мекунанд. Аммо онҳое, ки аз они Худо нестанд, моро гӯш намекунанд. Ана аз ҳамин мөрӯҳи ростиро аз рӯҳи фиреб фарқ мекунем.

Худо муҳаббат аст

⁷ Азизон, биёед якдигарро дӯст дорем, чунки муҳаббат аз Худо аст. Ҳар кӣ муҳаббат нишон медиҳад, аз Худо таваллуди нав гирифтааст ва Худоро мешиносад. ⁸ Худо муҳаббат аст, пас ҳар кӣ муҳаббат нишон намедиҳад Худоро намениносад. ⁹ Муҳаббати Худо ба мо ин тавр намоён шудааст, ки ў Писари ягона худро ба ҷаҳон фиристод, то ки мо ба воситаи ў ҳаёти абадӣ ба даст оварем. ¹⁰ Ана ин муҳаббат аст, ки на мө Худоро дӯст доштем, балки ў моро дӯст дошт ва Писари худро фиристод, то ки ў барои ором кардан газаби Худо ва баҳшида шудани гуноҳҳои мо фидо шавад. ¹¹ Азизонам, агар Худо моро ин қадар дӯст дорад, пас мо низ бояд якдигарро дӯст дорем. ¹² Худоро касе надидааст, вале агар мо якдигарро дӯст дорем, Худо дар доҳили мо зиндагӣ мекунанд ва муҳаббати ў дар доҳили мо ба ҳадди комил мерасад. ¹³ Дар Худо сокин буданамон ва Худо дар мо сокин буданашро мо аз ин медонем, ки ў Рӯҳи худро ба мо додааст. ¹⁴ Инчунин мо бо ҷашми худ дидем ва шаҳодат медиҳем, ки Падар Писари худро ҳамчун Начотдиҳандай ҷаҳон фиристодааст. ¹⁵ Дар доҳили касоне, ки Писари Худо будани Исоро иқор мекунанд, Худо сокин мебошад ва онҳо дар Худо сокин мебошанд. ¹⁶ Ана ҳамин тавр мо муҳаббати Худоро нисбати худ шинохтем ва ба он бовар мекунем.

Худо муҳаббат аст ва онҳое, ки дар муҳаббат мемонанд, дар Худо сокин мебошанд ва Худо

дар онҳо мебошад. ¹⁷ Муҳаббати Худо дар мо ба ҳадди комил расидааст, то ки мо дар рӯзи ҷазо бо сари бардошта истода тавонем, чунки мо дар ин ҷаҳон монанди ў ҳастем. ¹⁸ Дар муҳаббат тарс нест, баръакс муҳаббати пурра тарсро аз байн мебарад. Касе, ки тарс дорад, интизори ҷазо аст. Ў ҳанӯз ба ҳадди комили муҳаббат нарасидааст. ¹⁹ Мо барои он муҳаббат нишон медиҳем*, чунки аввал Худо моро дӯст доштааст. ²⁰ Агар касе мегӯяд, ки ў Худоро дӯст медорад, аммо бародарашро бад мебинад, дурӯғгӯй аст. Зоро агар мо бародаронро бад бинем, дар ҳоле ки ҷашмамон онҳоро мебинанд, пас Худоро, ки ҷашмамон намебинад, дӯст дошта наметавонем. ²¹ Фармони Худо ин аст, ки ҳар кӣ ўро дӯст дорад, бояд бародари худро низ дӯст дорад.

5*Имон ба Писари Худо*

¹ Ҳар касе, ки ба Таъиншудаи Худо будани Исо бовар мекунанд, таваллуди нав аз Худо гирифтааст ва ҳар кӣ падарро дӯст дорад, фарзандашро низ дӯст медорад. ² Агар мо Худоро дӯст дорем ва фармонҳои ўро иҷро кунем, бо ҳамин мефаҳмем, ки фарзандони Худоро дӯст медорем. ³ Зоро Худоро дӯст доштан ин фармонҳои ўро иҷро кардан аст. Фармонҳои ў бошанд, вазнин нестанд, ⁴ чунки ҳар кӣ аз Худо таваллуди нав гирифтааст, ҷаҳонро ғалаба мекунад ва ин ғалаба, ки бар ҷаҳон голиб мебарояд, имони мост. ⁵ Пас кӣ бар ҷаҳон голиб мебарояд? Фақат он касе, ки ба Писари Худо будани Исо бовар мекунад.

⁶ Исои Масех ҳамонест, ки ба воситаи обу хун омадааст. Ў на фақат ба воситаи об, балки ба воситаи обу хун омадааст. Инро Рӯҳ шаҳодат медиҳад, чунки Рӯҳ ҳақ аст. ⁷ Зоро се шоҳид аст, ки шаҳодат медиҳад: ^{*} ⁸ Рӯҳ, об ва хун ва ҳар сеи онҳо забон як доранд. ⁹ Мо шаҳодати инсонро қабул мекунен, вале шаҳодати Худо чӣ қадар бештар боварибаҳш аст. Охир дар ин ҷо ҳуди Худо дар бораи Писараш шаҳодат додааст. ¹⁰ Касе, ки ба Писари Худо бовар мекунанд, дар дили худ ин шаҳодатро дорад. Аммо ҳар кӣ ба Худо бовар намекунад, ўро дурӯғгӯй месозад, чунки ба шаҳодат, ки Худо дар бораи Писараш додааст, бовар накард. ¹¹ Ин ҳам шаҳодати Худо аст, ки ў ба мо ҳаёти абадӣ баҳшидааст ва ин ҳаёт дар Писари ўст. ¹² Ҳар кӣ бо Писар аст, ин ҳаётро дорад ва ҳар кӣ бо Писари Худо нест, ин ҳаётро надорад.

Хулоса

* ^{4:19} Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «Мо ўро дӯст медорем» омадааст. ^{5:7} Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дар оятҳои 7 ва 8 омадааст: «Зоро се шоҳид аст, ки шаҳодат медиҳад: дар осмон Падар, Калом ва Рӯҳи Муқаддас ва ҳар сеи Онҳо як ҳастанд ва се шоҳид дар замин аст: Рӯҳ, об ва хун ва ҳар сеи онҳо забон як доранд».

¹³ Ман ин суханронро ба шумоэ, ки ба Писари Худо бовар мекунед, менависам, то донед, ки соҳиби ҳаёти абадӣ ҳастед. ¹⁴ Бинобар ин мо дар ҳузури Худо ин бовариро дорем, ки ҳар чӣ мувофиқи хости ӯ ҳоҳиш қунем, ӯ ба мо гӯш меандозад. ¹⁵ Пас, агар донем, ки ӯ ҳар ҳоҳии моро мешунавад, мо инчунин медонем, ки ҷизи ҳоҳишкардаамонро ба даст овардаем.

¹⁶ Агар шумо бинед, ки бародаратон гуноҳе мекунад, ки ба марг намебараад, бояд барояш дуо қунед ва Худо ба ӯ ҳаёт мебахшад, яъне ба оне, ки гуноҳи ба марг набаранда мекунад. Чунки гуноҳе ҳаст, ки ба марг мебарад ва ман намегӯям, ки барои ҷунин гуноҳ бояд дуо қунед. ¹⁷ Ҳамаи корҳои нодуруст гуноҳ ҳастанд, вале ин гуноҳест, ки ба марг намебараад. ¹⁸ Мо медонем, ҳар касе ки аз Худо таваллуди нав ёфтааст, гуноҳ карданро давом намедиҳад, балки Писари Худо онҳоро эҳтиёт мекунад ва Шахси Бад ба онҳо даст расонда наметавонад. ¹⁹ Мо низ медонем, ки мо фарзандони Худо ҳастем ва тамоми ҷаҳон зери дасти Шахси Бад мебошад. ²⁰ Мо боз медонем, ки Писари Худо омад ва ба мо қобилияти фаҳмиданро додааст, то мо ҳамонеро, ки ростӣ аст, шиноsem. Мо бошем, дар ҳамоне, ки ростист ва дар Писари ӯ Исой Масеҳ ҳастем. Ӯ Худои ҳақиқӣ ва ҳаёти абадӣ аст.

²¹ Фарзандони азиз, худро аз бутпарастӣ эҳтиёт қунед[†].

[†] 5:21 Дар баязе нусхаҳои қадимии навиштаҷот дохил шудааст: «Омин.»

Номаи дуюми Юханно Пешгуфтор

1-2 (1-2) Аз рохбары чамоати имондорон ба хонуме, ки Худо интихоб кардааст, ва фарзандони вай, ки ба ростй дүсташон медорам. Мо ҳарду ҳамон як ростириро дүст медорем, ки он дар мо ҳоло мебошад ва то абад бо мо мемонад. На фақат ман шуморо дүст медорам, балки ҳамаи онҳое ҳам, ки ростириро мешиносанд.³ Бигзор файзу раҳмат ва сулху осоиштагӣ аз ҷониби Худо-Падар ва Исои Масеҳ^{*}, Писари Падар бо мот[†], ки ростириро медонем ва яқдигарро дүст медорем, бошад.

Фармони аз аввалбӯдаи Худо

⁴ Аз фаҳмидани он, ки баъзе фарзандони шумо мувофиқи фармоши Падар дар роҳи ростй зиндагӣ мекунанд, бениҳоят хурсанд шудам.⁵ Ҳоло ҳам, хонуми мӯҳтарам, ба шумо на фармони нав, балки ҳамонеро, ки аз аввал доштем, менависам ва хоҳиш мекунам, ки ҳамаамон яқдигарро дүст дорем.⁶ Мухаббат бошад, дар ин аст, ки мо ба фармонҳои Худо итоат намуда, зиндагӣ кунем. Фармони ӯ ҳамонест, ки аз аввал шунидаед, яъне бо роҳи муҳаббат равед.

Аз фиребгарон эҳтиёти шудан

⁷ Дар ҷаҳон бисёр фиребгарон баромадаанд, ки дар ҷисм омадани Исои Масеҳро[‡] қабул намекунанд. Ин хел одамон фиребгар ва душмани Масеҳ ҳастанд.⁸ Эҳтиёти шавед, то ҷизеро, ки барояш заҳмат кашидаем[§], аз даст надиҳед. Баръако ба мукофоти пурра ноил гардед.⁹ Ҳар кӣ таълимоти Масеҳро ичро намекунаду аз ҳадду худуди он мебарояд бо Худо нест. Аммо қасе, ки дар ин таълимот мемонад, ҳам бо Падар ва ҳам бо Писар мебошад.¹⁰ Агар қасе пеши шумо ояду ин таълимотро наоварад, ўро ба ҳонаатон роҳ надиҳед ва қабул нақунед.¹¹ Зоро қасе, ки ўро қабул мекунад, шарики корҳои бади ӯ мегардад.

¹² Боз ҷизи зиёд ба шумо гуфтани ҳастам, вале бар ивази истифода бурданӣ когазу ранг, умединорам, ки шуморо ҳабар гирифта ҷашм ба ҷашм сӯҳбат қунем, то ки шодиамон лабрез гардад.

¹³ Фарзандони ҳоҳари интихобшуудаат салом мегӯянд^{*}.

* 1:3 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «ва Ҳудованд Исои Масеҳ» омадааст. † 1:3 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «шумо» омадааст. ‡ 1:7 Яхудиён мунтазир буданд, ки Таъиншудаи Худо аз байни инсон мебарояд, вале Ҳудо Писари ҳудро ҳамчун Таъиншудаи ҳуд фиристод. Ин Исои Масеҳ буд, ки гарчанде Ҳудо буд, лекин ба замин инсон шуда омад. Барои бисёр қасон ба ин бовар қардан мушкил буд, бинобар ин онҳо рад мекарданд, ки Ҳудо ба ҷаҳон ба монанди инсон омадааст. § 1:8 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «заҳмат кашидаед» омадааст. * 1:13 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дар охири чумла «омин» омадааст.

Номаи сеюми Юҳанно Пешгуфтор

¹ Аз роҳбари ҷамоати имондорон ба Ғаюси азиз, ки дар ростӣ ўро дӯст медорам.

² Дӯсти азизам, ман дуо мекунам, ки аз ҳар ҷиҳат ривоҷу равнақ ёбӣ ва сиҳату саломат бошӣ, чуноне ки дилу ҷонат равнақ мейбад.

³ Вақте ки ҷанд бародарон омада, ба ман шаҳодат доданд, ки ту ба ростӣ бобафо ҳастӣ ва дар роҳи ростӣ меравӣ, ман бениҳоят хурсанд шудам. ⁴ Аз шунидани он, ки фарзандони ман дар роҳи ростӣ мераванд, бароям хурсандии бузургтаре нест.

Тарзи қабул кардани бародарони мусоғир

⁵ Дӯсти азиз, ту дар он рафтore, ки нисбат ба бародарон мекунӣ, асосан ба бародарони бароят ношинос бобафо ҳастӣ. ⁶ Ин бародарон дар бораи муҳаббати ту дар пеши ҷамоати имондорон шаҳодат доданд. Қори хуб мекунӣ, агар онҳоро тавре ба сафарашон гусел намой, ки иззати Ҳудоро ба че меорад. ⁷ Ҷунки онҳо аз барон номӣ ў ба сафар баромадаанд ва аз беимондорон чизе қабул накарданд. ⁸ Бинобар ин мо бояд ҷунин одамонро таъмин намоем, то ки дар роҳи ростӣ ҳамкор шавем.

⁹ Ман дар бораи ин ба ҷамоати имондорон нависта будам, аммо ҳамон Деотрефес, ки роҳбарь карданро дӯст медорад, гали моро дар замин монд. ¹⁰ Пас, дар сурати омаданам, ман корҳои ўро ва суханони зишташро, ки бар зидди мо мегӯяд, ба рӯи об мебарорам. Ба ў ин корҳояш ҳам кам аст, ки боз аз қабул кардани бародарон рӯй мегардонад. Ў ба дигарон низ, ки қабул кардан меҳоҳанд, роҳ намедиҳад. Ҳатто онҳоро аз ҷамоати имондорон берун мекунад.

Давом додани рафтори хуб

¹¹ Дӯсти азизам, рафтори хубро тақлид қун ва на рафтори бадро. Зеро ҳар кӣ хубӣ мекунад аз ҷониби Ҳудо аст. Аммо касе, ки байд мекунад, Ҳудоро надидааст. ¹² Ана Деметрусро ҳама таътиф мекунанд, ҳатто худи ростӣ инро таасиқ мекунад. Мо ҳам дар бораи ў шаҳодат медиҳем ва ту медонӣ, ки шаҳодати мо рост аст.

¹³ Боз зиёд чиз ба ту гуфтанӣ ҳастам, лекин намехоҳам, ки онро бо ранг дар рӯи коғаз нависам. ¹⁴ Ман умединорам, ки ба зудӣ туро мебинам ва ҷашм ба ҷашм гап мезанем. ¹⁵ Саломат бош. Дӯстони инҷо будаат ба ту салом мегӯянд, ту низ дӯстони онҳоро як ба як салом гӯй*.

* **1:15** Дар баъзе нусхаҳо дар охирни ҷумла «Омин» омадааст.

Яхудо

Яхудо ба имондорон салом мегүяд

¹ Ман, Яхудо, бандай Исои Масеҳ ва бародари Якъуб ҳастам. Ба даъватшудагон, ки дар Худо Падар муҳаббат^{*} пайдо намуда, дар паноҳи Исои Масеҳ мебошанд, ² лутфу меҳрублой, осоиштагӣ ва муҳаббат орзуманд!

Хукм шудани муаллимино дурӯғин

Зӯстони азиз, хеле меҳостам ба шумо дар бораи начоти умумиямон нависам. Лекин ҳоло зарур донистам, ки ин номаро навишта, шуморо рӯҳбаланд созам, то барои имоне, ки боре ба муқаддасон[†] дода шудааст, мубориза баред. ⁴ Зеро баъзе касон, ки дар бораи маҳкум шуданашон ҳанӯз дар замони қадим навишта шудааст, пинҳонӣ дар миёни шумо чой гирифтаанд. Онҳо худобехабар буда, файзи Худои моро ҳамчун иҷозат ба бадаҳлоқии ҷинсӣ медонанд ва ягона Ҳокими Худованди мо Исои Масеҳро рад мекунанд.

⁵ Ҳоло меҳоҳам он чиро, ки худатон хуб медонед, бори дигар ба шумо хотиррасон намоям. Худованд мардуми Худро аз замини Миср ҳалос кард, вали сипас аз байнашон онҳоеро, ки бовар накарданд, нобуд соҳт. ⁶ Инчунин, фариштаҳо мақоми худро нигоҳ надошта, манзили худро тарк карданд. Ў онҳордар торикии абадӣ занҷирband намуда, барои рӯзи бузурги қиёмат нигоҳ медорад. ⁷ Мисли ин фариштаҳо, шаҳрҳо Садӯму Амӯро ва деҳоти гирду атрофи онҳо, ки ба бадаҳлоқии ҷинсӣ ва ҳоҳишиҳо гайритабии дода шуда буданд, ҳамчун намуна гирифтори ҷазои оташ абадӣ гаштанд.

⁸ Ин одамон дар асоси ҳоҳои дидашон ҷисмашонро ҳаром мекунанд ва қудрати Худовандро рад менамоянду ҷалолдорони осмониро дашном медиҳанд. ⁹ Ҳол он ки ҳатто фариштаи бузург Микоил чун бо иблис дар бораи часади Мусо пайғамбар баҳс мекард, ба худ раво надид, ки ўро бо дашном ҳукм намояд. Ў ба иблис танҳо гуфт, ки бигзор Худованд сазои туро дихад. ¹⁰ Ин одамон намедонанд, ки киро дашном медиҳанд. Лекин он чӣ ки табиатан, мисли ҳайвони беақл мефаҳманд, онҳоро нобуд мекунад. ¹¹ Вой бар ҳоли ҷунин одамон, ҷунки бо роҳи Қоин[‡] мераవанд, пул гуфта, гирифтори ҳатои Бильом[§] шудаанд ва саркашӣ намуда, мисли

Кӯраҳ^{*} нобуд мешаванд. ¹² Онҳо ҳангоми ҳӯроки шомҳои муҳаббат байнӣ шумо мисли санги пешпое нишаста, бе тарсу ҳарос худро мепарваранд. Онҳо абрҳои беобанд, ки бод мебараид ва дараҳтони бемеваанд, ки дар тирамоҳ решакан мешаванд ва дубора мемиранд. ¹³ Онҳо мавҷҳои шадиди баҳранд, ки шармандаги худро мисли кафкӣ рӯйи об мебароранд. Онҳо ситорагони овораанд, ки барои ҳамеша ба торикии зулмонӣ ҳоҳанд рафт. ¹⁴ Ҳамчунин, Ҳанӯҳ, ки насли ҳафтуми Одам буд, дар бораи онҳо пешгӯйӣ намуда гуфтааст: «Бингар, Худованд бо ҳазорҳазор муқаддасони Худ меояд. ¹⁵ Меояд то ки ҳамаро маҳкум намояд ва ҷони ҳар гунаҳкорро мувофиқи кирдори бадаш ва суханони бешармандаш, ки ба Ӯ гуфтааст, ҷазо дихад». ¹⁶ Онҳо ҳамеша шикоят мекунанд ва баҳона мечӯянд, аз пайи ҳоҳишиҳо худ ҳастанд, бо худ меболанд ва барои фоидаи худ ҳушомад мезананд.

Насиҳат ба вафодорӣ

¹⁷ Аммо шумо, дӯстон, суханони фиристагони Худовандамон Исои Масеҳро, ки пеш ба шумо гуфта буданд, дар ёд доред.

¹⁸ Онҳо ба шумо ҷунин метгуфтанд: «Дар оҳирзомон масҳарабозоне ба миён меоянд, ки аз пайи ҳоҳишиҳо бади худ мераванд!».

¹⁹ Онҳо ҷудоӣ меандозанд, мувофиқи майлҳои ҷисмонӣ рафтор мекунанд, лекин Рӯҳи Худоро надоранд. ²⁰ Аммо шумо, дӯстони азиз, бо Рӯҳи Пон пайваста дуо карда, худро бар имони поктаринатон бунёд кунед. ²¹ Худро дар муҳаббати Худо нигоҳ, доред, ҷунки ҳоло умедвори марҳамати Худовандамон Исои Масеҳ барои ҳаёти абадӣ мешавед. ²² Нисбат ба онҳое, ки дудила ҳастанд, раҳмдил бошед.

²³ Баъзеро гӯё аз дами оташ қашида, начот дихед. Нисбати баъзеи дигар бо эҳтиёт дилсӯзӣ намоед, ҳатто ба либосе, ки олудаи ҷисми гунаҳкор аст, даст нарасонед.

Дую ҳамду сано

²⁴ Ба Ӯ, ки шуморо аз ғуноҳ нигоҳ дошта, бе камбудӣ ва бо шодмонӣ пеши ҷалоли Худ оварда метавонад,

²⁵ яъне ²⁵ бар Худои ягона, ки ба воситаи Худованд Исои Масеҳ начоткори мон шудааст,

дар тӯли асрҳо, аз имрӯз то абад бузургиву ҷалолат ва нерӯву қудрат бод! Омин!

* **1:1** Дар баъзе нусхаҳои қадимаи Навиштаҷот «тақдисёфта ё покшуда» омадааст. [†] **1:3** муқаддасон — мувофиқи таълимоти Инҷил ҳар одаме, ки ба Исои Масеҳ имон дорад муқаддас ҳисобида мешавад. [‡] **1:11** Қоин

— одамкуши нахустин. [§] **1:11** Бильом — шаҳсест аз Паймони кӯҳан, ки бар ӣазизи пул ҳалқи Исроилро лаънат карданӣ буд.

* **1:11** Кӯраҳ — шаҳсест аз Паймони кӯҳан, ки бар зидди Мусо исён карда буд.